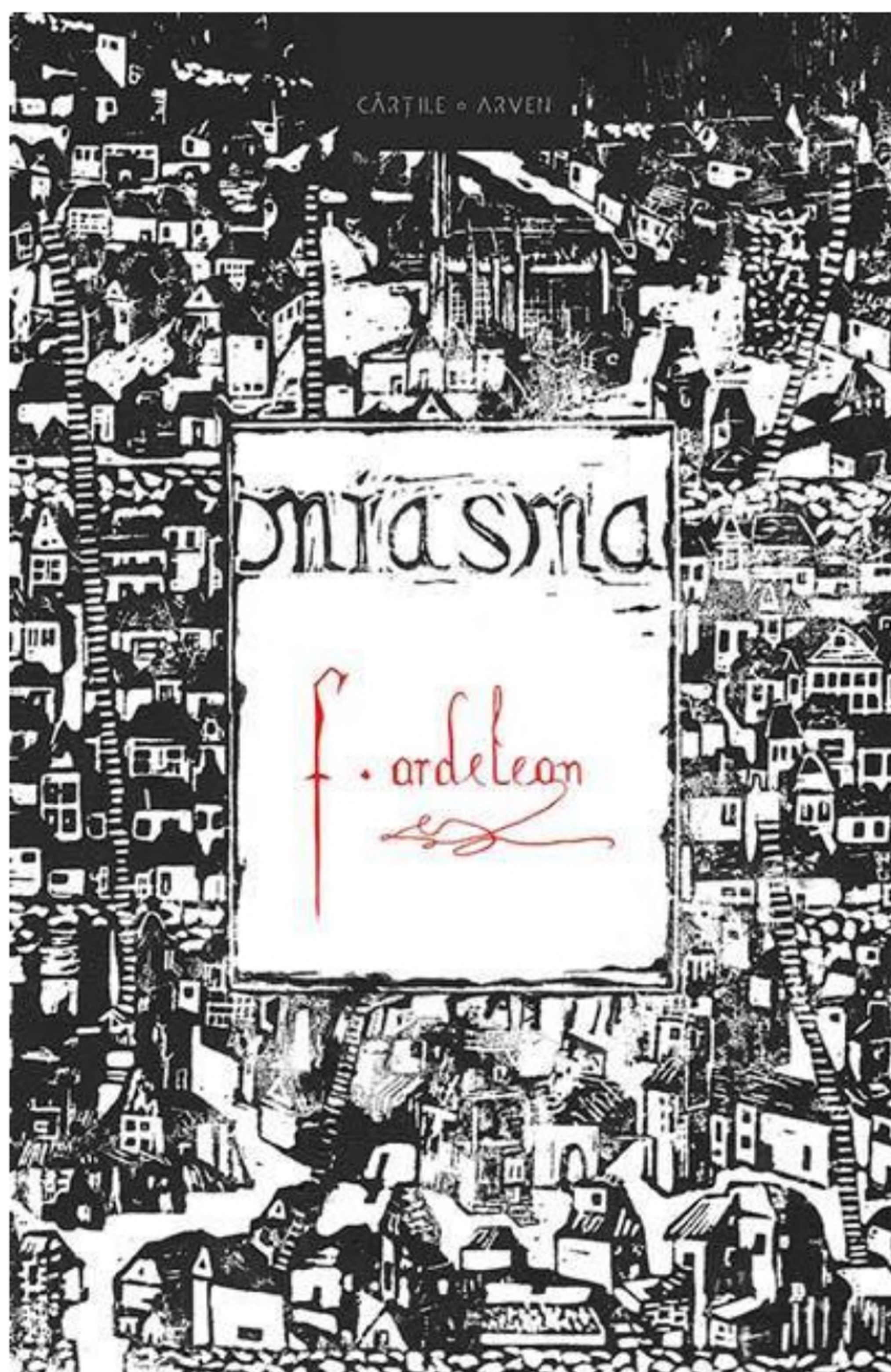

CĂRȚILE • ARVEN
MIASMA
f. ardelean

Flavius Ardelean

Miasma

TRATAT DE REZISTENȚA MATERIALELOR

Editura HERG BENET
2016

HERG BENET
PUBLISHERS

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă și ilustrații: © Ecaterina Boricean

ISBN ePub: 978-606-763-057-2

ISBN Print: 978-606-763-056-5

CĂRȚILE ARVEN

elefant

FLAVIUS ARDELEAN este scriitor, traducător și manager cultural specializat în industria de carte. S-a născut la Brașov în 1985 și a absolvit liceul german J. Honterus. A studiat relații internaționale și studii europene (BA, Cluj-Napoca), management artistic și studii culturale (MA, Ludwigsburg, Germania) și management editorial (MA, Oxford, Marea Britanie). A lucrat pentru câteva edituri și librării online din România. Este autorul romanelor „Îmblânzitorul apelor“ (CDPL, 2012; Herg Benet, 2014) și „Scârba sfântului cu sfoară roșie“ (*Miasma 1*) și al volumelor de povestiri „Acluofobia“ (Herg Benet, 2013, 2014, 2016) și „Bizaroproze“ (Herg Benet, 2014), pentru care a primit două premii Tiuk și un premiu Vladimir Colin, și a tradus romane din germană și engleză pentru editurile Millennium Books și Paladin. În 2016 a fost nominalizat la Premiul Tânărul Prozator al Anului în cadrul Galei Tânărul Scriitor al Anului pentru romanul „Scârba sfântului cu sfoară roșie“. În prezent locuiește în Marea Britanie cu logodnica sa și un teckel și lucrează în domeniul editorial academic.

pentru Cati

„E ca un murmur pe care îl auzi în vis. Visul, ca toate visele ce se visează în locuri închise, este contagios. Dintr-odată visează unul și după scurt timp îl visează jumătate din deținuți. Dar murmurul pe care îl auzi nu face parte din vis, ci din realitate. Murmurul face parte din altă rânduială a lucrurilor. Mă înțelegeți? Întâi unul și apoi toți au auzit un murmur în vis, dar murmurul nu se produce în vis, ci în realitate, murmurul este real. Mă înțelegeți?“

(Roberto Bolano, *2666*,
în traducerea Eugeniei Alexe Munteanu
pentru editura Univers, 2016)

PROLOG

Spre dimineață, pe când întreaga Alrauna, cândva Mandragora, cândva Rădăcini, încă dormea sub pături-pături de zăpadă, părintele Sarban scoase de sub sutană cheile bisericii din Primi și, când să urce cele trei trepte de piatră, văzu omul ars: o grămadă amorfă de carne roșie și coji negre, căldura trupului urcând spre cer, gemetele coborând spre pământ. Sarban se apropie și încercă să-i deslușească chipul (era bărbat? era femeie? era copil?), dar fața omului era prea arsă, prea topită, un pumn prea mare de carne învinețită, pe alocuri neagră, crustă, iar fruntea-i întinsă spre ceafă, nesfârșită, un peisaj pârlit. Bucăți din veșmintele omului fuseseră topite și împinse în pielea lui ca straie vii, dureroase, și, de printre tușele acelei picturi grotești ca un strat de vopsea de mult uitat (o veche pictură abandonată), se iscau gemete îndepărtate, abia șoptite, suflate.

Sarban o luă la fugă spre casa lui Krum de peste drum, și, oprindu-se în fața porții, începu să lovească în ea cu toată ființa. Din când în când întorcea capul spre treptele bisericii, căutând cu privirea carnea arsă, abia bănuită printre dunele albe și gri adunate în jur. O lumină se aprinse la etaj și, o clipă mai târziu, un puști scoase capul de după ușă.

— Cu felcerul! ceru părintele, dar nu mai așteptă răspuns, ci îl împinse pe băiat și urcă scările.

Ajuns la etaj, începu să bată în ușa lui Halber Krum, în timp ce micul ucenic, pesemne încă adormit, bombănea ceva în van, despre somnul ca de iepure al stăpânului, cerând să lovească mai încet, că dacă se trezește...

— Asta și vreau, băiete! strigă Sarban și lovi cu piciorul

în lemn, strigându-l pe felcer pe nume.

Nu dură mult până se deschise ușa și Krum, întru totul buhăit de somn, ieși în prag, își îndreptă moțul pe chelie și întrebă:

— Ce-i, părinte? Cine a murit?

— Nimeni, maestre Krum, zise Sarban, dar nici mult nu mai e.

Îl prinse de mână și îl trase în jos pe scări, prin curte, și, până să se dezmeticească, felcerul fu deja în stradă în cămașa sa de noapte, cu basca-i țuguiată pe creștet și-n papuci de casă.

— Stai, părinte, să arunc ceva pe mine, încercă să zică Halber Krum, dar Sarban nici nu voia să audă.

— Lasă, nu-i nevoie. E numai peste drum.

— Peste drum, peste drum, dar zăpada... ?

— E doar zăpadă; e doar apă.

— Apă, apă, dar...

Și, până să mai spună ceva, felcerul fu împins în curtea bisericii și privirea îi căzu pe trupul arsului și ce văzu îl opri în drum, îl îngrozi și oroarea nu avea să-i mai părăsească sufletul cât avea să mai trăiască, și poate nici după: un întreg continent al acelei lumi vii și pârlite se întoarse încet spre el, se strâmbă dureros în plăci tectonice carbonizate (Krum putu auzi în liniștea dimineții carnea pocnind, franjuri frecându-se de franjuri) și, din mijlocul acelui munte de carne roasă de foc, se deschiseră doi ochi mari, înroșiți, cu irisul negru ca noaptea de deasupra lor și ca teama din cei doi bărbați. Apoi auzi geamătul și picioarele i se înmuiară.

— Nu sta, zise părintele, hai să-l ridicăm!

— Să chemăm... să-l ducem la...

— Nu!

Krum îl privi pe Sarban și întrebă:

— Dar cum? Unde?

— Îl ducem la dumneata, apoi la mine.

— Dar...

— Nu e timp pentru asta, nu e timp...

Felcerul nu mai zise nimic, ci se întoarse către ucenicul care-l aștepta în poartă și îi făcu semn să aducă targa. Puștiul intră din nou în bezna gangului. Cei doi bărbați rămaseră tăcuți lângă ars. Alrauna încă moțăia cuibărită în muntele ce parcă o veghea de o veșnicie. Bărbații ar fi vrut să se întrebe unul pe altul ceva, dar nu mai știură ce. Ascultară omul acela sfârșit cum horcăia prin orificii scurse, topite, și nu spuneau nimic. Auziră pașii grăbiți ai ucenicului și ridicară privirea către el. Băiatul se opri îngrozit lângă ars ca la văzul unui ne'Om din povești scuipat de ne'Lume-n lumea lor.

Îl înfășurară într-un cearșaf și-l urcară pe targă, apoi porniră către casa felcerului și intrară în gangul întunecat în care colcăiau perechi de ochi mici, blănuri ude și împuțite. Cărară mumia până sus pe trepte și trântiră ușa de perete. În hol, doamna Krum își duse o mână în păr a groază și una la buze a mirare.

— Dar, Halber, ce-i asta, dragă Halber?... Spune-mi, vorbește-mi! tot cerea femeia, dar felcerul o împinse și se răsti la ea.

— Dă-te din drum, femeie, că ne moare omul!

Ucenicul, în urma lor, tremura la căpătâiul arsului înfășurat în cârpa albă. Privea pânza cum se ridica, cum se cobora, pieptul arsului fluiera a moarte. De printre faldurile cearșafului duhoarea urca spre ceruri.

— Unde a ars? întrebă Halber Krum.

— Nu știu, maestre, răspunse Sarban. Așa cum îl vezi și cum mă vezi și cum te văd, așa l-am găsit acum câteva clipe pe treptele bisericii.

— A ars undeva azi noap...

— Nu știu să fi luat foc ceva peste noapte, nu. Adică nu în Primi. Dar am fi aflat dacă ar fi ars în Medii, nu? Ba chiar și în Infimi dacă ar fi ars am fi aflat.

— Am fi aflat, întări felcerul.

Îl duseră printr-un hol mic și înghesuit și intrară într-un alcov neluminat. Miros de animal mort și de zemuri de tot felul. Puștiul mângâie borcanele, pipăi masa din lemn îmbibat cu umori și, întorcându-se către străinul de pe targă, privirea i se încețoșă. Genunchii i se înmuiară, văzându-l dezvelit, pielea crăpată, chipul numai răni și bășici, brațele ca de gândac încrucișate. Se aplecă și vomită.

— Ieși, netrebnicule! strigă Halber Krum și ucenicul dădu buzna afară din odaie, lăsând în urma lui o baltă umedă și acră.

— Ia un loc, părinte, o să dureze ceva timp să curăț creatura asta sărmană, zise Krum cu un oftat. Nu vei vorbi nimănui despre ce vezi aici, nu-i așa? întrebă, uitându-se la borcanele cu fetuși de animale.

Sarban tăcu și încuviință din cap. Se așeză pe un scaun într-un colț și îl urmări pe felcer cum se apleca, cum se ridica, cum fugea, cum stătea, cum tăia, cum curăța, cum arunca, cum mângâia, cum presa, cum pansa, cum ofta. Krum își chemă femeia și îi ceru să-i găsească pui de câini, cât mai mulți.

— Apoi? întrebă femeia.

— Apoi îi fierbi, răspunse Halber Krum.

Lumânările tremurau și, prin geamlâcul cât o palmă pitit printre cutii și borcane, dimineața părea să fi uitat de mătrăgunoși.

— Cât o fi ora, maestre? întrebă Sarban. Unde e soarele?

Krum se întoarse către geam, privi, dar nu zise nimic. Se uită la ars, la preot, la cer. Dar nu zise nimic. Într-adevăr, noaptea avea să fie mai lungă în acel sfârșit de iarnă, când arsul fu găsit pe treptele bisericii din Primi, și toate nopțile de atunci încolo aveau să fie ceva mai negre, ceva mai grele, ca pături de plumb peste Alrauna, iar oamenii din cetate, mai cu seamă cei din Primi, cei-ce-se-trag-din-mătrăgună, n-aveau a mai conteni să spună că, parcă, pe la colțuri de stradă și pe sub perne, șoapte începuseră a se auzi în toiul fiecărei nopți. Și tot atunci își frământară și fiicele cetății primele foieli în așternuturi.

Dar arsul?

Arsul nu muri.

N I G R E D O

NIGREDO

Ce să fie azi, mogâldeților?

Copiii răspunseră într-un glas:

— Fluturii! Fluturii, nea Alambiq!

Farmacistul îi mână pe toți ca pe niște gâște într-o odaie mică de lângă atelierul unde își prepara tincturile și alifiile și trase de sertare subțiri, în care păstra o colecție de câteva sute de fluturi prinși în așchii. Aruncă o privire peste ei și-și aminti de atingerile tatălui său, câte o urmă de burice de deget, nevăzută, pe fiecare aripă, sute de aripi, mii de atingeri. O viață de om. De când o primise, Alambiq nu adăugase colecției bunului său tată nici măcar un singur fluture, nici măcar o gâză.

Alambiq îi lăsă în odaie să admire micile trupuri uscate și se retrase în spatele tejghelei, de unde scoase o pipă lungă cât brațul unui copil și începu să pufăie fum gros, parfumat. Îi urmărea cu colțul ochiului cum se împingeau și se înghesuiau, băieții bulucind fetele, fetele batjocorind băieții (zadarnic, mereu zadarnic), născocind pe rând nume stranii, jucăușe, pentru vreun Prodryas Persephone, un Ornithoptera Paradisea Paradisea, sau vreun Lycaena Dispar Dispar, dar numai o fată absentă nu părea prea interesată de lepidoptere, ci privea în gol. Din când în când îi mai arunca o privire farmacistului; tăcea și părea să numere în gând, părea să se încurce, părea să o ia de la capăt, oftând. Acea fată, Alambiq știa, era Lilian Bunte, fiica celui dintâi dascăl al școlii din Primi. Pipa se stinse și Alambiq se ridică.

— Hai, ajunge, la școală cu voi!

— Dar azi n-avem școală, nene Alambiq, zise un roșcat

slab ca varga.

— Măi, tu minți, zise farmacisul și toți copiii dădură din cap că nu, nu minte varga, chiar n-aveau ore.

— Acasă cu voi, atunci! zise Alambiq și suflă spre ei ultimul fum al pipei.

Copiii chițăiră și o luară la fugă, ieșind în curte și dispărând pe sub copacii stufoși din umbra bisericii. Doar Lili, observă Alambiq, rămase în urmă, țintuită locului și rușinată.

— Dar ce-i, Lili, de ce nu fugi și tu cu ei? Acum se face ora mesei. Hai, fugi!

Dar fata se înroși și mai tare și se așeză pe un scaun într-un colț al farmaciei. Farmacistul înțelese atunci că era rost de vorbit, dar tare ar mai fi vrut să nu fie. Mulți mătrăgunoși îl priveau strâmb, ba că-i nebun ca taică-său, ba că-i învechit, slujitor umil al hapurilor sale, ba că era vrăjitor și că până și Halber Krum, felcerul, era mai de folos în Primi decât el. Ca să nu mai vorbim că, de când cu Algor Kunrath, parcă toți se rușinau să treacă pe la el, dar tot o făceau, pe furiș, cu pretexte care mai de care. Acum, să-l mai vadă și cu o copilă în odaia sa, doar el cu ea, ferească sfinții (știuți) și sfintele (neștiute) din Lume și ne'Lume!

— Spune repede, drăguță, o zori Alambiq, mai am treabă.

Dar Lili tăcea și se făcea tot mai roșie și filosoful înțelese că trebuia să o ia mai ușor, așa că zise:

— Nu te aude nimeni, Lili, doar eu și eu nu spun nimănui nimic. Și știi de ce?

Fata dădu din cap că nu.

— Pentru că n-am cui, zise Alambiq și zâmbi.

Își aprinse din nou pipa și supse cu tărie din ea. Lili

începu să plângă și Alambiq își trase un scaun în colț lângă al ei.

— Cine te-a supărat?

Lili sughița deja și se frământa de parcă ar fi fost cocă; uneori mai trăgea câte o gură de aer, părând pentru o clipă să se potolească, dar de unde... O năpădi din nou plânsul, val umed după val umed, iar farmacistul, neștiind ce să mai facă, așteptă, fumă și privi, fumă și tăcu, fumă.

— Mi-e rușine, începu fata printre sughițuri.

Alambiq încercă să o încurajeze și scoase din buzunarul de la piept o bomboană cu mentă și i-o dădu.

— Mulțumesc, zise Lili, dar nu o luă.

— Despre ce e vorba?

Lacrimile fetei încetară a se mai aduna la colțurile ochilor. Deocamdată.

— Mi-e rușine, nene Alambiq... mi-e rușine că... eu sunt singura... de fapt sunt ultima... care... of, nene Alambiq... e greu, cum să... adică toate colegele mele au... și eu n-am...

Alambiq se încruntă, luă bomboana și și-o aruncă în gură, apoi își aprinse din nou pipa; fumul i se răci în gură și-n plămâni. O privea pe Lili încruntat, molfăia, sugea bomboana, o privea pe Lili și pufăia din lulea. Făcu ochii mici, mici, gândindu-se. Lili, văzând că timpul trecea și farmacistul tot nu pricepea, duse mâinile la piept.

— Ah... oh..., făcu farmacistul, înțelegând. Păi..., și se înroși asemenea unui școlar. Vai... dar...

Lili se rușină din nou și dădu să iasă în fugă din farmacie, dar după doi pași se opri, gândindu-se că, dacă avea să iasă atunci, și mai greu avea să-i fie să se întoarcă, așa că, fără să-l privească, cu spatele la Alambiq, șopti:

— Eu nu am și restul au și toți băieții se holbează și umblă după ele și după mine nimeni, doar mucosul de Berti, care e doar un golan urât, care vrea să râdă de mine, știu asta, sau poate că mă place, sau, nu știu. Poate, dar, dacă da, nu știe să o arate, și, chiar dacă ar ști, tot nu mi-ar plăcea, că-i bădăran, așa că aștept, aștept, aștept, și nu mai cresc și toate au de zici că-s vaci, că nu știu ce-au făcut peste vacanță, și știu că dumneata, dumneata, nene Alambiq, poți să faci să dispară orice neg, ba chiar și boli, și mă gândesc că, dacă poți face să dispară, poți face să și apară, nu? Și te rog, nene Alambiq, te rog să... să...

(Pe toate astea Lili le spuse dintr-o suflare, înnecată în plâns, mai să se sufoce, vorbele prăvălindu-i-se fără opreliști de pe buze, noduri bulucindu-i-se-n gât.)

— Gata, Lili, nu mai plânge, spuse Alambiq și fata, într-adevăr, ca prin minune, se opri.

Dar Alambiq o mai putea încă auzi sughițând, încet ca să nu-l supere, și așa îl luă un drag de ea și uită de pipă și de tot și se duse la ea și o luă în brațe, gândindu-se că, dacă ar fi avut o fiică, așa ar fi vrut să fie: slabă, lungă, roșcată, cu bucle, cu pieptul plat și degetele lungi, deșirată, cu ochii mai mereu plânși, să aibă ce șterge, of, of, of. Și, până să-și dea farmacistul seama, Lili se liniști și spuse, prinzând curaj:

— Nea Alambiq, dă-mi ceva să-mi crească! Uite, am și bani, am făcut rost.

Și, spunând asta, îi întinse o pungă de piele cu câțiva Colți. Alambiq dădu din cap și Lili ascunse săculețul din nou sub cămașă.

— Pune-i la loc de unde i-ai luat până nu află tată-tău sau tanti Valeria.

Era limpede că-i furase de prin ascunzișurile casei, la fel de limpede ca simplul fapt că, chiar de ar fi luat spițerul banii, tot nu ar fi avut cum să o ajute, pentru că ce-i cerea mica Lili Bunte pur si simplu nu exista, nu se putea. Dar încă ceva mai era limpede: că Alambiq nu voia să-i frângă inima. Farmacistul se gândi că tot aveau să-i crească fetei sânii la un moment dat, și, dacă nu aveau să o mai facă, mintea sigur avea să îi mai crească și avea să priceapă că nu-i nevoie să fie mari, și până atunci Alambiq ar fi putut liniștit să-i mai amâne tristețea mințind.

— Uite ce e, oftă farmacistul, am ceva pentru tine, dar trebuie preparată mai întâi. Ia-ți banii, pune-i repede la loc, și, în locul lor, oferă-mi timp – o zi – să-ți frec crema așa cum numai eu știu să o frec și să ți-o torn într-o sticluță cum numai eu știu să o torn. Și mai știi ceva?

— Ce?

— Ai nimerit chiar când trebuie! Pentru că unguentul ăsta are nevoie de lună plină ca să facă cheag și la noapte avem chiar luna potrivită. Așa că la apus voi pleca în pădure să fac crema, apoi, când i-o veni vremea, după o zi, două, vezi tu, cauți în scorbura copacului bătrân din fața casei voastre, unde-i mai las lui tanti Valeria cremele pentru negi și apa pentru gută. Știi unde?

— Știu.

— O lună întreagă să te ungi pe piept cu ea. Apoi vii la mine. Dar, dacă nu o să mai poți intra pe ușă din cauza lor, să știi cine-i de vină!

Lili râse cu poftă și Alambiq zâmbi și el și se gândi că o lună e timp destul să-i mai vină lui vreo idee, apoi alta și apoi alta, până când nu o să mai fie nevoie de idei. Fata se apropie

de farmacist și îi sărută obrazul. Alambiq se fâstâci cu pipa și chibritul, și, până să mai spună ceva, copila fu deja lângă tejghea, apoi din doi, trei pași fu afară și dusă.

Alambiq se ridică și trase la nimereală de câteva sertare; fărâmiță două, trei pietre peste care turnă niște rășină, pisă; lapte, apoi miere. Amestecă, încălzi ușor și vărsă totul într-o sticluță pe care o închise la gură cu un dop de ceară moale. O așeză deoparte și-și ridică cizmele pe tejghea. Pufăi împăcat. Nu-i vorbă, nu fusese întâia oară când trebuia să mintă vreun client, să născocească vreo poțiune ori vreo pulbere fără noimă și efect, dar, cumva, acum simțea că făcea un bine. Alambiq mai zâmbi o vreme, apoi ațipi și visă că era la brutăria lui Gundish și că cerea o pâine și că, prin ușa întredeschisă, vedea șobolani mari cât oamenii purtând șorțuri albe și frământând de zor la cocă.

***

Lili ieși din farmacie zâmbind, cu ochii înroșiți de plâns, fericită că, în sfârșit, a avut curaj, și că, în sfârșit, cineva avea să o ajute și că... în sfârșit. Zâmbea și mângâia pe sub cămașă, prin buzunar, punga cu Colți pe care trebuia să o golească în grabă înapoi în cutia lui tanti Valeria. O luă la fugă, secerată de umbrele platformelor înghesuite deasupra curții bisericii, și intră în Piața Mare, în târgul sufocat de negustori și animale, gospodine neobosite și cerșetori șireți din Burta Vacii. Trecu pe lângă Sala Anelidei și o înconjură o singură dată, căutând ceva. Apoi, gata – o zărise: taraba cu mătăsuri! Dar, mai întâi, se întoarse pe unde veni, dar nu mai ajunse până în curtea școlii, ci o luă la stânga pe lângă casa preotului Sarban. Se ascunse într-un tufiș, la umbra unui

mesteacăn, și dădu la o parte o bucată de scândură din gard. Se uită prin deschizătură și văzu copiii. Auzi câteva glasuri, de data asta nu la fel de multe ca de obicei, aproape șoptite. Le vedea chipurile aplecate peste coli aspre, scumpe, degetele mânjite de vopsele – privirile lor, când în jos, când în sus. Jos desenele, sus arsul, cu capul său înfășurat în pânza albă, cu chipul ascuns vederii. Copiii nu se temeau de el, îi cereau sfatul, iar arsul se apleca peste ei și peste desenele lor ca o pasăre ce-și hrănea puii. Lua pensulele din mâinile lor mici, corecta, ștergea, mângâia creștete. Erau doar trei copii de data asta, dar lui Lili nu de ei îi ardea atunci și acolo, ci de Ignaț, arsul din casa părintelui Sarban.

Lili se lăsă pe șezut și îl privi ca de fiecare dată, încercând să desluşească ceva din trăsăturile sale pitite bine în spatele măștii de pânză. Nu-i cunoștea chipul, nici vârsta, doar ochii și numele, Ignaț, nume de căpătat, primit de la Sarban la numai câteva zile după ce-l găsise în iarnă pe treptele bisericii din Primi. Lili, dacă ar fi fost să o întrebe cineva și ea să răspundă fără frică, sincer, ca și cum ar fi întrebat-o la sfârșitul lumii, ce își dorea ea cel mai mult, mai mult chiar decât blestemații de sâni care nu mai creșteau, ar fi răspuns că dorea să-i știe numele de dinainte de Ignaț, cel din viața lui de dinainte de Primi și de Alrauna, de Sarban și de parohia sa de mătrăgunoși, viața sa consumată în foc, irosită pe undeva, în cenușă (pe unde oare?); să-l întrebe cine era și de unde venise și cine-l adusese și, mai ales, dacă mai avea de gând să plece.

În iarnă, când pe la colțurile străzilor se șoptea că printre ei ajunsese un străin, nimeni nu și-a putut închipui că acel străin era un biet ars lepădat de cine știe cine pe treptele

bisericii, luat de Sarban în grija sa și adoptat de acesta ca pe propriul fiu. Ei bine, încă de atunci Lili știa, pentru că fetei îi apăruse arsul în vis încă din acele prime nopți, dar nears, tânăr și frumos, cu pielea netedă, păr lung și ochi adânci ca cerul nopții. Deși în vis nu era ars, Lili știa că era el, dar în zori, la trezire, nimic din înfățișarea lui din vis nu-i rămase fetei în memorie. Când l-a văzut prima data, ascuns în spatele măștii sale din pânză, trebăluind pe lângă altar în slujba lui Sarban, Lili îi văzu ochii și-și aminti de cei din vis și rămase cu bănuiala și frământarea unei amintiri neträite, o taină doar a ei. Ceva mai târziu, la coptul primăverii, Lili descoperi tufișul și scândura ascunsă și șubredă și hotărî să-și viziteze arsul cât de des putea, urmărindu-i mișcările de acolo, din liniștea umbrelor.

Dar acum, Lili știa, ceva nu era bine – erau prea puțini copii, iar spatele arcuit al arsului o trimitea cu gândul la tristeți neîmpărtășite. Ignaț nu avea glas, deci nu ar fi putut afla niciodată ce-l abătea, chiar dacă, grație nu se știe cărei șanse, s-ar fi trezit față în față cu el. Așa că-i privi în liniște mișcările, mai puține și mai lente decât de obicei, prefăcându-se, ea pentru ea și cu ea, că știa tot, că-l înțelegea și că el știa asta.

Un gândac negru îi urcă pe mână. Lili își scutură degetele și gânganía căzu pe spate în țărână. Fata îl privi cum se zbătea, împingând cu picioarele sale ca ace mici, negre, aerul din jur. Lili rupse un băț din tufiș și întoarse lighioana pe burtă. Gândacul se furișă pe sub frunze și dispăru. Când ridică privirea, văzu că Ignaț nu mai era, doar copiii erau încă acolo, tăcuți, cu spinările drepte. Îl căută și îi găsi silueta întunecată în spatele geamurilor micii cămăruțe din curte, ridicată de însuși Ignaț; acolo mânca, acolo dormea, aia era casa lui.

Silueta nu se mișca. Părea că-și ținea capul în palme și Lili se întrebă dacă plângea. Încă la adăpost de priviri se ridică, picioarele- amorțiseră și-și simțea trupul năpădit de furnici. Își scutură rochia și cămașa și ridică privirea către geamul lui Sarban, ca și cum o voce mută ar fi strigat-o pe nume. Preotul o privea din spatele ferestrei. Lili, speriată, se ridică și o luă la fugă printre tufișuri, ieșind în gangul dintre școală și casa parohială. Inima-i galopa mai tare decât picioarele, iar Lili se întreba necontenit ce avea să-i spună Sarban tatălui, avea să-i spună tot, oare?, avea să-i spună ceva, oare? Vedea deja lingura de lemn despicând aerul, pielea înroșindu-se, poate chiar crăpându-se; n-ar fi fost întâia oară. Auzea deja vocea frântă de furie, ochii înroșiți de tărie. De ar fi aflat, Lili n-ar fi avut nicio scuză, nimic s-o crute.

Fugea tot mai tare. În fugă nu mai gândea, prea multe nu mai contau, era doar ea în trupul și în mintea ei, nimeni altcineva; gonind printre oamenii Alraunei, tălpile arzând, mușchii tari ca stânca. Fugea ca în zilele de după coborârea de pe grindă, dar despre asta altă dată, nu acum, nu când Lili țâșnea printre oameni în Piața Mare, plină de arome încălecând culori, culori descălecând miresme și tot așa. Nu-i păsa de prea multe, nici de găinile vii, nici de vacile moarte, de șofran, fenicul și nici de sămânța de pin, fugea doar, nici de pateul de potârniche, nici de cartofi, ca să nu mai vorbim de prunele uscate și de curmalele aduse de departe, fugea doar, în urma ei norii de parfum explodau, saci se prăvăleau, Colți se loveau de Gheare, Gheare de Colți; nu-i păsa de plozii jegoși de sub tarabe, nici de înstăriții din Medii, osteniți pe sub burți revărsate, cu șleahta de servitori după ei, pozând, pozând; fugea doar; nu atingea nimic, fugea doar, nu-i păsa de

ei, fugea. Doar de ultima tarabă din șir îi păsa, cea de lângă șanțul cu sânge scurs, taraba cu pânze și mătăsuri, baticuri vopsite, bine croite și întinse la uscat, sclipind în soare ca valuri colorate, furtună pe mare, nu altceva. Acolo se opri, trăgându-și sufletul, să privească cu jind eșarfa roșie ca un cocoș turbat atârnat cu capu-n jos, mătasea la care tânjea Lili demult, dar pentru care punga ei nu era niciodată destul de încăpătoare. Negustoreasa o recunoscu, îi zâmbi și coborî eșarfa din cârlig. I-o întinse și Lili și-o înfășură în jurul gâtului, făcu o pirueta, ba chiar două, uite, și-o lăsă să cadă pe tarabă cu un zâmbet amar. O rupse din nou la fugă.

Ieși din Piața Mare și lăsă în urmă forfota târgului, trecu printre cârciumile din Șirul Zemii, spulberând norii de alcool înțepător, urcă trepte, coborî trepte, trecu strada, intră în gang, ieși la lumină și, aproape de zidurile ce despărțeau Primi de Medii, se opri în fața casei. Intră în curte, ciocăni și tanti Valeria deschise ușa.

— Of, pușlama mică, pe unde ai mai pierdut iar vremea? Noroc ai, că tată-tău încă nu s-a întors.

Iar Lili doar zâmbi și se furișă pe lângă fusta femeii și dispăru în umbra holurilor.

— Mâncare, apoi baie, domnișoară! strigă bătrâna în urma ei, dar fata era deja departe, adânc în pântecele casei, adânc în mintea ei.

***

De când se întorsese în Alrauna, în urmă cu aproape doi ani, Sarban nu făcuse niciodată focul în camera sa din casa parohială. Frigul celor două ierni scurse de la intrarea sa în noua casă în straie de preot se cuibărise atât de strâns în

pereți, în mobilierul frust, în perdelele întărite, încât nici căldura primei veri, nici, iată, zăpușeala celei de-a doua nu reușiseră să îmblânzească câte ceva din tăria aerului prin odăi. Când Sarban nu era de față, cantorul Darmar, care își ducea veacul printre acei pereți, între acele holuri, numea casa parohială Palatul de Gheață și, de fiecare dată când era nevoit să se arate în odaia mare a preotului, stătea ghemuit în pervaz, în dreptul geamului, doar-doar vreo rază de soare s-ar fi încumetat să străbată timpul și spațiul până la el.

Desigur, foc era în casă – foalele împingeau aerul fierbinte dintr-un cuptor în altul, jos, în bucătăria parohială, unde bucătăreasa Kinga, mare și zgomotoasă, se mișca grațios printre oale și flăcări, aruncând condimente în aer și învârtind cu cealaltă mână câte un iepure pe proțap, și unde Darmar, având frigul din oase ca prilej și ca motiv (unul sincer, e drept), cobora deseori să o privească cum gătea. Iar Kinga gătea mereu ca și cum ar fi făcut dragoste, iar lui Darmar îi plăcea și n-ar mai fi plecat în veci. Sarban știa toate astea, dar nu zicea nimic, pentru că nu era treaba lui, pentru că oricine are dreptul să iubească pe cineva, pentru că, tot așa, oricine are dreptul să fie iubit de cineva, dar, mai ales, pentru că, încă de când se întorsese în Alrauna, Sarban vorbea puțin, puțin de tot. Vechii mătrăgunoși din Primi puneau seceta limbii pe seama pioșeniei sale, liniște necesară memoriei întru cele sfinte, în ton cu menirea sa de preot în Talpa lui Tapal. Doar Sarban știa adevărul pe de-a-ntregul, iar acela era că tăcea din cauza focului, același care nu ardea în camerele sale, dar totuși altul. Pentru că, nu-i așa?, focul, spre deosebire de om, e același peste tot și în toate timpurile, ba chiar în același timp. Omul, atunci când e, e mereu altul în fiecare loc și niciodată

în același timp. La vorbele astea, rostite de Sarban din senin de dimineață, se gândea Darmar, frecându-și mâinile în foalele Kingăi, și tot la ele se gândea și Sarban, cu fruntea lipită de geamul ce dădea spre curtea lui Ignaț, urmărind-o în tăcere pe Lilian Bunte, ascunsă după gard.

Plecă Barsan și se întoarse Sarban. Nici nu împlinise douăzeci de ani, când își luă bocceaua în spinare și plecă, înveșmântat simplu, cu o tunsoare zburlită, cu ochii plini de zările văzute și de cele bănuite din Talpa lui Tapal. Se întoarse în Alrauna după un deceniu și jumătate, cu alt nume și altă fire. Intră ca un sfânt în cetatea din care ieșise un simplu băiețandru, iar biserica din Primi, ce-și aștepta de vreme bună pastorul, îl primi cu brațele deschise. Sfatul bătrânilor îl recunoscu îndată și îi află povestea, cea scursă de la plecarea la întoarcerea sa, se mâhniră și coborâră capetele lor bătrâne; îi dădură în grijă casa parohială și îi trimiseră lemne să o încălzească, să o trezească din nou la viață, dar Barsan, acum Sarban, le dădu înapoi neatinse.

— Doar lumânări, zise. Să pot lucra noaptea.

Și Sfatul înțelese și trimise lumânări. Primi o slugă și o bucătăreasă, căci cele ce fuseseră în slujba vechiului preot plecaseră, alungate de prea multe nopți nedormite și de prea multe frici cuibărite-n acele seri trecute. Camera în care se spânzurase bătrânul preot nebun avea să rămână încuiată cu cheia la cererea Sfatului și Consiliul Orășenesc încuviință. Și Sarban fu de acord și ceru să fie aerisită toată casa, ceea ce se și întâmplă. Ceru să-i fie aduse lucrurile într-o singură încăpere, să-i fie așezat pat simplu din câteva scânduri doar, un birou și atât, nimic mai mult. Hainele și le agăță de grinda de deasupra capului, iar slujnica își pleca mereu capul când intra

să deretice, căci, spunea, și-l imagina mereu pe bătrânul preot atârnând de grindă în locul hainelor. Dar Sarban nu-și schimbă obiceiul.

Preotul ceru, de asemenea, să muncească și să doarmă în aceeași cameră, iar restul să fie deschise sărmanilor cetății.

— Din Primi? întrebară bătrânii Sfatului, încruntându-se, adunându-și parcă toți anii în cutele lor prăfuite de pe frunți.

— Din Primi, Medii și Infimi. Cine are trebuință, zise Sarban, apoi tăcu.

Iar Sfatul, având mare nevoie de preot nou, încuviință și la asta. Apoi Sarban ceru să nu se facă foc în acea odaie în care avea să doarmă și să scrie.

— Niciodată?

— Niciodată.

Ceru apoi să i se înfățișeze cantorul și Darmar apăru și cântă ce știa și ce-și mai amintea. Ținerea sa de minte, se scuzase bătrânul cantor, nu era dintre cele mai sănătoase, mai ales în ultimii ani. Apoi Sfatul îi povesti lui Sarban despre ce își amintise bătrânul preot nebun, atât cât se putea, și toți se întristară și-și plecară frunțile, căci liturghiile de Aducere Aminte ale preotului fuseseră triste, amintirile sale fuseseră întunecate și tot mai puțini cutezaseră să mai meargă la biserică să-l asculte cât încă mai trăia.

— Ajunge, spuse Sarban și ceru să-i fie aduse hârtiile bătrânului preot nebun.

— Nu mai sunt, scumpe Sarban, spuse unul dintre cei din Sfat. Când l-au găsit atârnând de grindă, avea burta uite așa de umflată, el nefiind gras, iar lângă el o carafă mare, goală, din care încă se mai ridica parfumul vinului. Credem

că întreaga sa muncă a fost mâncată chiar de el însuși, hârtiile spălate pe gât în jos cu vin.

Sarban mai ceru câte ceva: ceru să se curețe grădina căzută de mult în paragină și să fie încălzită biserica, dar mereu în lipsa lui, apoi ceru să fie lăsat în pace. Fu lăsat, iar timp de o săptămână noul preot al bisericii din Primi, cândva Barsan al cetății Alrauna, copil vesel de mătrăgunoși, acum pastor trist și taciturn, nu ieși din odaia sa întunecată și rece și nici nu lăsă pe nimeni să intre. Din când în când, slujnica, ori Kinga, ori chiar și Darmar, uneori chiar toți trei deodată, se furișau pe vârfuri pe holuri și se adunau în fața ușii, unde îl ascultau pe Sarban cum plângea, dar pe atunci deja începuseră să țină la noul lor stăpân, așa că nu dezvăluiră niciodată nimănui cele auzite.

În toată acea săptămână, chipul lui Sarban fu văzut doar o singură dată, în timpul unei ploi plictisitoare și reci, când Kinga privi în sus și văzu prin geamul bucătăriei sale fereastra preotului deschizându-se și pe Sarban ieșind în pervaz cu o cană mare din lut, așteptând să se umple cu apă de ploaie, apoi dispărând la loc în bezna camerei. Acel chip și acea expresie Kinga avea să nu le mai uite niciodată– era ca și cum întreaga tristețe a Lumii și a ne'Lumii (despre care auzise cândva în copilărie, dar despre care nu prea știa să zică unde era) se adunaseră în acei obraji, înghesuind atâta durere într-un singur biet om.

Dar apoi Sarban ieși din nou în lume, așa mică cum îi părea ea, mai întâi în Primi, apoi în Medii, apoi chiar până la zidurile exterioare ale lui Infimi, plimbându-și gândurile prin cetate, făcându-le cunoștință cu ea, de parcă ar fi vizitat Alrauna pentru întâia oară. Părea că, după spaima oferită atât de

devreme Sfatului, preotul își revenise, doar din când în când Sarban se întrista și tăcea din senin, ba uneori chiar se ridica și pleca, dar apoi se întorcea degrabă și continua să-i asculte pe cei din jur, un pic cam de departe, e drept, un pic cam alt om. Dar, decât cu un preot nebun, sau, și mai grav, fără preot defel, mai bine cu unul trist. Iar, ce-i drept, spuneau bătrânii Sfatului și bărbații Consiliului, cum să fie un preot singur într-o cetate fără sfânt altfel decât trist? Așa că-l lăsară în pace.

Sarban își alese ziua în care să facă liturghie și se bucură să vadă că lumea venea la biserica din Primi să asculte vorbele noului preot. Unii, mulți chiar, îl știau, căci spuneau:

— Uite-l pe Barsan cum adună mătrăgunoșii la biserică. De-ar mai trăi ai lui, tare mândri ar mai fi.

Sau:

— Uite-l pe Barsan, cu care băteam mingi din bășici pe coclauri. Se pregătește să ne dea sfânt.

Și tot așa. Iar Sarban era mândru să-i vadă acolo; cât despre sfânt, se întrista pentru că știa că nu avea să fie atât de simplu.

Zilele treceau și la fel treceau și bucuriile și tristețile pe chipul lui Sarban, când una, când alta și, preotul o știa, nemeritate. Dar iată că, într-o zi, intră în viața lui Ignaț și, deși tot tristă rămase, măcar era o viață tristă în doi, Sarban simțind că Ignaț suferea, mai întâi de dureri ale trupului, apoi, când acelea se vindecară, de cele ale sufletului, care nu se vindecă niciodată cât trăiești (iar unii spun, smintiții, că nici după moarte).

Îl luă în casa lui și, după ce-l vindecară felcerii și medicii

Alraunei, după ce primi învoirea Sfatului și sprijinul Consiliului, Ignaț deveni al parohului. Așa mut cum era, Sarban știa să-l asculte. Și așa se face că, într-o noapte, într-una dintre cele grele, când sufletul pare să fi murit, dar corpul nu, când simte omul că spiritul și-a dat ultima suflare nevăzută și zace căzut între măruntaie, putrezind mai repede decât carnea, împuțind omul pe dinăuntru, într-una dintre acele nopți în care ceasul arată mai mereu ora trei și pic (mereu și-un pic), aplecându-și turnul cu ceas până în dreptul geamului, într-una dintre acele nopți, așadar, Sarban ieși din casă și, intrând în sera arsului, îi povesti întreaga sa viață. Și ce chin, se gândea Sarban, trebuia să fi fost pe bietul Ignaț să audă toate acele grozăvii și să nu le poată da mai departe; Sarban știa că era crud, tare crud, să verși toată viața ta, bine strânsă în cuvinte, într-un mut și să o lași în el. Îndată ce termină de povestit, în zori, Sarban văzu că durerea nu-l părăsise, și că povestea era tot acolo, aflând astfel pentru întâia oară că poveștile nu pot fi înstrăinate, ci doar împrumutate; că mereu va durea, dar că în împărtășirea poveștii e alinarea.

Astfel, Ignaț, arsul cetății din Alrauna, era singurul om care cunoștea tristețile și coșmarurile lui Sarban. Dar un singur lucru știa Sarban ce nu mai știa nimeni în afară de Halber Krum despre Ignaț, și acel ceva era că el era o ea. În acea noapte în care Halber Krum și Sarban i-au oblojit rănile, fusese limpede, în goliciunea slută și demolată a trupului din fața lor, că străinul era de fapt o străină, dar n-au spus nimănui, pentru că se temeau, căci nu știau cum aveau să primească mătrăgunoșii vestea unei străine, când lor le-a fost mereu greu să primească străini. Și sfinți femei, se gândea Sarban, sunt doar în ne'Lume, așa că hotărâră să-i spună

Ignaț și-n public, și-n cuget, ca să nu se încurce.

Așa vorbi Sarban în acea noapte, pe la trei și-un pic:

— Auzi, Ignaț, tu dormi?

Și, fie că dormea, fie că nu, Sarban își trase un scaun lângă patul lui (ei), da, lui, și, așezându-și palma pe brațul acoperit al arsului, începu să-i povestească despre copilăria sa, căci trebuia decantată undeva, astfel aflând Ignaț multe vrute și nevrute despre străduța pe care se născuse Barsan în urmă cu peste două decenii și jumătate, despre bunica rotundă, mereu veselă, ocărind în joacă tot și toate, povestind seară de seară la foc pentru tot gangul acela, vecini blânzi și ei, rețete culinare ca pe istorii eroice din vechime, în care oul înfrunta făina, mălaiul și găina; despre cum, tot sprințară, tot glumind, muri cu un singur lucru în gând – să nu i se ardă plăcinta de dovleac, sfârșindu-se abia după ce o tăie și o așeză pe farfurii, murind în șezut la masă, în mijlocul unei glume. Despre bunicul Gheoacă, cel cu clop și coș țuguiat de rafie în spinare, om mic cu cizme mari, întorcându-se zilnic de la ciuperci cu coșul și șorțul plin cu toate cele, amintindu-le tuturor cu orice prilej de imensa ciupercă cât un stat de om pe care o întâlnise în tinerețe în pădure și care îi povestise, cu patimă și patos, întreaga istorie a ciupercilor, de unde au venit și unde sperau să ajungă, poveste pe care mai toți o luau ba de bună, ba de rea, căci mai toți văzuseră, cel puțin o dată în viață, câte o nebunie nevrednică de a fi povestită, dar, iată, Gheoacă se încumetase să o facă (la fel cum și Sarban văzuse o dată, în copilărie, o veveriță în spatele sobei care părea să numere pe degete și care, zărindu-l pe băiat, rosti doar *unsprezece*, înainte de a o lua la fugă prin pereți).

Dacă Ignaț ar fi putut vorbi, am fi știut dacă observase

că Sarban sărise cu povestea peste părinții săi. Sau poate că arsul dormea. Apropiindu-se zorile, Sarban se hotărî să vorbească despre plecarea sa de acasă, cu câteva Gheare în buzunar și un ciot de pită în traistă. Alrauna devenise pe atunci prea mică pentru el, îl strângea ca încălțările nemuncite; acum iată-l întors și Alrauna deja îi părea ba prea mare, ba prea mică, i-o spunea lui Ignat și Ignat asculta (sau poate că nu). Tot atunci, la adăpostul beznei, Sarban povesti și despre noaptea în care i se arătase sfânta ne'Lumii, cea cu nouă utere, în care creșteau alte nouă sfinte cu nouă utere și tot așa, iar mirosul vulvelor acestora, despicate, umede, în așteptare, îl împinseră spre pustiu și spre ucenicie printre stânci, unde se călugări și unde intră cu un nume, Barsan, și ieși cu altul, Sarban. Prea multe nu îi spuse despre acei trei ani de pustiu și ascultare, căci nu era voie, dar vorba îi deveni din nou bogată și cuvintele i se adunară din nou în șuvoi când îi povesti despre misiunea primită acolo de a pleca în Lume și de a-și întemeia familie, de a sluji ca preot, căci se dovedise în pustiu că ochiul său era bun pentru a dibui sfinți și glasul său prea cuminte, rodnic în biserică. Așa și făcu și nu dură mult până să-și găsească un loc în care să-și ridice casă, să-și găsească soție și să înceapă să slujească, Amintindu-și și Căutând. Era în noua cetate Bivara, sub stânca ce se apleca, unde bivarezii l-au primit cum se cuvine și l-au ascultat. La scurt timp după, lui Sarban și Varei, că așa o chema pe soția sa, li s-a născut Bog, un băiat îndesat ca un dop, dar care, crescând repede și grăbit, era vesel și vorbăreț.

Traiul dus în Bivara era unul bun: Sarban muncea în jurul bisericii, adunând tot mai mulți oameni pentru a-și Aminti Începuturi și credea că era pe drumul cel bun pentru a

găsi și Bivarei un sfânt pe măsura ei, care să o ajute să afle în ce credea, dacă credea. Dar, într-o noapte care nu anunța nimic mai mult decât un somn pașnic, un foc mare s-a pornit din senin și a înghițit jumătate din cetate, printre care și casa parohială. Printre urlete și disperare, Sarban a reușit să-și scoată din flăcări femeia și copilul neatinși și să-i ducă la adăpost. Vara, povesti Sarban, leșinase și, cum o trezea cu palme, cum leșina la loc, și tot așa, dar Sarban nu putea rămâne lângă ea, nu, căci Bivara îi cerea ajutorul cu glas de cenușă, limbă de foc, și, înțelegându-i vorba, Sarban a plecat să-și ajute bivarezii, lăsând-o pe Vara în grija lui Bog, băiat deja mare, de treisprezece ani. În zori, focul era stârpit și majoritatea oamenilor scăpaseră cu viață, dar când Sarban s-a întors la adăpost, a găsit-o pe Vara întinsă pe un pat de fân, dar nici urmă de Bog.

— Când am deschis ochii, era, a zis Vara, zise Sarban, când i-am deschis din nou, nu mai era – în bezna leșinului l-am văzut mai departe de noi, întors cu spatele la noi, Sarban, plecând de la noi, zicea Vara și zicea și Sarban și Ignat asculta (sau poate că nu).

Amândoi au închis ochii tare, strâns de tot, să-l vadă, chiar și așa, măcar cu spatele, dar nu mai era, era deja prea departe; Bog plecase. Sarban s-a pornit să-l caute pe băiat printre ruinele ciupite de foc, strigând, luptându-se cu ecoul ce se înfioara sub stânca ce se apleca, bogbogbogbog! (și ecoul:) gobgobgobgob! Dar în zadar.

— Ignat, spuse Sarban, imaginează-ți că m-am întors singur la Vara, aducându-i vestea solitudinii, că, deși ne aveam unul pe celălalt, de acum aveam să fim cu desăvâșire singuri.

Și Sarban își șterse o lacrimă ce acolo, în sera lui Ignat, îi păru atât de cunoscută, de parcă o mai văzuse undeva; mai întâlnise cândva acea lacrimă la cineva, dar nu mai știa nici când, nici la cine, așa că povesti mai departe cum a petrecut noaptea lângă Vara, dar Vara părea atât de departe, cu ochii ei închiși, uitându-se în urma lui Bog. Să nu mori, îi șoptea Sarban la ureche, și Vara șoptea înapoi: Cum să mor de două ori? Ajută-mă să o fac. Și pe Sarban îl treceau fiorii morții, ca atunci când, noaptea, nu știi dacă mai vine dimineața, sau zace și ea moartă pe undeva, măcelărită, în sfârșit, de neliniștita noapte. Dar dimineața a venit și, odată cu ea, și un alai al bivarezilor, cu căciulile în pumn, privirile plecate, făcând zid în jurul unui sac în stradă. Sarban a sărit și i-a dat la o parte, a desfăcut gura sacului și l-a scos pe Bog (bogbogbogbog!) și a întrebat: Bog? (gobgobgobgob!). Pentru că era greu de recunoscut, așa murdar de căcat cum era, cu gura plină de hârtii. Măcar să-l fi spălat, blestemaților! a strigat, zise Sarban, și, de undeva, Vara a suspinat înțelegând. Sarban a scos hârtiile din gura băiatului și a citit cu glas tare întreaga poveste scrijelită pe ele, stând în picioare, ca pe un pomelnic pentru micul Bog. De unde stătea Sarban nu putea vedea gaura mare de cuțit din spatele băiatului, dar bivarezii o vedeau bine de unde erau, și gaura îi vedea pe ei și părea să-i batjocorească, crăcănată și seacă cum era.

În cele din urmă, băiatul a fost spălat și îngropat, gaura din spate cusută, casele curățate de funingine și pereții ridicați, dar nimic nu se mai putea face pentru Vara și Sarban, care tăceau doar și priveau în gol, căci casa era atât de goală fără Bog. Și Vara începuse să-l urască pe preot, Sarban o știa, o simțea, deși femeia nu i-o spunea; îl ura pentru că își lăsase

soția pentru a-i ajuta pe ceilalți, și acum iată că toți își aveau copiii, numai ea nu. Ăia nu-s copiii noștri! striga Vara din senin între perne, în miez de noapte, și Sarban nu putea decât să zică: Știu. Știu, Vara. Se întorcea către ea și îi săruta tâmpla până adormea, căci o iubea mai mult decât putea rosti în cuvinte, și-n somn visa că-i săruta tâmpla lui Bog, dar fără ecou.

Zilele treceau și Sarban încerca să afle ceva, să smulgă cât putea de la oricine despre moartea lui Bog, dar nimeni nu știa nimic, nimeni nu văzuse nimic, doar Nimicul văzuse tot, dar cum să-l întrebi? Și așa i-a dat numele ucigașului de atunci: Nimicul, că avea nevoie de un nume ca să-l prindă. Nimicul îi ucise fiul și, odată cu el, îi omorâse și tot ce mai avea în el.

— Pentru că poți muri înainte de moarte, îi spuse lui Ignat.

Iar atunci, în acel moment al poveștii, Sarban fu convins că Ignat înțelegea, căci cine știe câte morți o fi murit și el (ea) și totuși iată-l (iat-o).

Sarban ziua căuta Nimicul, noaptea săruta tâmpla lui Vara, care deja nu mai vorbea nici cu el, nici cu nimeni și poate nici cu sine. Cum s-o fi înțeles Vara pe atunci cu propriul suflet când să plece, Sarban nu avea de unde să știe, dar s-a întâmplat. Într-o dimineață, Vara a plecat înainte să se trezească preotul, fără nicio vorbă lăsată în urma ei, fără niciun cuvânt scris ca să dea socoteală. Sarban a sărit din pat și a fugit pe străzi în cămașă de noapte, întrebând de Vara, și bivarezii arătau cu degetul că încolo, încolo a luat-o, avea traistă; și Sarban fugea și degetele tot spre ziduri arătau, apoi, când ultimul deget al cetății a arătat dincolo de porți, preotul

a priceput și a căzut în genunchi și a frământat țărâna în pumni, plângând în hohote, ca și cum întreg pământul era o tâmplă imensă în spatele căreia se gândeau toate acele grozăvii. Și într-un fel așa și era, gândi Sarban și mai șterse o lacrimă, una străină, de data asta.

După ce s-au uscat toate lacrimile în el, Sarban a urcat în biserică și a anunțat că avea să plece.

— Dar unde pleci, bunele Sarban? au întrebat bivarezii.

— În pustiu, să mor, căci vieții i-am greșit; traiul mi-a ieșit strâmb. Măcar moartea să-mi reușească.

Și-a făcut bocceaua și a plecat, dar, înainte să moară, își dorea să mai treacă o dată, o singură dată, pe la frații săi în pădurea în care slujise. Arătându-i-se marelui preot, slab cum era și udat de lacrimi, murdar, a căzut în genunchi în fața bătrânului și, în hohote groase de plâns, a cerut să i se dea alt nume, căci pe Barsan și pe Sarban le murdărise cu neputința sa, și între pragurile lumilor nu se putea arăta neputincios. Preotul l-a ridicat și l-a așezat pe laviță și i-a spus că alt nume nu avea să primească și nici vremea pentru pășit pe praguri nu venise. I-a șters lacrimile cu podul palmelor sale aspre și l-a trimis să doarmă, că era ostenit de drum lung și de fire dărâmată. Culcându-se Sarban într-una dintre chiliile de rafie ce atârnau din copacii înalți ai pădurii, a găsit că sufletul îi era mai ușor și a adormit îndată. A fost trezit târziu în noapte, când vântul, șuierând printre copaci, a adus cu el sunet de pași în frunziș. Preotul cel mare a urcat și s-a așezat lângă el. L-a luat în brațe și l-a întrebat încet, șoptit:

— Ce mai vrei, Sarbane?

— Nimic nu mai vreau, a venit răspunsul, tot șoptit.

— Atunci îți vei găsi Nimicul în Alrauna, dar de murit

nu ai să mori acum. Du-te.

Și Sarban s-a ridicat și a plecat spre locul nașterii sale, înapoi spre uterul cald al Alraunei, botezată Mandragora, botezată Rădăcini.

— Iată, zise Sarban lui Ignat în noapte aceea, așa m-am întors eu în cetatea Alrauna să găsesc Nimicul ce mi-a luat Totul.

***

Lili își descălță pantofii și-și întinse oasele, trosc-trosctrosc. Transpirase lac, și-și lăsă rochia să-i cadă la picioare; răcoarea o învălui, ea oftă. Deschise ochii și se descoperi în oglindă: pe pieptul plat ca de băiat se oglindeau bobițe de transpirație, derdeluș pe stern către buric. Și, dintr-o dată, îi veni să plângă, să lovească, să arunce cu ceva în dublura ei, să o rănească pe cea din oglindă, să o facă să dispară. Apoi își aminti de vorbele mamei; o văzu aievea în spatele ei, așezată pe marginea patului, mângâindu-i părul căzut peste ochi, plimbându-și degetele pe fruntea ei de copil. Pe atunci avea doar cinci ani. Își amintea ca și cum ar fi fost doar ieri, dar iată că trecuseră aproape zece ani. O auzea:

— Ce ochi frumoși ai, Lili.

— Am?

— Ai. Tare frumoși.

— Sunt de la tine, mami?

— De la mine, că doar nu de la taică-tău.

— Și de la tati ce am?

Iar femeia a privit-o pentru câteva clipe, a coborât în genunchi lângă pat și i-a sărutat ochii închiși din oglindă.

— Nimic, puiule.

Iar acum că își vedea reflexia goală, ochii umezi, trupul transpirat, știa că mamă-sa avusese dreptate, cum au mamele dreptatea lor: avea ochi frumoși. Zâmbi și-și șterse lacrimile de pe obraz. Se întoarse spre pat, dar era gol; în oglindă nu mai era nimeni. Femeia plecase, spulberându-se în aerul de vară, la fel cum, la câteva zile de la discuția din oglindă, tot într-un început de vară, mama ei a dispărut, dar nu în aer ca acum, nu ca o volbură prin geam, învârtindu-se-n asfințit, ci doar cu un bagaj de mână în liniștea nopții, fără vorbe rostite, ori scrise în urma ei. Lili nu a bănuit nimic când a fost culcată de tanti Valeria, dar în zori s-a lămurit, când, jucându-se în camera ei cu păpușile, a auzit-o pe bătrână urlând. Lili nu s-a ridicat, ci doar și-a așezat păpușile de lemn pe podea și, împreunându-și mâinile, a așteptat. Inima, însă, îi bătea în galop, trăgând de hamuri, lovind coastele cu copitele, fumegând în spume. Cât să ducă și-o copilă?. Dar a dus, iată că a dus. Câteva clipe mai târziu, Lili a scos capul în prag și a văzut-o pe tanti Valeria coborând scările încet, încet, în liniște, măsurându-și pașii pe fiecare treaptă de lemn ce scârțâia sub greutatea ei, calculând de parcă viața i-ar fi depinzând de asta. Iar în brațele bătrânei Lili a văzut pe Anna, sora ei mai mare, cu brațele ei moi căzute pe lângă trup. Tanti Valeria s-a oprit în dreptul ușii copilei și a privit-o cu ochi mari înroșiți de plâns și umbriți de șoapta gropii. Apoi ușa s-a închis, cine a închis-o nu mai știa, iar copila a rămas cu ochii țintuiți pe lemnul ușii vopsit în roșu aprins; în mijlocul ușii un desen, o floare galbenă, iar în mijlocul florii o albină, iar în pântecele albinei, negru (negru monolitic).

Lili auzi hărmălaia de jos și se trezi din amintirea sură. Își trase repede hainele pe ea. Când termină de încheiat

ultimul nasture, un ciocănit scurt, dur, se auzi și ușa se deschise până ca Lili să reușească să scoată o vorbă.

— Ai ajuns? întrebă Tomas Bunte din prag.

În ușă: un bărbat înalt, grizonat, suplu; Tomas Bunte niciodată nu aștepta să fie chemat când ciocănea. Oriunde era ea, era locul ce lui i se cuvenea. Tatăl o măsură din cap până în picioare și, fără să-i zâmbească, zise:

— Să te pregătești pentru baie.

— Sigur, tată.

— Ai mâncat?

— Nu, tată, încă nu.

— Dar Valeria ce-a așteptat până acum?

Apoi, pentru toată casa:

— Tanti Valeria, până ieșim de la baie să văd aburii ciorbelor până în stradă!

Și de jos se auzi clopotul masiv al lui tanti Valeria chemându-și ajutoarele, pentru că, bătrână și cam roasă de astm, femeia nu putea striga, așa că mai mereu ridica clopotul și lovea aerul, prilej cu care mai gonea și câte o muscă de prin cămară.

Tomas Bunte ieși din odaie și închise ușa în urma lui. Lili rămase singură și zâmbetul îi dispăru de pe față. Începu să-și desfacă din nou nasturii, apoi își aruncă hainele pe pat și porni goală spre ușa de la baie. Înăuntru: Tomas, dezbrăcat de haină și descheiat la cămașă, așezat pe un scaun de lângă cadă, pipăia și mângâia apa cu buricele degetelor. Lili se uită în jos și nu știa unde se uita tatăl ei, nu voia să știe, mai bine așa, mai bine să urmărească modelele de pe jos, șerpuind, șerpuind până la cadă. Intră cu un picior, apoi cu celălalt și se lăsă în apa ce îndată îi învălui trupul palid, ciupind umed

vârfurile firelor de păr roșcat care îi atârnau fetei pe spate și pe piept. Căldura o îmbrățișă din toate părțile. Lili ședea chircită în cadă și nu îndrăznea să ridice privirea. Tomas înmuie buretele în apă și-l plimbă pe spatele fiicei, pe umărul stâng, pe cel drept, apoi în jos pe șira spinării. Îl ridică greu, plin cu apă, și-l stoarse deasupra capului fetei, un botez aburind. Mici fluvii șiroiau pe frunte, picuri se desprindeau de vârful nasului, de bărbie, curgeau pe gât în jos; Lili închise ochii și înghiți aer, surprinsă de potopul neașteptat. Bărbatul înmuie din nou buretele și-l plimbă pe piciorul stâng, pe pulpă, coborând spre șale, urcând spre genunchi, alunecând la vale spre talpă. Se întinse și repetă dansul apei și al săpunului și pentru piciorul drept. Frecă cu săpun bun buretele și stoarse spuma peste pieptul fetei, apoi, lăsând buretele să plutească în voie, începu să frece cu palma pieptul fetei, cu spuma între degete, privind în gol pe lângă Lili, prin cadă și prin peretele băii, prin podeaua salonului de dedesupt, prin bucătărie, acolo în colț, jos, prin pivnița de sub ea, prin pământul colcăind de râme, prin întunericul din ele. Săpunea în cercuri, coborând apoi pe burtă, cercuri, cercuri, frecând în jos, tot mai jos, frecând să nu mai rămână nimic acolo jos, frecând să fie atât de curat încât să dispară. Lili privea apa, bulele de spumă pluteau în jurul insulelor genuchilor săi, albul desăvârșit al pielii scurgându-se din ea, dizolvându-se în apă. Buretele părea o scândură umedă ce se îndepărta pe valuri de epava ce se scufunda încetul cu încetul, în timp ce unul dintre Cei Dintâi, neștiut, frământa corabia de trosneau lemnele, se sfâșâiau pânzele, mureau corăbierii.

Lili visa.

Mama ei fusese și ea cândva acolo, în locul lui, iar

Tomas în locul lui Lili, în cadă. Femeia stătuse cândva la fel de absentă pe scaunul de lângă, frecând spatele lui Tomas, aplecat și el ca Lili acum cu capul între genunchi, privind ca ea acum către ceva din cadă. Lili a intrat cândva tiptil în baie pe când bănuiala altor cărnuri se născuse-n ea, pășind încet, căutând cuptoare umane, dar nimic din ce sperase nu a găsit, doar doi oameni absenți în aburul ce se ridica din apă. Mama a văzut-o, dar nu a zis nimic, nici nu a zâmbit, nici nu a gonit-o. A privit-o și atât. Femeia își spăla bărbatul, apăsat, absent, iar Lili stătea acum precum stătuse cândva tatăl ei ghemuit în cadă, transpirat, tăcut, gândindu-se poate la trecutul care nu trece, pe când cineva spăla apăsat și absent pe cineva, care se gândea la cineva care spăla apăsat și absent pe cineva, care se gândea la cineva care spăla... Da, Lili pricepea că era ca tatăl ei. Zâmbește, își spuse Lili, ești ca tata. Și o lacrimă se strecură pe obraz în jos, confundându-se cu picurii de pe bărbie și se prăbuși în apă și numai Lili știa că acolo, în oceanul de sub ea, o singură lacrimă se scufunda adânc, tot mai adânc.

***

Un ciocănit în ușă îl smulse pe Sarban din visare; preotul plecă din dreptul geamului, întorcându-le spatele lui Lili și Ignat, lăsându-i în lumile lor, atât de departe una de cealaltă. Ușa se deschise și în camera înghețată intră bătrânul Arabanis, stafidit din cap până în picioare, cu genuchii strâmbi, cocârjit peste toiagul său cu care deschidea uși și închidea guri. Era, totuși, cel mai tânăr dintre membrii Sfatului. Arabanis aruncă o privire scurtă cu ochii săi albaștri ca pietrele prețioase către șemineul rece și dădu să se așeze.

— Dacă știam că veniți, mărite Arabanis, aș fi cerut să se facă foc, minți Sarban, dar bătrânul spulberă scuzele cu un gest fugar prin aer.

— Cu sau fără foc, zise bătrânul, mie tot frig îmi e.

Din ușă îi privea Darmar, dar Sarban făcu semn că totul era în ordine. Rămaseră singuri.

— Nu am decât apă, zise Sarban. Și nici de lulea nu am să vă ofer.

Dar Arabanis părea să nici nu îi ia în seamă vorbele, cele trupești de care părea a se îngriji preotul în acea clipă fiind de mulți ani străine bătrânului, care se mai agăța de viață doar cu toiagul său bine înfipt în pământ, om vitregit de vânturi din toate zările, ce-l împingeau în praguri de Lume și ne'-Lume; dar Arabanis încă se ținea.

— Am venit azi aici să te previn.

Pentru întâia oară se priviră.

— E neliniște în Sfat, Sarban. Iată, sunt săptămâni de când oamenii dorm prost, visează tot soiul de grozăvii, ba unii mai aud și voci. Și se tem, Sarban. Când îi întrebi de ce se tem, nu știe unul să-ți răspundă, dar ei se tem.

Liniște. Frigul era o a treia persoană în odaie, privindu-i din toate părțile.

— Tu nu te temi? întrebă Arabanis, dar Sarban nu răspunse. La tine vin mătrăgunoși să-ți vorbească?

— Vin, recunoscu Sarban.

Și așa și era– tot mai des veneau oamenii din Primi să-i povestească visele lor stranii, ori să se plângă de stări bizare, nedemne de niște brutari, tâmplari, negustori și așa mai departe, cerându-i să nu spună nimănui, și Sarban promitea (dar cui să și spună?).

— Și vin să-ți spună și că se tem de Ignaț?

— Nu vin, zise Sarban.

— Le e jenă, spuse bătrânul.

— Dar de ce să le fie frică de Ignaț, bunule Arabanis? Ignaț e un om blând, un sărman ce a fost găsit pe moarte la picioarele cetății și pe care, iată, cetatea l-a salvat și l-a întremat și i-a dat viață. Ignaț n-o spune, că nu poate, dar știu că, dacă ar putea, și-ar rosti recunoștința față de mătrăgunoși și le-ar mulțumi sincer. Ignaț e un om bun, ajută prin biserică, cu copiii...

— Nu-i mai lasă, îl întrerupse bătrânul. Se tem, ți-am spus. Nu vor să-și mai lase copiii cu el.

— Dar..., încercă Sarban.

— Au fost voci, voci importante, care au spus că neliniștea mătrăgunoșilor ar fi din cauza lui Ignaț.

— Ce voci? Ce voci sunt mai importante decât cea a marelui Arabanis? Iar dumneata nu vrei să spui că...

Dar Arabanis părea din nou să nu-l audă și continuă: că cică mătrăgunoși l-ar fi văzut pe ars călcând platformele, apărându-le în odăi, mișunând prin curțile din Primi și prin pivnițe, ba unora le-ar fi vorbit în somn pe limbi pe care nu le știa nimeni a vorbi prin Alrauna.

— Minciuni! izbucni Sarban și se ridică de la masă.

Frigul se sperie și se retrase într-un colț.

— Stai jos, ceru Arabanis. Ce-ai de gând să faci?

— Încă nu știu.

— Hotărăște-te degrabă, Sarban. Timp nu e. Ai avut jumătate de an timp să-i găsești lui Ignaț un loc în Primi, ba chiar în Alrauna întreagă, de ce nu? Sfatul te-a înțeles, deoarece știm cu toții câtă nevoie avem de un nou sfânt, însă

trebuie să înțelegi că, deși Uitarea este sâmburele întregii noastre istorii în Talpa lui Tapal, bob pe care îl plantăm din când în când ca să putem merge mai departe, ea crește greu și dureros, căci încă mai sunt voci care amintesc de ultima data când un străin a intrat în Mandragora sub chip de sfânt... Încă mai există mătrăgunoși care se gândesc la ne'-Lume și de-ar fi acești mătrăgunoși în casele lor, ar fi bine; de-ar fi în prăvăliile lor, la colțurile caselor sau în curțile lor umbrite de platforme, n-ar fi rău; dar, Sarban, sunt în Sfat, iar asta ne dezbină, cum a dezbinat Nerostitul pe Cei Dintâi. Fă ceva! Ce faci? Ai ceva?

— Am, zise Sarban.

Se lăsă din nou liniștea între ei, pentru că Sarban nu știa dacă să îndrăznească sau nu să-i spună bătrânului Arabanis despre manuscrisul găsit sub podeaua de lemn, cam acolo unde stătea bătrânul pe scaun – ultimile pagini ale fostului preot, ascunse bine, în care nebunul scrisese despre sfântul fără chip, cel bărbat și femeie deopotrivă, care avea să intre în cetate și să peticească ne'Lumea.

— Ei? Ce ai? întrebă Arabanis.

Sarban oftă și-și plecă privirea, pironind cu ochii săi chiar locul în care vechiul preot, cel nebun, cel spânzurat, își așezase ultimele sale viziuni.

— Nimic, spuse Sarban.

O umbră trecu peste chipul lui Arabanis, ca un nor peste o planetă îmbătrânită și pustiită.

— Am venit azi la tine ca prieten, zise bătrânul, ca cel care ți-a cunoscut bunicii, ca cel care te-a ținut pe genunchi și ți-a spus că vei duce cândva o viață însemnată, deși citisem în pleoapele tale de puști de cinci ani durerile ce aveau să se

prăvălească asupra ta; erau toate acolo, așteptându-și împlinirea. Ca un prieten am venit să te previn, că ceilalți nu-ți sunt prieteni. Nu ai timp, Sarban – grăbește-te! De dragul lui Ignat.

Arabanis se ridică în toiag, lovindu-l chiar deasupra spațiului gol de sub podea, apoi ieși. Frigul bun veni din colț și se așeză în locul bătrânului, privindu-l pe Sarban în ochi. Apoi, văzându-i tristețea din priviri, frigul bun se ridică și-l îmbrățișă.

***

A doua zi, o sâmbătă râncedă cu muște amețite de arșiță, nu s-au petrecut decât două întâmplări demne de povestit.

Prima fu de dimineață, pe când Lili deschise geamul să aerisească odaia. Îi păru că vede pe cineva furișându-se pe lângă tufișurile de lângă poartă. Își frecă ochii încă acoperiți de ceața somnului și-și scoase capul pe fereastră. Tufișul se scutură, apoi nemișcare. Strada era pustie în acea dimineață leneșă, soarele părea să se fi grăbit să urce prea sus, prea repede, și doar de jos, de undeva din cămări, ori din bucătărie, mai urcau câteva voci înfundate. Lili plecă de lângă geam și se așeză pe pat. Privi cerul prin fereastra deschisă, hotărâtă să țâșnească pe neaștepate în pervaz. Sări, dădu perdeaua la o parte dintr-o smucitură și scoase capul pe geam. Nimeni. Auzi clopotul din bucătărie și se gândi că era timpul să se schimbe de haine.

Coborî și începu să se îmbrâncească cu slujnicele în jurul lui tanti Valeria, care nu știa după cine să dea mai întâi cu clopotul: după muște, ori după copii.

(Restul zilei nu a mai contat pentru Lili și povestea ei,

iar despre cei pentru care a contat nu e vorba aici, că încă nu le-a venit rândul.)

Seara se petrecu însă din nou ceva straniu. Tocmai cinaseră și Tomas Bunte se înfipse în fotoliul său moale cu o pipă în gură, iar Lili se prefăcea că citea ceva; ochii i se plimbau peste litere urmărind rândurile, degetele dădeau umezite paginile, ea însă se gândea la Ignaț. Și atunci auziră strigătul – tanti Valeria urlă cu glasul ei spart și un sunet de oale lovind podeaua dudui prin holuri până la ei. Săriră amândoi în picioare și fugiră până în bucătărie, unde o găsiră pe bătrână transpirată și înroșită, cu părul răvășit, frământând șorțul în palme și văitându-se:

— Of, of, vai, ce m-am speriat, of...

— Ce-i, tanti Valeria? întrebă Tomas. Ce s-a întâmplat?

Oala murdară era pe jos, tocana vărsată pe podea. Tomas se uită mai atent la chipul femeii și se întoarse către Lili.

— Ieși! Du-te la tine în cameră!

Mai întâi nu se mișcă, dar, după ce Tomas aruncă o privire aspră uneia dintre slugi, fu prinsă de brațul drept și scoasă din bucătărie. Se opriră, însă, amândouă, să asculte pe ascuns de pe hol, dar prea multe nu înțeleseră. Tanti Valeria plângea și se plângea, ofta și-și scuipa în sân, rugându-se grăbit la sfinții-gospodari din Sasaram, în timp ce Tomas Bunte asculta nedumerit. Bătrâna vorbea ceva despre scaunul de lângă plită și despre un șobolan (copiii chicotiră în hol), dar un șobolan mare, îmbrăcat în om, „așa, ca dumneata" (copiii se priviră unul pe celălalt), dar n-avea cum, n-avea noimă...

Tanti Valeria se liniști și vorbele începură să-i curgă mai

limpede.

— Era chiar acolo, vă spun, stătea acolo și fuma o pipă.

— Eu nu simt miros de pipă, tanti Valeria. Dumneata simți?

— Nu simt, domnule, dar vă zic ce am văzut, Tapal să mă calce!

— Ascult.

— Și a dat o dată, așa, din mustăți.

— Mustăți?

— V-am spus doar, era șobolan...

— Tanti Valeria!

— ... mare ca dumneata și îmbrăcat. S-a uitat la ceasul cu lanț de la brâu și, până să mai facă ceva, am strigat și mi s-a făcut negru în fața ochilor.

— Un șobolan?

— Da, domnule Tomas.

— Mare? Îmbrăcat?

— Vai, Tapal mare calcă-ne și stropșește-ne...

— Tanti Valeria?

— Da, domnule?

— Dumneata ești bine?

— Mi-e rău, că am tras o spaimă...

— Du-te la somn acum.

— Păi și cu astea ce fac?

— Să vină cineva să le strângă.

— Dar, domnule...

— Atât pentru acum! De fapt, atât și gata. Să nu mai aud o vorbă despre asta prin casă!

— Dar, domnule Tomas, v-am spus doar ce am...

— Da, am înțeles asta, tanti Valeria, dar sunt nevoit să

ordon să nu mai aud nimic despre asta prin casă. E limpede că ai nevoie de odihnă și nu permit ca Lili să fie afectată de vedeniile...

— Vedenii?

— Da, vedenii! urlă Tomas Bunte. Și nu mă întrerupe! La odihnă acum! Și mâine, după slujbă, vei sta în pat toată ziua.

— Cum să stau eu...

— Ne-am înțeles? îi reteză bărbatul vorba.

Tanti Valeria oftă adânc și un fior o scutură din nou. Zise:

— Da, domnule, ne-am înțeles.

— Bine, zise Tomas și ieși pe hol.

Auzi pași pe hol și înțelese că Lili auzise totul. Oftă și se retrase în biroul său unde își aprinse o pipă mai scurtă, albă, și fumă privind pe geam din fotoliu. Luna era aproape plină, ciobită doar puțin, ca și cum tanti Valeria o scăpase și pe ea pe jos, cândva, în tinerețea femeii.

— Șobolan..., șopti Tomas Bunte. Îmbrăcat, fumând... Cu ceas... Ce..., și oftă.

Se gândi mult la tanti Valeria, spunându-și că pesemne îi venise vremea, că demența nu mai avea mult până să muște din creierul ei ca dintr-un măr copt și că, la fel de curând, avea să fie nevoit să o înlocuiască. Dar cum să o înlocuiască pe tanti Valeria? Cine să îi ia locul? Tanti Valeria îl crescuse, îi crescuse pe el și pe cele două fiice ale sale, trecuse prin multe în casa asta și le văzuse pe toate. Bătrâna știa mai multe despre el și despre gospodăria pe care o conducea singur, așa cum credea el de cuviință, decât oricine altcineva, iar Tomas știa bine că unele lucruri trebuiau să rămână în acea

casă. Cu slujnicele era ușor, doar erau copii proști, culeși de prin Infimi și din satele vecine, lucrau peste zi la el și apoi plecau să doarmă acasă la ei în paturi murdare și infestate de ouă de molie, să arunce câte un Colț în palmele taților cu nasuri roase de alcool ieftin și atât. Dar tanti Valeria era de neînlocuit. Tomas știa că avea să vină cândva și clipa în care și ea avea să se strice, arcuri aveau să sară, dinții rotițelor aveau să se rotească, învârtind baba de jucărie în gol, și... gata. Dar chiar așa? Șobolani îmbrăcați, fumând luleaua în bucătărie?...

Tomas goli pipa și urcă treptele către dormitorul fetei. O găsi în pat, îmbrăcată în cămașa ei de noapte, cu ochii închiși, pătura trasă până sub bărbie. Știa că nu dormea. Se apropie, își descălță pantofii și se strecură lângă ea sub pătură. Fata se întoarse pe o parte, cu spatele la el, și Tomas o cuprinse cu brațele și o întrebă:

— Ți-e frică?

— De ce? întrebă Lili.

— Știu că ai tras cu urechea.

Lili nu răspunse. Respira încet, dar Tomas îi putea simți bătăile inimii, galopând din ce în ce mai repede pe sub cămașa de noapte.

— Dar nu mi-e frică, răspunse fata.

— Să nu îți fie. Nu e nimic adevărat în ce a zis tanti Valeria.

— Adică a înnebunit?

— Nu, nu a înnebunit. A îmbătrânit, doar.

— O să moară?

Tomas ezită, apoi răspunse:

— Da. Cândva.

— Dar nu acum, nu?

— Nu, acum nu. Hai, culcă-te.

Lili se trase către marginea patului, căutându-și locul, încercând să se smulgă din cleștii tatălui, dar bărbatul o trase mai aproape de el și zise:

— Șșș, să nu-ți fie frică.

Lili nu mai spuse nimic, dar nu pentru că i-ar fi fost frică, ci scârbă, și nu-i ceru să plece, ci se prefăcu că doarme. Prin geam vedea stelele. Lili alese una și așteptă să cadă. Așteptă mult, dar steaua nu căzu și Lili adormi în așteptare. Când se trezi, în zori, Lili nu știa să spună dacă în acel loc, departe, ascuns în albastrul cerului, steaua încă mai era sau dacă se prăvălise undeva în Talpa lui Tapal.

***

Noaptea era cel mai greu. În întunericul rece al camerei, Sarban dădea viață gândurilor sale de peste zi. Luna își arunca lumina în silă prin odaie, când aici, când dincolo, dar spațiile dintre, ca să nu păstreze umbre și bezne, Sarban le umplea în gând. Acolo, în colț, așeza patul lui Bog, mic și îndesat ca și el, doar ciuful nebun, neascultător, arătându-se de sub pătură. Îl auzea cum respira, visând probabil o lume în care Sarban nu era nevoit să umple umbre. Lângă pat, cizmele murdare, mereu pline de praful gangurilor din Bivara (căci întunericul de afară e umplut de Sarban cu cetatea bivarezilor plină cu Totul, cel de dinaintea Nimicului, nu cu cea a mătrăgunoșilor, plină de Nimicul ce devorează Totul); sub plapuma lui Bog, sub carne, Sarban putea bănui începuturi de pasiuni pubere, ca mici muguri de boală, doruri nocturne după vreo copilă a cetății, și Sarban se întristă, că știa că nu-l putea scăpa pe Bog de la moarte, dar se liniștea cu gândul că

măcar îl scăpase de iubire. Clipea o dată și Bog, cu toate ale sale, era al beznei.

În stânga lui, frigul se întorsese pe jumătatea goală a patului. Sarban îl alunga noapte de noapte, îmbrățișând pernele și păturile și așternuturile și întreaga negură o umplea cu Vara. Aerul rece se unduia și ondula în jurul formelor femeii și unde până atunci nu era nimic, acum sânii bogați ai Varei se iveau de sub pătură. Burta femeii care îl aștepta ca un ogor nearat nu părea să fi născut pe Bog, atât de verde și de tare și de doritoare era, iar Sarban simțea cum se adunau în el toate furiile și blestemele, se adunau toate în spermă și clocoteau fără scăpare. Părul de jos al Varei, tuns în stil bivarez, glumeț, strălucea în nesimțirea lunii și Sarban vru să-l ascundă, așa că-și plecă fruntea și sărută și linse așternutul unde vulva se scurgea umedă și caldă. Încet, să nu-l trezească pe Bog; plescăia, umezindu-și limba uscată. Vara nu gemea, pentru că niciodată nu gemuse, dragostea trupească fiind pentru ea o taină ce se desfăcea în afara lumii, departe de carnea cе-ntâlnea carnea, undeva unde Sarban nu reușise niciodată să ajungă, în acel loc îndepărtat în care Vara își urla plăcerile.

Sarban își coborî mâna și se masă – nu era el, întreg, ci frigul era între ei, și știa că era în zadar, că frigul avea să fie mereu între ei. Vara îl mângâie, o simți, și îi spuse, dar fără vorbe, că nu-i nimic, că ea știa cine și cum și cât era el, și-l luă în gură. În timp ce femeia îi sugea viața din pântece, Sarban se gândea că poate Vara nu era Vara și că poate nu mai avea să prindă dimineața în viață, apoi explodă și-și simți sămânța înghețată sub privirile necruțătoare ale frigului, ca o ninsoare grea pe burta sa. Uneori adormea și, când deschidea ochii visului, vedea întreaga încăpere, ba chiar

întreaga Lume, acoperită de un strat gros de nea de spermă și-n toată Talpa lui Tapal mirosea a stătut, așa cum preotul știa că trebuia de fapt să miroasă Lumea, nu înmiresmată cu parfumurile florilor în primăvară, nu aromatic ca toamna cu fructe date-n pârg, nu, ci împuțit și stătut, ca suflete băltite în corpuri învechite. Clipea o dată și Vara, cu toate ale ei, era a beznei.

Atunci, de obicei, se ridica și se îmbrăca. Auzea frigul în urma sa cum se întindea în pat pe locul său. Ți-l țin cald, își imagina că zicea și râdea și-l batjocura frigul rău, pe când frigul bun îi deschidea ușa și-l privea cu tristețe. Preotul trecea prin holuri ca o presimțire rea și se oprea în dreptul biroului în care îl bănuia pe vechiul preot nebun lucrând la manuscrisele sale despre sfântul fără chip, cel bărbat și femeie deopotrivă. Nu-l deranja – nebunia era armă bine de avut în Talpa lui Tapal. Sarban ieșea din casă și intra în grădină, mereu aceiași pași în aceleași locuri; mergea la Ignat și, oprindu-se în dreptul serei sale, își lipea fața și palmele de sticlă și încerca să privească prin geam, iar de acolo cineva îl privea înapoi. Apoi îl apuca sila și-l blestema pe cel care i-a gândit viața literă cu literă.

Cât încă era noapte, ieșea pe străzi și pleca spre Marisa, blânda Marisa, cea a tuturor și a nimănui. Pe Marisa Sarban a cunoscut-o de sus în jos, zărind-o de pe platforme într-o noapte în care era pe urmele Nimicului, cu ceva mai mult de un an în urmă. Era în Infimi, iar preotul nici nu și-a dat seama, în căutarea sa febrilă, că trecuse din Primi în Medii, din Medii în Infimi, când dintr-odată a simțit mirosul de parfum înțepător și s-a oprit. Se găsea deasupra unei clădiri cârpite din mai multe; o lumină slabă răzbătea din spatele unor

cârpe ce acopereau geamul de la ultimul etaj, la doar câteva brațe sub platformă. Ceva l-a oprit; Sarban s-a așezat și a început să urmărească mișcările umbrite dinăuntrul încăperii. La scurt timp după, au început gemetele și Sarban a priceput, dar nu a plecat. Se străduia să deslușească vocea ei pe sub cea a lui, ca și cum ar fi încercat să scoată doar cu puterea minții un rubin de sub un munte de bălegar. Bărbatul de dincolo de perdele era însă repezit și a terminat îndată. De unde stătea, pe platformă, Sarban a putut auzi limpede Colții căzând în oala de noapte, râsul lipicios și ostenit al bărbatului, ușa trântindu-se, dar Sarban nu a plecat.

Câteva clipe mai târziu, o mână a dat cârpele la o parte și o copilă mică de statură și brunetă a ieșit de după ele, sânii mici, părul tuns de tot acolo jos ca să-și ferească bogăția de păduchi. Osoasă, s-a aplecat peste pervaz și a stors niște cârpe în stradă: transpirația și toate zemurile de peste noapte s-au scurs în gangul de jos. Le-a scuturat, apoi le-a agățat în cuie bătute sub geam; a ridicat privirea și l-a văzut pe Sarban.

Sarban clipi o dată și Marisa, cu toate ale sale, era tot acolo.

Marisa avea să-l primească mereu, ori de câte ori avea nevoie, în nopți reci de căutări ale Nimicului. Copila nu putea avea mai mult de optsprezece ani –Sarban nu întrebase niciodată, Marisa nu știa – și-l primea pe Sarban la început ca pe un preot, îmbrăcată în cămașa ei simplă de noapte sau dezgolită, fără rușine, iar Sarban acceptase asta încă de la început. Ca să nu fie recunoscut jos în ușă, Sarban intra mereu pe fereastră; sărea de pe platformă pe acoperiș, apoi cobora pe geam, mișcări care îl întinereau și pe care le aștepta mereu cu nerăbdare.

De cum a pus prima data piciorul în odaia copilei, Marisa l-a tratat firesc, ca pe un membru al familei, iar Sarban nu s-a rușinat de goliciunea ei și ea nici nu i-a cerut iertare când a scos oala de noapte și a pescuit cu degetele Colții aruncați acolo cu scârbă de fostul ei client. A așezat banii pe o sobă mică și încinsă din colț pentru a se usca la cărbuni. Mirosea acru-n abur. Marisa nu s-a rușinat nici când s-a așezat pe oliță și a dat drumul unui jet gros, împins vajnic, zgomotul umed, înfundat.

— Să nu rămân grea, a spus Marisa, iar acelea au fost primele ei cuvinte adresate preotului.

Sarban a rămas tăcut. Fata i-a făcut semn să se întindă pe pat. Așternuturile erau umede, dar Sarban s-a întins. Nu mai fusese cu femei de ani întregi, pofta se stârnea greu acum în el. Marisa a mers la oglindă și a început să se aranjeze. Umbrele se împăcau bine cu luminile pe trupul osos al Marisei; fundul era ferm, iar o vânătaie ca un ochi cu iris galben îl privea pe Sarban de pe buca stângă. Umerii coborau și urcau în timp ce copila își pudra obrajii cu praf de plumb, albindu-și chipul ca al unui mort.

— Mai trec pe aici și doctori, știi, și îmi cer să dau jos pudra, că cică îi orbește și s-ar prinde femeile lor de necaz. Dar eu știu că le place, așa că-l las, a zis Marisa și a zâmbit peste umăr.

Sarban tăcea.

Marisa și-a frecat dinții cu oțet, apoi, cu ce mai rămăsese din el, a amestecat într-un dop mizerie de pisică și și-a uns buza de sus, pesemne ca să nu-i crească părul, s-a gândit Sarban. Și-a îmbrăcat hainele, dar și-a lăsat ambii sâni pe afară. Și-a înroșit puternic sfârcurile cu pastă de ruj roșie și a

desenat câteva vinișoare liliachii pe piept – sânii păreau acum ca și cum nu mai fuseseră atinși niciodată, servind iluziei că ar fi putut plezni pe loc, doar sfârcurile roșii ca dopuri tari oprindu-le să nu explodeze. Câteva picături de beladonă în ochi și privirea îi ardea deja. Marisa se transformase în fața lui Sarban, ba chiar și Sarban se preschimbase încet pe dinăuntru, înspăimântându-se pe sine.

— Cum arăt? s-a întors frumoasa Marisa către el și, pentru prima data în acea seară, nu mai semăna cu Vara.

Sarban a putut vorbi și a spus că bine, că foarte bine.

Tocmai atunci a dat buzna peste ei o altă copilă, blondă și mult mai împlinită, cu bustul gol atârnându-i grozav peste corset, sfârcurile aprinse ca felinare-n miez de noapte.

— Ah, se opri bălaia, n-am știut că ai client... Vezi că vine! E jos și bea.

Atât a spus și i-a inmânat Marisei un vas de lut cu zeamă roșie în care plutea un burete mic și chinuit. Blonda a ieșit, și Marisa, cu ochii înecați în beladonă, l-a căutat pe Sarban prin odaie, vorbind, privind pe lângă el.

— Trebuie să ieși acum, că-mi vine clientul. Dar trebuie să-mi promiți că mai vii! Chiar mâine să mai vii! Promite-mi!

Sarban a promis că avea să mai vină, negreșit.

— Chiar mâine? a întrebat Marisa.

— Chiar mâine, a răspuns preotul.

— Acum ieși.

Și Sarban a ieșit chiar când Marisa a înmuiat buretele în sângele de găină. Privind de pe pervaz în urma lui, Sarban a văzut copila orbită de beladonă îndesându-și buretele plin cu sânge printre buzele de jos.

Preotul a urcat cu grijă pe acoperiș, dar nu a plecat încă.

A privit în depărtare, peste zidul ce păstra Alrauna întreagă, către depărtările Tălpii lui Tapal. De jos s-a auzit ușa deschizându-se, închizându-se, pași grei, un corp masiv; patul a scârțâit când omul s-a lungit în el, cu Marisa probabil peste el. Copila a început să geamă și, printre tânguieli de plăcere prefăcută, se auzea respirația scabroasă de animal umflat. Nu a durat mult; totul s-a oprit, apoi vocea bărbatului, mai subțire decât era de așteptat:

— Ridică-te să văd!

Cu ochii închiși, Sarban și-a imaginat-o pe Marisa în picioare pe pat, deasupra trupului revărsat al animalului, expunându-și vulva însângerată.

— Așa, l-a auzit pe bărbat și scârțâitul a reînceput.

Sarban a plecat. Ceva mai târziu, în aceeași dimineață, Sarban și-a imaginat-o pe Vara cu sâni pleșuvi, înroșiți în vârf ca faruri pentru marinari, aruncând lumina laptelui în toate zările, vene mov prin care pulsa alt sânge. A adormit, dar, când s-a trezit, Sarban fu surprins să vadă că Marisa era tot acolo – își făcuse culcuș în mintea lui. Să vii chiar mâine, îl rugase și Sarban promisese. Și așa a făcut.

Dar acum, cu vorbele lui Arabanis încă răsunându-i în urechi, Sarban nu putea dormi. Era noaptea în care primul somn etern al fetelor avea să se desfacă, dar Sarban nu o știa încă, nu știa nici că oamenii-șobolani începuseră să se adune prin pivnițe și pe la colțuri de stradă înmuiate-n beznă și nici că șoaptele din pernă erau mai gălăgioase; nu avea de unde ști că Marea Larvă se răsucea de pe o parte pe alta în somn, undeva, de partea cealaltă a Lumii.

Mereu strecurându-se prin gangurile lui Primi și trecând prin porțile inelelor, căutându-l pe Nimic, preotul se gândea

la Marisa. În Medii găsise o intrare pe platforme, unde deseori un motan negru moțăia gras pe trepte, doi ochi plutind prin aer. Urcă și-și croi drum spre casele văruite alb din spatele străzilor, unde madamele își păstrau fetele și băieții și chiar și copiii în clădiri înalte cu parter disimulat, în care taverne împuțite ofereau meniuri ieftine, dar cărnuri vii și fragede și scumpe.

Marisa îl primi în odaie; era dichisită, parfumată.

— Nu aștept pe nimeni, zise ea, doar că stau așa, poate vine Madama.

Sarban dădu din cap, îi părea bine, căci o voia pe Marisa doar pentru el în acea noapte. Clipi și Marisa era tot acolo. În cameră era cald, frigul nu-l urmărise. Marisa scoase săculețul de piele dintre sâni și răsturnă Colții pe masă: doar două monede. Sarban le privi și se încruntă.

— Nu e cum crezi, spuse Marisa. A vrut să mă plătească, dar i-am cerut eu mai puțin.

Sarban pricepu.

— De unde era? întrebă preotul și chipul Marisei se lumină.

— Din Salina Verde! E pe undeva...

— Știu unde e, o întrerupse Sarban. Dar ai nevoie de bani, știi doar.

— Știu, Sarban, dar am nevoie și de asta.

— Și dacă află Madama că le ceri oamenilor mai puțin, doar ca să îți povestească despre cetățile lor, ce crezi că pățești?

— Nu o să afle; am pus bani deoparte.

Marisa merse la ușă și o încuie.

— Vrei să mă schimb?

Sarban dădu din cap că nu.

— Vrei să mă spăl pe față?

Sarban dădu din cap că da.

În timp ce copila își clătea rujul și pudra de pe față, aplecată peste fundul de butoi cu apă stătută, Sarban se furișă la oglindă și lăsă câteva Gheare să cadă în punga Marisei.

Marisa nu era numele ei, Madama o botezase astfel, cea care era stăpână peste trei străzi cu ale lor clădiri văzute și alte două ganguri cu odăi ascunse. Madama știa când să coboare în Talpă și pe la ce răscruci să stea, când trec tâlharii, străbătând cetate cu cetate. La ei își preschimba Colții și Ghearele în inele și inelele-n copii. Celor care aflau despre târgurile Madamei, femeia le spunea că salva copiii furați de tâlhari de la o moarte timpurie, de la drumuri grele și sclavie dureroasă, căci tâlharii fac ștergare din copiii furați și nevânduți. Cine întreba, afla că acei copii măturau și dereticeau apoi în tavernă până creșteau, iar când se împlinea vârsta primeau odaie, haine și mâncare, dar și apă de lavandă, ruj și pudră de plumb, creion mov și beladonă. Marisa nu avea nici nume, nici loc, nici familie și nici trecut, iar Madama nu se obosise niciodată să i le ofere.

— Îți place Marisa? a întrebat-o pe când tria copiii după lățimea șoldurilor.

Fata a dat din cap că da, că alt nume de fată nici nu auzise până atunci; tâlharii se strigau între ei cu răgâituri și flegme. Muncind în taverne și curățând camerele damelor, Marisa se întrebase mereu de unde fusese adusă de hoți, dar, de fiecare dată când cuteza a o întreba pe Madama, bătrâna o alunga și îi urla în față că treaba ei nu era să știe asta – acum

era în Alrauna și asta era casa ei.

În primele vizite ale lui Sarban, Marisa i-a povestit de o întâmplare în camera unei dame, pe când era copil. Tocmai ce terminaseră zbenguiala pe care Marisa o bănuia și pe care, uneori, o și vedea pe ascuns, dar pe care nu o prea înțelegea, când, vrând să intre să curețe pe jos, bărbatul, îmbrăcându-se, își lăsă mădularul umflat să-i atârne prin prohabul desfăcut și, bălăngănându-l prin fața copilei, râse și o întrebă dacă vrea să vină cu el în Smyra, „cetatea șerpilor cu foame de pizdă“, iar Marisa privea carnea lungă, săltând imens prin aer, în timp ce dama de pe pat, ostenită din tălpi până în creștet, se uita și ea la ei și râdea. Marisa rămase cu acea imagine în minte și de atunci niciun bărbat nu se mai putu măsura cu acel smyran, căci, se știa, toți din Smyra erau binecuvântați de la natură cu șerpi vajnici „cu foame de pizdă“. Atunci înțelese Marisa cu adevărat că dincolo de casa Madamei era o altă lume; își aminti atunci de ziduri și porți pe drumuri dosnice alături de tâlhari barbari, dar, oricât de mult ar fi încercat, copila nu reușea să-și amintească cine era și de unde venea. Acum, însă, știa că dincolo de Alrauna erau alte, multe lumi, și își promisese să le adune pe toate, șirag de lumi nevăzute și de vieți netrăite. De cum isprăveau bărbații cu ea și se grăbeau să-și lepede Colții în oală, Marisa îi întreba de unde veneau. Dacă rosteau nume de cetăți pe care ea nu le mai auzisese până atunci, îi scutea de plată în schimbul unei istorisiri. Și așa se întindeau oamenii aceia din nou lângă ea și începeau a-i povesti despre cetățile de unde veneau, și ce se găsea prin ele, și cum se ajungea la ele, și tot așa și pe dincolo.

Pe toate astea Marisa i le-a povestit preotului într-o

noapte dintr-un început de toamnă încă fierbinte, printre sughițuri, ale ei, ale lui, ca la spovedanie. Apoi i-a arătat ce tăinuia în spatele covorului întins pe perete deasupra capului patului și Sarban cu greu și-a revenit din mirare: Marisa desenase pe perete, cu creionul mov cu care obișnuia să-și traseze fluvii de vene pe sâni, cea mai amănunțită hartă a Tălpii lui Tapal pe care o văzuse el vreodată.

— Uite, arătă Marisa spre marginile desenului, pe acolo încă nu știu ce e, sau dacă e. Dar cred că mai e.

Sarban a simțit atunci pumnul încins strângându-i măruntaiele și pofta stârnindu-se în el și a luat-o pe Marisa întâia oară. Făcând dragoste cu ea, a urmărit cu privirile pe perete drumul de la Bivara spre Alrauna și înapoi, apoi, nervos, și-a dat drumul pe pântecele copilei, desenând în picuri albi, strălucitori, întregi cetăți nemaivăzute.

Marisa termină de șters masca și se întoarse la Sarban. Pentru o clipă, preotul avu impresia că mai era și Vara cu ei în cameră și se sperie; se uită în jur.

— Iar nu poți dormi? întrebă ea.

— Iar.

— Vrei să-mi vorbești? Sau vrei să ne culcăm? Sau vrei să ne futem?

Marisa vorbea ca-n bordel și ca la tâlhari, că altă lume nu știa.

— Ai mai desenat? întrebă Sarban.

— O cetate, răspunse Marisa, și un râu mai mic. Uite-l, zise și ridică colțul covorului. Dar acolo, mai sus, tot nu știu ce e – dacă e ceva.

— Poate că nu știe nimeni, zise Sarban.

— Ei, trebuie să știe cineva.

Marisa privea cu poftă covorul ce ascundea mica ei lume și zise:

— Cineva e acum acolo și într-o bună zi va veni să guste din mierea șalelor Marisei. Atunci voi afla.

— Putem pleca într-acolo, zise Sarban. Nu trebuie să aștepți pe nimeni.

— Da, sigur, râse Marisa. Putem pleca; cum să nu?

Fata se ghemui în brațele lui și închise ochii.

— Ai aflat ceva? întrebă Sarban.

— Despre ce?

— Despre Nimic.

— Nu, încă nu. Cei de-ai locului nu prea vin la mine. Madama îi trimite la altele, mai vechi și mai ofilite. Baba știe că străinii trebuie să aibă întâietate la mine, că le fac reclamă în toată Talpa. Știi cum face?

Sarban nu răspunse, dar pentru Marisa nu conta, așa că povesti mai departe.

— Ne adună pe toate o dată pe lună în curtea din spate, noaptea, și-și bagă degetul în toate, știi? Apoi zice: Acum, strânge! Și noi strângem, pe rând. Și ne ordonează după strânsoare. Încă o mai am cea mai puternică și de aia primesc uneori bani în plus; pot să mă lipsesc de ei sau să pun deoparte.

— Și ce o să faci cu banii?

— Poate îmi pun harta la încercare, spuse copila.

— Singură? întrebă Sarban.

— Singură, căci altfel nu mă știu.

Sarban oftă și aproape îi spuse că nu era singură, dar nu o făcu. În schimb, o întrebă altceva:

— Cum se ajunge la băieți?

Marisa se ridică în cot și-l privi atentă.

— De ce?

— Nu cred că Nimeni e interesat de strânsoarea ta, spuse Sarban, sau a altora ca tine. Cred că îi plac băieții.

Marisa înțelese și o umbră se lăsă peste trăsăturile ei de copil; o singură dată îi povestise Sarban povestea tristă a lui Bog, dar o dată fu de ajuns. Marisa dădu din cap și ridică din umeri.

— Cred că așa e, da.

— Deci, cum se ajunge la ei?

— Nu e ușor, zise Marisa. Nu e ușor deloc. Nu am fost niciodată acolo. Dar imaginează-ți, Sarban, ce s-ar întâmpla dacă ai fi recunoscut acolo. Aici... mai înțelege omul, dar acolo?...

Sarban știa că Marisa avea dreptate; desigur, nu ar fi putut intra cu niciun preț acolo, dincolo de zidurile Madamei, prin acele coridoare tăinuite prin care pederaști își lăsau cele mai grele pungi, unde copiii respirau alt aer, gustau alte arome. Îl înfioră gândul la acele odăi și îl cutremură mai tare că nu se putea face nimic împotriva acelui loc. Oriunde ar fi fost acele stabilimente, erau acolo cu binecuvântarea Consiliului, altfel nu se putea. Pe vremea unui Sfat mai puternic așa ceva nu ar fi fost cu putință.

— Dar pot să intru eu pentru tine, Sarban, pot încerca să intru și să aflu pentru tine.

Marisa îi luă capul între palmele sale mici și îi sărută vârful nasului.

— Tu cum de nu ai fost dusă unde sunt ținuți copiii când ai ajuns în cetate?

— Nu știu, ridică Marisa din umeri. Poate că nu eram o

fată prea bună pe atunci. Acum sunt o femeie strașnică!

Se urcă pe el și-l sărută pe frunte; rămase cu buzele lipite de pielea lui, gânduri tânjeau să sară pe acele buze, să prindă formă.

— Nu pot rămâne. Am de pregătit predica.

— A trecut deja o săptămână? întrebă Marisa. Ce repede trece timpul când ești printre străini.

Sarban ajunse înapoi acasă înainte să se mijească zorii. Nimeni nu-l văzuse intrând, doar frigul cel bun și frigul cel rău erau acolo, când s-a lungit pe pat și și-a ridicat mâna dreaptă deasupra capului, să închidă un ochi până îi cădea brațul. Dar brațul căzu doar când se auziră bătăi în ușă. Amorțise. Sarban adormise, iar soarele era deja pe cer. Când deschise ușa, îl văzu pe Darmar și, în spatele lui, un puști ciolănos, alb de var (sau de făină?), cu părul grizonat ca un bătrân.

— De-al lui Gundish, zise Darmar și Sarban pricepu că era făină, nu var.

Îi lăsă pe amândoi să intre și aduseră cu ei miesme – unul de smirnă și fum, altul de pâine și stafide.

— E Klara, domnule, spuse cel mic neîntrebat. Fata stăpânului.

Apoi tăcu.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, domnule. Stăpânul a chemat și medic, și farmacist, dar sunt atât de înspăimântați, că cer și duhovnic. Am venit să vă chem.

Preotul și cantorul se priviră pentru o clipă. Nu era prima dată când Sarban era invocat la ore ale dimineții; amândoi își aminteau de peretele surpat de la Iog,

ceasornicarul, când omul și-a dat duhul printre mecanisme de ceas ce-i străpungeau pielea, un cuc de lemn cântând în gol, înfundat, în pântecele lui, împingându-i și zăpăcindu-i măruntaiele cu ora lui exactă; sau de micul pod suspendat din Pași Mici, când s-a prăvălit cu tot cu paturi în stradă; sau de trista dimineață în care, chiar în primele zile de preoțime ale lui Sarban în Alrauna, poetul Alfi Buhl l-a invitat la o cafea și i-a cerut să-l binecuvânteze, vesel, senin, dar, într-o clipă de neatenție a preotului, și-a zburat creierii cu o flintă chiar în fața parohului. Dar nu fusese chemat niciodată atât de devreme pentru un copil. Sarban o știa pe Klara, venea cu familia, ca orice neam bun de mătrăgunoși, la fiecare slujbă, o copilă frumoasă și cuminte. Gundish vorbea des despre ea și toate calfele brutarului erau tulburate la vederea ei, căci era plămădită din materialul din care sunt clădite uneori unele fete și femei, ce fură liniștea băieților și, mai târziu, a bărbaților, fără voia lor. Există fete care, prin simpla lor existență undeva în Lume, pot suge de la distanță viața unui bărbat chiar din măduvă. Sarban credea că Klara Gundish era una dintre ele.

— Să mergem, zise.

Când intră la familia Gundish, Kunrath și Alambiq tocmai plecaseră. Pentru început, Sarban nu simți nici furie, nici milă, ci un fel de complicitate tristă, văzând în fața lui o ființă pe care, fără să știe de ce, o considera asemănătoare sieși. Nu întrebă ce avuseseră de spus doctorii, nu voia să știe încă. Se așeză lângă ea și îi luă mâna dreaptă între palmele sale. Se gândea cu putere la pragurile despre care vorbesc sfinții de mii de ani, pragurile de lemn ros de carii, ce nu sunt nici într-o lume, nici în cealaltă (dar cariile cărei lumi

aparțin?), la pragul în care, se spune, sfântul Taush a stat și a privit în ambele părți deodată, învățându-le legile încă din fragedă pruncie. Sarban o binecuvântă, dar nu-i fu ușor, căci trebui să înceapă binecuvântarea de câteva ori; palmele i se acoperiseră de o pojghiță fină și alunecoasă de transpirație – nu izbutea să ducă ruga până la capăt. Se îngrozi. Lăsă mâna fetei să cadă și înțelese că nu credea defel: nici că putea fi salvată, nici în Cei Dintâi, nici în nimeni și nimic în acea dimineață. Și se întristă, căci ce vină avea acel copil că Sarban fu părăsit de har și umplut în schimb de atât de mult Nimic putred?

Fu nevoit să o mintă pe doamna Gundish că-i binecuvântă fetița și plecă. Acasă însă descoperi că-l așteptau bătrâni ai Sfatului.

— Trebuie să te adresezi mătrăgunoșilor, îi cerură.

— E zi de slujbă, răspunse Sarban. Asta fac în zi de slujbă.

— Au început deja să vorbească.

— Lasă-i să vorbească, că de aia sunt oameni, nu animale.

— Sarban, fata cică i s-a plâns lui Gundish cu câteva zile în urmă că nu era lăsată să doarmă, că șobolani mari o șicanau toată noaptea.

— Copiii au o imaginație bogată, zise preotul.

— Așa o fi, bunule paroh, dar unde ai mai auzit să aibă toți aceeași imaginație? Află că nu e singurul copil care a văzut șobolanii ăștia mari cât omul.

Sarban îi alungă politicos și le ceru răbdare.

— Să lăsăm doctorii și spiterii să-și facă treaba acum.

Sarban rămase singur. Își strânse manuscrisele de pe

masa de lucru și aruncă hârtiile într-un colț. Scoase foile bătrânului preot nebun din ascunziș și se așeză la masă. Începu să-și scrie predica. În spatele său, frigul cel rău și frigul cel bun se îmbrățișau, încercând să se încălzească, în timp ce, în cealaltă parte a Alraunei, Marisei îi curgea sânge dintre pulpe, sângele ei de data asta, nu cel de găină, anunțând astfel o săptămână de odihnă trupească.

***

Biserica se umpluse cu mătrăgunoși și străini. Sarban nu ținea minte să fi avut vreodată, în cei aproape doi ani de slujbe în biserica din Primi atât de multă lume în fața sa. De sus, din amvon, vedea limpede până în capătul bisericii, unde oameni pe care nu îi văzuse niciodată în Primi se îmbrânceau în așteptare. Până și sub Bolta lui Taush, unde se spunea că adevăratul sfânt și-ar fi vomitat ghemul de sfoară și și-ar fi dat duhul, oameni deschiseseră porțile de fier și stăteau îngrămădiți, fără să ia seamă de ghemul înnegrit de vreme de sub cupola de sticlă. Veștile rele sunt mai contagioase decât molimile, gândi Sarban și îi drese glasul. Își plimbă privirea pe capetele din bănci; văzu chiar și familia Gundish, pe care o sfătuise să rămână acasă, dar care, iată, era prea flămândă de har necunoscut, dornică să-l primească și să-l ducă acasă la Klara. De-o parte și de alta a altarului: Sfatul și Consiliul, întregi, de data asta. Sus, în balcoane, Turnul Tare, cu cei tineri și câțiva dintre bătrânii care încă mai puteau urca scările; de partea cealaltă, Fântâna Adâncă, femei cu fețe acre, gata să împrăștie vină ca venin peste toți cei de dedesupt.

— Dragii mei, începu Sarban. Vă mulțumesc că ați venit în această dimineață în număr atât de mare, o dimineață

tristă, cum sunt convins că mulți dintre voi știți deja. Scumpa noastră Klara Gundish, fata bunului meșter Gundish și a soției acestuia, zace în patul ei și nu răspunde la chemările nimănui de mai bine de șase ore. Credem însă că nu e motiv să ne pierdem speranța. Este încă prea devreme pentru a renunța la ce avem noi mai scump: speranța la mai bine. Cele mai însemnate minți medicale i-au sărit în ajutor și fac tot posibiliul să o trezească. Desigur, și noi, biserica, împreună cu toți cei care o iubesc, ne aplecăm asupra ei cu simțul datoriei divine și o vom ajuta. Căci în speranță zace întreg medicamentul, toată alinarea și, în cele din urmă, completa noastră izbăvire.

Sarban inspiră aerul greu al mulțimii; nimeni nu mișca, nimeni nu clipea; păpuși.

— Cei care vin săptămână de săptămână la biserică știu că am ajuns într-un punct dificil al Amintirii. Ne aminteam săptămâna trecută de sfinții gemeni de dincolo de Lacrimile lui Tapal, de cum au început ei să se confunde între ei și să confunde Lumea cu ne'Lumea. Acolo, în zăpăceala lor, după cum ne spuneam săptămâna trecută, au avut gemenii șapte viziuni, care, sperăm, ne vor ajuta să ne amintim în ce credem. Am isprăvit cu cinci dintre ele, mai rămân așadar două. Anunț însă că voi amâna Amintirile până când fata noastră se trezește din somnul ei străin. Cu îngăduința voastră, a tuturor astăzi aici de față, acum voi vorbi despre speranță – speranța omului ce oglindește speranța cea mare, cea a femeii, cea de mamă, care, la rândul ei, imită imensa speranță pe care trebuie să o aibă Cei Dintâi în noi, în oameni, nădejdea că, într-o zi, cetățile își vor reaminti de ei și de credința în ei. Nu e prima dată când vă spun că am sentimentul că acea amintire

ascunsă prea mult timp se va deschide aici, în Alrauna. Simt că aceste întâmplări de astăzi sunt doar începutul nu a ceva rău, ci a ceva bun. S-a temut mama micului Taush când băiețelul ei a plecat de acasă prima dată? S-a temut, desigur. Dar Taush s-a întors mai înțelept și, tot așa, în acele clipe, a crescut înțelepciunea și în miezul bunei sale mame. Nu s-a temut ea apoi la cea de-a doua plecare? Ba da, sigur că s-a temut. Dar s-a temut cu înțelepciune, căci știa că Taush mai plecase o dată și că se întorsese. S-a temut cu speranță, de data asta, speranță în revenirea lui și în vestea bogățiilor pe care avea să le aducă băiatul de dincolo. Și Taush s-a întors și mai bogat în înțelepciunea sa și și mai înțelept în bogăția sa. Dar nu s-a temut femeia când Taush a dispărut ultima dată și a stat ascuns atâta amar de vreme? Ba da, sigur că da, s-a temut de moarte și soțul ei a lipit scândură de scândură să-i așeze micul trup când aveau să-l găsească. Dar mort nu l-au găsit, ci viu – mai viu decât înainte, mai bogat, mai înțelept, cu mugurii rostirii în suflet, ceva ce, acum știm cu toții, nu-i venise ușor micului sfânt. Speranța este ceea ce a ținut-o pe femeie în viață; speranța este cea care i-a adus fiul înapoi. Aceeași speranță care a adus, odată cu Taush, și harul său și veștile despre praguri și despre Lume și ne'Lume. Dragii mei mătrăgunoși, acele plecări ale micului sfânt au fost prilejuri de bucurie, nu de tristețe, căci ele au fost cărămizi întru credința omului în cel care avea să devină marele sfânt Taush, întemeietorul cetății noastre. Și, deși am fost păcăliți o dată, speranța unora a ținut în viață amintirea sfântului și iată că acum știm de el și putem încerca să ne amintim de începuturile Tălpii lui Tapal, când gigantul a călcat pământul întâia data și a înmugurit o lume. Lumea noastră. Cu aceeași

speranță trebuie așadar să privim și această plecare în somn a scumpei noastre Klara Gundish, cu încrederea că, la întoarcere, va aduce vestea bună, cu speranța că, la întoarcere, ne va arăta calea deschisă cândva de sfântul Alraunei, drum pe care, știm cu toții, trebuie să îl urmăm spre noul nostru sfânt, unul care va duce vorba lui Taush până la capăt, la împlinire, și va înlesni Aducerea Aminte și la noi, în Alrauna. Așadar, să nu ne temem, ci să sperăm!

Murmure; foială.

— Biserica, continuă Sarban după o scurtă pauză, va rămâne deschisă zi și noapte pe timpul acestei veghe, iar cei care ... (preotul fu întrerupt de forfota din capătul celălalt al bisericii – cineva intrase și aruncase o veste șoptită în mulțime ca pe o torță aprinsă) ... cei care, cum spuneam, vor să se alăture o pot face ... (Sarban vedea cum vestea ciupea fierbinte din buzele și urechile oamenilor, flăcările șoptite avansând, rând după rând, spre el) ... cei care doresc să ajute familia Gundish în orice fel sunt rugați să ... (vestea ajunse în cele din urmă în față; uitându-se la chipurile posomorâte, cenușii, îngrozite, lui Sarban îi păru că șoapta lăsase în urma ei o pădure de trunchiuri carbonizate; Darmar primi flacăra în ureche și o aduse pe buze preotului – urcă scările amvonului, se aplecă și varsă focul în urechea preotului).

— Încă o fată, șopti cantorul.

Sarban simți frigul cel bun și frigul cel rău împungându-l în spate. Ridică privirea și cuprinse în ea toată mulțimea îngrijorată. Mirosea a ars în întreaga biserică.

***

Era seară și mirosea a soc. Lili nu aflase nimic despre

Klara Gundish. De cum se terminase slujba, tanti Valeria o luase de braț și o împinse prin mulțime către caleașcă, evitând vădit grupurile de copii gălăgioși din fața bisericii care strigau după Lili și îi făceau cu mâna. Urcară în trăsură și tanti Valeria tuși o dată; birjarul porni către casa lor de pe Aleea Zidului. Nici când o întrebă pe bătrână, Lili nu află nimic. Tanti Valeria se prefăcu că nu aude și zâmbea trecătorilor, ca și cum la fiecare colț de stradă o aștepta câte un vechi prieten. Dar bătrâna, trebuie spus, nici măcar nu observa oamenii din jur, celelalte birje, cerșetorii minusculi și cocârjiți ce se strecurau printre copitele cailor și, e drept, nici nu auzea glasul fetei care întreba din când în când despre ce vorbise Sarban atât de apăsat, atât de apăsător. Tanti Valeria vedea un singur lucru în fața ochilor, dar ce era, Lili nu putea ști. Ajunseră acasă și nu durà mult până intră și Tomas pe ușă, înfometat și încercănat, morocănos și gălăgios, și o goni la ea în cameră.

Lili privi pe geam în stradă, prin desișul copacilor din fața ferestrei, dar nu văzu pe nimeni – strada era pustie, nici urmă de om, niciun glas de copil, niciun tropăit de cal pe piatră, nicio trăsură rătăcită. Lili își imagină Alrauna întreagă și cuprinse toată cetatea în mintea ei, de la copil la bătrân, stând toți în geam așa ca ea, contemplând străzile pustii de duminică, colțurile populate doar de câini, beciuri vizitate doar de șobolani, platforme bătute doar de vânt, și, dintr-o dată, chiar așa, cu ochii minții, îl văzu pe Alambiq plimbându-se prin mijlocul Alraunei pustiite. Alambiq! Cum putu să uite? Urma cea de-a treia noapte după vizita ei la farmacist, când avea să poată coborî la copacul gros de lângă poartă, pentru a găsi ceea ce spițerul îi promisese că-i oferă. După

cină, își propuse, avea să aștepte să adoarmă toată casa și avea să coboare pe geam, nu era prima data, să-și culeagă unguentul din trunchiul copacului. Inima îi bătea din ce în ce mai tare la acest gând, tot sângele-i urcase în cap, mâinile și picioarele amorțiseră și se imagină, printre stelele albe de pe retină, intrând serafică în clasă, sânii atârnând greoi pe sub bluză, așezându-se în bancă, capetele tuturor întorcându-se spre ea, ea zâmbind și... și apoi auzi clopotul bătrânei: cina.

Mâncară în tăcere. Lili nu îndrăzni să întrebe despre slujbă, își vedea tatăl abătut și obosit, probabil că fusese la vreo ședință după slujbă. Tanti Valeria părea și ea îngrijorată și mai mult ofta decât să mănânce.

— Mănâncă tot, mamă, îi tot șoptea fetei și ofta.

Lili se grăbi să mănânce tot din farfurie, mai ceru pentru a nu bate la ochi, apoi, scuzându-se, urcă în camera ei. Odată ajunsă sus, se propti în dreptul geamului și nu-și dezlipi ochii de pe scorbura copacului, luminată de lună pe alocuri, pe la noduri, pe la curburi. Așteptă. Voia să-l surprindă pe Alambiq strecurând poțiunea în scorbură, dar nimic nu se întâmplă timp de aproape două ore, până când auzi ușa și pașii tatălui.

— De ce nu dormi? întrebă.

— Acum mă puneam.

— Ai spus Tăcerea?

— Acum o spuneam.

— Așa, să stingi lampa și să te culci.

— Sigur, tată.

— Noapte bună.

— Noapte bună, tată.

Tomas vru să închidă ușa în urma lui, dar glasul lui Lili

îl opri.

— Tată?

— Da, Lilian.

— Ce a spus părintele azi despre...

Tomas se întoarse către ea și o privi în ochi.

— N-ai fost atentă?

Lili își plecă fruntea și spuse:

— Nu prea... Mi-era somn.

Tomas se apropie de lampa din perete, o stinse și zise:

— Hai, pune-te în pat.

Lili se băgă sub pătură și Tomas se așeză pe pat lângă ea.

— Klara e bolnavă, zise bărbatul și fata asculta. Nu se știe exact ce are. Medicul Kunrath din Primi a fost să o vadă, dar are nevoie și de alte... păreri.

— Ai fost să o vezi? De aia ai venit așa târziu?

— Da, am fost la ei acasă, cu Sarban și Kunrath.

— Și ce are?

— Ți-am spus, încă nu se știe. Nu știe nimeni.

— Vomită? Tușește? Cum...

— Nu, i-o reteză tatăl, nimic.

— Păi și atunci?

— Doarme.

— Cum adică doarme?

— E așa, o stare de somnolență, zise Tomas Bunte. Mai mult chiar de atât... e... somn. Doarme adânc. Au încercat să o trezească de dimineață, dar nu au izbutit. Au așteptat, dar... nimic. Nu se trezește. Doarme și la ora asta, dacă nu cumva s-a întâmplat vreo minune, dar minuni nu s-au întâmplat în Alrauna decât în legende, Lilian. Mai degrabă să sperăm că

Algor Kunrath va găsi leac potrivit.

Lili asculta cu ochii închiși, încercând să-și imagineze trupul cald și moale al Klarei în patul ei, respirând încet, dormind, în timp ce în jur creșteau ferigi, galopau turme de animale sălbatice, trecea timpul.

— Ți-am spus toate astea pentru că oricum le-ai fi aflat mâine la școală, dar poate e mai bine să le știi de la mine mai întâi. Ce știu eu ce mai inventează mătrăgunoșii până mâine. Nu îți face griji, ne vom da noi seama ce are și, dacă trebuie, o vom duce la Curte, la tratament, la doctori mai buni.

Fata deschise ochii.

— Acum culcă-te, zise Tomas.

Se aplecă și o sărută pe gură, îi aranjă părul pe pernă și ieși din cameră. Lili rămase în beznă, încercând să se gândească la Klara, mintea fugindu-i însă la Alambiq. Scutură gândul cu necaz și-și aminti de ce îi spusese maică-sa când era mai mică: Mereu să taci pentru oamenii nevoiași. Se ridică din pat, se așeză în genunchi și începu să tacă. În scurt timp, liniștea o cuprinse și se simți în mitica cetate fără nume (cunoscut), încercând să-i facă pe Cei Dintâi să tacă, dar nu reuși mult timp, imagini se buluceau pe la margine, Alambiq în patru labe, dezgropând unsoarea, Cei Dintâi strigând unii la ceilalți Cuvântul acela, cel care trebuie găsit și îmbrăcat în tăcere, lângă ea, maică-sa cu oțet și cârpe, Alambiq gonind ne'Oameni (de ce ar face Alambiq așa ceva?), ridicând sticluța, mirosind, fugind, o gaură mare în Alrauna, Tăcerea era grea, i se spunea, înveți o viață întreagă și mulți nu pot tăcea nici când mor, Lili pișându-se și căcându-se pe ea în pat, dormea?, nu, nu are voie să doarmă; Lili grăbi Tăcerea și sări în picioare:

— Tapal să mă calce, șopti.

Se duse la geam. Se gândi: mai întâi avea să coboare pe bordura de sub geam, plină de găinaț de porumbei, apoi să sară pe creanga aceea groasă (a ținut în urmă cu șase luni, avea să țină și acum), să coboare pe trunchi în jos și să fugă până la poartă , grijă mare să nu scârțâie, mâna în scorbură, sticla sub cămașa de noapte și fuga înapoi. Lili oftă și ieși pe geam. Își spuse să nu se uite în jos, să nu se uite în jos, până ce se uită în jos: o mare neagră de tufișuri și Lili știa ce o așteptau acolo – mii și mii de țepi înfipți în carne.

— Prostii! Lili, își spuse. Nu te mai uita în jos!

Se lăsă în jos, atârnând în mâini agățată de pervaz, dar picioarele nu atingeau încă bordura îngustă de sub geam. Închise ochii și își dădu drumul. Căzu în picioare, era bine. Răsuflă ușurată și deschise ochii. Căută cărămizile. Iată-le! În urmă cu o jumătate de an mai făcu o escapadă pentru a se uita, împreună cu alți copii, prin gardul lui Alambiq la borcanele pe care le vărsa în spatele casei. Calculase timp de trei zile înainte, până hotărâse că trei cărămizi aveau să fie suficiente pentru a o ridica de pe bordură până la pervaz. Așezate una peste cealaltă, formau scara de care avea nevoie pentru a se furișa la loc în cameră pe geam. Le strecurase în cameră una câte una și le coborî cu un cearșaf pe bordura de sub pervaz, de deasupra ușii. Erau tot acolo. Le așeză și se grăbi să se prindă de creangă pentru a... Dar ce?!... Creanga nu mai era! Cineva tăiase craca groasă, punte între bordură și copac, între pieptul ei plat și admirația tuturor. Nu se putea... Era convinsă că Tomas, observând creanga ce atingea bordura, se temuse ca nu cumva să fie prilej de vizită noctură pentru vreun hoț și ceru să fie tăiată. Lili nu văzuse când se

întâmplase. Nu avea cum să coboare. Se gândi că avea să dureze până să se întoarcă a doua zi de la școală, căutând alt prilej. Doar dacă ar fi putut să o ia când iese... să se ungă la școală... nu, nu se putea unge la școală! Dar, totuși, de ce nu? De ce nu...

În casă, liniștea acoperea fiecare pat, frunte și gând. Doar din când în când vreun orologiu de prin vreun hol anunța vreo oră, indiferent, dar chiar și el mai sărea minute, mai oprea timpul în loc, la fel de indiferent, în acea noapte în care, fără ca nimeni să o știe încă, a doua inocentă căzuse în somn etern, de cealaltă parte a Alraunei.

***

Tanti Valeria lovea oale cu linguri de lemn, Tomas Bunte foșnea gazete, servitorii se fugăreau prin curte, gândacii și râmele scurmau pământul umed al beciului – toate atât de departe de Lili, coborâtă în mintea ei, în lumea ei din vârful pernelor, privind pe geam prin frunzișul copacilor din fața casei. Se gândea la Klara Gundish, o vedea în fața ochilor, adormită, liniștită, și Lili nu știa cum, cine și de ce cineva ar fi putut gândi că așa ceva ar fi fost de nedorit: să dormi... să dormi mult, în golul tău, în lumea ta, să dormi departe de toți. Și totuși, acel somn al Klarei a băgat spaima în întreaga Alraună, și vestea a ajuns până la zidurile exterioare ale lui Infimi și, cu siguranță, și dincolo de ele. De cum a ieșit pe poarta școlii, Lili a putut auzi în stânga și în dreapta vorbindu-se despre fiica brutarului, căzută în somn adânc și pe care nimeni nu o mai putea trezi. La colțuri de stradă se șoptea, puteai auzi numele Klarei; Klara devenise faimoasă, iată, dormind.

Lili clipi o dată, o singură dată, nici măcar lung, și totul se limpezi și, în fața ei, printre crengile și frunzele din dreptul geamului observă o pată de culoare roșie, ca un defect în tapițeria naturală. Se încruntă. Clipi: era tot acolo. Se ridică și merse la geam; se sprijini cu coatele pe pervaz, bărbia în palme. Se uită îndelung la pata roșie dintre frunze, apoi tresări – știa ce era. Era eșarfa! Da, era chiar eșarfa din Piața Mare! Eșarfa ei roșie, fină, încolăcită, înnodată în jurul crengii, fluturând în vântul blând al serii. Dar cum?... Și, înainte să își ducă gândul până la capăt, se învârti pe călcâie și dădu buzna în șifonier, de unde scoase o mătură cu bățul lung. Se întoarse la geam și încercă să atingă eșarfa cu bățul de lemn, să o miște, să poată să o desfacă, să ajungă la ea. Nici nu mai conta cum se nimerise eșarfa acolo sau cine o pusese acolo, nu mai conta nici măcar – și asta era cel mai important – de ce o pusese cineva acolo. Tot ce mai conta acum era să ajungă la ea și să o facă a ei. Se vedea deja intrând în curtea școlii cu eșarfa înnodată în jurul gâtului ei lung, strălucind în soare, roșul sucind capete și zăpăcind priviri. Se și vedea invidiată de ele și adulată de ei. Eșarfa mea! gândi și se întinse tot mai mult peste pervaz. Dar în zadar, căci cine legase eșarfa o făcuse prea departe de geam; imposibil de atins. Nu avea de ales, trebuia să urce după ea. Apoi se uită în jos și îl văzu pe Nepomuk, unul dintre flăcăii care mai ajutau din când în când prin curte și care obișnuia să o necăjească pe Lili. Văzuse și el eșarfa și se holba la ea de sub copac.

— Nepo! strigă Lili.

— Eu, răspunse Nepomuk.

Lili îi făcu semn să se apropie. Băiatul, ciolănos și

deșirat, veni și se sprijini cu umărul de trunchiul gros al copacului.

— Ce e?

— Nepo, tu știi să te cațeri în copaci, nu?

— Păi, cine nu știe?

— Eu nu, minți Lili.

— Ah. Păi tu ești fată, e normal. Dar ca băiat – n-ai scuze.

— Atunci înseamnă că știi; doar ești băiat.

— Știu și sunt!

— Atunci mă ajuți cu ceva?

— Ia zi.

— Urcă-te în copacul ăsta.

— Ăsta? întrebă Nepomuk lovind scoarța cu palma. Pentru cârpa aia?

— Da. Și nu e o cârpă.

— Ți-a zburat pe geam.

— Da.

— Dar ce e?

— O eșarfă.

— Și eu ce primesc în schimb?

Lili se gândi; îl știa ea pe Nepomuk din Infimi...

— Un pupic, zise fata.

Puștiul se înroși din cap până în picioare. Nici că mai stătu mult pe gânduri și, din câteva salturi, era deja în mijlocul frunzișului.

— Unde e? Nu o mai văd, zise băiatul.

— Mai spre mine.

Nepomuk strânse craca la piept și începu să se târască pe ea ca o omidă mare și grasă. Văzu eșarfa, întinse mâna să

o ia, dar se opri.

— Dar... cum de a zburat așa? Cum de s-a înnodat?

— Nepo, te rog mult să mă ajuți.

Nepomuk rămase fără prea mult sânge în cap; se desumflă.

— Bine, te ajut, te ajut. Dar dacă află taică-tau...

— Ce să afle?

— Că cineva îți face cadouri.

— De la cine să afle?

— Eu știu?

— Nepo, doar tu ești aici și doar tu poți spune. Dar nu vei spune, nu-i așa?

— Nu spun nimic, zise băiatul și desfăcu eșarfa.

O strânse în pumni, se simțea fină în palmă, se simțea scumpă, prea scumpă pentru el.

— Mulțumesc, Nepo! Și știi ceva? Într-o zi, când o să îmi dai tu o eșarfă, o să fie cea mai frumoasă. Mai frumoasă decât asta.

Lili zâmbi atât de adânc, încât lui Nepomuk, cel care dormea în Infimi și lucra în Primi, îi păru că vede un zâmbet antic, păstrat moștenire și dat mai departe din mamă în fiică, din strămoși, un zâmbet cum nu se mai făcea în acele zile.

— Da, știu, zise Nepomuk, dar să mor eu de nu o leg în vârf de tot, să nu ajungi la ea!

De zeci de ori o probase între tarabe, o ridicase deasupra capului, o lăsase să-i cadă peste umeri, o mirosise și-o sărutase, dar senzația de acum, ținând-o roșie în pumn, era nouă, proaspătă; eșarfa era rece, răcoroasă în vântul serii. O mirosi și mirosul târgului ascuns între falduri, cu ale sale mirodenii și cărnuri afumate, narghilele și țucale, sânge și

praf, o năpădi. Încercă să caute o aromă anume, o urmă a celui care urcase în copac și legase eșarfa de creangă, dar nimic nu-i trăda acestuia (că trebuia să fie un băiat, nu?) ecoul în lumea ei. O desfăcu, apoi o strânse la loc, doar pentru a o mai desface o dată, apoi pentru a o strânge încă o dată la loc. Se întinse pe pat. Cine ar fi putut fi? Cine? Închise ochii și adulmecă lumea din eșarfă, o trecură fiorii; respiră adânc, ameți; începu să se atingă și respiră tot mai adânc și, cu un ochi spre ușă, se atingea tot mai jos cu eșarfa în pumn, coborând prin văi degete umezite între buze, oprindu-se între picioare, la poalele muntelui și în toropeala umedă; strecură un singur deget în bezna trupului său. Ridică pumnul în care strângea eșarfa și o lipi din nou de nas – pentru câteva clipe se surprinse goală în mijlocul târgului din Piața Mare, toate privirile Alraunei ațintite asupra ei. Îi plăcea.

Apoi ațipi și ce se mai petrecu în Lume în acele clipe nu știa și nu avea să afle niciodată. Orele se ascunseră în întunericul dintre craci și cine ar fi văzut-o lungită, adormită, ar fi putut jura că avea timp pentru toate. Dar nu era nimeni să o vadă și nici timp pentru toți.

Se trezi dintr-o groapă umedă, greoaie, fără vis de povestit, și înțelese de ce îi fusese frig: ațipise dezbrăcată, cu eșarfa strânsă în pumn. Nederanjată de nimeni. Ca prin ceață, privi în geam și lumea se înnodă la loc încetul cu încetul în jurul ei. Lumina abia ce mâzgălea cerul, câțiva nori se prinseră în crengi și, chiar acolo, printre frunze, privirea se opri asupra unei noi pete roșii. Încă o eșarfă? tresări Lili și se grăbi să se ridice în capul oaselor. Sări din pat și fugi la geam și inima-i fu pe neașteptate înjunghiată de spaimă: nu, nu era o nouă eșarfă roșie, nu era nici măcar o eșarfă și parcă nu era

nici măcar roșie. Era mai degrabă violet, roșu amestecându-se cu negru, sângele cu blana, pentru că ce atârna acolo de crengi, chiar în locul în care nu cu mult timp în urmă atârnase eșarfa, era un buchet de șobolani morți, eviscerați, legați cu un șiret de piele în mănunchi de carne și păr. Singura urmă de viață în acea natură moartă era o muscă ce lingea leșurile zdrobite pe acolo pe unde erau mai umede, mai moi, iar ochii șobolanilor, negri și perfect sferici, ca pietre prețioase pe fundul oceanului, priveau goi în gol spre cerul ce se deschidea către o nouă zi.

***

(În spatele Alraunei, visele oamenilor își aveau propria cetate.)

Când se trezi, Sarban încă mai putu vedea ceața întunecată de peste Primi; dincolo de ea, mătrăgunoși care își dezlipeau pleoapă de pleoapă pentru o nouă zi nesigură. Încă nu se făcuse ora cinci, dar cafeaua îl aștepta deja, ca în fiecare dimineață, în fața ușii. Pentru o clipă, așa cum stătea și sorbea din zeama neagră fiartă de copilele din bucătărie, se gândi din nou la cei ascunși în spatele zidurilor false ale Madamei, despre care se spunea, pe când era el flăcău, că în tinerețea ei femeia știa să deosebească bărbații din cetate pe nevăzute, doar după gustul sămânței lor. Câți dintre acei copii ai Madamei ar fi putut fi aduși în bucătăria lui, sau în multe alte bucătării din Alrauna, drept mână de lucru, salvându-le astfel viața? Tot sorbind, trăgându-și păturile peste umeri, acolo, între frigul bun și frigul rău, Sarban știa că așa ceva nu s-ar fi putut împlini prea ușor. Consiliul și-ar fi protejat tainicele odăi cu sfințenie. Tot sorbind, asculta șoaptele

din spatele lui, unde frigul cel bun vorbea cu frigul cel rău, camera încălzindu-se încetul cu încetul.

Când se lumină de-a binelea, sosi vestea că era așteptat la întâlnirea Turnului Tare în casa dascălului Bunte. Darmar îi dădu vestea cu inima îndoită, pentru că știa și el cât detesta preotul întâlnirile cu Sfatul, cu Consiliul, dar, mai ales, cu Turnul Tare, acea societate a bărbaților cetății ce se străduia, de sute de ani, să se ia în serios. Turnul se înființase cândva între prima și a doua sosire a sfântului Taush, din panica născută- singurătatea unei cetăți rămasă fără sfânt. Sarban învățase despre rădăcinile Turnului, la fel ca orice băiat și bărbat din Primi, pentru că, la rândul său, a fost cândva invitat printre ei. Ținea bine minte, și era convins că majoritatea celor bătrâni își aduceau și ei aminte de disprețul cu care îi tratase la cei șaisprezece ani ai săi, apoi de răceala cu care primea invitațiile lor la care nu răspundea niciodată. Când, la douăzeci de ani, Sarban a reușit să plece din Alrauna, ruperea de Turnul Tare a fost una dintre bucuriile mărute pe care le purta cu sine la acel început de drum. Își amintea cum, uneori, își dorea să fi fost fată, să meargă la întâlnirile Fântânii Adânci, care nu putea fi nicidecum mai anoste și mai stupide decât cele ale bărbaților. Dar acum nu și-ar mai fi dorit să fie fată, își spuse sorbind, și-și mai spuse că până și Lumea, strâmbă și ciuntită și urâtă cum era, era mai bună decât una bănuită din spatele unor pleoape veșnic închise.

Până la întâlnire își petrecu timpul lucrând la manuscrisele sale, încercând să vâre în spațiile goale lăsate în urmă de un preot nebun un sfânt ars despre care nimeni nu știa că era o ea.

Întâlnirea Turnului fusese exact așa cum se așteptase și

cum își amintea dintotdeauna. Băieți de șaisprezece ani sorbind băuturi tari cu boșorogi de optzeci, pufăind cu ei din țigări, încruntându-se cu moșii, dând din cap cu ei, tăvălindu-se în libertățile acordate timp de câteva ore pe lună, în care băieții puteau fi bărbați și bărbații din nou băieți. Mai toate persoanele de seamă din Primi erau de față, iar pe chipurile unora, tați de fete, Sarban citise îngrijorare și teamă. Se decretă veghe zilnică – străjeri ai Turnului aveau să patruleze cu rândul prin cetate, zi și noapte.

— Încă nu știm ce e, spuneau. Fie boală, fie altceva, noi vom fi acolo, să arătăm cetății că suntem aproape de ea.

Lui Sarban totul i se părea ridicol, iar când vestea că o nouă fată nu se mai trezise ajunse la ei, tulburându-le ședința, zăpăcindu-i, Sarban se ridică și, cerându-și iertare, spuse că era timpul să plece.

— Șederea mea aici, uitându-mă cum învârtiți pahare în mână și țigări între degete, nu ajută copilele cu nimic.

Făcu o plecăciune și ieși până să mai poată auzi vorbe aruncate asupra lui, cuvinte ce se loviră de o ușă închisă, pe care era mai bine că nu le auzise. Sarban petrecu restul zilei în picioare, mergând de la o copilă la alta, vorbind cu Alambiq, cu Algor Kunrath, chiar și cu Halber Krum, prins între ei neputicios. Disperarea îl cuprindea, încetul cu încetul, că, fiind tată fără copil, Sarban simțea de cum se ridica de lângă patul fetelor că îi erau fiice – un tată întârziat, cu fete în toate colțurile lui Primi. Din când în când, se oprea și ridica privirea la cer, dar nu ca să caute vreun răspuns de acolo, ci să urmărească mișcările de pe platforme; din când în când, surprindea o umbră călcând în grabă lemnul. Nimic, dar nu Nimicul său, gândea și se întorcea la disperarea sa.

***

Aflase parola de la un puști căruia îi oferise zece Colți pentru ea. Băiatul îi spusese că nu intrase niciodată acolo, dar că avea amici mai mari care pierdeau vremea peste zi în taverna lui Papuc.

— Căcat, spuse băiatul. Căcat e parola.

Sarban șovăi; îi era greu să se încreadă în el, un braț de zdrențe, un munte de cărbune pe chip, dar, în cele din urmă, îi dădu Colții și îi mulțumi. Băiatul dispăru așa cum apăruse, prin spărturi în perete care dădeau spre peisaje ascunse la doar un braț distanță de cele nevăzute. Sarban privi peretele și-și imagină puștiul croindu-și drum prin spatele tencuielii; era un întreg univers dincolo de acele ziduri, la fel ca-n el și-n toți: lumi în lumi.

Își luă pălăria cu bor lat, îmbrăcă acele haine lungi pe care le pitea pe fundul cufărului doar cu acel unic scop, își așeză pe nas ochelarii cu sticlă limpede, fără dioptrii, și ieși. Se lăsase frigul peste Alrauna, un frison straniu al cetății, străin unei veri în Talpa lui Tapal. Sarban se înfofoli și porni prin umbre spre Infimi. Când ajunse la taverna lui Papuc, bătu în ușă și cineva din spatele ei, roșcat sau poate albit de prea mult tutun, mormăi prin geamlâc după parolă.

— Căcat, rosti Sarban.

Ușița geamlâcului se trânti la loc, dar ușa rămase închisă. Din spatele ei se auzeau râsete, cineva climpănea fals la un pian. Sarban era acum convins că pierduse cei zece Colți. Se întoarse să plece, dar auzi ușa și, în ceața fumului de pipă, preotul văzu un braț acoperit de păr roșcat, tare des, făcându-i semn să intre.

— De pe drum? întrebă roșcatul.

Sarban dădu din cap că da.

— De unde?

— Bivara, răspunse preotul.

Bărbatul mormăi din nou ceva.

— Intră. Bivarezii sunt cum trebuie, n-au făcut niciodată scandal pe la noi.

Sarban făcu câțiva pași în tavernă, dar un ghiont în spate îl opri.

— Scoate-ți papucii, ceru roșcatul, apoi mai mormăi ceva ce nici măcar Sarban nu înțelese, dar noi.

Sarban se uită în jur: cam nouă mese erau pline de inși gălăgioși, murdari ca lemnul scorojit de care își izbeau halbele și pe care își curățau pipele. Văzu și pricina melodiei false: un slăbănog prea beat ca să mai știe de el era izbit de un alt slăbănog cu capul de clapele pianului, mimând o melodie cunoscută. În jurul lor, râsete. Sarban fu împins de roșcat înspre bar.

— Ei, ce se bea în Bivara?

— Ce-ai mai bun, răspunse Sarban.

— Păi acum depinde pentru cine, zise roșcatul. Ce-i bun pentru el n-o fi bun și pentru tine, spuse arătând spre un bărbat prăbușit sub o masă, cu burta imensă revărsată peste pantalonii desfăcuți.

— Vin, zise Sarban și roșcatul păru să-i dea dreptate.

— Da, da, mormăi în barba lui roșcată, bivarezii cunosc vinul bun, da.

Sarban se prefăcea că sorbea din cană, dar privea în jur, citea rachiul din ochii celorlați. Încercă să-i numere; ajunse la treizeci și cinci, când se încurcă – îi păru că pe unii îi

numărase deja, alții veneau, alții plecau, ba unii, șezând de la bun început în același loc, păreau să-și schimbe chipul cu cât turnau mai multe carafe în ei, ca și cum ființe ale damfului dornice să iasă la lumină se împingeau dinăuntrul lor, încercând să alunge vechiul chip pe care să-l pleznească apoi de câteva ori de pianul însângerat. Sarban îl căută pe slăbănogul cu pianul, dar atât victima, cât și călăul dispăruseră. Ceata veselă se mutase la altă masă, unde o doamnă grasă își arăta sânii. Femeia își scoase unul dintre ei, gros, imens, curgea spre buric greoi ca un cârnat gigantic – râsete și aplauze. Îl scoase și pe al doilea, rozaliu, parcă și mai gros – râsete și aplauze și mai puternice. Gluma se sparse ca o bubă cu puroi în hohote și chiuieli și flegme, când unul dintre bărbați își scoase mădularul și o imită pe babă. Grăsana îl prinse de neprețuit și ieși cu omul din odaie. Așa descoperi și Sarban încăperile, ușile lor găurind bezna peretelui din loc în loc.

— Se poate și înnopta aici, nu-i așa? îl întrebă Sarban pe roșcat.

Acesta dădu din cap și mormăi. Sarban mimă o nouă înghițitură de vin și privi în jur, căutându-și Nimicul. Simțea însă privirea acidă a roșcatului pe obrazul său stâng. Sarban se întoarse spre el și-l întrebă.

— Vin des străini pe aici?

Roșcatul nu schiță nicio mișcare, ridurile frunții ca râuri secate de când lumea, ochii albaștri ca două pietre prețioase, suspect de treji. Roșcatul întinse mâna și ridică carafa cu vin a lui Sarban. Găsind-o neatinsă, îi aruncă preotului o privire ca un bici și o dădu pe gât. Plescăi și zise:

— Auzi: eu nu te întreb de unde ai parola, tu nu mă întrebi nimic despre nimeni de aici. Ne-am înțeles?

Sarban dădu din cap că da.

— Nu te întreb câte puli ai luat sau ai dat pe drum până aici ca să pui mâna pe parolă și nu te întreb nici măcar ce cauți în Alrauna. Și pentru vinul pe care nu l-ai băut tot o să plătești.

Preotul încuviință din nou. Se uită în ochii adânci ai roșcatului și-și spuse că era cu siguranță suficient să fii cârciumar în taverna lui Papuc o viață întreagă ca să fi trăit de fapt alte câteva mii și să fi văzut și auzit toate grozăviile Lumii printre acele nouă, zece mese.

— Sunt doar în trecere. Parola o știu de la cel care m-a adus încoace, un pescar ce-și vinde marfa din ușă în ușă prin Infimi. I-am spus ce caut și mi-a zis că aici, la Papuc, sunt cei mai buni.

Roșcatul mai luă o cană, o așeză lângă cea a lui Sarban, turnă în ambele vin roșu și le împinse spre preot. Ocoli tejgheaua și se așeză pe scaunul de lângă Sarban.

— Eu sunt Papuc, zise și arătă în jos.

Sarban văzu că omului îi lipseau ambele picioare de la genunchi în jos. Nu observase atunci când îl lăsase să intre în cârciumă, deoarece Papuc avea două picioare de lemn pe care își balansa trupul imens și greoi surprinzător de bine.

— Când mi-a tăiat picioarele, le-am ridicat de pe jos și l-am bătut cu ele pe nenorocit până a murit. I-am spart craniul cu vârful ghetelor. Eu-s Papuc. Acum ne cunoaștem.

Omul se apropie și mai tare de Sarban și, cu respirația împuțită, șopti:

— Ce-ți poate oferi Papuc?

Sarban repetase următoarele cuvinte de nenumărate ori în frigul casei sale parohiale și pe drumul spre Infimi.

Desenase în aer formele rușinoase ale cuvintelor cu buzele, văzând cu ochii ce rostea cu gura, scârbindu-se-n pântece de ce gândea cu mintea. Le rostise de zeci și sute de ori, și totuși, iată, atât de aproape de clipă și de Papuc, cele două cuvinte nu voiau cu niciun preț să iasă din el. Lui Papuc îi dansau scântei în ochi, ca animale marine necunoscute înotând la suprafața unui ocean.

— Ei? întrebă Papuc.

Sarban tăcea. Nodul din gât amenința să-i străpungă ceafa, preotul transpira sub pălăria mare, îi părea că era altcineva și se scârbi de sine. Papuc se lăsă pe spate și-l privi cu dezgust.

— Da... m-am gândit eu, zise roșcatul și-și înfipse deja lemnele în podea, când Sarban scuipă cuvintele.

— Băieți. Tineri.

Papuc îl privi și, în căutătura lui, păru să scurme prin el, ca și cum ce vedea nu îi era suficient, nu, sub bivarezul ăsta trebuia să mișune creaturi oribile, iar Sarban vru să-i dea dreptate, așa că privi în jos.

— Aha, d-ăla-mi ești, zise cârciumarul. Ne socotim după, spuse și îi arătă o ușă.

Sarban se ridică străin de sine și intră în odaia din întuneric. Era o încăpere îngustă, lungă, cu o singură fereastră mică fără geam în capătul cel mai îndepărtat. Luna abia dacă izbutea să lumineze un colț al saltelei de paie. Zgomotele înfundate ale bețivilor răzbăteau cu greu prin ușa închisă. Ceva se foia în colțul întunecat al camerei. Lui Sarban îi părea că cineva se prinsese într-o perdea grea, oftă și încercă să iasă, dar, până să deschidă ușa, câteva lumânări se aprinseră în acel colț și preotul văzu că nu se înșelase: peretele era

acoperit cu o perdea groasă în spatele căreia cineva se mișca. Vedea umbrele dansând dincolo de perdea, tremurând în pâlpâitul lumânărilor.

— Cine e acolo? întrebă Sarban.

Nodul din gât nu-l slăbea, ci se aduna tot mai mult, sentărea și se-ntărâta înăuntrul lui, înecându-i vorbele.

— Care..., încercă să zică, dar nu mai izbuti.

O mână mică, slabă, trase de perdea și Sarban văzu chipul unui băiat cu obrajii supți, brunet, cu privirea temătoare, dar curat. Ținea în mâna dreaptă o lumânare și-l invită pe preot lângă el. Atunci Sarban văzu că, într-adevăr, în spatele acelei perdele ce imita atât de bine peretele era o nișă în care puștiul își ducea traiul. Și tot atunci Sarban observă că băiatul era gol.

Băiatul așeză lumânarea în suportul de lângă salteaua lui mică de paie și începu să tragă de membrul mic și timid dintre picioare.

— Nu... termină..., spuse Sarban și aproape că se înecă în propriile vorbe. Nu e nevoie să..., rosti și privi în cealaltă parte.

— O să pot, zise băiatul, dar încă nu...

Se întinse pe burtă și-și ridică fesele în aer. Lumina lumânărilor sări pe ele, evitând parcă temătoare valea umbrită a morții dintre ele. Sarban simți că nodul avea să-i fie judecător și călău și că, dacă nu avea să plângă, avea să moară. Dar nu voia nici să plângă, nici să moară, ci doar să ajungă la Nimicul său și să-l strângă de gât, să-i smulgă ultimul strop de viață pe care să scuipe și, odată cu ea, să stârpească tot răul acela pervers din Lume.

Sarban își dezbrăcă haina și, fără să se uite la băiat, o

aruncă pe goliciunea acestuia.

— Cum te cheamă? îl întrebă în cele din urmă, când îndrăzni să-l privească și văzu că numai călcâiele i se mai iveau de sub haina largă a preotului.

— Stepan.

— Eu sunt Sarban, zise și se întinse lângă el.

— Dar..., zise băiatul și încercă să iasă de sub haină.

— Nu, stai așa, îi ceru Sarban. Nu te mișca, Stepan. De unde ești?

— Nu știu, domnule.

— Stai de mult aici?

Băiatul ridică din umeri. Sarban, privind în jur, înțelese cât de greu i-ar fi fost să citească timpul de acolo, de unde era.

— Și cum ai ajuns aici, Stepan?

Puștiul ridică din nou din umeri.

— Păi... Care sunt primele tale amintiri? Știi?

Stepan dădu din cap că da.

— Ei? întrebă Sarban.

— Madama.

— Madama? Ai fost la Madama?

— Îhâm.

Sarban dădu și el din cap.

— Acolo te-ai născut?

Băiatul ridică din umeri. Probabil că da.

— Cum ai ajuns aici, mai știi?

— Da. Nea Papuc m-a câștigat la un joc de cărți cu Madama. Așa mi-a zis; așa știu.

Sarban se căută prin buzunare și găsi câțiva Colți; îi dădu puștiului. Acesta îi luă și, uitându-se în jur, adânc în

inima beznei, îi ascunse sub saltea.

— Ai unde-i folosi?

Băiatul păru să nu înțeleagă.

— Ai unde să-i cheltuiești? Ce să faci cu ei?

Stepan dădu din cap că nu.

— Te caută de bani?

— Da.

— Ieși vreodată de aici?

— Nu.

— Niciodată?

— Niciodată.

Sarban încercă să-și înfrâneze furia, să nu-și arate sentimentele, să nu se dea de gol. O lacrimă se frânse totuși ochiului și porni pe obraz în jos și se opri apoi în barbă.

— De ce plângeți, domnule?

Sarban se șterse cu podul palmei și răspunse scurt:

— Îmi amintești de cineva.

Stepan nu arăta deloc ca Bog, dar Sarban nu mai fusese niciodată atât de aproape de un băiat gol. Își aminti de clipele în care îl îmbăia, un ghemotoc de carne roz ce chicotea și pleznea apa ca un mic sfânt al oceanelor, unul încă neștiutor, stângaci, nebănuitor. Văzu pleoapele obosite aplecându-se peste lumea lui Bog pe ultimele cuvinte ale poveștilor, simți pe buze fruntea caldă, în nări mirosul de piele inocentă proaspăt îmbăiată. Dar un fior grețos îi zdruncină firea când își mută privirea pe Stepan, gol sub haina preotului, și, fără să vrea, se gândi la părțile sale rușinoase ciupite de mâini slinoase, la anusul său spart, la mizeria din gură, și se scârbi și blestemă acele imagini. Erau realitatea băiatului din fața sa, pe care se aplecă și-l luă în brațe, cuprins de lacrimi.

— Domnule... eu..., spuse Stepan, apoi tăcu și-și ridică și el brațele să-l îmbrățișeze pe preot, în timp ce căuta speriat în jur.

— Stepan, vreau să mă ajuți, zise Sarban. Poți?

Băiatul nu dădu din cap, nici nu ridică din umeri, ci așteptă. Probabil, se gândi Sarban, mulți i-au cerut să-i ajute (în felul său) și, la fel de probabil, pe mulți i-a și ajutat (în același fel).

— Nu trebuie să faci nimic, zise. Doar să-mi vorbești? Vrei?

— Bine, spuse puștiul.

— Mai sunt băieți aici? Așa ca tine?

— Mai sunt câțiva, da, dar stăm în camere separate.

— Vă vedeți des?

— Nu prea, nu. Doar când mai pleacă nea Papuc, uneori. Sau când doarme, mai ieșim și ne jucăm prin holuri.

— Și despre ce vorbiți când vă vedeți?

— Despre oamenii care trec pe aici. Despre... cam atât, da. Ah, și Albith a inventat un joc. Îl mai jucăm și pe ăla, da.

— Stepan, vreau să mă ajuți, bine? Promite-mi că nu mă minți și că îmi spui tot ce știi.

Băiatul dădu din cap că da și Sarban zâmbi.

— Fie că mă minți, fie că-mi spui adevărul, eu tot o să te scot de aici cândva, bine? Pe tine și pe Albith și pe toți ceilalți. Trebuie doar să ai răbdare. Deci de scos de aici te scot oricum, trebuie doar să știi că, dacă nu mă vei minți acum, mă vei ajuta să te scot mai repede.

Stepan zâmbi.

— Spune-mi, au dispărut băieți de aici, de la Papuc?

Stepan se încruntă, păru să se gândească foarte atent.

Din când în când, privirea îi fugea spre un colț al încăperii. Zăbovea acolo o vreme, apoi revenea.

— Mai pleacă, mai vin, da. Dar nu știu unde se duc.

— Nu-i nimic, e bine. Vești de afară ajung până la tine?

— Mai vin, da. E un băiat care mai trece pe la noi din când în când. Nu se poartă urât cu noi și ne mai aduce dulciuri din când în când. Ne mai povestește din cetate una alta.

— E tânăr?

— Da.

— Și zici că nu ți-a făcut rău niciodată.

— Îhâm.

— Știi cum îl cheamă?

— Karten, dar mai mult nu știu. Da, Karten.

— Karten, repetă Sarban. Stepan, auzi - ai auzit vreodată de băieți așa ca tine... care au fost... uciși?

Ochii băiatului se întoarseră din nou în acel colț negru al camerei, dar de data asta uitară să mai revină pe chipul preotului. Doar pentru câteva clipe, puțin prea îndelung, atât cât să-i dea de bănuit lui Sarban și să-l facă pe preot, fără să vrea, să întoarcă capul și să-i urmărească privirea. Acolo, în colț, o lumină tresări. Sarban întinse mâna și scurmă cu degetul: o gaură. Sarban pricepu că, în tot timpul acesta, fuseseră urmăriți de dincolo de zid.

Sarban sări în picioare și privi speriat în jur. Făcu doi pași spre ușă, dar, până să o deschidă, fu dată de perete și doi vlăjgani îl înhățară. Îl spatele lor Sarban îl văzu pe Papuc. Auzi bocănitul picioarelor sale de lemn mai aproape, tot mai aproape, apoi simți o lamă scurtă și subțire arzându-i coastele. Papuc scoase mâna însângerată de sub straiele preotului și îi șopti la ureche:

— Nu ne plac turnătorii, bivarezule, și nici cei care își bagă nasul în treburile altora.

Un alt bărbat făcu un pas în față și-l plezni pe Stepan, apoi trase perdeaua. Îi scoase pe toți afară și rămase acolo, în cameră, singur cu băiatul.

— Ce... ce-i faceți? încercă să întrebe Sarban, dar durerea îi săgeta fiecare sunet; se împiedică și căzu.

Bărbații îl ridicară din nou și-l duseră pe sus, străbătând peisajul de damf și fum, de râsete și flegme, de dezmăț și de delir, aruncându-l în spatele unei uși din cealaltă parte a tavernei. În bezna acelei cămări, năpădiră pe el cu pumnii și cu picioarele. Durerea pornea din acei pumni, din acele picioare și se refugia tot mai adânc în miezul trupului chinuit. Loveau parcă dinadins tot mai tare în rana proaspăt deschisă de Papuc între coaste; loveau însă și în figură, să-l însemne, să se ferească birtașii și hangii de peste tot de chipul său tumefiat.

— Cine ești de fapt, bivarezule? întrebau printre dinți încleștați, lovindu-l fără încetare. Ne-ai mințit? Ce urmărești?

Dar Sarban tăcea și se ghemuia tot mai tare, încercând să dispară în sine. Până și durerea se mută surdă undeva, în afara lui, privindu-l absentă. Căzu într-un alt întuneric, unul personal, încropit din oase frânte și mușchi rupți.

— Ce urmărești, bivarezule, ai? nu încetau să întrebe, așa cum nu-ncetau să lovească.

Sarban se simți apoi luat pe sus, auzi o ușă deschizându-se, simți răcoarea nopții de afară și-și aminti că era om și că era viu - ultimele sale arme la îndemână – și se zbătu. Simți cum fu aruncat prin ușa deschisă și văzu cerul de câteva ori, rostogolindu-se prin boscheții de dincolo de zid.

Ajuns în șanțul din jurul cetății, deschise o dată ochii, mirosi mâlul rânced, apoi leșină.

Când se trezi era ziuă. Un câine îi mirosea părul și îi lingea sângele uscat de pe față. Preotul vru să sară în picioare, dar durerea îl trânti la loc în șanț. Își aminti totul. Închise ochii la loc; câinele continuă să lingă.

— Domnule, sunteți bine? auzi o voce.

Sarban se strădui să se întoarcă pe spate, băiatul îl auzi.

— Să-l chem pe tata? întrebă un puști, un mic țăranoi chipeș de prin cătunele de lângă Alrauna.

— Nu, nu, zise Sarban și-și întinse brațele.

Puștiul îl ajută să se ridice; câinele, jignit, o rupse la fugă.

— Ați căzut de acolo? întrebă băiatul, arătând spre înaltul zidurilor.

Sarban dădu din cap că da.

— Lucrați pe zid?

— Cum? încercă preotul să se dezmeticească.

— Zic, sunteți paznic pe zid?

— Ah. Da, sunt.

— Și eu vreau să mă fac paznic pe zid când o să fiu mare! Să mă uit de acolo de sus până - hăt! - în depărtare!

Sarban îl privi mai atent pe băiat. În spatele acestuia, ceva mai departe, alți copii se uitau la ei.

— Nu e nimic de văzut în depărtare, puștiule, zise Sarban și se ridică gemând a durere.

— Ah, făcu băiatul și plecă privirea. Noi culegem ciuperci, spuse timid.

Lui Sarban îi păru dintr-o dată rău că-l dezamăgise, dar nu avea timp pentru asta acum - trebuia să se ridice și să

găsească repede o soluție pentru a intra nevăzut pe porțile Alraunei. Se uită în sus: dacă nu ar fi știut că acolo, în zid, Papuc avea o ușă secretă, bine ticsită cu piatră și ferită de văzul lumii în stufăriș des, nu ar fi putut deslusi nimic în zidul cetății. Deci, se gândi, oricine putea intra sau ieși nevăzut prin zidurile din Infimi cu ajutorul lui Papuc. Oare câte asemenea uși se mai deschideau tainic spre câmpie, oare câți oameni intraseră sau ieșiseră pe ascuns, nevăzuți? Oare câte Nimicuri sunt pe Lumea asta?

— Și ce faceți cu toate ciupercile astea? întrebă Sarban.

— Le adunăm și le ducem cu căruța aia în Primi.

Sarban văzu căruța și zâmbi cu buzele crăpate.

— Cum te cheamă?

— Ali, domnule.

— Ali, vrei să ne jucăm un joc?

Câinele se întoarse spre ei, bănuind promisiuni de joacă; Ali dădu din cap că da și Sarban oftă a bucurie.

***

Marisa încuiase ușa și, aplecată peste Sarban, ba spăla rana, ba o săruta. Plânsese când îl văzuse așa bătut și fusese cât pe ce să-l vadă prăbușindu-se în stradă de pe acoperiș, căci oasele încă-l înțepau și pielea-l ustura și mușchii nu-i mai dădeau ascultare, când s-a coborât de pe platformă.

— Miroși ciudat, i-a spus când l-a strâns în brațe.

— A ciuperci, i-a răspuns preotul.

Apoi Marisa s-a pus pe plâns. L-a dezbrăcat și l-a întins pe pat. Și-a plimbat buricele degetelor pe întregul său trup, căutând, curățând, oblojind.

— Te pricepi, zise Sarban și Marisa îi povesti cum, acolo, la Madama, toate fetele știau să îngrijească răni.

— Înveți cu timpul, zise ea. De nevoie.

Încercă să afle ce pățise, însă Sarban era scump la vorbă, și de durere și de jenă.

— Iar ai umblat după el prin taverne?

Și preotul dădu din cap că da. Atât. Dar Marisa înțelese.

— Măcar ai aflat ceva?

Sarban dădu din cap că nu. Atât. Dar Marisa înțelese. Îi săruta fruntea și îi mângâie părul.

— O să-l găsim, zise Marisa.

Sarban se uită la ea și toate vorbele din lume, încă nerostite de nimeni, niciodată, nicăieri, toate erau în acea clipă în acea privire.

Când se ridică din pat, Sarban fu uimit să vadă ce treabă bună făcuse Marisa. Pe trup vânătăile îl batjocoreau firesc, dar pe chip buza fu curățată și unsă cu gălbenele și miere, ochiul acoperit cu un pumn de flori fierte și Sarban ar fi putut

scăpa liniștit spunând că s-a împiedicat pe scări în pivniță și nimeni nu ar fi putut obiecta.

— Mulțumesc.

— Acum trebuie să te odihnești, zise Marisa. Hai, spuse și-l împinse printr-o ușă ascunsă în perete, în spatele căreia era o cămară îngustă, cât să se poată întinde ghemuit.

— Dormi câteva ceasuri! Somnul ajută – leagă ce-i de legat și dezleagă ce-i de dezlegat.

— De unde știi?

— Știu.

— Ai clienți?

— Am câțiva, da, răspunse Marisa.

Sarban plecă privirea.

— Hai, întinde-te și nu fă niciun zgomot până nu te scot de aici.

— Pot să te mai rog ceva? întrebă Sarban.

— Orice, zise Marisa.

— Întinde-ți ruj pe obraji și pe buze, te rog. Și pictează-ți ochii.

Marisa zâmbi. Știa.

— Bine, spuse. Acum întinde-te.

Sarban făcu ce i se ceru și încercă să adoarmă. Nu reuși; simți tot timpul că în cămară cu el mai era cineva, împingându-l de la spate, respirându-i în ceafă. Numără nouă partide la șapte clienți și o clientă. Când Marisa deschise ușa, multe ore mai târziu, Sarban se prefăcu că doarme. Marisa își ștergea culoarea de pe față.

— Mi-a fost dor de tine, zise copila.

Și mie, gândi Sarban, și mie.

Dar uită să o spună cu voce tare.

***

Imaginea șobolanilor încă îi zgâria retina când ieși pe poartă și dădu de Nepomuk cu un sac în spinare. Băiatul îl lăsă să-i cadă la picioare și o privi. Lili pălise; nimic din prospețimea fetei în acea dimineață.

— Arăți ca Sfinții-Ofiliții, zise Nepomuk.

— Nu e deloc amuzant, să știi.

— Adică? se încruntă Nepomuk.

— Ce te-a apucat să faci așa ceva?

— Așa ceva ce?

— Ești gelos!

— Hă?

— Da, ești invidios că altcineva îmi lasă cadouri și că tu, un mucos, nu ești în stare de mai mult... decât să cari saci de colo-colo pentru tata.

Băiatul nu zise nimic. Se înroși (de nervi, de rușine?) și ridică sacul pe umărul drept. Îi întoarse spatele și plecă.

— Să faci bine să iei aia din copac până mă întorc de la școală, că dacă o vede tata, îi spun! Îi spun tot! strigă Lili în urma lui.

Dar Nepomuk părea liniștit în neliniștea sa. Puse un picior în fața celuilalt și îndată se pierdu după tufișuri. Lili mai întoarse o dată privirea spre copacul ei, încercând să deslușească- frunziș mănunchiul putred, dar nu-l putu vedea de acolo de jos. Închise ochii și-și aminti musca flămândă; un fior o scutură. Ieși pe poartă și nu avu cum să-l vadă pe Nepomuk întorcându-se din tufișuri și urcând în copac, desfăcând apoi, tremurând de scârbă, șobolanii în care, nevăzuți, viermii deja își construiră cămin.

Atentă să nu fie văzută de nimeni, se strecură pe lângă poartă și se ascunse în spatele copacului. Băgă mâna în scorbură și pipăi: iat-o! Vârî sticla în geantă și porni cu pași grăbiți spre școală. Răsuflă ușurată. Cu eșarfa în jurul gâtului și cu șobolanii morți în gând, Lili străbătea străzile din Primi, salutând grăbită câte o mătrăgunoasă, câte un mătrăgunos, aruncând câte o privire la bombele cu vanilie are cofetarilor, adulmecând nori de parfum. Se gândi la Alambiq, la cremă. Numai bine, își spuse, se va da cu ea la școală, pe ascuns. Acasă era prea periculos - tanti Valeria ar fi putut mirosi ceva și ar fi luat-o cu siguranță la întrebări, că ce e, că de unde e și, mai ales, că de ce e. Niciodată nu-i putuse ține piept bătrânei cu privirea ei pătrunzătoare, cu vocea ei scormonitoare, mereu de toate știutoare, veche cât pașii cei dintâi ai lui Tapal. Pe Tomas reușea să-l mintă sau să-i ascundă câte ceva, dar de tanti Valeria nu scăpa. Se gândea că, cu cât iubești pe cineva mai mult, cu atât ești mai goală în fața lui (și se vedea din nou despuiată și era fericită că măcar Alambiq îi era alături în goliciunea ei), iar pe tanti Valeria o iubea mai mult, infinit mai mult. Cândva avea să i-o spună, își zise. Și, până să se spulbere și ultimele gânduri, Lili intră pe poarta școlii și se adânci în grupul de copii ce se scurgea leneș spre clase, mânat de clopotele dascălilor.

Lili se opri însă la baie, încuie ușa cu cârligul și scoase sticla din geantă. Duse sticla la nas și mirosi. Turnă câteva picături de lichid în palmă și-și strecură mâna sub haine. Frecă pieptul câteva clipe până ce unguentul intră în piele, apoi se clăti pe mâini și ieși. Când intră în clasă, văzu un grup de colege adunate în jurul doamnei Passa și se apropie. Câteva plângeau, câteva râdeau; peste tot mirosea a aer stătut.

Deschise geamul și zgomotul din curte se prăvăli peste pervaz în odaie.

— Lili, o auzi pe doamna Passa, închide geamul, te rog. Și toată lumea să treacă în bănci!

Doamna Passa era palidă și sub ochi i se adunaseră câteva umbre. Nici părul nu îi era aranjat ca de obicei, ci cădea străin pe umeri.

— Hai, zise din nou, toată lumea în bănci! Acum!

Copiii se întoarseră la locurile lor și lui Lili îi fu acum ușor să vadă cele două scaune goale și, până ca doamna Passa să mai spună ceva, înțelese că...

— Încă o fată s-a... îmbolnăvit, zise femeia și toată clasa murmură a mirare și a teamă și, de printre bănci, numele Ariettei se auzi șoptit.

Arietta. Arietta cea cu sânii mari, gândi Lili și țuguie buzele. Se uită în gol. Mai întâi Klara, apoi Arietta...

— Doamnă? se auzi o voce din spate.

— Da?

— Doamnă..., zise băiatul în timp ce se ridica, dar, boala asta, e doar la fete, nu?

Băieții chicotiră și-și duseră mâinile la gură, dar privirea aspră a doamnei Passa le îndreptă spinările și le șterse zâmbetele tâmpe de pe fețe.

— Nu știu. Până acum da. Dar nu știm nici noi prea multe. Domnul Kunrath se ocupă de ele și maestrul e școlit la Curte, avem nădejde. Până atunci, dragi copii, o să vă rog să ajutați cetatea și să spuneți părinților voștri dacă auziți, vedeți sau simțiti ceva neobișnuit, orice.

Elevii simțeau răceala din glasul ei, o intuiau pe toată, și ascultau.

— Dacă nu vă simțiți bine, să spuneți îndată. Nu așteptați și nu vă temeți. S-a înțeles?

— Da, doamnă, răspunseră toți în cor.

— Acum... părinții Klarei și-au exprimat dorința ca unii dintre voi – unele, de fapt, am o listă aici - să meagră să o vadă. Poate... poate ajută. Vom amâna pe altă zi cele câteva ore de astăzi pentru a merge până la ea. Ceilalți trebuie însă să meargă acasă și numai acasă, fără discuții.

— Dar, doamnă..., se auziră câteva glasuri nemulțumite din colțurile clasei.

— Să nu aud nimic! Fetele care vor veni cu mine, zise femeia uitându-se la băieți în timp ce accentua cuvântul *fetele,* sunt...

Câteva clipe mai târziu erau încolonate în spatele doamnei Passa. Străbătură Piața Mare și trecură prin umbra Sălii Anelidei (Doamnă Passa, dar de ce se cheamă Sala Anelidei? Doamnă? Doamna Passa?...). Merseră prin dreptul tarabei cu mătăsuri și Lili căută cu privirea locul în care, până de curând, atârnase eșarfa ei roșie și ochii îi căzură pe chipul negustoresei care îi zâmbi complice. Lili se opri, apoi ieși din rând și făcu un pas către femeia din spatele tarabei, privirea-i întrebătoare, dar femeia nici că o mai băga în seamă. Lili zâmbi ciung și ridică din umeri, se uită după fete cum se pierdeau prin mulțume, apoi la femeie, apoi la fetele care deja dispăruseră, oftă tare și o luă la fugă în urma lor către brutărie.

Casa și prăvălia lui Gundish erau deschise; câțiva flăcăi frământau coca aplecați peste scânduri lungi de lemn, cuptoarele ardeau și lopețile împingeau, cineva striga ceva de undeva. De acolo, din pragul brutăriei, nici n-ai fi spus că vreun

blestem căzuse peste gospodăria aceea, care, iată, își continua traiul aparent firesc. Intrară pe ușa mică din spatele cuptoarelor și urcară treptele la primul etaj. Doamna Gundish ieși în hol; frământa o cârpă udă în mâini, cu ochii plânși, nedormită mamă la căpătâiul unei adormite fiice. Se puse din nou pe plâns la văzul fetelor, dar doar câte o lacrimă din fiecare ochi se mai scurse pe obraji, atât. Zâmbi forțat și le șterse cu podul palmei drepte.

— Haideți, haideți, fetelor, zise și le făcu semn să intre.

Încăperea nu mai arăta a cameră de fată: în jurul patului, un cearșaf imens era agățat ca o perdea; aerul atârna greu, îmbâcsit și înțepător, plin cu oțet; lumina abia pătrundea prin perdelele groase ce acopereau ferestrele; un mic șemineu purta în pântece un foc mai mare decât putea duce – era zăpușeală, era vară afară, dar parcă ne'Lume-năuntru. Doamna Gundish trase cearșaful și le invită pe fete să se apropie. Doamna Passa rămase în ușă. Fetele făcură un pas și se opriră. Klara era întinsă pe pat, cu pătura până la gât, cu o tichie pe cap, de care atârnau săculețe de piele, iar pe frunte avea așezată o mică piatră roșie, cât un bob de fasole.

Fetele se așezară ca să-i asculte respirația. Groaza se strecura, încetul cu încetul, rând pe rând, prin fiecare por al fetelor. Oricare, se gândeau în abisurile lor, oricare dintre ele ar fi putut fi următoarea. Klara respira mai des decât ele și, din când în când, ochii îi tresăreau dincolo de pleoape, plimbându-se prin beznă.

— Ne aude? întrebă una dintre fete.

— Nu știu, oftă doamna Gundish din spatele lor, iar doamna Passa se apropie și ea și-și sprijini palmele pe umerii femeii.

— Klara, zise Lili. Klara, suntem aici.

Neașteptat, un nod își făcu drum prin pieptul ei și până în gât și o lacrimă se zbătu să iasă.

— Să te întorci, că te așteptăm, continuă Lili, dar un sentiment de pustiu îi mângâie stomacul, când înțelese că nu de dor de Klara spusese toate acele vorbe, care-i păreau dintr-o dată străine, ci de frică – teama că nu avea Klara să se mai întoarcă în veci, teama că Arietta avea să rămână acolo unde era Klara, dar, mai ales, teama că avea să se întâlnească cu ele *acolo*, oriunde ar fi fost acel *acolo*.

Lili observă un bilet pe noptieră, o listă înșirată în scrisul limpede al lui Alambiq. Își aminti de cremă și-și plecă capul să se miroasă. Citi fugar lista și recunoscu remediile ce făceau din Klara ceva străin, ceva inuman: tichia cu săculețele de piele și rubinul din frunte, ce o transformau parcă într-o ofrandă adusă unor sfinți puși pe șotii.

— Vai! zise Lili și arătă spre Klara.

Fetele tresăriră. Cele două femei se apropiară și ele. În dreptul pulpelor adormitei, o pată roșie își croise drum prin pătură. Doamna Gundish le împinse pe fete la o parte, cu un impuls animalic, și trase pătura. Cearșaful era ud, roșu; de printre pulpele copilei se scurgeau fire de sânge. Femeia strigă după apă, după cârpe, repede, repede! Ridică îngrozită cămașa de noapte și fetele putură vedea limpede de unde curgea sângele. Doamna Passa le împinse în hol, din hol în stradă, dar în ele, așa simțeau, o gheară dură scormonea deja prin pântece, să rupă coaja, să dea sânge.

***

Frigul coborâse în Alrauna în acea noapte. Ferestrele se

aburiseră, din când în când câte o palmă limpezea geamurile și stelele apăreau din nou. Lili nu știa asta și nu întindea brațul, privea cerul prin sticla opacă; goală, cu tălpile reci, cu sfârcurile întărite. Ascultase cu grijă holurile, încuiase ușa; Tomas Bunte dormea. Lili știa că nimeni sau nimic nu avea să o deranjeze. Privi în jur prin camera înmuiată în negrul rece și ascultă. Casa dormea în Primi, Primi dormea în pântecele Alraunei, lumi în lumi, întregul univers moțăia, doar degetele ei nu aveau stare, doar coapsele ei nu. Își făcu limba polonic în gură, adună salivă și înmuie degetul. Când îl scoase din gură, simți răcoarea camerei în vârful unghiei, ca și cum întregul cosmos înghețat se sprijinea în acea noapte doar în degetul ei. Greutatea lumii îi trăgea mâna în jos, tot mai jos, degetul lăsând un strop, doi de salivă pe sfârcul stâng, ori poate pe cel drept, ce mai conta?, ocoli buricul și se opri hotărât pe micul moț de piele înfiorată. Zăbovi acolo un pic, atât cât să se mai nască și să mai moară câteva universuri în vârful unghiei, apoi porni domol prin valea vieții și prin valea morții, spre căldură. Cu un oftat lung își adânci degetul în vaginul încordat și-și linse buzele. Îi plăcea să-și întindă pulpele și gambele, să se ridice pe vârfuri, să-și arcuiască întregul corp, să-și ridice capul către ceruri și să expire, în timp ce degetul intra și ieșea, intra și ieșea, chemând apoi și pe celelalte în culcușul de carne, în foișor de foc întors. Un fior scurt, un tremur, apoi o încordare eternă. Respirația i se opri, inima o luă la goană și fiecare mușchi din trup îi fu frământat de mii, de zeci de mii de limbi tari, poroase. Alrauna dispăru, iar în acel vid Lili văzu pentru o clipă, o clipă cât o viață, un ars (altul, nu Ignaț), deschizând o ușă, un alt ars trecând pragul, intrând într-o casă plină de arși și, undeva,

Lili știa, într-una dintre camere, era și arsul ei.

Cetatea reapăru: cărămidă cu cărămidă se reîntregi și parcă și frigul se mai domoli. Lili ascultă cum trosnea lemnul casei, grinzile îi simțeau fierbințeala trupului și camera se dilata în jurul ei. Fata se așeză pe pat și trase pătura peste cap. Închise ochii și întunericul de afară deveni întunericul din ea și adormi. Cine știe ce s-o mai fi întâmplat în acea noapte, ceva mai rece decât altele, în celelalte case din Alrauna? Cine știe câte alte fete s-or fi trezit în miez de noapte simțind că labiile le erau linse cald și apăsat, lung și vălurit, pe sub plapumă? Oare câte dintre inocentele cetății au dat păturile la o parte și au văzut oamenii-șobolani sugând din vaginurile lor, sorbindu-le tinerețea fluidă și caldă? Nu știm, însă știm că Lili nu a strigat, nici nu s-a zbătut, ci a rămas tăcută și înfiorată, privind omul-șobolan în ochii săi mari, negri și perfect rontunzi, urmărind cum îi lingea gaura în liniște, nemișcat, doar limba ieșind și intrând la loc în bot, luna oglindindu-se minuscul și fragmentată în zemurile din vârful ei. Și erupse Lili a doua oară și se făcu apoi a doua oară întuneric în lumea ei, fără alte metafore de prisos.

Dimineața veni banal, ca orice dimineață, și o găsi pe Lili în pat, goală și fierbinte, fără nicio amintire a nopții trecute și a visului straniu. Doar așternutul încă umed îi încreți fruntea și amintirea sângelui Klarei Gundish o scutură scurt în teamă și în greață. Lili se ridică și merse în dreptul oglinzii, în care își privi trupul gol. Pieptul nu înmugurise încă, peisajul era la fel de auster ca și până atunci. Scoase sticluța de unde o ascunsese, în fundul unui sertar, și mirosi lichidul: nimic, dispăruse cu totul. Aruncă sticla în coșul de rufe și se îmbrăcă repede. În bucătărie oalele fluierau, dar în camera de

zi era liniște. Tomas citea gazeta și sorbea dintr-o cafea.

— Bună dimineața, zise Lili.

Tatăl îi zâmbi și împătură ziarul.

— Cum ai dormit? o întrebă.

— Bine, cred. A fost cam frig.

— Frig? Nu a fost frig, Lilian. Ai visat.

— Da, poate... nu contează, zise repede și întinse mâna să tragă ziarul spre ea.

Tomas trânti mâna peste ziar și, privind-o în ochi, spuse:

— Nu se citește la masă.

Lili oftă și începu să ungă untul pe pâine.

— Lilian, astăzi mergi la școală, pentru că doamna Leiber vă va testa la geografie, dar de mâine vei rămâne acasă pentru câteva zile.

— Poftim?

— Da, nu cred că este vreo problemă, sau? Temele ți le vei face în continuare. Voi vorbi eu cu doamnele și le voi comunica decizia mea. Îți voi duce și-ți voi aduce eu temele.

— Dar, tată...

— Desigur, i-o tăie bărbatul, desigur, vei putea primi vizite, dar consider că cel mai bine pentru tine este ca, cel puțin pentru câteva zile, să rămâi acasă.

— S-a mai întâmplat ceva? întrebă Lili.

— Fetele tot nu s-au trezit și... da, o nouă fată se pare că nu se mai trezește.

— Și crezi că dacă stau închisă în casă nu aflu despre toate astea?

— Lilian, încerc doar să te feresc de toată nebunia. Vezi și tu, deja știi cum sunt oamenii, mai ales mătrăgunoșii ăștia,

vorbesc vrute și nevrute, e plină Alrauna de zvonuri de tot felul, care îți pot afecta...

— Nu, tată, nu văd ce poate...

— Lilian! Am încheiat discuția! Voi trimite pe cineva la ora două să te ia de la școală și să te aducă acasă. Acum mergi și pregătește-te.

***

— Sunteți bine, Sarban? fu întrebat când intră.

Preotul zâmbi și spuse că ceva mai multă atenție în cele lumești n-ar strica.

— M-am lovit în pivniță. Am dat cu capul de pragul de sus și am căzut pe scări, zise și încercă să râdă sincer, pe cât de sincer putu.

Păcăli cu siguranță, căci buza se lipea în liniște, rana aproape nevăzută-n truda ei, doar ochiul vânăt mai amintea de dureri surde. Nimeni în afară de el și Marisa nu știa de rana din coaste, care-i întepa mijlocul la fiecare pas și îi tăia respirația de câteva ori pe zi, dureri pe care Sarban le masca ușor sub suferințe și afectări față de toate cele ce se petreceau în Alrauna.

— Deocamdată, începu unul dintre cei din Consiliu, această... boală... nu s-a răspândit mai departe de Primi. Suntem încredințați că niciun copil din Medii nu e afectat de ea, dar în ceea ce privește Infimi – ei bine, nu putem fi atât de siguri, evident.

Pentru a doua zi consecutiv, Consiliul se întâlnea cu Sfatul în acest soi de ședințe ieșite din comun; de data asta, invitatul special era chiar Sarban. Li se aduseseră ciocolată caldă, cafele, turte cu prepeliță, apă multă, dar nimeni nu

părea să se atingă de mâncare și de băutură. Stăteau în cerc la masa mare din Sala Anelidei, cu ferestrele sale înalte, cu tavanul poleit cu tăciune și tutun; ceasul frământa gălăgios secundele. Sarban respira încet, fiecare fior din coaste îi amintea de nopți nedormite și de vieți neîmplinite.

Acum, iată, în fața lor, un inventar trist și sinistru: numele fetelor erau rostite, nu ca nume de om, ci de boală; ca ceva ce trebuia stârpit.

— Turnul se oferă, spuse un tânăr cu mustață fină, să-și mărească rondul de noapte ca să acopere și Infimi în aceste vremuri tulburi. Asta dacă va permite Consiliul, desigur.

Consiliul, parcă tot într-un gând, tot într-o intenție, încuviință.

— Așa vom face, continuă tânărul. Vom avea grijă să batem la uși, chiar și la acelea care nu sunt la stradă, să vedem dacă totul e bine în gospodării.

După o pauză:

— Cu Burta Vacii cum facem?

Un bărbat din Consiliu dădu din cap.

— Burta a știut mereu să-și poarte singură de grijă, spuse acesta. Mai mult, trebuie să evităm panica. Oamenii ar fi în stare să fugă, iar dacă e o boală... cine știe când se arată?

— Așa e, ziseră și ceilalți ofiliți ai Sfatului. Trebuie să rămână în Primi, fie de vrem, fie de nu vrem.

— Cu medicii cetății ați vorbit? Kunrath, Maurus, vindecătorii din Infimi, din dărăpănături? întrebă Sarban, gândindu-se la motivul pentru care fusese adus acolo.

— Vindecătorii din Infimi nu au ce face pentru noi, spuse aspru unul dintre bărbații Consiliului. Ajunge un vindecător în Primi!

Câțiva râseră. Toți știau la cine se referea: Alambiq.

— Spițerul nostru face și el ce poate, are, desigur, cele mai bune intenții.

Câțiva șoptiră. Bărbatul reveni la vorba sa.

— Maurus nu vrea să se implice până nu află că boala trece de ziduri în Medii. Kunrath este singurul care s-a arătat binevoitor și care a văzut fetele la chip și trup și și-a aplecat urechea la necazurile noastre. Acum trebuie să așteptăm. Consiliul are deplină încredere în Algor Kunrath, care a și hotărât să plece la Curte pentru a se sfătui cu asociațiile medicale de acolo. Cât timp îl avem pe Kunrath de partea noastră, nu avem nevoie de moașe și de alți vindecători amatori ai Alraunei. Avem și-așa destule probleme cu ei. Deocamdată asta este o chestiune care privește cartierul Primi și apreciem gestul maestrului Algor Kunrath.

— Mătrăgunoșii nu uită, dădură din cap a mulțumire bătrânii Sfatului, iar Consiliul îngână.

Sarban ar fi râs dacă s-ar fi căzut și dacă rana din coaste nu i-ar fi urlat umed și necontenit pe dinăuntru. Mătrăgunoșii uită, își spuse, e ceea ce fac ei cel mai bine. Sarban își drese vocea și-și plimbă privirea pe bărbații adunați în jurul său. Unul dintre bărbații Sfatului începu:

— Scumpe Sarban, ai fost invitat astăzi aici pentru a ne consulta împreună în privința ajutorului oferit de Primi și, în special, de biserică bietului Ignat, care a avut atât de multă nevoie de noi și care a fost primit cu brațele deschise în clipele sale de suferință. Acum, după cum se vede, Primi este cea care suferă și teama este mare. Știi și tu foarte bine că nu toți din cetate au fost de acord cu această... această adopție a noastră, a ta. Sfatul a înțeles nevoia de a face mereu bine și a

apărat întotdeauna interesele lui Ignaț. Dar, în același timp, Sfatul a și păstrat departe de urechile tale cele mai aspre vorbe aruncate spre el de cei care nu-l vor în cetate. Trebuie să știi că aceste vorbe s-au înmulțit în ultimele zile și săptămâni, de când cu necazul care a căzut pe capetele noastre, și oamenii au început să vorbească din ce în ce mai mult despre Ignaț.

Preotul oftă și se îndreptă cu chipul schimonosit de durere.

— Știi, Sarban..., oamenii au început să-și închipuie că au auzit, că au văzut, că au visat...

— Visat? îl întrerupse Sarban. Un vis e un vis, nimic mai...

Bătrânul ridică mâna.

— Acum vorbește Sfatul, bunule Sarban.

Sarban plecă fruntea și își ceru scuze.

— O să ți-o spunem pe șleau, Sarban. Mulți mătrăgunoși și câteva voci importante din Medii ne cer insistent să luăm o decizie și să-l lăsăm pe Ignaț să plece.

— Dar Ignaț nu vrea să plece, zise Sarban.

— Acum vorbește Sfatul! urlă bătrânul, dar îndată se adună. Alrauna a avut de pătimit cu străinii, Sarban, cunoști și tu istoriile triste, iar, după cum știe toată lumea, mătrăgunoșii nu uită.

Sarban blestema în el; rana îl batjocorea într-o parte.

— Ignaț e vindecat, spuse bătrânul. Trebuie să plece.

— Dar...

— Oamenii se tem, Sarban! Nu știm ce e... Nu știm ce se întâmplă. Kunrath încearcă, noi încercăm, știm că și tu îți dai silința. Dar încercările tale trebuie să cuprindă și asta.

Oamenii trebuie să vadă.

— Și dacă se află că e boală și că se poate trata? întrebă preotul.

— Atunci poate oamenii vor uita. Să sperăm.

Parcă nu uitau, își spuse Sarban.

— Nici noi nu vrem să-l alungăm. Următoarele zile, e drept, sunt grele și trebuie cu toții să vedem în ce direcții ne sunt purtate destinele. Nu-ți cer să hotărăști azi, nici mâine, și, poate, nici săptămâna viitoare, dar decizia trebuie luată.

Consiliul interveni:

— Maestre Sarban, zise un bărbat solid, aspru, Ignaț al dumitale – e vindecat?

— Este, răspunse Sarban.

— Își poate purta de grijă singur?

— Poate.

— Atunci ce-l reține?

— Noi! îi scăpă lui Sarban.

— Cum adică, dragă Sarban? întrebă un bătrân. Cum să-l reținem noi? Nu ai înțeles ce am tot...

— A fost anunțat..., zise preotul plecând privirea în podea, nesigur, lăsând cuvintele să umble ca morții vii pe buzele sale. Preotul nebun l-a anunțat...

Căzu tăcerea peste ei. Bărbații se lăsară pe spate în jilțurile lor înalte.

— Maestre Sarban, ce vă face să spuneți un asemenea lucru?

Preotul nu era convins că era cel mai bun moment pentru asta, dar știa că Ignaț trebuia să rămână, măcar pentru un timp, încă nu era pregătit, nu... Ignaț nu putea pleca încă.

— I-am găsit scrierile, spuse și încercă să ofteze și

durerea îi arse mijlocul și pieptul.

— Unde?

— În casă. Sub podea. Doar fragmente din ultimile sale luni de viață. Sunt...

— Dar e truda unui nebun, Sarban! izbucni unul dintre bărbații Consiliului. Dumneata nu ai fost aici să vezi. E opera unui dement! N-ai fost aici să vezi căldarea cu viermi culeși din grădină și arsă în mijlocul bisericii, n-ai mirosit duhoarea aceea! N-ai fost aici să vezi cum l-au scos din casă – tot o silă, o vomă, un jeg uman smintit. Viermi bătuți în cuie! Era nebun, Sarban...

— Dă-mi voie, ceru să vorbească unul dintre bătrânii Sfatului. Dă-mi voie! Și ce scrie în acele hârtii, Sarban? De ce ne-ar interesa vorbele unui biet preot nebun?

Sarban încercă să se ridice din mizeria în care se scufundase singur. Totul putea aluneca acum pe pante nebănuite, dar Sarban spera încă la înțelegerea Sfatului și a Consiliului, poate din singurul motiv că nici el nu înțelegea chiar totul prea bine. Dacă la rădăcina tuturor încercărilor sale se afla amânarea alungării lui Ignaț, atunci merita încercat, așa că, uitându-se îndelung la bărbații din jurul său, începu să povestească ce găsise în manuscrisele preotului nebun. Le povesti despre maldărul de foi de sub podea, legat cu sfoară roșie; le spuse despre acele paragrafe care nu păreau a avea nicio noimă luate unul câte unul, dar care păreau a încerca să picteze tabloul unei Alraune ce avea să urmeze. Fu întrerupt o singură dată, când unul dintre bărbații Consiliului întrebă dacă hârtiile spun ceva despre somnul inocentelor, iar Sarban fu nevoit să dea din umeri.

— Nu. Nu cred. De fapt, nu știu.

Bărbații se priveau între ei, schimbând vorbe nerostite peste masă, întrebându-se parcă cu regret ce blestem se năpustise asupra cetății lor, încât fiecare preot care le calcă biserica să-și piardă mințile. Sarban parcă prinse gândurile în zbor, căci, citindu-le privirile, spuse:

— Nu sunt nebun. Spun doar ce am văzut.

— Sigur, sigur, veni răspunsul.

Apoi Sarban se opri asupra fragmentului în care moartea (cui?) aduce în cetate pe sfântul fără chip, bărbat și femeie deopotrivă. Ceilalți păreau să nu înțeleagă; așteptau.

— Asta e tot? întrebară.

— În mare, da.

— Și scrie în vreun loc de Alrauna?

— Nu.

— Mandragora? Rădăcini?

— Nu, spuse și dădu din cap Sarban.

— Atunci de unde știm că ne privește? Că aceste rătăciri ale unui preot nebun ni se adresează?

— Pentru că... eu cred că acel sfânt e la noi în cetate.

— Maestre, nu are noimă ce spui. Ni s-ar da de veste... s-ar arăta, s-ar... Te avertizăm că, după cum bine știi, suntem pățiți și nu e prea înțelept să fii preot în Primi și să vorbești în dodii. Așa că, spuse cu asprime unul dintre bărbați, fie vorbești limpede, fie părăsești acum această adunare și începi să pregătești drumul lui Ignaț prin Talpă. Te vom ajuta cum...

— Cred că Ignaț este sfântul fără chip, zise Sarban.

— Sarban, spuse unul dintre bătrâni, Sarban dragă. Știi că ținem la tine. Eu te știu de când erai doar un ghem de om. Te-am văzut plecând și ți-am urat binele; te-am văzut venind și te-am primit cu brațele deschise. Vorbele umblă cu vântul,

știi și tu, și cele bune, și cele rele, iar dinspre Bivara, în ciuda necazurilor, numai bune au venit cu tine și despre tine. Lumea încă te mai vorbește de bine acolo, îți respectă munca și-ți duce dorul. Atât Sfatul, cât și Consiliul știu că ești un preot bun, nu ne îndoim de asta. Și, trebuie spus, zise bărbatul și privi în jos, noi mai știm și că Alrauna are nevoie de un sfânt nou, că suntem uitați de cele sfinte și plutim goi și părăsiți prin istorie. Știm asta. Și ne doare și pe noi. Și ne bucurăm că această grijă a noastră te doare și pe tine. Dar, Sarban, se apleca bătrânul și-și coborî vocea, nu cu orice preț. Cum crezi că va primi cetatea vestea unui sfânt anunțat de un preot nebun? Unii oameni încă mai păstrează vie legenda despre cea de-a doua venire a sfântului Taush și nu se mai încrede atât de ușor în sfinți. Mai ales în sfinți fără dovezi drepte.

— Chiar așa, interveni un bărbat al Consiliului, dovezi ai?

Sarban privi în jos și dădu din cap.

— Nu.

— Atunci pe ce îți bazezi bănuielile?

— Ignaț este ars, preabunilor, e ars pe tot corpul, zise Sarban. Chipul său e un pumn de carne frământată, nimic nu poți discerne în el; iar trupul la fel, virgin și nou în diformitatea sa, nici femeie, nici bărbat pentru privirea omului de rând.

— Așa e, zise bărbatul, în privirea omului de rând, dar toată lumea știe, nu-i așa?, că Ignaț e bărbat.

— E, minți Sarban.

— Omul de rând trebuie să vadă ca să creadă, ziseră alții.

— Dar nu orice se vede e și demn de crezare, spuse Sarban.

— Ce încerci să spui, maestre Sarban? Să facem o farsă mătrăgunoșilor? Nu e de glumit cu așa ceva, mai ales acum, când trecem prin atâtea încercări. Cum îndrăznești să...

— Nici nu am spus asta. Alrauna are disperată nevoie de sfinți. Trupul ei tânjește după călăuza sa. După ce ne-a părăsit adevăratul Taush, mătrăgunoșii au încercat să și-l imagineze stând pe un tron de rădăcini în pădurea de pe munte. Pentru că au nevoie de el. Ucenicii Cenușii se închină unui sfânt care nu există, pentru că au nevoie de el. Cu toții avem nevoie. Tot ce vă cer este ceva mai mult timp. Să aflăm, să nu ne lăsăm amăgiți, dar nici să nu alungăm ce avem, dacă avem. Dacă nu este sfântul pe care îl așteptăm, dacă Ignaț nu ne va oferi haruri și minuni în aceste vremuri tulburi, îl voi ajuta pe drumul său prin Talpă. Dar dacă Ignaț este sfântul așteptat de atâtea sute de ani, iar noi îl alungăm, mă tem că nimic bun nu se va alege în veci de Alrauna, căci Lumea va cunoaște pământul nerodnic și-l va ocoli. Iar unde nu-i Lume, nu poate fi decât un singur lucru: ne'Lume.

— Foarte bine, spuse unul dintre bătrâni, îți oferim timp, dar cu inimile îndoite. Condiția este ca manuscrisul acesta tăinuit al preotului nebun să fie îndată adus și încuiat în Sala Anelidei, sub stricta supraveghere a Consiliului și a Turnului Tare. Apoi, cu timpul, vom lua o decizie.

Sarban oftă și-n el totul era o rană și-n rană puroiul ce-l batjocorea.

***

În multe nopți, Vara era totul. Cuprindea cu un braț

asfințitul, cu celălalt răsăritul; în părul ei bogat Sarban vedea norii de deasupra Tălpii lui Tapal, iar chipul ei era atât de mare și atât de aproape de cer, încât îl acopereau pe de-a-ntregul. Din pat, prin fereastră, Sarban îi căuta acea mică adâncitură de deasupra buzei de sus, întrebându-se câte constelații ar fi putut cuprinde în ea. Câte o stea căzătoare îi brăzda uneori chipul, de la frunte la bărbie, și buza de jos atingea orizontul; Sarban o vedea și cu ochii închiși – în unele nopți, dincolo de geam, în spatele acoperișurilor din Primi, în depărtare, Vara era totul. Iar atunci preotul se trezea din somnul său chinuit și urmărea primele clipe ale zilei desfășurându-se și rupându-se din Vara în fața ochilor săi, picurând lumină în odaia rece și adormită.

(În primele zile ale preoției sale în Bivara, pe când se plimba cu cantorul parohiei sale prin curtea bisericii, copii alergând în jurul lor, spre și de la școală, le-a ieșit în cale o fată cam uscățivă, dar sprințară. Sarban s-a retras, cum se cade, și l-a lăsat pe cantor să isprăvească vorba cu ea. Ca și cum privirile sale ar fi rostit tot ce era de spus, cantorul, zâmbind, i-a zis lui Sarban:

— E sora mea. O cheamă Vara.

Sarban a dat din cap și, din acea zi, fără voia și fără știrea ei, Vara a devenit a lui. A închis-o în el și nu i-a mai dat drumul niciodată. Când cantorul s-a îndepărtat de el, Sarban s-a întors s-o caute în mulțime, dar plecase. Și totuși rămăsese.)

Marisa stătea pe el ca ne'Sfintele somnului, dar nu ca să-i sugă viața, ci să-i scurgă din a ei. Îi săruta buzele și ochiul vânăt și-l dezmierda pe Sarban, care gemea de plăcere, în timp ce rana dintre coaste se alinta și ea. Marisa se urca și

se cobora pe penisul său ca pe o scară la cer, urcând mizeria-n nori, coborând curățenia pe pământ. Își plimbă palmele pe pielea preotului, cu grijă ocolind vânătăile, sărutându-i bărbia și buza crăpată.

— Se vindecă bine, șopti ea și se grăbi pe mădularul lui.

Sarban gemu și Marisa se opri.

— Te doare?

Sarban îi arătă bandajul dintr-o parte. Marisa coborî de pe el și îi alintă doar vârful penisului cu degetele ei umede.

— E bine așa?

— E bine.

Uneori îi cerea să-și pună machiajul pe chip, iar atunci o privea direct în ochi și o pătrundea cum nu se cade unui preot. O întorcea pe burtă și așa, ca Cei Dintâi în jurul primei cetăți, cobora în puț și se rătăcea în vâltoarea și-n demența de acolo.

— Nu te feri, zicea atunci Marisa și el nu se ferea și-și dădea drumul în puț într-un șuvoi fierbinte și lipicios, coborând tot mai adânc în ea, trecând din Lume în ne'Lume și înapoi.

Alteori îi cerea să-și dea jos machiajul și atunci privea mai mult pe geam, la cerul ce semăna cu altcineva.

În acea primă noapte, după ce a întâlnit-o pe Vara întâia oară, Sarban n-a dormit; aproape că nici nu respira și putea jura că pământul, atât cât îl știa el, se oprise și el în loc pentru o noapte întreagă, fără ca nimeni, în afară de el, să o știe. Era părtaș la marile secrete ale omenirii. Doar el reușea să țină lumea-n loc. Și-a promis atunci și acolo, între o clipă și alta, pe când pământul stătea pe loc, că Vara avea să fie a lui și el al ei – și-a promis că Vara avea să-i fie soție și că va îmbătrâni

alături de ea și că nu va muri de bătrânețe înaintea ei, ca să nu-i fie urât singură. A făcut toate acele promisiuni pe când totul stătea locului și timpul nu era timp, ci goluri între clipe; în acele goluri și-a îngropat Sarban făgăduințele făcute sieși și Varei, fără știința și voia ei.

Apoi, spre dimineață, pământul s-a urnit din loc, și timpul a început să se reverse între golurile dintre clipe și să acopere și să ascundă promisiunile lui Sarban. Iar de fiecare dată când tânărul preot privea în jur, știa că, undeva, în spatele a tot și toate, plutea promisiunea sa și că, odată și-odată, avea să se împlinească și să iasă din spatele lucrurilor. Și așa se și întâmplă, căci pe Sarban nu-l mai prea interesau lucrurile, ci doar ce era în spatele lor, pentru că – și asta nimeni n-o știa – dincolo de ele era promisiunea unei vieți: cea a lui Sarban, așa cum o știa doar el. Pe nebănuite, lucrurile s-au dat la o parte și, învăluind-o pe Vara, i-au făcut loc timpului și acesta s-a revărsat, iar prin crăpăturile lui s-a scurs promisiunea lui Sarban, împlinindu-se în Vara.

Marisa supse toată vlaga din Sarban și îi dădea din a ei, căci era tânără și vie. Sarban o ținea în brațe deasupra lui și o mirosea. Miros ca tine, i-a spus cândva Marisa și Sarban nu pricepuse. Nu înțelegea nici acum, când, cu nasul adânc plecat în părul ei, pescuia mirosuri.

— Îl vom găsi, Sarban, spuse Marisa. Îl vom găsi și-ți vom alunga Nimicul din suflet și în locul lui vom planta... Ce să plantăm? O grădină cu nuci imenși în care o să te întinzi la umbră și sub care voi da țâță pruncilor noștri.

Sarban zâmbea, dar nu-i alunga gândul, deoarece gândurile sunt căprioare la izvor – le alungi prea des și nu mai vin și mor de sete neștiute.

— O să te scot de aici, zise Sarban. O să te iau cu mine chiar săptămâna asta și o să-ți ofer o cămăruță în Primi, chiar în casa mea. Vei sta cu mine acolo și nu vei mai munci aici.

— Și de ne vor alunga? întrebă Marisa.

— Atunci ne vor alunga împreună.

— Vrei tu? întrebă ea și Sarban răspunse că da.

Ea zâmbi și se lungi lângă el; își plimbă palmele pe pântecele lui și coborî tot mai jos, dar, găsindu-l moale și privitor pe fereastră, îl întrebă dacă omul poate iubi două ființe deodată.

Înapoi: dar promisiunea a venit și cu umbre adunate de dincolo de lucruri, dintre timp și timp, și căsnicia lui, deși rodnică și frumoasă, a fost pătată de neguri pe la colțuri. Uneori tristețea trăgea la casa lor ca la un han și rămânea acolo câteva zile și doar de dragul lui Bog o mai alungau prin cămări și holuri. În acele zile, Sarban își blestema viața, mai ales acea clipă când făcuse rămășag cu sine și cu lumea și cu timpul, căci, vedea, Lumea își cerea acum tainul. Iar când tristețea era mai grea (pe la cocoașa spinărilor, trăgând în jos de tălpi, bolovani uscați în gâtlejuri, strânsul coastelor ca-n pumn), Sarban se așeza lângă Vara și o întreba ce vedea. Și Vara spunea că vedea viitorul ei.

— Și ce vezi acolo, Vara?

Și Vara spunea că se vede pe sine, dar nu și pe Sarban.

— Mă uit și nu te văd, Sarban, plângea încet Vara și Sarban nu avea să mai înceteze în veci a observa ce straniu se așază oglinzile între oameni și câtă dreptate avea Vara, ca și cum tot ce mai conta era doar adevărul propriu, pe care și l-ar fi ascuns la rândul ei în spatele lucurilor și între un timp și altul și-l privea de acolo, clipă de clipă, mereu.

***

Următoarea întâlnire a bărbațiilor nu mai avu loc în Primi. Unii dintre bătrânii Sfatului fură cu greu urniți din miezul Alraunei, căci nu mai călcaseră dincolo de zidurile primului inel de câteva zeci de ani, însă acum trebuia să o facă, deoarece invitația fu trimisă de Algor Kunrath printr-unul dintre ucenicii săi, care făcu plecăciuni și înmână din ușă bărbaților Sfatului, ai Consiliului și ai Turnului Tare câte un bilet cu inițialele aurite ale doctorului și cu o invitație politicoasă la vila sa.

Sarban nu voi să primească, născoci pe loc un motiv pentru care nu putea să-și părăsească parohia nici pentru câteva ore, însă pajul, temeinic instruit în refuzuri de orice soi, fu stăruitor și preotul se văzu nevoit să accepte. În scurt timp, micile calești treceau pe lângă Sarban, cel care mergea mereu pe jos oriunde în cetate, priviri de bărbați mândri și taciturni prin spatele perdelelor. Înainte de a ieși din Piața Mare, Sarban aruncă o ocheadă către farmacia lui Alambiq și se miră că ușile îi erau închise și obloanele trase până jos; se întrebă dacă fusese și spițerul invitat la Kunrath și dacă era deja acolo, dar când, în sfârșit, ajunse în imensa cameră de oaspeți a doctorului, plină de bucate de tot felul, preotul numără pe fugă invitații și observă că Alambiq nu era printre ei. Hotărî să mai aștepte, să nu întrebe încă nimic; se uită în jur la opulența încăperii, la cei câțiva servitori cu capetele plecate așezând pâinici cât pumnul, ici-colo (probabil, ironic, cumpărate de la Gundish, frământate de mâinile acestuia plânse), trăgând după ei măsuța cu spirtoase. Turnau fugar în pahare și așezau sticlele la loc în cabinet, plimbându-l în jurul

mesei după nevoie. Unul dintre bătrâni, vizibil afectat de scurtul drum din Primi până în Medii, ținea ochii închiși și probabil că ațipise. Dar nu era nimic, căci Algor Kunrath încă nu-și făcuse apariția. Prin geamul înalt, cât tot peretele, Sarban vedea o grădină bogată, iar undeva, printre câțiva arbuști scunzi, pe o bancă, o fată ofta și cugeta.

Kunrath apăru și, în urma lui, câțiva ucenici ai săi cu favoriți roșcați împingeau pe roți de lemn ceva ce se ascundea sub un cearșaf brodat. Odată isprăvite plecăciunile și introducerile, Kunrath anunță scopul acestei întruniri.

— Stimați maeștri ai Sfatului, ai Consiliului, buni prieteni ai Turnului Tare, în această dimineață sunt pregătit să vă prezint soluția mea pentru negrele clipe prin care trecem.

Spunând acestea, asistenții săi dezveliră obiectul înalt din mijlocul sălii și murmure se aprinseră ca artificii fără vlagă în sânul mulțimii: pe un suport de lemn purtat pe roți era un tablou înalt cam de doi metri – o pictură a unui om văzut de sus, întins pe o masă, cu pântecele despicat. Organele acestuia erau întinse în jurul său pe masă, golul abdomenului și al cavității toracice căscându-se ca o fântână întunecată în mijlocul tabloului, uitându-se din abis la toți cei care îl priveau. Brațele și picioarele erau despicate, pielea întinsă și prinsă în cuie mici în lemnul mesei, venele și ele tensionate ca niște corzi muzicale între cuie ceva mai mari. Era greu de înțeles dacă omul despicat era bărbat sau femeie, pentru că organele genitale îi erau pudic acoperite de o pânză înroșită de sânge, iar chipul, despicat și el, atârna într-o parte, straturi-straturi, ca o ceapă stricată mușcată de mucegai. Scalpul, tuns la piele, era deschis ca o cutie muzicală, o parte din creier arătându-se adunării. Doar musculatura ceva mai

dezvoltată, și ea în mare parte dezvelită, sugera că ar fi putut fi totuși vorba despre un bărbat.

Spiritele se încinseră repede, căci, se știa, Alrauna nu permisese decât o singură dată deschiderea trupului, iar asta fusese înainte să se cheme Alrauna, pe când purta numele Mandragora. Sarban, privind în jur, îl observă pe Halber Krum frământându-și fruntea brăzdată de îngrijorare și se ridică în picioare. Întrebă de ce nu era și Alambiq la o asemenea întâlnire importantă pentru destinul cetății, dar fu rugat să ia loc și i se explicară deciziile luate în întâlniri separate, tainice. Așa află și Sarban despre carantină, despre disecție, despre Alambiq pus sub acuzare și tot atunci i se reaminti că el, Sarban, avea o treabă de făcut.

Cu mintea vâjâind a furtună, cu rănile din coaste parcă redeschise violent de un pumn invizibil, Sarban se trânti la loc pe scaun și privi în gol, printre bărbații adunați, prin geam, unde fata nu mai era, și unde, în locul ei, doi ochi mari și negri clipiseră scurt în tufiș. Câteva ceasuri mai târziu, Sarban puse vedenia pe seama spiritului încins, tulburat de demența acelei întâlniri. Condamnase în sinea sa deciziile Sfatului și ale Consiliului, blestemase pe cei creduli și se temea de soluția propusă de Kunrath, dar ceva îi spunea că era datoria doctorului să încerce, iar asta nu se putea condamna, nici blestema. Acuzele la adresa lui Alambiq erau însă ridicole, își spunea Sarban în drum spre casă, și nu ezitase să o spună cu voce tare chiar în timpul adunării, dar i se reaminti că binele suprem era cel dorit pentru copilele adormite, iar tot ce era în jur trebuia să servească acestui bine. I se ceru aspru să-și țină nemulțumirea pentru el și să nu sufle o vorbă despre ce avea să urmeze, iar Sarban știa că, dacă nu ar fi putut să-și țină

gura, urmările aveau să fie dureroase nu doar pentru el, ci, ceea ce era și mai important, și pentru Ignaț, Marisa și Stepan, și pentru toți cei care trăiau dincolo de pereții caselor, ascunși în umbre, suferind. Avea să tacă și să spere. De rugat nu mai putea.

După ce se termină ședința, Sarban plecă spre casă. Intră în hol și auzi voci. Ocoli camera de studiu și se îndreptă spre cămară – deschise ușa. Două dintre slujnice erau cocoțate pe scaune așezate unul peste celălalt, în timp ce o a treia copilă ținea de picioarele scaunelor să nu se prăbușească. Fetele răzuiau și frecau de zor un colț al tavanului umed, acoperit de un strat gros de igrasie și mucegai.

— A apărut peste noapte, domnule, spuse cea de jos. Așa, dintr-o dată. Dar bine că am văzut, că îndată ne-am pus pe dereticat pe aici, că altfel se agață de mâncare, știți, zise și arătă în jur spre pâinile din coșuri și la bucatele agățate de tavan, ferite de șoareci.

Sarban inspiră adânc și se încruntă. Un miros înțepător atârna în aer.

— Da, și mirosul... Ne cerem scuze, domnule! Avem mentă și levănțică în săculețe, știți? Punem. Până deseară nu o să mai fie nimic, o să vedeți.

Preotul zâmbi și dădu din cap. Ieși din cămară și se întoarse la frigul său bun și la frigul său rău. Se întinse pe pat și închise ochii. Când îi deschise, văzu pata mică, cât un dop de sticlă, în colțul camerei. Mucegaiul trecuse prin pereți și se prinse de camera lui. Închise ochii din nou și ațipi. Când se trezi, o oră mai târziu, pata îi păru ceva mai mare și, parcă, ceva mai frumoasă.

Sarban nu o visă pe Vara. Nu visă nici pe Bog și nici pe

Marisa. În schimb, visă copila adormită, palidă de frig, atârnând de brațul de piatră al sfântului Taush din umbra bisericii. Visă că-i vorbea de acolo de sus, dar buzele nu i se mișcau. Era nedumerit, se întorcea pe loc în curtea goală a bisericii, cautând un sprijin, un înțeles. Când își dădu seama în sfârșit de unde se auzeau vorbele, făcu câțiva pași spre fată și se uită sub rochița de noapte. Acum, că putea urmări labiile mișcându-se între coapse, putea înțelege mai ușor ce îi spuneau, iar vorbele erau smulse, pagină cu pagină, din *Scârba sfântului cu sfoară roșie*. Sarban se uită spre farmacia lui Alambiq, dar nu mai era la locul ei. Unde trebuia să fie, era acum un șantier ascuns în spatele unor scânduri ce fereau săpăturile de privirile trecătorilor. Preotul o lăsă pe fată agățată și merse să se uite în gropile săpate pe locul fostei farmacii, dar printre scânduri văzu două șanțuri adânci, iar în ele câteva ziduri dezvelite, acoperite cu păr scurt. Briza dinspre munte tulbura micii peri pe la colțuri.

Când se trezi, își aminti de Alambiq. Aprinse opaițul de lângă pat și căută ceva prin biblioteca din perete. Plimbă degetelul prin spațiul gol în care știa că fusese *Scârba sfântului cu sfoară roșie* și fu cuprins de regrete. Știa că ar fi făcut mai bine să-l avertizeze pe Alambiq de toate ce aveau să vină asupra lui, dar erau prea multe puse la bătaie, ca mii de vite, toate în așteptarea toporului. Își promisese că nu avea să fie Ignaț, căci el (ea) – pe drept ori ba – avea să fie sfânt, iar Sarban – cel care făcea sfinți. Ignaț cel fără chip, cel femeie și bărbat deopotrivă, avea să elibereze bărbatul și femeia de sclavia trupului.

Mirosul de mucegai era tot mai puternic. Sarban deschise geamul. Răcoarea nopții pătrunse în odaie și friguri se

reîntâlniră. De sus, din geam, Sarban urmărea mișcările lui Ignaț în mica lui seră. Nu dormea. Părea să plimbe ceva dintr-un colț în altul, lumina lumânărilor tremurând tulburată la trecerea lui. Ei, Sarban. Ei... Apoi, când se întinse în pat, somnul îi fu greu, de parcă cineva, ba mai mulți, ar fi încercat până în zori să-i fure visele. Fu trezit de Darmar în primele ore ale zilei.

— Hai să te rogi, îi zise pe sub ușă. Încă o fată...

***

Lili ieși pe poartă cu sufletul frământat. Simțea că ceva se agățase de ea, că noaptea ce tocmai se sfârșise se materializase în jurul ei și îi atârna greoi de piele; simțea toate astea mai ales pe la cotitura trupului, pe la subțiori, pe interiorul pulpelor, în spatele urechilor. Se întoarse de câteva ori înfiorată, dar nimic nu era diferit pe străzile din Primi, doar viața mima curgerea, matinal.

Ocoli școala și merse la Alambiq. Trase de ușa farmaciei, dar nu reuși să o deschidă. Făcu câțiva pași în spate – totul părea la fel, doar că încă nu deschisese prăvălia. Ciudat, se gândi Lili, Alambiq obișnuia să fie mereu în prag la ora aceea, uitându-se la copiii care se îmbulzeau către școală, rânduri, rânduri. Lili își auzi numele și le văzu pe fete, făcându- semn. Fugi către ele.

— L-ați văzut cumva pe Alambiq? le întrebă când ajunse în dreptul lor.

— Nu, veni răspunsul.

— Ai auzit? întrebă una dintre fete dintr-o suflare.

— Ilsa... Aia blondă, mică.

— Știi unde au găsit-o? întrebă cealaltă.

— Cum adică? întrebă Lili.

— Adică nu era acasă, noaptea... Fii atentă: cică au găsit-o chiar aici.

Fata arătă spre statuia lui Taush. Taush se ferea de privirile lor.

— Atârna de degetul lui Taush, așa, în cămașă de noapte.

— Și dormea?

— Da.

— Dar mi-a zis mama că nu e adevărat, că e doar un zvon, zise una dintre fete. Era în pat.

— Eu cred că au găsit-o aici, zise alta. Cică Alambiq a găsit-o.

— Și de aia nu e la farmacie? întrebă Lili.

— Îhî, veni răspunsul.

— Haideți, fetelor! se auzi o voce, apoi clopotul și o luară la fugă pe scări.

Doamna Leiber era deja în clasă; așteptă să se așeze toți, apoi, cu glas răgușit, spuse:

— Înainte să începem testul, care e necesar, e stabilit de mult, e... vreau să vă spun că am primit multe cereri de la părinți să vă permitem să rămâneți acasă. Evident că nu vom interzice nimănui asta, cu toții suntem zdruncinați de ce se întâmplă. Orele vor fi...

Dar vocea se pierdea, se ștergea din lume, copiii ascultau și parcă nu prea. Era clar, limpede ca aerul dintre ei și biserică, la umbra căreia Taush își ferea privirea de toți și arăta cu degetul spre ei, deget de care, acum, zeci de perechi de ochi agățau din spatele geamurilor școlii o fată mică și blondă în cămașă de noapte.

Farmacia lui Alambiq era tot închisă, Alrauna era tot mai tăcută, doamna Leiber dicta întrebările, dar nimeni nu mai asculta – băieții desenau pe bănci obscenitățile zilei, fetele tremurau sub furnicăturile nopții.

Cetatea se pregătea de nopți nedormite.

Când intră în casă, Lili o văzu pe tanti Valeria ducând cafele în salon. Privi pe lângă bătrână: doi bărbați aprinzându-și unul altuia pipele. Tanti Valeria închise ușa și vocile se înmuiară, înnăbușite în lemn și perne moi. Lili urcă scările și intră în camera ei proaspăt aerisită. Se duse la geam și privi cetatea: în depărtare, case călăreau case, acoperișuri înjunghiau acoperișuri; era ceva nou și neobișnuit în modul în care Alrauna se așezase în acea zi, ca și cum o mână invizibilă de gigant pusese piatră peste piatră parcă la nimereală. Stătu multă vreme în geam, seara se anunța timid, strecurată prin curți, în iarbă, abia trezindu-se din moleșeală, până când Lili auzi ușa deschizându-se și închizându-se. Se întoarse și-și privi tatăl în ochi. Privirea îi era goală și totuși plină de ceva ce fetei îi scăpa, ceva ce nu aparținea lumii așa cum o știa ea; se apropie mecanic de el, atrasă de golul plin din ochii lui și primi palma grea cu un scâncet. Obrazul se înroși, carnea ardea; Lili plecă fruntea și îngenunchie.

— Uită-te la mine! urlă Tomas Bunte. Uită-te, fată, la mine!

Și fata se uită la tată și tatăl la fată. Tomas începu să respire greu. De jos, din stradă, zgomot – bărbații plecau.

— Ce e asta? întrebă Tomas și Lili văzu în pumnul său sticla cu A-ul lui Alambiq pictat pe gâtul flaconului.

Lili tăcu.

— Ești femeie? Îți arde carnea?

Lili pleca privirea din ce în ce mai jos; tăcea.

— Roșești, nu? Ești femeie și vrei bărbat?

— Tati...

— Îți pute a scrot? Arzi de poftă?

Și Tomas începu să se dezbrace. Mai întâi se descheie la nasturii cămășii, apoi își aruncă albiturile într-un colț al camerei.

— Vrei sâni grei, mari, continuă tatăl, să-i scoți noaptea, să-i pui pe fețele flăcăilor înfierbântați, să-i sufoci cu carnea ta, să le iei carnea, să iei muie!, urlă Tomas. Să... Să...

Și-și dădu și pantalonii jos, cu tot cu izmene.

— Uită-te! strigă Tomas. Uită-te la bărbat, cum îi atârnă pielea, cum i se bălăngăne carnea, cum pute, cum... cum...

Dar Lili nu se uita, că începuse să plângă și se chirci la picioarele lui.

— Uită-te! Fii femeie! Uită-te la bărbat, femeie, mizerie. Vrei jegul trupurilor, să îl ai pe țâțe, să te scalzi în spermă, asta vrei? Asta vrei? Zi! Femeie ești?

Lili plângea și strângea sticla în pumn.

— Ridică-te! urlă înspumat Tomas. Acum!

Lili își ridică fruntea și privi goliciunea tatălui, simțind îndată răcoarea în tot trupul, ca o rafală de bolovani în noapte, reci, izbindu-i trupul în văi părăsite. Buzele bărbatului se mișcau, dar niciun sunet nu mai ieșea din gâtlej, se făcuse din nou liniște în Alrauna, iar Lili privea carnea lăsată a bărbatului din care cineva sau ceva o smulsese cândva fără voia ei, părul tainic ascunzând fâșii trezite de piele, vene străbătând materie, animându-se, clocotind, violet. Undeva, în ea, tendoane trosneau a încordare, dar nu știa; în fața ei se desfășura un trup străin, atât de neobișnuit, încât nici nu mai știa

ce era, om sau animal, animal sau obiect, obiect sau nimic.

Auzul reveni când Tomas își strânse hainele și ieși cu ele ghem în hol, în prag curul alb și bleg al omului, voci pe hol, o palmă, apoi ușa trântită în urma lui. Lili privea în sticlă și încercă să-și amintească unde se pierduse. Se vedea pe fundul sticlei, într-un loc uitat, dar nu știa să zică unde, nu știa unde să meargă să se aducă înapoi, pe ce cărare, pe cine să întrebe, până când să caute, de ce să orice.

A trezit-o tanti Valeria, nu mai ținea minte când se urcase în pat și cum adormise. Bătrâna o mângâia pe păr și o privea cu îngăduință în timp ce-i șoptea ceva ce suna a ceva, fiind de fapt cu totul și cu totul altceva.

— ...în camera ta, păpușă, zise bătrâna și Lili întrebă:

— Ce? Ce e în camera mea?

— O să stai aici un timp, dar o să am grijă de tine.

— De ce? întrebă Lili și bătrâna doar oftă și Lili se prefăcu că înțelege.

***

Ziua trecea greu. Lili asculta zgomotele casei, tropăitul pe scara servitorilor, clopoțelul lui tanti Valeria, oalele din bucătărie lovindu-se de alte strachini; afară, însă, Alrauna tăcea. Lili nu mai ținea minte de când nu mai privise cetatea de la fereastra sa la ora aceea la care ar fi trebuit să fie la școală. Închise ochii și-și imagină băncile goale – se gândi la adormite. Cine urmează? se întrebă și-și privi patul și se imagină în el, cu tichia lui Alambiq pe cap, cu piatra roșie în frunte, cu săculețele în jurul capului, dormind, rătăcind prin văi adânci.

Un ciocănit în ușă.

— Intră, zise Lili și o slujnică pricăjită deschise ușa și, fără să o privească, zise că era așteptată la masă.

Lili dădu din cap și rămase nemișcată, privind spre ușa pe care fata o închidea încet, încet de tot. Fugi la birou și scoase o bucată de hârtie. Scrise:

Dragă domnule Alambiq, soluția dumneavoastră pentru știți-dvs.-ce nu a funcționat. Nu văd nicio schimbare. Am vrut să știți... Am însă nevoie de ajutorul dvs. din nou, și sper ca, de data asta, să nu fie în zadar. Trimiteți-mi, vă rog, prin băiatul care vă va aduce acest bilet, o soluție împotriva somnului. Mulțumesc. Lilian Bunte.

Împături biletul și se uită în jur. Se gândi. Aha, făcu și trase de un sertar în care, printre multe alte obiecte de tot felul, folositoare și nu prea, găsi un Koroner învechit cu chipul lui Hanke din Mandragora. Ieși tiptil din cameră și, în loc să se îndrepte spre scara principală, o luă către cea dosnică, îngustă și neaeristită, a slujitorilor. Ascultă: de jos urcau voci, de sus coborau râsete. De-a lungul balustradei era întins un fir care cobora până în pântecele casei, în bucătărie. Lili smuci firul și un clopoțel răsună deasupra ei în podul slujitorilor. Câteva clipe mai târziu auzi pașii mici ai unui băiat și scoase Koronerul din buzunar. Era Sturu.

— Huh? făcu Sturu surprins să-și vadă stăpâna pe scara lor.

— Îl vrei? întrebă Lili și îi arătă banul, care ieșise din circulație de vreo două secole, dar care era râvnit de colecționari, și pe care fata îl primise mai demult de la tanti Valeria.

— Îhî, făcu băiatul.

— Îl știi pe Alambiq? întrebă Lili.

— Cum să nu, domnișoară Lili.

Lili îi aruncă moneda și Sturu o prinse cu o mână sigură.

— E a ta. Poți să o vinzi și să iei niște Colți buni pe ea; nu se știe când vei avea nevoie de ei.

— Mereu, domnișoară, zise băiatul și zâmbi.

— Dă-i biletul ăsta lui Alambiq și nu pleca de lângă el până nu îți dă ceva în schimb! Ai grijă să nu te vadă nimeni – mi-l dai doar mie. Bine?

— Sigur, domnișoară Lili.

— Și te rog să o trimiți pe Danay la mine.

— Danay a dispărut, domnișoară, zise Sturu.

Lili îl privi nedumerită și întrebă:

— Unde a dispărut?

Și îndată cuprinse inutilitatea întrebării, dar totuși continuă:

— De când lipsește?

— De câteva zile, răspunse Sturu și făcu o plecăciune, semn că mai multe nu știa și, dacă știa, nu voia să zică.

— Bine, zise Lili și îi făcu semn să plece.

Fata se învârti prin cameră câteva clipe, încercând să înțeleagă de ce nu fusese anunțată de dispariția slujitoarei. Danay fusese cu ei de când era Lili mică; era neagră ca fundul oceanului și Tomas Bunte o adusese de la Curte, de unde o cumpărase ca să o scape de jigodiile care o înlănțuiau prin piețe ca pe o curiozitate. E drept, Lili își amintea cum veneau mătrăgunoși încă mulți ani după ce a adus-o în gospodăria lor, se arătau la poarta lor, cerând și ei să vadă copilul din Tankun (Danay, că așa au numit-o, nu era din Tankun, ci din insula Sisanidelor, dar nimic din Sisanide nu stârnea

fanteziile oamenilor din Talpă, dar basmele oamenilor vorbeau mai cu drag despre groapa Tankun ce s-a surpat pe buza ne'Lumii și unde ne'Oameni s-au pocit cu oameni; o prostie, a avut tanti Valeria grijă să spună). Afară se însera și totul părea parcă și mai îndepărtat, între ea și lumea de afară se ridica doar un gard înalt din tufe groase, și totuși... Lili auzi un târșâit de picioare și recunoscu pasul tărăgănat al bătrânei Valeria. Deschise ușa și o chemă. Bătrâna scoase capul de după colț și ridică sprâncenele a mirare.

— Tanti, zise Lili, poți veni un pic?

Sprâncenele căzură, unghiul se ascuți – tanti Valeria se încrunta mereu precum se adunau norii a furtună vara. Bodogăni ceva și lăsă un coș imens cu rufe să-i cadă zgomotos la picioare. Lili închise ușa în urma ei și o privi. Tanti Valeria se încruntă din nou, dar nicidecum la fel de aspru, și întrebă:

— Ce te frământă, copila mea?

— Tanti, de ce nu mi-a spus nimeni că Danay a dispărut?

Bătrâna își șterse mâinile de șorț și privi în jos, dar nu pentru mult timp, căci ochii bătrânei nu stăteau niciodată prea mult plecați, nu, ai lui tanti Valeria nu.

— Fata mea, nu a dispărut, ci a plecat, pur și simplu.

— Unde?

— Și nu pentru mult timp, continuă tanti Valeria, se întoarce.

— Dar unde a plecat, tanti Valeria?

— A trebuit să se întoarcă la ea pe insulă.

— De ce? întrebă Lili. Acasă?

— Da.

— Dar nu știam că Danay are familie.

— Are, copila mea, cum să nu.

— Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

Bătrâna se așeză pe un scaun și o chemă pe Lili să-i stea în poală.

— Sunt grea, zise Lili râzând.

— Ei, fata mea, cât te-am mai ținut eu în brațe...

— Ia zi, tanti Valeria, ce e cu Danay?

— Lili, acolo de unde e Danay, pacea încă nu s-a lăsat peste oameni, zăvoarele încă se ferecă noaptea de două ori, lupte încă se duc între bărbați. Fratele ei a căzut într-o asemenea luptă și a plecat să-l ardă, cum e obiceiul la ei.

Afară se întuneca repede, furișat, cu pași de tâlhar.

— Dar de ce se luptă, tanti Valeria? De ce nu fac cum facem noi?

— Se zice că alte cetăți și-au omorât zeii; le-au tăiat capetele și le-au aruncat pe după ziduri. Și-au făcut hambare și grajduri din biserici și și-au sleit preoții la gesturi rușinoase.

— Of, tanti, râse Lili, mereu ți-au plăcut poveștile sângeroase.

Râdeau amândouă și glas tânăr cu glas bătrân se încolăcea, de nu mai știai care-i unul și care-i altul.

— Hai, că am treabă acum, zise bătrâna și dădu să se ridice.

— Mai stai, zise fata. Zi-mi de casa ta.

— De casa mea?

— Da.

— Ce să îți spun despre casa mea?

— Nici matale nu ești din Alrauna, nu? Abia dacă mi-ai spus câteva vorbe despre tine de când mă știu.

— Nu, copilă, că nu e bine să vorbești altuia despre tine. Despre tine se vorbește doar în gând, unde poți să te batjocorești și să te mângâi în taină.

— Atunci spune-mi măcar despre cetatea de unde vii.

Tanti Valeria privi peste Lili, zâmbi și șopti:

— Dacă îți spun, n-o să mă crezi.

— Cum să nu te cred, tanti Valeria? Te cred!

— Cetatea noastră, începu să povestească bătrâna, era construită cu capul în jos.

— Nu te creeed! zise Lili.

— De ce crezi că am capul așa mare?

(Lili râdea.)

— Atârna cu capul în jos de o stâncă ce plutea în ceruri deaspura unei mări imense, în care se varsă Lacrimile lui Tapal.

— Miiinți!

— Și stânca asta era ținută în aer de șapte fluturi-sabie.

— Tanti! Nimic serios nu pot scoate de la matale!

— Zău așa!

— Și cum ai ajuns în Alrauna?

— Ei, Lili, dragostea m-a adus aici. Iubirea m-a luat pe sus ca pe un fir de praf și m-a purtat din cetate în cetate în căutarea flăcăului care mi-a luat ochii într-o dimineață de vară.

(Lili nu mai râdea, doar zâmbea tăcut, blând, ca și cum ar fi știut și ea despre iubire, despre dimineți de vară, despre alte și alte cetăți.)

— Povestește-mi, zise fata și-și îmbrățișă bătrâna.

— Nu acum, dragoste mică, nu acum, oftă tanti Valeria și dădu să se ridice.

Lili coborî din poalele ei pline și înțelese că bătrâna, toată numai riduri, tăinuia ceva printre faldurile pielii, păzea răni cu coajă firavă departe de ochii lumii. Tanti Valeria deschise ușa și, înainte să iasă din cameră, se întoarse doar pe jumătate și șopti:

— Când se adunau corăbiile sub cetate, adunând flăcăi din toate colțurile lumii și bătrânii cetății coborau scările până la ei, toate fetele se adunau pe străzi, poate-poate își găseau marinarul. Eu, copila mea, l-am găsit, așa cum o să-l găsești și tu cândva pe-al tău. Sper doar ca mările să fie ceva mai blânde cu voi.

Și bătrâna zâmbi, dar fata nu zâmbi și Lili se gândi și gândurile se risipiră înainte să prindă formă și bătrâna dispăru, iar Lili simți ceva, dar ce simțea nimeni nu știa. Așa că se așeză pe pat și închise ochii, așteptând seara, așteptând o veste de la Alambiq, gândindu-se la multe, dar toate nimicuri, croite pentru a îmbrăca un singur gând: al arsului. Și cum ținea ochii închiși, văzu zeci și sute de scări coborâte din zeci și sute de cetăți, în valuri tulburi pe care se buluceau zeci și sute de corăbii cu zeci și sute de marinari îndrăgostiți de zeci și sute de fete adormite și, până să urce flăcăii la ele, Lili era deja adânc, adânc de tot în somn, un somn greu, cu câlți, cu ghemotoace de Lume, de viață, cum și necum, nicicum și de când, și cum era somnul mai plin, chiar acolo la un colț rotund și întors de vis, Lili se făcu că se trezi.

Primul gând fu unul de necaz, de ciudă că adormi. Apoi se revoltă că întreaga casă dormea, că mucosul nu venise să o trezească cu licoarea lui Alambiq, că lemnul casei era prea vechi și prea putred pentru a putea porni spre culcușul servitorilor fără să o trezească pe tanti Valeria, care dormea

deseori în șezut pe un jilț în hol, între odăi. Se făcea că era în cameră și-n jur era frig. Așa că Lili privi în jur și văzu că era în cameră și Lili se uită la pielea ei de pe brațe și înțelese că era frig. Se făcea că Lili făcea că se făcea că face. Așa că, făcându-se că se ridică, se ridică și, văzându-se de undeva, de nu-știa-unde, văzu că era în mijlocul încăperii și că îi era frig. Merse la geam. Se făcea că, de frig, aburi îi ieșeau din nări și din gură, ba chiar din fiecare por, așa că suflă și aburi pluteau în jurul ei. Deschise geamul și privi cetatea. În depărtare casele păreau să respire, se ridicau și coborau aproape insesizabil, dar Lili știa, vedea cele mai mici mișcări ale Alraunei, în acea noapte auzea cei mai mărunți pași, mirosea cele mai mici creaturi din Burta Vacii sau din podurile din Infimi, viermi colcăind pe sub pământul umed, croindu-și drum de la un trup putred la altul. Lili privi cerul și cerul se făcea că nu era cer, așa că privi în jos și ce văzu păru să aibă noimă, deși noi știm că n-avea: pe jos, prin grădină, pe străzi, pe peste tot, pământul era acoperit de sute și mii de trupuri mici și goale de fete adormite, covor de piele și păr. Și se făcea că Lili coborî scările, străbătu coridoarele, deschise ușile și ieși în curte, călcând pe pielea perversă și rece, și oasele trosneau sub pașii ei, dar fetele dormeau. Aerul nu mișca în cetate, era prins între case, pe străzi înguste, atârnând parcă de geamuri ca rufele la uscat, nemișcat. Niciun sunet nu-l străbătea din nicio parte, doar pașii fetei se auzeau (trosctrosctrosc) călcând spinări albe și crocante, din când în când degetele picioarelor se încurcau în părul altor fete. Lili nu le vedea chipurile –erau toate cu burta în jos, marea de piele fiind crăpată ici-colo doar de liniile feselor ca valuri blânde, stârnite încet de cineva, undeva, nevăzut, tăcut. Se făcea că Lili pășea pe

acel cineva și pielea foșnea sub tălpile ei și oasele trosneau sub greutatea ei. Despică stradă după stradă până ce intră în Piața Mare – un ocean de trupuri goale. I se părea straniu să nu vadă nicio tarabă, nicio cocioabă, până și hala de cărnuri, o construcție solidă din lemn învechit, dispăruse. În vasta deschidere palidă, Alrauna părea ninsă. Liniște. Ridică privirea și văzu biserica, piatră rece bogat pictată. De unde stătea Lili, vechii mătrăgunoși pictați păreau vii, singurele ființe ce se mișcau în acel tablou nocturn, dansândansândansând sub lună, sus în turnuri. Lili porni spre biserică știind că la poalele ei era ceea ce căuta. Din nou: pielea foșnind, oasele trosnind. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai agitată părea murala. Tăie piața în două și intră în curtea bisericii, ridică privirea și urmării pașii de dans macabru ai făpturilor de pe piatră. Dansul era limpede acum: pe jumătate dezbrăcați, cu straiele suflecate, crăcănați, întinși pe jos, atârnați, bărbați și femei își scoteau limbile și își arătau părțile intime, se pipăiau, se frecau, scuipau. Lili observă că, de fiecare dată când privirea i se așeza pe câte un personaj, acesta părea să știe, să simtă, și-și întorcea capul către ea și, încruntat, mereu încruntat și cu un zâmbet pervers pe față, își mângâia sexul și scuipa către ea. De pe coloanele de piatră lipseau statuile și Lili avu sentimentul acut că sunt undeva în jur, privind-o din ascunzișurile lor de piatră. Fata intră pe o stradă îngustă pe care o știa cât se putea de bine, pentru că, la capătul ei, era gardul în spatele căruia se ascundea mereu ca să-l pândească pe Ignaț prin gaura din lemn. Vedea lumină după gard; în sera arsului lumânări pâlpâiau timid în spatele geamului opac. Lili îngenunchie între tufiș și gard și urmări umbrele dindărătul construcției de sticlă. Arsul era treaz, doar el și ea

în întreaga cetate. Lili simți că-i fugea piciorul, alunecând pe părul unei fete, și se întrebă dacă la Sarban în curte erau copile în loc de țărână. Gaura din gard era prea mică pentru a-și da seama, dar bănui că da. Clipi o dată și lumânările dispărură, apoi se iviră la loc. Mai clipi o dată și arsul îi apăru în față. Ieșise din sera lui și privea spre ea, ca și cum știa că cineva îl urmărea din spatele gardului. De departe, Lili auzea mătrăgunoșii pictați pe biserică strigându-i numele (lilililililili). Fata se încruntă și simți aerul rece pe pielea ce se acoperea încetul cu încetul cu o pojghiță de transpirație. Nu are cum, se gândi, nu se poate – și totuși, arsul stătea nemișcat uitându-se spre ea, îmbrăcat în straiele sale simple, cu fața acoperită de cârpe mereu curate. Lili își ținea respirația. Și se făcu liniște. Liniște. (Se făcea că) Ignat se mișcă (liniște) și își ridică brațele, își aduse mâinile în dreptul feței și începu să tragă de cârpele din jurul capului (liniște); pălăria îi căzu, Lili nu putu vedea dacă pe pământ sau pe fete și fâșii de cârpe cădeau și ele în urma ei (liniște); arsul se desfăcea în fața ei, strat cu strat, cârpă (liniște) după cârpă și, chiar când ultima fâșie căzu din dreptul chipului și Lili fu atât de aproape de a-i vedea fața, un zgomot prelung și scârbos (încercuit de o liniște ca o aureolă) o făcu să-și întoarcă privirea către piață și ce văzu o zgudui a greață: fetele se întorceau de pe burtă pe spate, toate deodată și Lili le văzu și toate purtau același chip – al ei, pătruns de larve mici, albe, bălăcindu-se în carnea roșie, pastă atârnândă, ca infime și colcăitoare amintiri ale unui vierme mare, ascuns, etern, trezindu-se în carnea roșie a Lumii, căscând, înghițind-o.

Zgomotul o trezi, dar în cameră era liniște. Lili își pipăi fața și înțelese că plânsese în somn. Aerul era rece, cămașa

de noapte umedă. Oare strigase în somn? Încă vedea fețele și piepturile și burțile și coapsele roșii, mov, bolnave, roase de viermi, purulente și moi. O trecu un fior și se smuci imaginii, însă senzația rămase, lipită de ea ca o boală de piele. Deschise geamul și privi în jos cu emoție, însă Alrauna era nemișcată. Nu erau fete moarte și goale pe jos, piele și păr nu străluceau în lună.

Se uită în depărtare – turnul cu ceas al bisericii înjunghia cerul și își aminti de arsul din vis, de cârpele căzând, rând pe rând, dar ce se ascundea în spatele lor Lili nu-și mai amintea. Simți cum fierbințeala îi cuprindea pe nebănuite mijlocul și o poftă nesătulă de a-l vedea pe ars se născu în ea. Închise geamul și deschise șifonierul din care scoase câteva haine, își dădu jos cămașa de noapte și se îmbrăcă. Deschise cu grijă ușa camerei și ieși pe hol. Undeva, cineva, sforăia. Pășea cu grijă, încet, evitând scândurile pe care le știa dintotdeauna că scârțâiau și coborî.

Afară era răcoare. Străzile arătau ca în vis și totuși altfel – ca într-un vis, da, dar al altcuiva, și nu avea să știe niciodată al cui. Se gândi în timp ce străbătu piațeta lui Klein că poate erau străzile din visul lui Ignat, dacă visa, sau ale lui Alambiq, oriunde ar fi fost el, sau ale Klarei, dacă mai trăia. Un fior o trecu din nou și i se păru că vede mișcare în vitrinele prăvăliilor mici și vechi. Cineva în spatele unei perdele. Lili se înfofoli în șalul gros, își acoperi fața doar cât să-și mai vadă limpede pașii, străbătând străzile înguste în grabă. Apoi se opri; își aminti că-și uitase ceva: eșarfa roșie. Nu se puteau întâlni așa. Făcuse cu un pas mai mult decât trebuia, cu doi, cu trei chiar, cu toți chiar – nu se puteau întâlni așa. Ce avea să-i spună? Nu știa. Avea să tacă, hotărî chiar când ajunse în fața

porții lui Sarban, prea, mult prea curând. Alrauna, deși Lili o privea din sânul ei, părea îndepărtată, ca o serie de lumini strălucind în zări, ca o vedere de pe lumea cealaltă. Lili nu mai simțea nici frig, nici teamă și parcă, dintr-o dată, își simțea pulpele și șoldurile mai grele, mai împlinite. Nu știa la ce să se aștepte, auzise de visele nocturne ale băieților, auzise de incursiunile în noapte ale fetelor mai curajoase decât ea, cunoștea istorii ascunse, reale ori plăsmuite, ale platformelor de deasupra ei, dar ce avea să facă sau să zică nu știa.

Ridică privirea. Platformele atârnau liniștite, prea liniștite, întinse ca niște corzi de rufe deasupra cartierului: vene pe cer; își aminti visul și-și imagină platformele tăiate, valuri de sânge clătind străzile și beciurile, adunându-se în șanțuri adânci. Căldura îi invadă măruntaiele.

Ocoli casa și ajunse în spatele curții. Se urcă pe gard și privi înăuntru. În sera arsului ardeau lumânări. Lili așteptă și ascultă. Niciun sunet nu străbătea Alrauna, niciun zgomot nu ieșea de după geamurile lui Ignat. Lili sări gardul, picioarele i se înfipseră în pământul moale al trandafirilor. Și acum? Mergi, fata mea – așa că merse. Lumânările ardeau în seră și umbrele se umflau și se dezumflau în sticlă. Cineva se mișca în spatele acelor geamuri. Lili se opri când văzu umbra cuiva (Ignat?) apropiindu-se de umbra altcuiva, apoi o a treia siluetă rupându-se din spatele celor două. În alt colț, o altă umbră respira adânc, greu. Erau mai mulți... Lili își duse palmele la gură și, pentru prima dată în acea noapte, spaima o cuprinse. Erau mai mulți acolo... Dar cum? Arsul, se știa, nu avea prieteni.

Erau mai mulți...

Lili încercă să se întoarcă, făcu o mișcare bruscă, dar

calea îi fu tăiată de cineva și o mână îi strânse brațul. Până să țipe, palma îi acoperi gura și Lili se trezi chiar în brațele lui. Arsul venise.

Ignaț îi mângâie buza, făcându-i astfel semn să tacă. Lui Lili îi păru, cu colțul ochilor înlăcrimați, că geamurile casei lui Sarban clipeau des. Arsul o conduse în chilia sa de sticlă: un pat îngust de lemn, o masă simplă rezemată de perete, un șevalet, vopsele, în colț un sac de haine. Nimic altceva, nimeni altcineva. Îl urmări pe ars, care se așeză pe pat și o privi tăcut. Se priviră mult, el parcă dezbrăcând-o din priviri, ea incapabilă să o facă. Cât de des visase acele veșminte anoste? Cât de des văzuse masca aceea în vis? Iar ultima dată... ultima dată fu foarte aproape să-i vadă chipul. Poate azi, gândi fata, dar ce gândea arsul nu știa și nimeni nu avea de unde ști. Se așeză lângă el și tăcură mult timp; de afară nu se strecura niciun sunet și, pentru câteva clipe, Lili avu impresia că e la capătul lumii, pe buza prăpastiei spre nimic, ba mai mult, la capătul timpului, pe buza prăpastiei spre nicicând. Timpul nu mai conta acolo, așa că-și așeză mâna pe cea a lui Ignaț și arsul o lăsă. Oftă. Fierbințeala croșeta mațele fetei în ghem strâns. Era ca și cum arsul simțise asta și se ridică; locul îi fu luat de aerul rece.

Ignaț porni prin încăpere și suflă, pe rând, în toate lumânările. Cu fiecare dintre ele umbra arsului se transforma, până ce trupul i se confundă cu ea și totul, dar chiar totul, înăuntru și afară, căzu în beznă. Lili auzi pașii arsului apropiindu-se de ea. În întuneric îi simți mirosul trupului. Miros de brad. Respirația lui Ignaț ca vântul printre trunchiuri. (E noapte, mereu, gândi Lili, și pădurile sunt vii.) Fata asculta foșnetul și foiala trupului, în timp ce hainele se eliberau și

cădeau singure la picioarele arsului. Apoi îi simți palma pe brațul ei. Arsul îi luă mâna și îi așeză palma pe pielea chipului. Lili citi prin buricele degetelor întreaga viață a lui Ignaț și cunoscu tainele copilului și regretele adultului, coborî pe gât cu degetele în cutele adânci ale pielii arse, învelișul șifonat al lui Ignaț cu mici găuri, bube uscate, bulbi și cratere ca ferestre către un suflet încins și, pentru o clipă eternă, Lili crezu că Ignaț arsese dinăuntru spre afară.

Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce cobora palmele pe pieptul din fața ei și avu sentimentul că nu sunt singuri în cameră. Se uită în întuneric spre un loc din inima acestuia, dar nu văzu nimic. Continuă explorarea și palmele i se opriră pe o pereche de sâni mici și distruși. Lili plângea în timp ce mângâia burta arsă, șoldurile arse, fesele arse, vulva arsă, și înțelese că Ignaț nu era Ignaț, că arsul nu era bărbat, că arsul era femeie. Șuvoaiele ce așteptaseră în ea sparseră barajele și pulpele începură să-i tremure violent. Degetele femeii umblau prin cutele hainelor lui Lili și fata le lăsă. O lăsă pe această nouă femeie să-i arunce hainele pe pat și o invită să o mângâie pe tot corpul. Nu știa când ajunsese în pat alături de femeie, dar era acolo, și femeia era și ea tot acolo și acel ceva sau cineva din întuneric trebuia să fi fost și el acolo, dar nu conta, trupurile lor erau lipite, nemișcate, inspirația uneia era expirația alteia, și amândouă ardeau atât de fierbinte, încât crustele uneia erau crustele alteia și nimeni nu ar mai fi putut spune atunci cine era una și cine era cealaltă.

Poate doar cei din umbră, dar lor încă nu le venise vremea.

***

Nu se făcuse încă dimineață, cocoșii Alraunei încă nu cântaseră, când Lili se trezi ca dintr-un înec și sări din pat. Pipăi după haine și le găsi. Se îmbrăcă și, înainte de a ieși din seră, aruncă o ultimă privire spre patul femeii, dar totul era scăldat în ceața beznei din zorii prea tineri, ca și cum nu fusese niciodată un pat acolo, ca și cum nu fusese niciodată acolo la ea, ba mai mult, ca și cum fusese singură pe lume încă de când se născuse.

Pe drumul spre casă, merse pe aceleași străzi, dar parcă altele. Aceleași colțuri, dar sub alte înfățișări, deasupra aceleași platforme, care scârțâiau însă diferit. Era aceeași veche cetate, dar în alte timpuri, alte locuri. Lili nici măcar nu observă.

Intră în casă, atentă să nu scoată vreun sunet, sări peste treptele mai șubrede, pășind încet, încet, deschizând ușa de la cameră puțin, cât pentru o pisică, cât pentru un șoarece, se strecură și pluti peste podeaua de lemn până la fereastra pe care o deschise cu grijă să lase lumina lunii să intre și să lumineze fruntea tatălui. Împietri. Bunte nu scoase o vorbă, ci își așeză o țigaretă între buze și o aprinse. Trase din ea, suflă fumul și tot așa. Lili se așeză pe pat, iar bărbatul o întrebă dacă îi permisese el să ia loc și fata răspunse că nu și se ridică. O întrebă apoi dacă știa ce se întâmpla în cetate și ea spuse că da, că unele prietene ale ei dorm și nu se mai trezesc. O spuse simplu, plat, aproape sfidător. Atunci bărbatul zise că nu unele, ci cinci, cinci fete dorm și nu se mai trezesc. Cinci fete răpuse de o boală, de-un vânt, de-un gând, de nu-se-știe-ce, iar ea, zise bărbatul între pufăituri lente de țigară, ea umbla noaptea pe străzi.

Între ei zorii se răciseră atât de mult, încât nu mai știai

care-i fum și care-i abur.

Bunte se ridică și păși spre ea. Acum Lili îi putu vedea limpede fața, țigara între buze, transpirația de pe tâmple. Singurul lucru pe care nu îl văzu la timp fu pumnul care o izbi de perete și o culcă la podea. Lili, tremurând, căutând aer și smulgându-l din jur speriată, pricepu încă un lucru în acea noapte: că nu există niciodată, nicicum, nicio scăpare.

***

După vizitele la copilele adormite, Sarban se deghiză din nou și porni spre bordelul Marisei. Plăti, atent să nu fie recunoscut, și fu dus în camera copilei. O găsi aplecată peste oliță, pișatul spălând sperma, sperma murdărind pișatul.

— Mă scuzați, spuse Marisa și fugi să se îmbrace și să se pudreze.

— Eu sunt, zise Sarban și fata se sperie.

— Nu mai ai răbdare până la căderea nopții?

— Nu am venit pentru tine.

— Ah, plecă Marisa privirea.

Era frumoasă: goală, în lumina zilei, avea pielea albă, doar pe alocuri vânătăi, cetăți ale durerii pe o hartă uitată, câte o venă albăstruie se mijea pe sub piele, legând o cetate de alta ca un drum al plângerii. Sânii mici se arcuiau în răcoarea încăperii.

— Atunci de ce ai venit?

— Vreau să mă duci în spate, la băieți.

— Dar, Sarban, încă nu am putut face ni...

— Nu contează – o facem acum. Pe loc. Împreună.

— E greu așa... E periculos.

— Am bani. Am adus o pungă; trebuie să ajungă.

— Nu e vorba de bani, dragul meu.

Îl luă de mână și se așezară pe pat – el învelit în straiele altuia, ea dezvelită de-ale ei.

— Am... Crede-mă, zise Marisa. Voi face tot ce pot să ajungi acolo. Nu e ușor și s-ar putea să mai dureze câteva zile, asta dacă totul merge cum trebuie. Să nu te îndoiești de mine. O fac pentru tine – pentru noi.

Marisa începu deodată să plângă; printre sughițuri Sarban o putu auzi rugându-l să o ierte.

— Pentru noi... Ai răbdare, am pornit ceva, dar nu știu... poate nu voi reuși, dar trebuie... să știi... pentru noi...

— Crezi că-l pot găsi acolo? întrebă Sarban.

— Nu știu, dar, dacă e așa cum spui că e, atunci nu știu alt loc mai bun în care să-l găsești. În spatele zidurilor Madamei și sub pământ e pleava cea mai scârboasă, făcând lucruri pe care nici nu ți le poți imagina cu fete și băieți. Voi face cumva să intru acolo... să ascult... voi afla... Îți voi spune tot ce aflu și-l vom prinde, Sarban! Îl vei prinde! Dar, Sarban, să știi că, odată începută căutarea, nu o să mă mai poți avea...

— Marisa, taci un pic și nu mai plânge, că nu înțeleg ce vrei să spui.

— Cele care nu mai pot... munci... fie pleacă, fie ajung jos, sau în spate. Să nu te aștepți să mai pot fi cu tine.

Marisa dădu drumul la hohote fără opreliște și-și îngropă fața în pieptul lui Sarban.

— Dar tu mă vei iubi oricum, nu? Nu, Sarban? Spune că da! Spune!

Și Sarban spuse că da.

— Voi fi mereu cu tine, Marisa. Da... Dar...

Atunci se auziră strigătele din stradă. Sarban sări în

picioare și fugi în dreptul geamului. Jos, lângă peretele bordelului, se adunase o mână de oameni. Toți strigau și arătau spre grilajul șanțului cu apă murdară ce se scurgea pe lângă clădire. Sarban scoase capul pe geam și privi în jos: o fată – era mică și murdară și numai fruntea și ochii i se vedeau limpede plutind în apa murdară.

— Ara! Ara! strigau unii de jos. E Ara! Scoateți-o de acolo!

Câteva fete încercau să alunge oamenii ce se adunaseră în jurul cadavrului din șanț.

— Plecați! strigau unii.

— Scoateți-o de acolo! strigau alții.

Mișcare și în partea cealaltă a curții, unde o ușă se deschise și o femeie masivă, înconjurată de câțiva bărbați jegoși, fortoși, arătă spre fata din canal și șopti ceva.

— Hai, marș! începură bărbații să strige și să lovească în jur, alungându-i pe acei cască-gură ai Infimi.

— Ieși, pleacă! o auzi Sarban pe Marisa.

O privi: era plânsă, tristă.

— Du-te!

Din ușă o auzi spunându-i că-l iubește. Sarban se întoarse și o sărută pe frunte.

— Și eu te iubesc!

Apoi plecă. Coborî în stradă și reuși să vadă cadavrul scos din apă, mizeria scurgându-se din hainele ei, ochii ei mari, deschiși, păstrând ultimele clipe.

— Ce te uiți, băi? Hai, marș! îl împinse unul dintre bărbații Madamei.

Sarban se întoarse să plece, dar mai aruncă totuși o singură privire în sus, spre geamul Marisei. O văzu acolo,

urmărindu-l cu ochii ei triști și frumoși. Ținea ceva în mână, dar preotului îi era greu să vadă ce. Marisa se uită în jos și, cu chipul schimonosit de durere, se prăbuși pe podea, dispărând din geam, chiar când gorila Madamei îl îmbrânci pe Sarban încă o dată.

***

Vestea homunculușilor lui Alambiq străbătuse Alrauna din Primi în Infimi cu graba bârfelor ce poartă în spinare temeri învechite. În doar câteva ceasuri, mătrăgunoșii care copilăriseră cu farmacistul, care furaseră corcodușe cu el în copilărie și care se văzuseră goi unii pe alții de atâtea ori în șanțul cu apă de ploaie de sub ziduri, mătrăgunoase care împărțiseră în adolescență sărutări cu tânărul și morocănosul filosof, negustori din Medii care își picuraseră și se masaseră cu concocțiile lui Alambiq, chiar și curvele ce presărau ghimbir magic de-al său în vinul celor blegi în șale, toți aflaseră că Alambiq farmacistul, cel care își spunea cu orice prilej filosof, călcase în sfârșit pe urmele tatălui său, deranjat cândva de și în sine, și își spunea așa nu datorită înțelepciunii sale, ci pentru că era, la fel ca tatăl său, un alchimist. Iar în umbra acestor vorbe venea, cu pași mărunți dar care gâdilau și jenau pe unde nu te așteptai, spusele că alchimistul din Primi făcea oameni mici pe care să-i crească în copilele cetății, căci, își spuneau, pântecele de om e cel mai trainic cuptor, se ațâță des și ține zăpușeala cu puterea dragostei. Oricât ar fi încercat Sfatul și Consiliul să păstreze închisă în Sala Analidei vestea acelei dezgustătoare creaturi descoperite în burta bietei fete, vorba scăpă și se petrecu din om în om până se amestecă de tot cu ce putea scorni omul, iar imaginea ce ajunse la

zidurile de exterior ale Alraunei fu că în burțile fetelor adormite creșteau oameni mici cu chipul farmacistului Alambiq. Sarban, însă, la fel ca mulți alții de acolo, dar care în fața bârfei n-aveau putere defel, văzuse bine că acel demon al burții nu era plămădit după chipul și asemănarea lui Alambiq, ci era cu totul altceva, ceva ce părea că așteptase să iasă la lumină din întunericul său de când lumea. Dar mai văzuse și micii oameni sfârtecați de pe jos, iar pentru asta preotul nu izbuti să găsească explicație nici în el, nici în afara lui.

Sarban încercă să ajungă unde era ținut Alambiq, dar nu fu lăsat. Preotul luase parte la cele mai recente ședințe ale Sfatului și ale Consiliului, unde i se spusese că ar fi fost mai bine să nu se arate alchimistului. Alchimiștii au puteri pe care nu le bănuim, i se spusese. Ți-ar putea face rău. Și i se mai spusese și că se descoperise vinovatul. Se isprăvise.

— Du-te înapoi la biserică și vezi-ți de oamenii tăi, ziseră bărbații Consiliului. Suntem convinși că și ei trebuie pregătiți pentru ce va urma.

— Va fi proces? întrebă Sarban.

— Credem că am văzut cu toții suficient – nu e nevoie de proces.

— Și Ignat?

— Oamenii au văzut ce era de văzut și au aflat ce era de aflat. Cred că le-a ajuns. Ignat poate rămâne. Nu spuneai chiar tu că ne-ar putea ajuta?

Sarban dădu din cap.

— Ei bine, acum cred că e momentul să fim ajutați.

Sarban petrecu apoi restul zilei în biserică, ascultând plânsul înfundat al celor temători. Dădea din cap, mâna îi era mereu așezată pe umărul cuiva, doar gândul îi era departe, în

temnița lui Alambiq, în sera lui Ignaț, în camera Marisei și, cel mai dureros, într-un loc negru, fără uși, fără ferestre, un gol întunecat în care își ducea veacul Nimicul său de negăsit. Spre seară se întoarse în casa parohială și zăbovi acolo un timp. Le auzi din nou pe femei frecând pereții cămării și vru să le spună că mucegaiul se întinsese până în camera lui, uite acolo, tavanul acoperit umed de mâzga vie din colț, sus. Dar nu o făcu, pentru că voia să fie singur și, până la lăsata nopții, stătu îmbrățișând frigul bun și frigul rău ca și cum avea să fie ultima așteptare în tovărășia lor, ca și cum ar fi urmat numai călduri, numai zăpușeală, toropeala unei morți sufocante. Era la mijloc, între ceva, între toate, dar nu știa sigur între ce, așa că putea foarte bine să fie și la margine, iar asta îl întrista cumplit. Când frigul bun se făcu rău și cel rău se făcu bun, preotul ieși din casă și urcă pe ascuns pe platforme. O avea pe Marisa, iar în mijlocul ei putea trăi. Era un mijloc. Era ceva...

De sus, de pe platforme, odaia Marisei părea goală, nicio lumânare nu pâlpâia înăuntru. Sarban hotărî totuși să coboare în cameră. Găsi încăperea goală, întunecată, aprinse un opaiț de pe pervaz și privi în jur. Lucrurile ei nu mai erau acolo, patul era răvășit, pătura de la capul patului căzută de pe perete, unde se mai puteau vedea încă urmele hărții Marisei. Cineva ștersese o parte din ea, fără ca Marisa să izbutească să o termine. Cetăți dispărură, păduri nu mai erau, lumea Marisei devenise din nou mică, prea mică. Preotul se uită în jur și descoperi lemnul umed din dreptul geamului; cineva spălase sânge de pe podea. Își aminti chipul Marisei schimonosit de chinuri și înțelese.

Deschise ușa și ieși pe hol. Auzi pași, dar nu se clinti.

Era un bărbat, un simplu client rătăcit pe holurile Madamei. În capătul coridorului îi apăru însă un chip cunoscut. Lumina lumânării aluneca uleios pe chipul negru al menajerei lui Bunte. Deși Sarban o recunoscuse, ea nu-l știa pe preot. Se apropie de ea și o prinse de braț.

— Da, domnule. Sunteți singur – e cineva în serviciul dumneavoastră?

— Cum te cheamă? întrebă Sarban.

— Ubu, veni răspunsul. Din insule.

— Nu, nu ești din insule, și nu cred că te cheamă Ubu. Te știu. Spune, cum te cheamă?

Negresa privi în jos și șopti:

— Danay.

— Bine, Danay. Mulțumesc. Ce cauți aici?

Din nou, privind în jur, șopti:

— Locul meu e aici... domnule...?

— Sarban e numele meu.

Fata dădu din cap.

— Dar azi tu ești Ubu și eu sunt Tomman, zise preotul. Lucrezi la Bunte, Danay.

Negresa își privi burta pe care o mângâia, iar Sarban simți un fior rece în ceafă când pricepu.

— Bunte?

Fata dădu din cap că da.

— Și ai venit singură?

— Nu.

— Te-a vândut?

Danay dădu din cap că da.

— Până în zori te scot de aici.

— Dar... domnule...

— Pe Marisa o știi?

Danay scrută din nou întunericul holurilor: nimeni pe coridoare. Îl privi în ochi și dădu din cap. Știa.

— Du-mă la ea!

Sarban îi citi groaza din priviri și o cuprinse mila de ea.

— Dacă poți, Danay. Doar dacă poți.

O atinse pe burtă și Danay tresări și făcu un pas în spate.

— Te luăm cu noi.

— Unde?

— În Primi.

— Dar, domnule, nu pot întoarce Primi. Bunte vede.

— Nu te-ar vedea. Te-am ține ascunsă până aranjez să părăsești Alrauna teafără. Dacă vrei...

— Nu vreau să...

Danay plecă privirea, așeză palma ei peste a lui, pe pântecele umflat, și-l întrebă:

— Cine sunteți?

— Cineva care a greșit prea mult. Vei afla.

Danay zâmbi.

— Hai, zise negresa, trebuie ieșim de pe holuri.

Îl împinse într-o nișă a coridorului și plecă. Fata reveni după câteva clipe, cu un palton negru și cu o pălărie, ambele jigărite și cam pline de funingine, dar din mătăsuri și lână bune, scumpe. Aparțineau, pesemne, cuiva care știa să se îngrijească de bani mai bine decât de sine.

— Repede, până nu strigă, zise Danay și arătă spre ușa din capătul holului. E ocupat.

Sarban își îmbrăcă paltonul peste costum și-și așeză pălăria pe cap. Porniră amândoi pe hol spre etajele inferioare,

de unde urcau fum de tutun, muzică și râsete, blasfemii și duhori de transpirație. Intrară amândoi în ceea ce părea a fi o sală de mese, o încăpere circulară, în care clienții Madamei stăteau fie lungiți pe canapele roase de vreme, fie cocoțați pe tabureți înalți, cu frunțile ca vârfurile de munte în norii de tutun, dar nu și la mese. Câteva femei dezbrăcate împingeau prin mulțime căruți cu băuturi și gustări. Sarban observă că odaia nu era antreul, sala de așteptare era spre stradă, cămară cuminte și înveșmântată în sobrietate – aici dezmățul se pornise deja, pentru a nu se mai desăvârși decât în camerele de la etaj. Uneori, însă, se isprăvea atunci și acolo, când vreun necopt, cherchelit bine, ațâțat de șoldurile și de sânii săltăreți ai femeilor, își dădea drumul în nădragi, sperma strălucind soios prin pânză, râsete în jurul său.

Sarban o căută pe Marisa prin mulțime, privirea oprindu-i-se asupra fiecărei femei, dar niciuna nu era Marisa a lui, făcătoarea de hărți. Scormoni și prin trăsăturile bărbaților, pironit în mijlocul încăperii, prin mustăți și bărbi, plete și chelii, riduri și rictusuri, aruncând de-o parte ce nu-i trebuia, păstrând ce l-ar fi putut aduce mai aproape de Nimicul său. Însă nu era decât un alt fel de nimeni, un alt fel de nimic, o lume plină de nimicuri, strâmbă, crăcănată.

— Nu opri, o auzi pe Danay din spatele său. Marisa nu aici. Hai!

Îl luă de mână și se lipi de el. Danay își dezvelise pe ascuns sânii, sfârcurile ciuguleau țuguite din aerul dintre ei. Sarban luă un pahar cu spirturi și începură amândoi să se amestece în culorile din jur. Sarban deveni o umbră a negresei, ea o umbră a lui, și așa, ca două umbre, se strecurară printre ceilalți, străbătând sala și despărțind aer de fum,

plânset de râset. Preotul observă un bărbat, un burtos cu brațe vajnice, numai potrivite aruncării leșurilor în gropi de mizerie, chipul său roșu, durduliu, ascuns în fața unui băiat cam de șaisprezece ani. Sarban o opri pe Danay și arătă spre el.

— Cine e? L-ai mai văzut? întrebă.

Danay dădu din cap.

— Nu. E nou.

Așteptară câteva clipe – cei doi se ridicară și intrară printr-o ușă ascunsă în spatele unei perdele. Lângă perdea, o matahală.

— Stai aici, zise Danay și se rupse de el.

Sarban o urmări și o văzu mângâindu-i bărbia uriașului și intrând în spatele perdelei. Muntele de om zâmbi tâmp în urma ei. Nu dură mult și negresa ieși de după perdea cu un băiat cam de zece ani. Puștiul călca greoi, ceva îl jena. Când se apropie de Sarban, zise:

— Bună seara, domnule, numele meu este Jovi.

Danay dădu încet din cap în spatele lui.

— Bună, Jovi, zise Sarban.

— Să mergem, spuse Danay și toți trei porniră spre matahala de lângă perdea.

În câteva clipe omul fu din nou fermecat de atingerea de abanos a femeii și îi lăsă pe toți trei să treacă dincolo de perdea. Un coridor lung, dar întortochiat, cotea când la dreapta, când la stânga, șerpuia picurat pe alocuri de lumini ascunse în mici firide în pereți.

— Jovi, zise Danay. Du-te.

— Dar...

— E bine, du-te. Ai mâncat?

Băiatul dădu din cap că nu.

— Du-te, mănâncă.

Băiatul zâmbi și o tuli, vizibil jenat și în dureri, printre coridoare ca șobolanul învățat cu galeriile sale. Danay îl luă de mână pe Sarban și intrară într-o încăpere fără ferestre. Aerul atârna greu în duhori de transpirație și miresme de uleiuri parfumate. Pe un scaun o zări pe Marisa, palidă și parcă mai slabă, aplecată peste un băiat aflat în genunchi, cu pantalonii trași în jurul gleznelor, cu fundul ridicat în sus, spre ea. Marisa scotea cu degetele unguentul alunecos din borcan și-l oblojea pe puști unde-l durea. Apoi îi dădu o palmă în joacă peste fund și îi zâmbi.

— O să treacă, zise Marisa, și Sarban, auzind-o, o iubi atunci și acolo atât de mult pentru toate minciunile femeilor, neadevăruri care salvează vieți.

Puștiul se ridică și ieși. Sarban și Marisa se arătară. Se îmbrățișară îndelung, Marisa mai mult o zdreanță în brațele lui; se sărutară. Danay își mângâia pântecele, căci nu era singură.

— Dar ce cauți aici? întrebă Marisa. Încă nu, Sarban, e prea curând... e prea periculos... Trebuie să fugi, să ieși și să aștepți să aflu ceva. Danay! Danay îți va da de veste pentru mine. Vii să o vezi pe ea și ea îți va vorbi despre mine și eu voi vorbi prin ea.

— Marisa, taci! E gata. S-a terminat. Plecăm de aici toți trei. Danay e cu copil.

— Dar, iubitule, nu am aflat încă nimic. E prea curând, zise Marisa și lacrimi se adunară în ochi, sclipind a viață pe chip de mort.

— Ai făcut destule, Marisa, prea multe. Ieșim de aici.

Mergem la mine, iar într-o zi, cel mult două, aranjez să ieșiți pe ascuns din Alrauna.

— Vii cu noi? întrebă Danay.

— Vii? întrebă și Marisa, dar Sarban nu răspunse.

Preotul le adună în brațele sale și le sărută pe creștet – toți patru, o familie spartă, din cioburi adunată.

— Mai lasă-mă câteva zile, ceru Marisa. Te rog, pot afla cine e Nimicul tău. Aici pot, aici...

— Nu, nu, o făcu Sarban să tacă. Ai făcut destul. Ai făcut prea mult și e prea periculos.

Deodată – zgomot pe coridoare.

— Care sunteți? se auzi o voce groasă. Furi futai pe ascuns?

— Repede, hai, zise Marisa și îi împinse pe amândoi printr-o ușă mică din perete.

Cei doi ascultau din spatele ușii:

— Tu erai, zise omul. Credeam că iar dau de d-ăștia care cred că se fut și-și țin banii pentru ei. Lui Babu nu-i scapă nimic. Tu ești Marisa, așa-i? Cum ai reușit, copilă? Toată casa vorbește de tine. Lasă-mă să văd ce ți-ai făcut. Hai, tu, lasă-mă, n-auzi!... Urât.... Nu mi-aș putea vârî ștremeleagul acolo. Acum ce faci? Ungi? Eu, să fiu Madama, te aruncam în stradă, că nu mai ești bună de pulă. Vrei să mi-o vezi? Ia zi... Îți place?

Sarban o trase pe Danay aproape de el. Spațiul era îngust, stăteau în perete; găuri de o parte și de alta aruncau mici săbii de lumină, orificii pentru cei curioși, prin care să arunce priviri în camerele ascunse ale Madamei. Sarban bănuia că erau oameni care plăteau bine și pentru așa ceva. Vocea bărbatului continua să rumege în gol, dar Marisa nu

răspundea.

— Să nu scoți o vorbă, că te-am rupt în bătaie! Ne-am înțeles? Vin cu cineva, te faci că nu vezi – îți iese și ție ceva, că văd că asta nu-ți place.

Pași grei în cameră, omul aduse pe cineva cu el.

— Nu! o auziră pe Marisa spunând, dar ușa deja se deschise și omul aștepta ca invitatul său să pășească cu el între pereți.

Danay se așeză în genunchi dintr-o mișcare, răsucindu-l violent pe Sarban spre ea. Îi scoase cu îndemânare penisul din pantaloni, și-l vârî în gură, ochii mari, chipurile surprinsă la vederea bărbatului.

— Ce?! începu să urle bărbatul. Ce e asta? Ce se întâmplă aici?

Sări la Danay și o prinse de păr.

— Curvă! Furi de la Madama, ai? Și tu ce te uiți, mă?

Și-l plezni pe Sarban peste față. Îi trase pe amândoi în cameră și îi trânti la podea.

— Marisa, curvo, tu știai de asta, ai?

— Nu știa, zise preotul.

— Tu să taci, bă!

Un picior în piept scoase tot aerul din Sarban. Omul se întoarse să-i înfigă un pumn în burtă lui Danay, dar Marisa strigă:

— E cu copil!

Bărbatul se opri, se uită la Danay și o trase de păr.

— La Madama cu voi toți! O furați pe la spate, ai? Vă ascundeți pe aici și țineți banii pentru voi, ai? Curvelor! Și tu, arătând spre Sarban, vii cu noi!

Bărbatul le prinse pe amândouă de păr și dădu să iasă

cu ele pe coridoare. Sarban știa că era foarte probabil ca Madama, femeie de societate care se plimba deseori prin Primi cu treburi, să-l recunoască, iar atunci toate planurile sale s-ar fi năruit într-o singură clipă. Se ridică și, învârtind un scaun în aer, îl prăvăli peste capul omului, care, prăbușit, însângerat, începu să strige, dar Sarban alese să nu se năpustească asupra lui, ci să le ia pe femei de brațe și să fugă. Băiatul cu care fusese omul sări și el peste bărbatul cu țeasta crăpată și fugi urlând în partea cealaltă, pierzându-se pe holuri, cu vocea răgușită spărgându-se de pereți.

Ieșiră în sala de mese – zgomotul orgiei, al muzicii și al râsetelor acoperiră strigătele bărbatului. Câțiva îl urmăriră de-a lungul sălii: iată un bărbat cu sânge pe buze, iată două femei răvășite!

— Hei, strigă cineva în urma lor, dar deja erau la ușă, apoi pe hol, apoi sus pe scări, și duși erau.

— Hei! în urma lor.

— Fugi, Marisa! Fugi, Danay! zicea Sarban și ele fugeau.

— Fugi și tu, Sarban, și preotul fugea.

— Hei! în urma lor – mai întâi vocea, apoi pașii, apoi oamenii. Hei!

Urcară în camera Marisei și fugiră la geamul deschis. Marisa se opri în dreptul patului și privi harta răzuită pe jumătate.

— Nu e timp, zise Sarban și o prinse de braț.

— Hei!

Pe pervaz, apoi agățându-se de acoperiș, Sarban ajutând, împingând.

— Hei!

Omul ajunse vocea din urmă și apăru în prag. Se

năpusti asupra lui Sarban. Femeile erau deja pe acoperiș, apoi pe platformă, dar bărbații se încăierau în dreptul geamului.

— Hei! alte voci din holuri.

Femeile așteptau pe platformă. Un braț, un picior, apoi capul unui bărbat, degetele încleștate ale lui Sarban în jurul gâtului său.

— Sarban! reuși să strige Marisa, când omul fu aruncat peste pervaz, prăbușindu-se în gol.

— Hei! se auzi din cameră, apoi bufnitura surdă din stradă, dar Sarban era deja pe pervaz, deja pe acoperiș, deja pe platformă, deja în brațele femeilor.

Când bărbații scoaseră capetele pe geam și văzură cadavrul din stradă, cu creierii scurși în canal, Sarban, Danay și Marisa erau deja pe altă platformă, apoi pe alta, apoi pe alta, lumi în lumi deschizându-se și închizându-se la loc.

***

A doua zi, Lili fu trezită de tanti Valeria, luată pe sus, încă adormită, și condusă pe scări spre pod. Fata se dezmetici abia în fața ușii și, până să întrebe ce și cum, cine și de ce, fata fu împinsă înăuntru și ușa zăvorâtă în urma ei.

— Tanti, tanti! strigă Lili în urma femeii, dar în zadar, pentru că bătrâna nu făcea decât să șoptească prin ușă, spunând că-i părea rău, cu un glas sugrumat de regrete.

Câteva clipe mai târziu, o nișă se deschise în perete și o boccea plină cu haine fu strecurată în pod de mâini nevăzute. Lili scormoni prin ele și găsi hainele ei de schimb și o cămașă nouă de noapte. Înțelese că avea să stea mult timp, o zi, două poate, și începu să plângă. Se întinse pe jos și plânse

până obosi și somnul o răpuse.

(Dormi?)

Când se trezi, câteva zeci de minute mai târziu, își aminti de toate, dar nu mai avea lacrimi de irosit, așa că se ridică în capul oaselor și privi în jurul său: era un pod larg, spațios, mai degrabă lung decât înalt, mai degrabă prăfuit decât luminos; unica sursă de lumină era geamul rotund cu rame groase, albe, pe care trebuia să-l țină mereu deschis, se gândea, dacă voia să aibă aer. În fiecare colț, pe jumătate roase de întuneric, erau mobile acoperite de cearșafuri albe și, spre bucuria ei, Lili găsi și două cufere pline cu cărți. Le trase pe rând sub geamul deschis și se așeză între ele. Frunzări câteva tratate pedagogice și câteva lucrări filosofice, dar ochii ei galopau absent peste pagini, un dans al privirii, un cabaret îngălbenit, menit, în fiecare clipă, să-i păcălească ochii pregătiți să plângă.

Liniștea îi fu întreruptă de două ciocănituri scurte, dar apăsate. Lili sări în picioare și fugi către ușă; încercă să o deschidă și-și aminti că era încuiată din afară.

— Cine e?

Ușița se deschise și două mâini mici și murdare îi împinseră un bol cu tocană de cartofi și un colț de pâine proaspătă. Era Nepomuk.

— Unde e tanti Valeria? Trimite-o la mine, te rog! Te rog, Nepo, am nevoie de ea!

— Tare aș vrea, domniță, dar nu am cum, zise băiatul.

— De ce?

— Nu e. Nu am văzut-o toată ziua și toată seara. Nici pe stăpân. Am încălzit eu tocana pentru...

— Nu se poate! Tanti a fost la mine de dimineață. Ea

m-a adus aici.

Nepomuk tăcu; părea că se gândea intens.

— Nu, domniță, nu are cum.

— Ce vorbești? De dimineață tanti Valeria m-a adus și m-a închis aici.

— Nu, domniță, sincer vă spun că nu. Tanti Valeria v-a adus ieri aici – ieri de dimineață.

Lili pufni și se ridică, făcu doi pași spre geam, apoi se întoarse și îi spuse cu năduf:

— Ești un prost!

— Dar...

— Sau rău! Prost sau rău! Sau ambele!

— De ce, domniță?

— Prost... pentru că nu am fost adusă ieri aici, ci azi! Și rău pentru că îți bați joc de mine! O să am eu grijă să...

— Domniță, eu atât vă zic, apoi plec: se zice că stăpânul v-a prins că umblați noaptea prin cetate, v-a pedepsit și v-a trimis aici. Ieri dimineață.

— Dar...

— Acum, e drept, o întrerupse băiatul, că v-a dus tanti Valeria, dar asta a fost, cum ziceam, ieri. Și asta e la fel de sigur și de limpede așa cum e că vorbim noi prin ușa asta de lemn acum (și spunând toate astea ciocăni în ușă, să fie într-adevăr sigur și limpede, ciociocioc).

Lili tăcu. Privi încurcată în gol, apoi își plecă ochii, luă colțul de pâine și mușcă din el.

— Eu acum o să plec, zise Nepomuk.

Liniște.

— Pot să plec?

— Poți să pleci, zise Lili și mușcă din pâine.

Cum se putea? se gândi. Cum să... Două zile?... Începu să o doară capul și închise ochii; se lungi pe lemnul prăfuit, încă mestecând. Apoi deschise ochii brusc și sări în picioare. Urlă:

— Tată! Tanti Valeria!... Tanti Valeria! Tată!

Ascultă. Niciun sunet nu se întorcea la ea de pe coridoarele casei.

— Tată! Tată!...

Lovi cu pumnii în ușă.

— Tanti Valeria! Danay!... Danay!... Nep!

Dar nimeni nu răspundea, nimeni nu venea, liniștită stătea întreaga casă și, parcă, întreaga cetate în acea zi, oricare ar fi fost ea. Merse la geam și privi în depărtare. Dincolo de coroanele copacilor se vedeau acoperișurile caselor din Primi, șiruri-șiruri, dar nicio mișcare printre copaci, pe străzi, prin spatele geamurilor de peste drum. Era ca și cum toată Alrauna se pustiise și Lili rămăsese singură pe lume. Se gândi la ars... la arsă... focul, un altul, o cuprinse și pe ea, dar altfel, și simți o ceață, ba nu, un abur greu în suflet, ca un nor des de alcool, trăgând-o în jos. Avu impresia că încă mai simțea pe buricele degetelor cutele pielii topite, ridurile și faldurile trupului modelat la cald, formele corpului, sânii și vulva deformată, arhitectura demolată a unei femei care, poate, cândva, fusese cea mai frumoasă din cetatea ei, oricare ar fi fost ea, ba poate chiar din întreaga Talpă a lui Tapal.

Lili își scoase capul cât de mult putu pe geam pentru a smulge o privire unui petec îndepărtat de verdeață, o fâșie îngustă din câmpia ce se desfășura în depărtare, dincolo de zidurile ultimului inel, abia decupată între două acoperișuri din partea stangă a casei. Lumea era atât de mare și atât de

goală; ne'Lumea atât de mică, dar atât de plină...

Mai luă o carte, o frunzări, o aruncă departe. Încă una, nici măcar n-o frunzări, o aruncă pe geam. O a treia, ochii îi căzură pe o gravură: un domn invita o doamnă la dans, îndoit de mijloc, politicos; femeia, obeză, stătea pe un pitic ce suferea cumplit și transpira. Lili o aruncă și pe ea pe geam, cu tot cu piticul și gentilul ei domn. Găsi o carte cu copertă neagră, o deschise și citi pe prima pagină: *Scârba sfântului cu sfoară roșie* de Anonymus. Mai jos – stema Alraunei, o mătrăgună în trei inele – și anul două sute patruzeci și șapte, a Treia Cetate. Dădu câteva pagini și descoperi o gravură în care un bărbat ținea în brațe un coșciug minuscul, lângă el o femeie simplă, tare tristă, trist de simplă. Ceva mai încolo – alt cuplu, mai tânăr, de data asta între ei era o pisică. Chipurile lor păreau și ele triste, la fel de triste ca cel al bărbatului cu un cap de cal în brațe. Toți țineau câte ceva în brațe. Lăsă cartea jos, afară se întuneca grăbit. Lili simți răceala punând stăpânire pe trup, dar nu îndrăzni să închidă geamul. Un fior o zgudui și fata începu să tremure. Ridică de câteva ori privirea și scrută atentă colțurile îndepărtate ale podului. Ascultă: nimic. Ridică din nou volumul, care, de data asta, se deschise firesc la un semn de carte: o bucată de șnur roșu, presat între două pagini. Își apropie chipul să privească textura firului mai de aproape și simți un miros straniu ridicându-se de printre pagini, ca și cum o bucată de carne itinerantă, veche, se plimbase prin jurul ei când nu fusese atentă, lăsând în urmă un fin miros de putregai. Citi de-a stânga și de-a dreapta șnurului:

22:01: Și iată că în cea de-a unsprezecea zi a lunii de sticlă a

anului șapte sute patruzeci și unu, a doua cetate, sfântul Taush se scârbi pentru ultima dată.
22:02: Se afla sfântul Taush în grotele Mandragorei, scoborât acolo spre oblăduirea celor alungați și rătăciți, când negru i se făcu în fața ochilor și adormi.
22:03: Și o sete cumplită și o foame teribilă simți în întunericul ființei sale și sfântul Taush nu mai știa unde se afla.
22:04: Iar atunci sfântul Taush se gândi la Tapal și la frații săi și iată că se făcu lumină în spiritul său și se găsi dintr-o dată sub cetate. Tunele se deschideau în toate zările și nesfârșit era întunericul.
22:05: Acolo s-a întâlnit cu omul cu cap de cal, care nu era de la Marele Vierme, dar în casa căruia trăia. Omul cu cap de cal îi povesti sfântului Taush cum era în ne'Lume și tare se mai minuna sfântul, căci el numai din praguri văzuse lumea de dincolo și de fiecare dată se scârbise din toată ființa și nu izbutise să calce mai departe.
22:06: Sfântul păstră și ținu minte tot ce-i spusese ne'sfântul, pe care avu mereu simțământul că-l cunoștea de multă vreme și ascultă tare atent când omul cu cap de cal îi mai spuse ceva: taina ultimă o află sfântul Taush de la omul cu cap de cal și o purtă cu el în afară.
22:07: Se trezi astfel sfântul Taush din ultima sa scârbă și ieși din labirint și începu să propăvăduiască taina ultimă a omului cu cap de cal, care nu era de la Vierme, dar cu care trăia.
22.08: Dar mătrăgunoșii se speriară de vorbele sfântului și-l uciseră și părțile sale se împrăștiaseră în toate zările, până când fură culese, ca pietrele prețioase, de ucenicii săi și duse

adânc în inima pădurii.
22:09: Încă din a doua noapte se spune că sfântul a început să le apară bărbaților cetății în vis și să facă minuni printre aceștia. Și așa a devenit sfântul Taush sfântul subteranelor, al pădurilor și al somnului de bărbat.

Lili închise cartea și se uită pe geam. O cuprinse spaima și vru să cheme din nou pe cineva, dar pe cine? Nu era nimeni în casă, să-i sară-n ajutor – o știa, o auzea, o simțea. Se gândea la arsă și la Alambiq, la tanti Valeria și la Danay, la fetele adormite, dar la tatăl ei nu se mai gândea.

Stătu nemișcată în geam până când seara căzu de-a binelea ca un cadavru peste Alrauna.

Auzi un zgomot și ușița se deschise din nou. Prin ea cineva împinse un blid cu ciorbă groasă și un nou colț de pâine înmuiat în zeamă. Lângă, pe tavă, mai erau o cană cu apă și două lumânări cu un singur chibrit și cremene. Lili nici nu mai încercă să spună ceva, știa că era în zadar; avea să îndure noaptea și a doua zi, cu lecția învățată, avea să iasă din pod. Nu puteau să o țină mai mult de atât, nu, nu aveau să o facă, își spunea și mângâia ceara lumânărilor, le frământa în palme, se pregătea să se încălzească așa cum știa mai bine.

Aprinse una dintre ele cu o singură încercare. Turnă câțiva stropi de ceară pe jos și fixă lumânarea. Lumina era slabă și nu ajungea prea departe; siluetele mobilelor acoperite de cearșafuri proiectau uriași caraghioși ce se luptau, la rândul lor, cu somnul. Pe geam intrau mirosuri noi. Ceva se întâmpla în cetate. Sunete vagi, voci îndepărtate. Se gândi, nu știa de ce, la sfântul Taush, dar gândul îi era neastâmpărat și nu-l putu ține în loc, ci plecă de la ea înainte să-l deslușească.

Rămase din nou goală și singură.

Își aminti de cel de-al doilea cufăr, pe care nu-l deschisese încă. Îl trase mai aproape de lumină și se uită în el: haine de femeie, o mapă cu schițe și o cutie pe care era scris numele mamei sale. Simți un gol în vintre și respirația mângâia tot mai grăbit dantelele mamei pe care le adulmeca cu emoție. Așeză cutia pe jos și o deschise. Înăuntru era o altă cutie de lemn, pe care o deschise și pe ea. Înăuntru, o altă cutie. O deschise și pe aceea și se opri privind obiectul lunguieț și gros, din lemn negru, finisat, neted. În vârf – o crestătură și un capăt ceva mai gros, ca un bulb de floare încă netrezită.

Nu îi trebui mult timp să înțeleagă. Luă obiectul în mâini și-și plimbă degetele pe el, amintindu-și de plimbarea degetelor prin rănile arsei în casa de sticlă mată, sera aceea goală, dar, totuși, atât de plină. Pulpele i se umeziră. Se așeză mai comod și își împinse ușor, ușor, obiectul în taina ei și picioarele îi amorțiră dintr-o dată. Valuri de durere și de plăcere o străbătură. Îl scoase și-l duse la nas. Mirosi. Scoase limba și gustă. Vârî obiectul la loc. Se strâmbă. Chipul mamei îi apăru în spatele ochilor închiși și palmele arsei se iviră și ele de niciunde, arsa pe care nici măcar nu știa cum o chema, ea, cea fără grai (nu voia, ori nu putea?). Lili gemu (a durere? a plăcere?). Acum: chipul arsei, dar palmele mamei. Mama fără glas, fără ființă, ca cea arsă din sera lui Sarban. Gemu și o lacrimă, ba nu, chiar două, nu, nu, iată, sunt trei, fluviu, potop i se scurgea pe obraji și bărbie și Lili împingea și trăgea și plângea și nu mai știa cine era mama și cine era arsa și nu mai știa unde era și cine era, dar ce mai conta?

Adormi încercând să nu se gândească la sfântul Taush,

pe care îl simțea în pod cu ea, și mulțumi gigantului Tapal că era fată și nu băiat, să nu-i vină sfântul în vis să-i împărtășească taina omului cu cap de cal, care, se zice, nu era de la Marele Vierme, dar în casa căruia trăia.

Fu trezită de zgomote de voci, strigăte, explozii. Lili sări în picioare și fugi la geam și ce văzu îi păru un vis, simți însă teama secerându-i picioarele și înțelese că nu visa. Alrauna ardea. Acoperișuri erau în flăcări și urlete cumplite se ridicau de printre flăcările ce cuprinseseră Primi. Până și turnul bisericii era în flăcări, acoperișul pe jumătate prăvălit, pereții niște schelete de piatră. În fața casei, strada ardea, copacii purtau flăcările din creangă în crengă, vântul împingea duhoarea focului prin geamul îngust. Fata se năpusti asupra ușii și începu să o lovească cu mâinile, cu picioarele, strigând:

— Ajutor! Ajutor!

Vântul intra tot mai grăbit și stârnea praful din pod. Turbat, aduna focul cetății și-l turna în curtea lor; Lili plângea și implora casa, implora să o audă cineva, oricine, să urce să-i deschidă, dar nimeni nu părea să o audă, nimeni nu părea să știe de ea și, iată, flăcările cuprinseră anexele casei și nu mai avea să dureze prea mult până când parterul, apoi primul etaj, apoi al doilea, apoi...

— Ajutor!

Lili și-o imagină pe tanti Valeria trezită din somn, capotul ei gros și antic cuprins de flăcări, lovind, prăbușindu-se peste oale și dărâmând tacâmuri pe jos; își imagină slugile îngrămădite într-un colț al camerei lor întunecate și stătute, urlând și plângând îmbrățișate; își imagină tatăl – ars, negru, mort.

Ceva bubui la parter – zgomotele casei se întețeau ca

flăcările din jurul ei. Lili putu auzi, în sfârșit, pași grăbiți pe trepte, uși trântite, câteva glasuri pe care, din cauza infernului de pe străzi, nu le putu deosebi unele de celelalte.

— Ajutor! Ajutor!

Și lovea, lovea în ușă și plângea, plângea și urla, în timp ce furia focului ciupea și mușca din parterul casei.

— Ajutor!

Pașii se adunară pe holul din fața ușii podului și se opriră. Lili ascultă. Cheia fu înfiptă în broască, învârtită. Ușa se deschise. Lili simți o bucurie imensă când văzu clanța mișcându-se, știind că avea să fie salvată, că nu avea să moară, nu atunci și nu așa, dar, până să spună ceva, orice, ușa se deschise de tot și chipul fetei se schimonosi a greață și a teamă.

În prag – un șobolan cât omul, îmbrăcat elegant cu pălărie pe cap și paltonul împăturit pe braț; un altul, lângă el, în halat de medic, ținea în mână o geantă din piele. O priveau tăcuți în timp ce focul devora Lumea și Lili putu vedea dansul limbilor flăcărilor din spatele ei oglindindu-se în ochii negri și perfect rotunzi ai oamenilor-șobolani.

***

Era sfârșitul lumii. Da, era la capătul lumii acest corp fierbinte care se lipea de Sarban. Reușiră să scape de urmăritori pe platforme – lunile de vânătoare nocturnă îl transformaseră pe Sarban dintr-un preot în Primi într-un stăpân al platformelor din Infimi. Strigătele urmăritorilor se pierduseră printre coșuri de fum, brațul preotului strângând tare, în fugă, mijlocul lui Danay și șoldul Marisei. Coborâră în stradă și reușiră să nu fie văzuți când se strecurară printre case în

Primi. Ajunși în încăperea rece, frigul bun și frigul rău se dădură la o parte să facă loc noilor venite; le primiră cu gelozie și le înfiorară, zbârlindu-le părul pe ceafă, puful pe gât. Sarban le făcu loc în cameră și-și ceru scuze de miros: mucegaiul, observase numai atunci, mușca acum și din celălalt perete, pata umedă și verde întinzându-se până la podea, icicolo păru chiar să-nmugurească.

— E numai până mâine, le spuse. Găsesc eu o cale să vă scot de aici.

Preotul închise ușa și le lăsă pe femei să se odihnească pe pat, fericit, în sfârșit, pentru că, deși încercase să răzbune o viață, salvase alte trei și începea să se împace cu gândul că viața mică din Danay, un sâmbure inocent de viitoare suferințe, era o pedeapsă suficientă pentru Nimicul care îi scăpase. Iată, uită-te aici, ar fi vrut să-i spună, uite o viață care crește fără știința ta! Iată viața ce-ți scapă!

Se lungi pe celălalt pat, închise ochii doar puțin, doar cât să mai aline arsura pleoapelor, doar cât să mai mângâie cu somn iepuresc rana dintr-o parte, dar îndată se găsi într-un vis pe care nici nu mai avea să și-l amintească mai târziu și care nici nu mai conta, căci fu trezit apoi de pași lângă pat. Sări să lovească, dar se opri la timp, că în fața lui, pe jumătate luminată de luna ce abia se mijea de după acoperișurile caselor din geam, era Marisa, cea goală și cea plină, sânii ei palizi, șoldul ei primitor, vaginul ei cu labiile măcelărite. Sarban vru să zică ceva, văzând rana cum se vindeca, dar tăcu, să nu-i rupă coaja cu vorbe necugetate, să se-nchidă-n pace. Marisa se întinse lângă el și-l sărută pe tâmplă, pe bărbie.

— O să mă mai iubești la fel? Chiar dacă nu voi putea să-ți ofer copil?

— Chiar dacă, răspunse Sarban și, pentru prima dată după mult timp, vorbele chiar însemnau ceva.

— Dar poți iubi tu doi oameni deodată?

— E numai unul, Marisa. Mereu doar unul. Se plimbă singur prin lume și ți se oprește în prag, te uiți la el, el la tine, e numai unul – unul a fost și unul rămâne. Îi ceri să intre, să treacă pragul, dar el n-o face, și tu știi că te iubește, și tu-l iubești pe acel om. E numai unul. Același, mereu. Îi torni apă într-o cană mică și îi dai să bea, și el bea, mult, până se face ziuă, și cana, mică, tot nu-i coboară de la buze. Apoi se face seară, apoi noapte, tu stai acolo, în prag, cu omul tău; e noapte, apoi zi, apoi iar noapte și iar zi, cana-i tot la buze. Când ți-o dă înapoi e încă plină și în spatele omului, în oglindă, arde pădurea.

Sarban spuse toate astea, dar nu știa dacă în vis sau nu, căci undeva, între cuvinte, adormise și restul se rostise singur. Ce-l trezi fu însă focul și, uitându-se pe geam în grabă, văzu că Alrauna ardea, copaci și acoperișuri, garduri și platforme. Era deja prea târziu: în jurul casei parohiale ziduri de flăcări se ridicaseră fierbinte și, de unde era, vedea bine că focul deja devora de-a binelea colțurile casei. Din cer părea să plouă cu mingi de foc.

Sarban o căută pe Marisa printre paturi; o găsi, o trezi. Ochii ei mari reflectau flăcările de afară, în ea ardea deja, era pe jumătate moartă. Preotul o ridică din pat și o împinse spre cămară, ascultând în jur mugetul casei cuprinsă de flăcări, grinzile trosneau și pocneau a sfârșituri. Marisa urlă și-l strigă pe Sarban. Preotul fugi, o împinse din ușa cămării și o văzu pe Danay. Era întinsă pe jos, așa cum o lăsase, dar nu-i putea vedea chipul – capul și umerii îi erau acoperiți de

mucegaiul îngroșat, scurs de pe pereți, năpădiți de verdeața și de puroiul pereților.

— Îmbracă-te! îi ceru Marisei și o alungă din prag.

Nu voia să vadă și ea ce crezuse el că văzuse: mucegaiul era viu și se mișca. Avea umeri, avea brațe cu care cuprinse umerii negresei, capul acesteia deja vârât undeva sub mâzga urât mirositoare. Sarban făcu un pas spre Danay, când creatura verde ce atârna pe jumătate din perete își întoarse capul spre el și preotul văzu pentru prima data chipul desăvârșit al sfintelor ne'Lumii.

Din nou, un strigăt. Sarban ieși din cămară, știind că era prea târziu, că nu mai avea ce să-i facă lui Danay, și o căută pe Marisa. Holurile erau deja învăluite-n flăcări. Ușile plezneau, grinzile cădeau, se propteau în pereți, îi împingeau, camere deveneau una, căile se-nfundau. Sarban o strigă și o găsi în dreptul geamului. Își făcu cu greu loc, dar, când să ajungă la ea, tavanul, îmbrăcat tot în tăciune încinsă, căzu peste ei. Strigară amândoi, dar aerul fierbinte le pârjoli gâtlejurile și vocile dispărură pe vecie. Sarban reuși să se târască până la Marisa. O văzu: era arsă. Pielea i se adunase în gâlme, bube plezneau. Plângeau amândoi, dar nici urmă de lacrimi, doar abur mic, nimic. Cu ultimele sale puteri, Sarban ieși de sub lemnul ars și o trase pe Marisa după el. Ajunse în dreptul geamului și, adunându-și ultimii stropi de viață, o împinse peste pervaz, lăsând-o să cadă în ceea ce știa că trebuiau să fie boscheți deși sub geam, rugându-se să nu o fi aruncat în tufișuri în flăcări. Sarban căzu pe spate și se luptă cu ultima clipă a vieții sale, încercând zadarnic să tragă de ea. Și pentru ce? gândi și clipi o dată fierbinte, pleoapă lipindu-se de pleoapă, apoi rupându-se. De unde era, vedea o platformă,

iar pe platformă umbre în cerul luminat. Un băiat palid, aproape galben, dar mânjit cu sânge, cu pielea parcă prea întinsă pe față, îmbrăcat în straiele cenușii ale ucenicilor platformelor, se uita când la el, când la Marisa din grădină. Sarban, cu vocea arsă, încercă dureros să vorbească:

— Salveaz-o... Te rog... Salveaz-o...

Băiatul încercă să zâmbească, dar o grimasă spartă și alunecoasă se arătă în schimb pe chip, și lui Sarban, în acele ultime clipe de viață, îi păru că pielea băiatului îi alunecase de pe buze și un gol murdar se arătase înăuntrul capului său. Și tot în ultimele clipe îi păru că vede oameni adunându-se în jurul băiatului de pe platformă; ba nu, nu erau oameni, Sarban știa, ci șobolani: oameni-șobolani. Și așa muri Sarban și, odată cu el, și Barsan și prea multe n-ar mai fi de zis.

Era în ziua a unsprezecea, luna lui Fierar, în anul cinci sute șaptezeci și patru, a Treia Cetate.

(Marea Larvă se întoarce odată cu pagina.)

ALBEDO

ALBEDO

Când dorm în Alrauna, oamenii-șobolani îl visează pe Alecu Deleanu, scriitorul din Infimi, visând la ei.

Se făcea că Alecu călca platformele în dimineața în care arsul fu găsit de Sarban pe treptele bisericii și dus la Krum în casă. Tocmai se întorsese de la o rundă prelungită de adunat excremente în Infimi, ciocănind la porți și golind în cutia din spinare rahatul adunat în oale de noapte și greblând bălegarul din grajduri pentru salpetru. Nu avu somn și hotărî să piardă vremea pe platformele de deasupra Alraunei, ajungând până departe în Primi, aproape de pădure, lângă biserică. Atunci și acolo văzu povestitorul arsul din zăpdadă și urmări siluetele aplecate peste grămada neagră, scrum în zăpadă, la doar câțiva pași mai încolo era puștiul îngrozit. De acolo, de sus, Alecu putea vedea întreaga cetate, până dincolo de Primi, până dincolo de Medii, ba chiar până dincolo de Infimi, dacă se străduia. Dar acum bezna era desăvârșită, lumina de la orizont încă se străduia să se ridice din spatele dealurilor și a pădurilor din depărtare, dincolo de care se ghemuiau alte cetăți. Alecu se întrebă în câte cetăți ale Tălpii se făcuse deja lumină, dar gândul nu se potoli, ci continuă, întrebându-se, fără să vrea, dacă avea să mai fie vreodată lumină în cetatea lor. Mijindu-și ochii, încercă să-și găsească cu privirea acoperișul casei sub care dormea în Infimi, dar nu reuși. Când plecă ochii din nou spre treptele bisericii, bărbații plecaseră și își luaseră și arsul cu ei.

Alecu porni spre cele mai apropiate trepte ale platformelor din Primi. Coborî în curtea unui ceasornicar, auzindu-i la coborâre, în dreptul ferestrei deschise, sforăitul la fel de

precis ca mecanismele la care trudea zilnic. Un câine blând îl mirosi în curte și o pisică îl privi complice de pe pervaz. Sări gardul și porni spre curtea bisericii. Trecu pe lângă farmacia lui Alambiq, dar se opri brusc – Alecu avea un miros strașnic, cu el scria. Făcu câțiva pași în spate și îngenunchie lângă peretele farmacistului, inspiră și se încruntă. Acolo unde peretele întâlnea pământul, scriitorul săpă în zăpada măruntă și adulmecă țărâna. Zâmbi. Se ridică și merse mai departe, apropiindu-se cu pași șovăitori de craterul lăsat în urmă de trupul arsului cules de preotul paroh și de felcer și dus undeva, Alecu nu știa unde, nici de ce, dar bănuia ceva și ridică privirea, căutând casa lui Krum și, da, iată, acolo sus, în spatele unei mici ferestre ascunse, acoperite – un punct de lumină în noapte. Scriitorul se așeză în șezut în spațiul lăsat gol și cald de străin și se uită către acea lumină atât de fix, încât, după un timp, punctul începu să plutească în aer în fața ochilor săi și Alecu știu că era vremea să plece acasă.

Se întoarse în curtea ceasornicarului, salută pios câinele și pisica și îi păru, la umbra tuturor umbrelor, că animalele îl salutară înapoi, probabil la fel de pios. Urcă scările și o luă la pas grăbit spre Infimi, trecând pe deasupra caselor adormite din Primi și din Medii, în care, iată, încă nimeni nu știa că, în acea noapte care nu se mai termina, totul se schimbase în cetate, nu doar pentru cei-ce-se-trag-din-mătrăgună, ci și pentru bravii și întreprinzătorii locuitori ai cartierului Medii, poate, de ce nu?, și pentru cei din Infimi, cei din umbre, cei de la margini.

Platforma trecea chiar peste podul în care Alecu își făcuse culcuș cu câțiva ani în urmă. Nu mai merse până în capăt, până la treptele pe care le știa atât de bine și care

coborau într-o curte jegoasă, îmbrățișată din toate părțile de casele înalte ale zilierilor din Infimi. Deschise trapa și coborî în podul ticsit cu mobile vechi, acoperite cu cearșafuri îngălbenite de vreme, printre cărți roase de umezeală și saci de cartofi. Aprinse cu grijă opaițul și își așteptă prietenul său cel mai scump. Ascultă, ținându-și respirația. Pașii mici se auziră pe scândurile fragile și Alecu zâmbi: de sub salteaua întinsă direct pe jos ieși un gândac mare cât o monedă de cincizeci de Colți, cu antene lungi și sprințare, pipăind aerul din fața sa a salut și a căutare.

— Ce faci, amice? întrebă Alecu și-și plimbă ușor buricele degetelor pe spinarea chitinoasă a gândacului.

Acesta îi lovi degetul mare de două ori cu antenele și povestitorul înțelese totul. Se lăsă pe spate și, întins pe salteaua mucegăită, privi către stele prin trapa deschisă a acoperișului, așteptând în zadar dimineața, adormind în acea așteptare și visându-l pentru prima dată pe omul cu cap de cal.

Înveșmântat în straie lungi, negre, ca un călugăr al sfârșiturilor, omul cu cap de cal i se arătă în acea stare incertă de veghe, când cerurile se aprinseră deja în trapa din acoperiș, dar negura încă nu se scuturase de pe mobilele și cutiile și sacii din mansardă. Praful plutea vâscos în jur, iar Alecu, printre pleoapele arzând a somn, văzu mișcare în umbrele podului. Se ridică în capul oaselor și deschise ochii mai larg; ca un pește ce se zbătea după aer, Alecu se smuci înspre lumină. Acolo, în fața lui, forma se materializa încetul cu încetul, trudind parcă la tot ce era în jurul său, formându-se din umbrele ce-l împresurau, ca și cum nu doar această nouă creatură depindea de tot ce-l înconjura, ci totul din jur depindea, la rândul său, de ea. Scriitorul nu se temu; în acele clipe i

se păru că întreaga sa viață de până atunci nu fu decât o lungă și solitară așteptare a acestei ființe cu corp de om și cap de cal. Era liniște în Lume. Nimeni nu spunea nimic, doar respirația grea, apăsată, își croia drum din miezul creaturii, năvălind prin nările imense ale calului în lumea de afară. Ochii povestitorului se obișnuiseră cu lumina mută și văzu franjurile de carne proaspătă atârnând pe la tăietura capului, auzi picurii de sânge lovind podeaua, umoarea roșie scurgându-se printre scânduri. Alecu știa ce avea de făcut, pentru că mult, mult sânge mai supseră acele scânduri din podul său.

Apoi totuși:

— Cine ești? întrebă Alecu, dar nu primi răspuns.

Prin mintea scriitorului începură să se scurgă scenarii și cel mai apăsător era cel în care acel om știa multe despre el, poate prea mult, poate chiar totul, purtând acea mască hidoasă pentru a-l învăța minte, pentru a pune capăt întregului coșmar, așa cum și Alecu și-a dorit în nenumărate rânduri să pună capăt la tot: la poveștile sale ferite, la lecturile sale nocturne, la întregul său ritual al povestirii. Poate chiar la întreaga sa viață. Dar Alecu nu avea să afle asta acum. Dacă acea creatură, oricine sau orice ar fi fost ea, știa despre literatura sa, nu părea să o intereseze. Scriitorul se uita în jur pentru a se asigura că erau singuri.

— Ce vrei? întrebă din nou, dar omul cu cap de cal nu voia să intre în dansul său cu întrebări și răspunsuri, ci părea să vrea să facă el pașii săi, să dicteze el cadența sa, așa că îi ceru scriitorului, cu un glas tocit și rătăcit undeva departe, în spatele cărnii de cal, parcă din altă lume, să asculte și să citească.

Cu vocea sa îndepărtată, omul cu cap de cal îi spuse că, începând din acea dimineață, avea să-l viziteze și să-i dicteze o nouă povestire; îi ceru să aibă grijă, să pună totul pe hârtie exact așa cum i se spunea.

— Și ce să fac cu restul poveștilor mele? întrebă Alecu, încercând astfel să afle dacă acea creatură știa ceva despre literatura sa mereu neterminată, desăvârșită doar în alții, dar acesta îi spuse simplu că nu-i păsa de creațiile sale și să continue să facă așa cum credea de cuviință.

Alecu se gândi că, probabil, omul cu cap de cal știa tot ce era de știut.

Până să mai spună scriitorul ceva, creatura se întoarse pe călcâie, roba lungă și neagră foșni, și se strecură printre mobile, intrând într-un colț întunecat al podului. Alecu ascultă liniștea pentru o vreme, apoi știu că bestia plecase. Se întinse pe saltea și se întoarse pe o parte. Lovi de câteva ori cu unghia în scândura de lângă cap, chemându-și prietenul cu șase picioare și două antene, dar acesta nu veni. Probabil că arătarea cu cap de cal îl sperie, se gândi Alecu și închise ochii.

Pesemne că ațipi în vis, pentru că, atunci când deschise ochii, văzu că lumina de afară năvălise în pod și se instalase deja printre mobile și totul era dureros de limpede. Își aminti de visul său, de omul cu cap de cal și de îndemnul acestuia de a asculta și a scrie. Fusese atât de real, încât Alecu simțise chiar și mirosul cald de măcelărie, auzise picuratul sângelui. Vru să-și cheme prietenul să-i povestească straniul vis, dar îl găsi cu toate cele șase picioare ale sale în sângele din mijlocul podului, pipăind pelicula închegată cu antenele sale.

Stătuse mult așa, întins pe saltea, uitându-se la

gândacul acela cum pipăia tacticos petele de sânge și știa că era sânge de cal, înțelese atunci și acolo că acel om cu capul său straniu nu fusese în vis și că avea să se întoarcă. Dar până la noapte mai era, și Alecu avea de desăvârșit literatura sa.

Mâncă pâine și cartofi și bău o carafă cu vin acru; își rulă puțin tutun într-o foaie învechită și urcă pe acoperiș. Dimineața în Infimi. Mirosuri încălecate se ridicau dinspre gârlă și se întâlneau jos, în străzi, printre oameni, cu duhorile gropii de gunoi. Zidurile exterioare ale cetății nu puteau ține în frâu miasmele de pretutindeni și parcă din interiorul fiecăruia. De jos urcau către Alecu vocile copiilor ce se jucau în alei și ganguri infecte, fără părinți, mereu fără părinți, unul altuia tată și mamă, niciodată întru totul copii. Alecu fuma cu spatele la cetate, peste zidurile din Infimi se contura câmpia și știa că în depărtare erau alte cetăți cu alți oameni, dar în care era musai, își spunea, să fie cineva ca el, poate chiar el, fumând și privind de departe spre alt el. Se întoarse cu fața spre Medii, peste zidul despărțitor vedea acoperișurile caselor bine rânduite, hornurile lor mereu suflând fum din cuptoare cu belșug, pivnițele mereu agitate, străzile neîncetat călcate. Și dincolo de ele, sus, înfipt în coasta muntelui, era Primi, ultimul bastion al mătrăgunoșilor, cetatea lui Taush, cel de printre praguri. Gândindu-se la sfântul cu sfoară roșie, Alecu trăgea din tutun și savura gustul acelei povești prelingându-i-se asemenea unei rășine dulci pe pereții minții sale. Ce poveste desăvârșită, gândi Alecu, desăvârșită în fiecare dintre cei care o aud, cei care duc cu ei în morminte uitarea poveștilor. Poveștile trebuie uitate ca să dăinuie, își spuse. Scrumul îi arse degetele și scriitorul aruncă mucul de țigară

în stradă. Apoi se gândi la omul cu cap de cal și la ciumafaia de zilele trecute, întrebându-se dacă nu cumva pășeau mână în mână spre ultima sa mare demență. Și ce dacă? își spuse Alecu Deleanu. Și ce dacă? Aș putea muri și aș putea deveni o poveste chiar bună, gândi. Dar sângele? se întrebă în sinea lui. Să fi fost al lui? Poate că uitase să-l curețe ultima dată, sau poate, de ce nu?, era chiar al omului cu cap de cal, se gândea, și tare îi mai plăcea să gândească, pentru că acele gânduri erau numai ale sale, se nășteau și mureau în el, deci erau desăvârșite.

Coborî în pod și înmuie cârpa într-o găleată cu apă cu care apoi frecă sângele de pe podea. Când termină, își mai rulă o țigaretă și, cu ea în colțul gurii, presată bine de buze uscate, merse într-un colț, împinse mobila și ridică două scânduri. Scoase un sul de hârtii îngălbenite de sub podea. Acoperi gaura, împinse mobila la loc și se întoarse pe saltea, unde, scoțând câteva foi albe și un stilou de sub saltea, începu să scrie.

Se oprea, citea ultimele rânduri, scria. La un moment dat, simți prezența prietenului său tăcut pe umărul stâng. Îi spuse că nu-i plăcea să i se citească opera peste umăr și gândacul plecă. O ținu așa, tot scriind și tot citind, mâzgălind și corectând câteva ceasuri până când stomacul i se trezi și umplu podul cu vaietele sale. Înfulecă un colț de pâine uscată cu câteva felii de pastramă tare și mult prea sărată și, când să dea carafa pe gât, văzu că n-avea ce bea. Ascunse foile sub saltea și coborî în stradă. Infimi colcăia și Alecu se lovea de umeri osoși în mulțime, ca și cum era în ei, în toți, și nu ar fi putut scăpa de ei, de parcă aici, în Infimi, cetatea se întorcea pe dos și fiecare trăia în măruntaiele fiecăruia. Scriitorul intră

într-o cârciumă din colțul străzii și ceru o bere.

— Ești fioros, maestre Alecu? întrebă umflatul de lângă butoi.

— Azi nu. Trece-mă pe catastif, șefule, zise Alecu și căută să-și facă loc într-un separeu întunecat, unde, în spatele unei uși întredeschise, o tânără femeie lua în gură mădularul găunos al unui moșneag.

— Nu e prea devreme? glumi Alecu și bătrânul zise că niciodată nu e prea devreme pentru o muie.

— Și nici prea târziu, șopti scriitorul admirând chelia buboasă și ridurile adânci de pe chipul acelui moșneag care încă ducea o minunăție de bărbăție după el.

Bătrânul horcăi ceva, probabil un râs, și Alecu ieși, trântind ușa în urma lui. Luă berea de pe tejghea și îi ceru să treacă și halba pe datorie, avea să o bea acasă. Și, până să protesteze omul, Alecu fu deja în stradă, cu degetele pline de spuma berii, înghiontând în jur, făcându-și loc; ajunse la casa cu trei etaje, o ocoli și urcă scările ținându-se doar cu o mână, în cealaltă berea, grijuliu să nu fie văzut. La etajul trei auzi o voce – un puști scoase capul pe geam și-l întrebă:

— Nea Alecu, nu-mi dai și mie o gură de bere?

Scriitorul îi întinse halba, puștiul bău și Alecu porni mai departe către pod, lăsându-l în urmă pe băiat cu mustața sa albă de spumă.

Petrecu toată ziua lucrând la noua sa povestire și, când crezu că e aproape gata, puse punct și o piti sub saltea. Se îmbrăcă și ieși din nou în stradă. Se înserase în Infimi și larma din stradă își cunoștea ecoul în cea din balcoane și de pe platforme. În acea parte a cartierului era mai mereu veselie mare, nimeni niciodată nu părea să doarmă, lumini ardeau în

fiecare geam și gangurile erau doldora de glasuri, râsete și, spre dimineață, bătăi. Câteva străzi mai încolo era cartierul pungașilor, zis Burta Vacii, și nemernicia se luase și aici, contaminase colțurile de stradă și tavernele. Alecu respiră aerul cald, dens, și gândi că, acum că aproape ajunsese la capătul unei noi povestiri, nimeni, nici măcar acel închipuit ori aievea om cu cap de cal, nu ar fi putut să-l silească să o termine pe hârtie. Ocoli cele mai apropiate cârciumi și porni prin ganguri pline de târfe și borfași.

***

Alecu scrisese prima povestire la douăzeci de ani și cam o dată la șase luni izbutea să ducă o povestire până la capăt, apoi să o termine de-a binelea în felul său. Acum, după zece ani, nimic nu se schimbase, ritualul era mereu același: altă povestire, altă tavernă, alt om, doar ascunzătorile păreau a fi aceleași – cele câteva canale în care pișatul și căcatul cetății se adunau în valuri groase și scârboase. Alese o cârciumă în care nu mai intrase niciodată, una deschisă de curând, pământ neîntinat de povestirile sale: *Orierul fără oi* (cineva scrijelise pe firma de lemn un *c* în fața oilor și mâzgălise întregul șold al bietului oier cu o dâră roșie de vopsea; stăpânul cârciumii pesemne se amuza pe seama firmei sale, de vreme ce nu o schimbase). Alecu intră și se uită în jur: la fiecare masă erau câte patru sau cinci bărbați, sub mese câini hămesiți, pe mese ospățuri ieftine, dar grele, printre mese fete cu halbe agățate la brâu și cu câte un sân la vedere. Alecu merse la bar și ceru o bere. După ce îi fu turnată într-o halbă ciobită, se întoarse și se uită la oamenii tavernelor și gândul îi fugi, ca de obicei, către pivnițele lor, a celor care aveau așa ceva,

desigur. Alecu era de părere că poți spune multe, dacă nu chiar totul despre un om, după pivnițele, cămările și podurile sale, după locurile acelea ferite în care își ascunde tot ce e nedorit de alții și mereu dorit de el. Se gândea că, de fapt, jegoșii din fața lui probabil nici nu aveau pivnițe și își spunea, ca de atâtea ori înainte, că, dacă ar fi avut el un beci gol, ar fi fost cel mai fericit om. L-ar fi lăsat gol și ar fi știut că e un loc undeva, acolo jos, în care el nu e, în care dacă ar fi vrut ar fi putut scăpa de el. Dar nu avea, Alecu nu avea decât un pod, care nici măcar nu era al lui, în care se ascundea, dar în care dădea de el în fiecare zi, în care nu putea scăpa de el. Și își mai spunea că până și podul lui ar fi fost un loc mai fericit dacă ar fi avut și o pivniță, pentru că ar fi știut că undeva, sub casă, el nu e de găsit. Așa se făcea că era peste tot și asta era, uneori, insuportabil.

— Ce te frământă, tinere? auzi un glas lângă el și întoarse capul.

Era un bărbat mai în vârstă, dar care se ținea bine, umeri lați și șolduri grele. Palme mari înfășau în piele halba goală. Alecu dădu din cap și zise că nimic.

— Eh, nimic. Cum nimic? răspunse bărbatul. Nu te-am mai văzut pe aici.

— Asta pentru că nu am mai fost pe aici, zise Alecu. Dar stau la câteva străzi de aici. E loc nou?

— Nou, zise bărbatul. E al meu. Mai am vreo două, dar mai încolo, spre Poartă. Sunt din Medii, dar nu am cum să-mi fac damblaua cu cârciumile mele pe acolo, mă înțelegi. Acolo sunt un ins, cum să zic?... respectabil. Am o măcelărie, port costum și fut femei, râse bărbatul. Eh, dar văd că n-ai tu chef de vorbă acum. Lasă că-ți facem îndată.

Bărbatul dădu semn să i se aducă lui Alecu încă o bere și se aplecă să-i șoptească la ureche:

— Aici am cârciumi, port căcatul ăsta de cămașă ponosită și mi-o iau în cur. Uomo universale! zise și iar râse de se zguduiră halbele în rafturi. Tu cu ce te ocupi, tinere?

— Sunt scriitor, zise Alecu și luă o gură din berea proaspătă.

— Scriitor, ai? Și ce scrii? Balade, cântece, ai?

— Nu. Povestiri.

Bărbatul lovi cu palma în lemnul tejghelei și ceru cu asprime băiatului din spatele acesteia ceva mai tare de băut pentru *domnul scriitor*.

— Bă, băieți, zise omul către toți cei adunați în jurul meselor, azi avem un povestaș printre noi. Cum îl primim?

Și bărbații, și femeile ridicară halbele pline sau goale și strigară într-un glas:

— Bine!

— Bea, zise apoi bărbatul către Alecu, bea repede și poftește să ne povestești ceva.

Alecu dădu tăria pe gât și o stinse cu câteva guri curajoase de bere. Cineva deja îi adusese un scaun în mijlocul cârciumii. Alecu se așeză.

— Țitera! strigă patronul și un puști ieși de undeva, parcă de sub o masă, ba parcă din pământ cu totul, și începu să ciupească încet, lent din coarde.

Alecu Deleanu începu să povestească, cu mâinile împreunate- poală, cu ochii închiși, cu capul plecat, recitind aproape cântat, literă cu literă, cuvânt după cuvânt, propoziție cu propoziție, legănând astfel și ținând isonul brațelor vânjoase din jur ce ridicau și coborau halbă după halbă. Alecu le

povesti despre o altă cetate (Care? se auzi de la mese, dar Alecu nu răspunse.), în care un călător fu adus pe copite ostenite de cal și lăsat la un han să înnopteze. Acel han de la ieșirea din cetate, în pragul pădurii, părea părăsit și tare necăjit mai era călătorul gândindu-se că avea de petrecut noaptea sub cerul liber cu toate lighioanele codrului. Dar mare îi fu mirarea când văzu că ușa se deschise și un bărbat palid, lung și obosit îl pofti înăuntru. (Bărbații și femeile ascultau răpuși, iar lui Alecu, prin ale sale pleoape închise, îi păru că până și câini se opriseră din lins unsoarea de pe cizme și ascultau.) Gazda îi oferi călătorului o cameră și îi arătă unde să-ți țină mârțoaga peste noapte. Îi mai spuse că-l cheamă Toma și că se îngrijește de han, dar călătorul avu impresia că altcineva trebuia să fie stăpânul hanului, nu acel prăpădit, care, pesemne, trebuia să fie doar îngrijitorul hanului în lipsa patronului. Călătorul urcă în camera sa și se culcă, nerăbdător să vină dimineața și să pornească din nou la drum către cetate. Însă, în toiul nopții, ceva îl trezi și, privind pe geam în spatele hanului, îl zări prin tufișuri pe Toma, trăgând după el un sac de rafie și coborându-l în pivnița de sub han. Călătorul, curios, se îmbrăcă și coborî scările în pivniță, unde îl găsi pe Toma hrănind o gură imensă de lut căscată în pământ cu câțiva mormoloci mari cât pumnul. Călătorul nostru o luă la fugă, însă Toma nu vru să-l lase – încerca din răsputeri să-i explice ceva, dar călătorul nostru nici că voia să audă, se zbătea și se lupta să scape cu viață din acel han al morții. (Oamenii uitară de halbe și de ciolane.) Și tot încăierându-se ca animalele, călătorul nostru îl azvârli pe hangiu pe scări în jos, ucigându-l atunci și acolo. Cuprins de spaimă, porni să ascundă trupul hangiului într-o odaie întunecată, dar, când

aprinse lumânările, descoperi îngrozit că întreaga încăpere zăcea plină de alte hoituri, unele vechi, cu totul roase de putreziciunea morții, altele noi, și o rupse la fugă. Însă, când să-și încalece mârțoaga, auzi un muget gros, adânc, din inima pământului, chemându-l pe vecie către el.

Terminând de istorisit Alecu acea povestire plăsmuită despre hangiul Toma și gura de lut din pivniță, câte unul și altul își aminti de berea răsuflată din fața și începu să mormăie molfăind la vreun șorici tare. Stăpânul *Oierului fără oi* se încruntă și-l întrebă dacă asta fusese totul.

— Asta e tot, zise Alecu, dar știa că nu era adevărat, nici pe departe.

— Păi cum, măi, tinere povestaș, chiar așa? Ne lași cu ochii-n soare, vorba lui ăla?

— Cum vă las, stimate domn? Așa se termină povestirea.

— Măi, tu ne ascunzi ceva. Ori asta, ori ești un povestitor dat dracului de prost, râse bărbatul și, ca la ordin, întreaga cârciumă râse odată cu el.

Alecu zâmbi, dar nu zise nimic. Dădu pe gât ultima înghițitură de bere și vru să plece, dar patronul se pare că avea alte planuri pentru el.

— Măi, tu ești sigur că așa se termină? Vrem sau nu vrem să știm cum se termină? întrebă omul adunătura din jurul meselor și toți strigară într-un glas că vor, cum să nu vrea.

— Iată! zise bărbatul. Oamenii vor să știe cum se termină.

— Dar v-am spus cum se termină, zise Alecu senin. Așa se termină.

— Cum, măi, băiete? Și ce e cu gura aia din pivniță? Ce e cu hoiturile alea din odaie? Ce i-a zis gura aia în muget? Ce, îți bați joc de noi? Ne crezi mai proști? Crezi că noi nu vrem sfârșituri?

Și toți, într-un glas, că vor sfârșituri, vor sfârșituri!, și râseră cu toții cu subînțeles.

— Acela e sfârșitul, spuse Alecu din nou și îi cuprinse pe toți cu privirea. Așa se termină, călătorul aude acea...

Dar, până să isprăvească ce avea de zis, patronul îl plezni peste față atât de tare, că-l doborî. Mulțimea începu să râdă, bărbile bubuiau în hohote, sânii săltau în sughițuri. Alecu simți o cizmă înfiptă-n coaste și apoi se trezi luat pe sus de brațele vajnice ale patronului și aruncat în stradă.

— Marș la căcat, povestașule, până nu te sfârșesc eu pe tine!

Râsetele continuară în spatele ușii de lemn. Alecu rămase în bezna gangului, ascultând și încercând să-și tragă sufletul. Când își reveni, însă, nu se ridică, ci așteptă, căci mereu se întâmpla la fel, știa prea bine. Alecu întâlnise la viața lui oameni care nici măcar nu izbuteau să-și întindă tâmplele pe pernă seara dacă nu știau cum se termină o poveste pe care o auziseră în acea zi, oameni care trebuiau, cu orice preț, să știe cum se isprăvește ceva. Așa că știa că trebuia doar să aștepte în întuneric, și iată că, nu după mult timp, ușa se deschise din nou și un tânăr blond, având nu mai mult de nouăsprezece, douăzeci de ani, cu părul lung și cam uscățiv, probabil ros de vreo boală încă din pruncie, ieși să-l caute.

— Hei, îl auzi, ești pe aici?

— Aici, zise Alecu și se ridică.

Băiatul se apropie și-l întrebă:

— Ia zi, chiar așa se termină?

— Tu ce crezi?

— Nu, răspunse băiatul.

— Dar cum crezi că se termină? întrebă Alecu.

— Nu știu, de aia întreb. Tu trebuie să știi; tu ești povestașul. Dar mie mi-a plăcut și vreau să știu cum se isprăvește.

— Cum ai vrea să se isprăvească?

Băiatul oftă și se uită în altă parte.

— Hmmm... Mi-ar plăcea să...

Dar se opri.

— Hai, zise blondul, te rog, termin-o! Te plătesc!

— Nu-mi trebuie banii tăi.

— Atunci dau de băut. Uite, stau aproape, singur într-o odaie, nu port nimănui de grijă, nimeni nu-mi poartă de grijă. Mă numesc...

— Șșt, îl întrerupse Alecu. Nu mă interesează cum te cheamă. Personajele mele nu au nume.

Tânărul râse și întrebă:

— Acum sunt personajul tău?

Și îl atinse pe Alecu, așezând palma pe pieptul său; scriitorul nu zise nimic, nu-și schimbă înfățișarea, nu mișcă niciun deget, doar spuse că, dacă voia, putea să-i spună cum se termină povestirea, dar trebuiau să meargă la el acasă. Băiatul încuviință, spunând că nu are cum să întoarcă spatele (aici râse) unei povești despre o gaură imensă (și râse din nou).

— Arată-mi cea mai apropiată platformă, zise Alecu și băiatul îi arătă.

Tânărul se miră când văzu gândacul ieșind de sub saltea și urcându-i povestitorului în palmă. Râse, apoi încercă și el, dar gândacul nu voia; se furișă sub saltea și nu mai ieși de acolo toată seara. Bărbații traseră din pipă și stătură îndelung în umbre fără să scoată o vorbă, băiatul privindu-l pe Alecu în razele lunii strecurate printre grinzile podului, scriitorul uitându-se neîncetat la cer prin trapa deschisă în acoperiș. După un timp, Alecu spulberă tăcerea:

— Ai pivniță?

Băiatul îl privi atent și spuse că el nu, că nu e proprietar, că stătea în chirie la o babă, care nu-l baga în seamă și pe care nu o băga în seamă, cu o baie comună, fără bucătărie; spuse că mânca prin crâșme, mai făcea un ban lucrând ca... Dar Alecu îl opri întrebând dacă bătrâna avea pivniță.

— Are, da, dar nu știu ce ține în ea. De ce?

Alecu răspunse însă cu o întrebare:

— Vrei să afli cum se termină?

Băiatul dădu din cap că da și Alecu începu să povestească de unde se opri în *Oierul fără Oi*, istorisindu-i băiatului acea poveste de iubire neașteptată dintre călător și gura de lut din pivniță și cum a continuat acesta să-i ofere mormoloci imenși cât bebelușii, creaturi care scoteau sunete chinuitoare.

— Apoi, continuă Alecu, reveria i-a fost întreruptă de zgomote și călătorul a înțeles că cineva a poposit la han chiar în acea clipă. A fugit la intrare și l-a poftit pe noul călător înăuntru, prezentându-se drept Toma, hangiul acelui loc primitor de om, și oferindu-i cheia unei odăi din primul cat al hanului.

Băiatul ascultase sfârșitul poveștii cu multă atenție. Alecu era un povestitor iscusit – îmbogățea unde nu era, secera unde era din belșug; blondul avu impresia că Alecu îl luase de mână și-l plimbase prin poveste, dar nu, vedea și el, degetele scriitorului îmbrățișau pipa, nu brațele sale. Îi privi mâinile lui Alecu și zâmbi. Fără să mai scoată o vorbă, tânărul își trase cămășa peste cap și-și dădu pantalonii jos, rămânând gol în podul lui Alecu. Scriitorul, și el tăcut și parcă ceva mai absent, își dezbrăcă și el mecanic hainele. Bărbații își priviră goliciunea. Băiatul era deja tare și Alecu îi putea auzi respirația grea.

— Mi-a plăcut, zise tânărul. Mi-a plăcut mult.

Se întinse pe saltea, lungindu-se pe o parte, lumina lunii se adunase parcă toată doar pe fesele sale rotunde, ferme, înghesuindu-se orbește pe acele semisfere june, perfecte. Oftă lung, senzual, închise ochii – pentru câteva clipe, Alecu dispăru din fața lui. Îl auzea pe scriitor mișcându-se prin întuneric; băiatul îl aștepta pregătit, deschis, cu ochii strâns închiși și inima lovindu-i pieptul. Apoi simți usturimea cumplită în spate, dar nu cum și-ar fi dorit, ci ca și cum un fier încins îl străpunse, dar nu unde și-ar fi dorit el. Încercă să strige, dar arsura îi trecu prin plămâni și-l înecă umed și fierbinte. Întoarse capul și-l văzu pe scriitor trăgându-l de pe saltea, împingându-se cu putere în lungul pumnal înfipt în spate. Ajuns pe podea, observă că niciun strop din el nu pătase salteaua. Alecu scotea și împingea cuțitul așteptând sfârșitul, și penisul i se întărise dureros.

Se ridică de pe trupul băiatului doar în clipa în care putu fi sigur că era mort. Sfârșise încă o povestire. Șterse pumnalul cu o cârpă și scoase dintr-un sertar un șiș cu care

scrijeli în pielea tânărului SFÂRȘIT, apoi trase de sub saltea hârtiile pe care scrisese povestirea hangiului Toma și a gurii din pivniță și, făcând-o sul, i-o vârî tânărului în gură. Îl înfășură într-unul dintre cearșafurile de pe mobile și-l trase într-o parte a podului.

Preț de câteva ceasuri, curăță sângele de pe jos; ciuguli ceva mărunt și bău niște tărie ascunsă în sticle mici; se masturbă și dormi iepurește. Apoi, când luna se poticni chiar în trapa acoperișului, Alecu îl ridică pe tânărul mort pe un umăr ca pe un covor și porni cu el către groapa de gunoi și mizerii de lângă zidul exterior al Alraunei.

Ghena era ferită de oameni cu ajutorul unor garduri de lemn, prin care și peste care duhoarea năvălea însă cu năbădăi în acea parte sudică a Infimi, biciuind cu boală casele sărmanilor din apropiere. Alecu aruncă pachetul de carne ucisă peste gard și sări după el. Îl lăsau puterile, așa că începu să-l tragă până la cea mai apropiată gaură în care, săptămânal, căcatul și pișatul din Infimi și de dincolo de el era adus în roabe imense și vărsat, lăsat pradă vremii și naturii. Alecu își aruncă sfârșitul povestirii în căcat și plecă.

***

Ajuns acasă, Alecu se dezbrăcă și se întinse pe saltea. Bătu de câteva ori cu degetul în podea, dar prietenul său nu se arătă. Nu-l miră prea tare, Alecu observase că sfârșiturile povestirilor sale îl speriau deseori, așa cum fac sfârșiturile cu oricine, în afară de cel care le invoca. Pe acela îl sperie începutul. Acum că totul se terminase cu bine, Alecu simțea cum îl ciupea somnul de margini, ca mucegaiul; capul îi atârna greu pe perna din paie, chipul se schimonosise. Se închipuia

mort și, ca de multe ori la culcare, Alecu se conduse pe sine în lumea visului, imaginându-și că-și îngroapă singur trupul mort într-o pivniță mică și răcoroasă. Gândul acesta izbutea mereu să-l adoarmă îndată, așa că Alecu sforăia de mult, când omul cu cap de cal se strecură printre mobilele din pod și se așeză pe scaunul de lângă salteaua povestitorului.

Scriitorul deschise ochii și văzu creatura, cu mâinile (de om) împreunate în poală, ochii calului privind în gol ca ai unei păpuși în ațe. Primul lucru pe care vru Alecu să îl știe fu dacă omul cu cap de cal îl urmărise în acea noapte, dacă aflase de sfârșiturile povestirilor sale, dar omul cu cap de cal nu-i răspunse. Se părea că acea creatură auzea și rostea doar ce voia ea și Alecu nu știa cum să schimbe așa ceva. După câteva clipe de tăcere, hotărî că nu-i păsa, ba mai mult, că prezența monstrului, orice ar fi el, nu numai că nu îl mira, ci i se părea chiar firească, ca și cum, dacă ar fi existat un om cu capul unui cal pe umeri, numai în podul său s-ar fi putut afla la acea oră, și că podului său, de fapt, întotdeauna i-a lipsit un singur lucru: un om cu cap de cal.

— Scoate o hârtie și scrie! ordonă creatura.

Alecu făcu ce i se ceru – scoase câteva coli de hârtie de sub saltea și începu să scrie ce îi istorisea, mecanic, omul cu cap de cal, care își începu strania povestire cu somnul unei fete din care copila nu avea să se mai trezească niciodată. Alecu asculta și scria despre o cetate în care fetele, pe rând, una câte una, primeau vizitele nocturne ale unor oameni-șobolani care fie că le urmăreau din umbrele camerelor, fie, odată ce prinseseră curaj, le atingeau în somn, le pipăiau pielea, le adulmecau mirosurile trupurilor adormite, le ligeau sfârcurile și labiile și juisau în jurul lor, tăcute creaturi ale

nopții cu blană fină în care prindeau fiecare rază de lună; emisari strălucitori.

Se adunară câteva pagini de descriere ale acelui peisaj nocturn, mecanici ale umbrelor unei cetăți care se metamorfoza în jurul locuitorilor săi, sub ochii lor, și totuși nevăzut. Alecu se convinsese: omul cu cap de cal avea har de povestitor, pentru că încheiase aceste prime episoade cu clipe de așteptare, suspansul unor scene în care prima fată cade în somn și nu se mai trezește, durerea mamei în zorii zilei, spaima cetății și neputința medicilor. Omul cu cap de cap duse povestea până la clipa în care copila, răpusă de somn, pășește în acea cetate a visului, coborând treptele ascunse într-un zid pe care Alecu îl știa foarte bine.

— Unde coboară? întrebă Alecu.

— Mâine, răspunse musafirul și se ridică și, fără alte vorbe de prisos, se strecură la loc printre mobile și dispăru.

Alecu reciti câteva pagini și văzu că sunt bune. Nu era povestea lui, dar putea deveni. Totul depinde de cum se sfârșește, își spuse și se întinse. Adormi îndată.

Dar omul cu cap de cal se ținu de cuvânt. În următoarea noapte veni din nou și Alecu scrise ce-i povesti, despre treptele ce duc în cetatea de sub cetate, despre pereții vii ce respiră, acoperiți de părul scurt și dur al cailor; scrise despre încăperea în care lanțuri atârnau de tavan și în care un bărbat acoperit din cap până în picioare de larve trudea ceva nevăzut la o masă din colț. Alecu vru să știe cu ce se ocupa omul cu larve, dar omul cu cap de cal îl ținea pe acesta în povestire mereu cu spatele întors la Alecu, niciodată spunând prea multe despre el. În schimb, timp de câteva nopți lungi, omul cu cap de cal istorisi amănunțit soarta fiecărei familii din

cetate cu fete între unsprezece și cincisprezece ani, iar Alecu îi putu simți satisfacția din glas, savuroasă ca o friptură înecată în vin, și scriitorul, nefiind povestea lui, dar știind că putea oricând deveni, începu să simtă și el gusturile și mirosurile.

***

Câteva săptămâni i-au luat omului cu cap de cal să adune fetele din povestire în cetatea de sub cetate. Alecu și noul său prieten intrară astfel împreună în vară și scriitorul simți din nou, vag, ca o bănuială, pofta de a scrie singur o povestire. Îi ceru voie, dar din nou omul cu cap de cal nu spuse nimic, ci, ca de fiecare dată în pragul dimineții, se ridică tăcut și dispăru în spatele mobilelor.

Chiar în acea zi, Alecu începu să scrie o nouă povestire și, cât timp lucră la ea, aproape două săptămâni, nu mai fu vizitat de omul cu cap de cal. Scriitorul îi simțea lipsa, se obișnuise cu acele vizite nocturne și s-ar fi necăjit cumplit dacă ele ar fi încetat de tot. În primele nopți de absență, Alecu chiar îl strigă de câteva ori, îl imploră să iasă de după mobile, dar omul cu cap de cap nu se arătă.

Singurătatea apăsa mai tare decât de obicei pe noua sa poveste. Alecu își dădu seama că uitase de vechiul său prieten, gândacul, și lovi o noapte întreagă în podea, până când, spre dimineață, gândacul ieși dintr-o gaură de sub saltea. Alecu se bucură, însă, câteva ore mai târziu, fu din nou cuprins de tristețe, pentru că, oarecum, nici el nu știa de ce și cum, acel gândac nu părea să fie vechiul său prieten. Dar nu avea cum să știe cu adevărat – prietenii se mai schimbă cu timpul. Bănuiala că acel gândac era altul îi măcina însă zilele

și nopțile în care omul cu cap de cal nu se arăta, până când, beat și turbat de furie, Alecu zdrobi într-o dimineață gândacul sub cizma sa. Asta îl întristă cumplit de tare. Curând însă avu o nouă povestire și povestea trebuia să aibă un sfârșit, pentru că, nu-i așa?, tot ce începe se și termină, și asta nu era vina lui, nicidecum, ci era vina celui care a început totul, cândva demult. Astfel își aminti Alecu că trăia un sfârșit nesfârșit, prelungit peste măsură, și furia și excitația îl cuprinseră din nou, grăbindu-i scrisul. Apoi, pe la mijlocul verii, Alecu era din nou gata să pună punct poveștii.

În săptămânile care se scurseră, Alecu nu auzise niciun zvon pe străzi, prin ganguri, ori prin taverne, despre vreun tânăr pescuit din groapa de căcat și de pișat de lângă zidurile lui Infimi. Poate că trupul se scufundase prea adânc în acel ocean de excrement, poate că cineva îl găsise, dar nu-i dăduse importanță – câți nu erau în Infimi care nu își mai așteptau răbdători moartea, ci mergeau de-a dreptul singuri în ea, pășind dintr-un căcat în altul? Ori îl găsiseră, dar nu anunțaseră, așteptând – bănuind? Alecu știa că ar fi fost prea greu pentru cineva să lege decesele din trei cetăți diferite în ultimii douăzeci de ani, oricât ar fi fost ele de asemănătoare. Alrauna era noua sa casă și, până când povestirile aveau să-l părăsească din nou, nu avea să plece în altă parte. Și totuși, Alecu alese să ocolească cârciuma în care citise ultima sa povestire și să caute un loc mai ferit în partea de nord a Infimi.

Erau câteva străzi mai liniștite acolo, dar doar la suprafață, doar deasupra pietrei caldarâmului, doar de partea cealaltă (mereu cealaltă) a ușilor; Alecu știa prea bine că cetățile erau construcții stranii, întoarse pe dos, cu piele după piele ascunsă, ba chiar cu piele moartă ce se scutură pe la

periferii, cu cetăți peste cetăți și cetăți sub cetăți, ba chiar cu cetăți în cetăți, străzi ascunzându-se în spatele străzilor, ganguri intrând în ganguri, rătăcindu-se, oameni călcând fără habar în mai multe cetăți deodată, mereu urmăriți de cineva din cu totul altă cetate. Așa că Alecu știa că, în ciuda liniștii, acele străzi colcăiau a viață, a viață putredă, pitită prin caturi tainice, privindu-l, urmărindu-l, judecându-l, mereu judecându-l. Găsi o cârciumă scobită sub o casă înaltă cu patru etaje și coborî.

Liniștea aparentă se strecurase și acolo, în acea cameră subterană. Câțiva bărbați sugeau din carafe zemuri tari și fumau. Nimeni nu vorbea cu nimeni. Într-un colț cineva ciupea corzile unei chitări, dar nimeni nu părea să asculte; Alecu citi pe chipul muzicantului că nici el nu se prea asculta pe sine. Scriitorul se așeză la o masă și o femeie plină de cicatrici pe față, învinețită, cu sânii enormi, îl întrebă ce voia să bea. Alecu ceru, femeia plecă, scriitorul se uită în jur. Nimeni nu părea să știe de existența celuilalt, trăiau toți ca forme de viață necunoscute pe fețe diferite ale aceleiași pietre. Avea să vină o clipă și pentru ei, când neamurile spiritelor lor aveau să se întâlnească pentru prima dată, când aveau să treacă râuri pentru întâia oară și aveau să se privească în ochi și să știe că nu sunt singuri pe lume. Clipa în care totul avea să se termine. Și gândul sfârșitului povestirii se întări atât de tare în Alecu, încât îl duru.

Femeia reveni cu o carafă de vin alb și Alecu o întrebă dacă nu dorea veselie în acel loc trist și întunecat, dacă nu vrea să le spună o poveste. Femeia îi răspunse într-o doară că nu angajează, dar, când să întoarcă spatele, Alecu zise că nu-i pe bani, ci pe propria plăcere și, spera, pe cea a celor de față.

— Atunci, zise femeia, poți să faci ce vrei, nu-mi pasă.

Se întoarse în spatele tejghelei și se așeză pe un scaun, dispărând. Alecu se ridică, își drese glasul și întrebă mulțimea dacă voia să se amuze. Bărbații mormăiră ceva, dar nu protestară, așa că Alecu începu să povestească despre un tânăr scriitor care suferise o grea depresie în dragoste. Îndată ce începu să istorisească, auditoriul său deveni mai atent, parcă întineri, parcă era mai viu; Alecu avea în față niște cadavre roase de mizerie, dar niște cadavre vii și cu poftă de povești.

— Ei bine, continuă Alecu, acel tânăr, la insistențele familiei, se retrase la conacul unei mătuși bătrâne, o proprietate izolată și nelocuită de nimeni, cu excepția numitei mătuși. Preț de o lună pe an, în toiul verii, casa și grădina erau bine îngrijite de o mână de cinci slujitori, trei femei și doi bărbați, care, în restul timpului, își duceau veacul pe moșie, ceva mai departe, primăvară-iarnă. (Bătrânul cu chitara găsi melodia potrivită și începu să ciupească corzile încet, ascultând și el cu mare atenție.) Scriitorul se instală într-o cameră imensă și curată, singura încălzită, iar asta doar pentru el. Slujitorii trăiau, pesemne, într-un frig cumplit, dar cu care, iată, se obișnuiseră. (Cineva din cârciumă zise că omul se obișnuiește cu toate, iar ceilalți încuviințară și chiar și Alecu șopti și el un *da* sfios, așa era.) Tânărul, mulțumit de cameră și de traiul la țară, se hotărî să se înzdrăvenească și porni să țină un jurnal al acelor săptămâni. Încă din prima noapte, jurnalul său purta mențiunea că, pe cât de liniștiți și tăcuți erau slujitorii pe timpul zilei, pe atât de gălăgioși și vorbăreți erau pe timpul nopții, când scriitorul se străduia zadarnic să adoarmă. După două nopți de nesomn se adresă slugilor,

cerându-le respectul cuvenit unui tânăr bolnav. Iar măsurile sale nu se opriră aici, ci puse mână și scrise și mătușii sale, ca, îndată ce avea vreme, să facă bine să elibereze din funcție acei slujitori și să-i înlocuiască. Tânărul ceru apoi slugilor să-i pregătească o altă încăpere, departe de ei, și aceștia îl mutară într-o cameră mai mică, dar plină cu cărți și cu obiecte de artă de tot felul, printre acestea fiind și statuia unei femei, un nud realizat superb, care îi oferea tânărului multă plăcere la privit. (Femeia din spatele tejghelei se ridică și intră în spatele unei uși, de unde se auzeau vorbe.) E drept că pereții, tapetați cu atâtea rafturi de cărți, și holurile lungi țineau departe sporovăiala nocturnă a slugilor, însă nici acolo nu avu tânărul parte de un somn liniștit, dar din cu totul altă pricină. Jurnalul său arăta că aceea fu noaptea în care i se născuse un vis, o fantasmă a nopții ce nu mai conteni până nu părăsi casa. Se făcea că de sub faldurile de marmură ale nudului despre care am vorbit, de printre pulpele strânse bine, se scurgea o zeamă neagră ce, îndată ce atingea podeaua, se clădea într-o formă feminină, difuză, dar grea, și se urca mereu pe tânărul care dormea. În somn, scriitorul simțea că nu se putea mișca, și visul îl înspăimânta – în vis știa că visează, dar asta nu-i era liniște. Acea formă neagră îi sugea mădularul toată noaptea lăsându-l fără vlagă la trezire și primul lucru pe care îl făcea tânărul în fiecare dimineață era să privească îndelung statuia, având cumplitul sentiment că ceva din el fusese smuls și dus în miezul acela voluptos de marmură. Apoi scutura acel gând absurd și pleca în plimbări lungi prin grădinile moșiei, încercând să-și regăsească vitalitatea necesară scrierii. (Femeia reveni, dar nu singură – din spatele ușii mai ieșiră un bărbat mare, gras, cu un puști, probabil vreun ucenic al bărbatului.

Amândoi ascultau.) Visul se repetă noapte de noapte, iar jurnalul tânărului deveni o amară mărturie a unui bărbat care cobora încetul cu încetul în boală și nebunie. Într-una dintre acele dimineți triste, una dintre slugi îi aduse o scrisoare: era răspunsul mătușii sale la misiva trimisă de el cu două săptămâni în urmă...

Aici Alecu luă o gură mare de vin și tăcu. Se așeză și se uită o clipă la cei din jur, apoi dădu carafa pe gât și vru să iasă.

— Hei, se auzi repede vocea groasă a patronului. Tinere, ia vino-ncoa.

Alecu se uită în jur, dar nimeni nu-l mai băga în seamă, străinii aceia se întoarseră deja la poveștile lor, la sfârșiturile lor personale. Alecu fu chemat în camera patronului, dar, înainte de a închide ușa în urma lui, aruncă o ocheadă fugară oamenilor de la mese și, pentru o clipă, îi păru că acolo, în jurul meselor, ducând carafe după carafe la gură, sugând nesățioși din pipele lor mai lungi sau mai scurte, erau șobolani, mari cât oamenii, îmbrăcați în costume, cu pălăriile lor așezate pe mese. Imaginea se spulberă în ușa închisă și, până să se dezmeticească, patronul îi ceru cu voce aspră să se așeze.

— Uită-te-n jur, îi ceru acesta scriitorului.

Încăperea era de un lux strident, puternic contrastant cu crâșma de dincolo de ușă, ce-i părea acum lui Alecu o gură stricată, iar bețivii niște dinți cariați. Deși sub pământ și, deci, fără ferestre, pereții erau învăluiți în șiruri după șiruri de perdele groase, roșcate și catifelate, biroul masiv de lemn sculptat ocupa jumătate din încăpere, pe el înșirate sticle de băuturi fine pe care Alecu nu le mai văzuse niciodată. Aroma

delicată, distinctă, a pipei patronului atârna greoi în jurul lor.

— Așa, continuă omul. Vezi? Ce ating duc până la capăt. Nu las lucrurile neterminate. (Alecu știa că nu are cum să fie așa; niciodată nu e așa.) Și, crede-mă, îmi dau seama când ceva e gata ori ba, și, tinere domn, povestea ta nu e gata. Nu pot spune că m-a impresionat prea tare, trebuie să ți-o spun – eu sunt un iubitor al poveștilor de aventură și al jocurilor de putere: volume istorice, bătălii financiare, furturi și crime – astea-mi pun mie sângele în fierbere. Dar, după cum spuneam, tinere domn, am obsesia finalurilor, asta mă face unic; mereu duc totul până la capăt, mereu termin primul, mereu ejaculez în forță. Așadar, tinere, sfârșitul! Vreau să văd sfârșitul!

Alecu, deși nu o arăta, era uimit. Pentru întâia oară planul se desfășura altfel. Nimeni nu-l mai urmă afară, ba mai mult, cineva îl chemă să intre și mai mult în pântecele acelei crame, încercând să-i smulgă cu forța sfârșitul povestirii, fără să aibă habar că sfârșitul nu era la el, la Alecu, ci mereu în altul, poate chiar în el. Dar cum să-l scoată pe umflat din biroul său, din crâșmă și să-l ducă acasă la el? Nu se putea. Scriitorul se uită în jur și-l văzu pe ucenicul slab, gălbejit și ponosit; privea în gol și Alecu citi pe chipul său trăsăturile celor care au fost cândva, undeva, atât de scrijeliți pe dinăuntru, cărora schelele le-au fost arse din temelii, încât niciodată, cu niciun prilej, nu ar fi privit în ochi omul cu care vorbeau – e ca și cum i-ai fi lăsat să privească într-un hău adânc, desăvârșit, în care omul e mort și atât de departe încât nici nu mai știi cine e mortul. El, gândi Alecu, el și-a început de mult timp sfârșitul. De el avea nevoie. Dar mai întâi să iasă de acolo.

— Ce scria în scrisoare? întrebă patronul.

Alecu își drese glasul și își scose pipa din buzunarul de la piept. Patronul se aplecă peste birou, întinse mâna spre pipa scriitorului și-și înfipse două degete în tutunul proaspăt bătut. Duse smocul la nas, mirosi și-l aruncă pe jos.

— Termină cu prostiile! Știi cât m-au costat perdelele astea?

Umflatul deschise o cutie de lemn de pe birou și parfumul lemnos îl lovi pe Alecu, care, la invitația patronului, bătu câteva grămăjoare din tutunul umflatului în pipa sa și le aprinse. Era, fără îndoială, cel mai bun tutun gustat vreodată de Alecu.

— Deci? întrebă patronul și Alecu începu să povestească, cuvânt cu cuvânt, rând cu rând, ce scria în acea scrisoare, cum mătușa tânărului îl informa că slugile sale înnebuniseră toate și-și luaseră viața în urmă cu șapte ani, spânzurându-se, fiecare dintre ei, de câte o cracă groasă a stejarului din grădină, împinși spre acest gest de obsesia pe care o dobândiseră pentru una dintre statuile casei; cum în tot acel timp casa fusese îngrijită de un cuplu de bătrâni din sat, care veneau rar să șteargă praful prin odăi și să aerisească camerele și holurile.

— Tânărul, contină Alecu, slăbit de nebunie și supt de toată seva vieții, se năpusti asupra statuetei și o doborî. Când se prăbuși, transformată în așchii de piatră și praf, mult praf, scriitorul văzu că fusese goală pe dinăuntru, și că, în acel spațiu gol, ceva crescuse, ceva ce se mișca încet în acea grămadă pe bolovani și praf, ceva ce-și croia o cale spre lumină. Tânărul se năpusti peste grămadă și dădu ruina la o parte și ce văzu îl aruncă și mai adânc în nebunia sa: acolo, printre

marmură spartă, născut și crescut pe interiorul statuii, era chiar el, ceva mai slab, da, ceva mai mic, da, ceva mai vânăt, da, dar el, fără îndoială, el, clipind și mișcând din buze ca un pește pe uscat, o naștere brutală și prematură. Sfârșit.

— Bravo, tinere domn! Bravo! izbucni patronul și bătu din palme. Așa da, așa am înțeles și eu de ce și cum. Mi-a plăcut. Poveste cu tâlc, până la urmă, bătălii din alte lumi. Bravo, ești bun!

Patronul îi aruncă o sută de Colți și Alecu observă cum ochii slugii urmăriră monedele lovindu-se unele de altele pe biroul umflatului. Alecu simțea o nevoie dureroasă de a ieși de acolo cât mai repede, pulsa în pântece și-n penis.

— Sunt scuzat, domnule? întrebă.

— Ești scuzat, mă, ești scuzat, zise patronul bine dispus.

Alecu încercă:

— Merit și o carafă de vin bun?

— Meriți, mă, meriți.

— Atunci cer la butoi.

— Nu, că nu te crede vita aia. Mă, zise patronul către ucenic, mergi cu stimatul nostru musafir și spune-i vitei să-i verse cel mai bun vin înainte să plece.

Alecu reuși. Îi mulțumi gazdei și ieși însoțit de băiatul în care povestașul vedea sfârșitul pe care și-l dorea atât de tare. Tânărul îi făcu rost de o carafă cu vinul cel mai tare, dar, când să plece, Alecu îl opri și îi făcu semn să iasă cu el. Băiatul se fâstâci, zicând că nu poate lipsi mult de lângă stăpân, că avea să-l bată, că nu îi dădea voie să iasă din crâșmă decât la ordinele patronului. Alecu scoase câțiva Colți primiți de la umflat și îi strecură în palma puștiului, șoptindu-i că afară avea să-i

primească pe restul.

— Cum, tot?

— Tot, zise Alecu și ieși primul.

Nimeni nu-l băgă în seamă când traversă taverna, strecurându-se printre trupurile îmbibate cu alcool și ieși în stradă. Scriitorul se uită în jur și căută cea mai apropiată platformă; o găsi și încercă apoi să înțeleagă unde era scara ce ducea către ea, dar, până să izbutească, băiatul apăruse deja în spatele lui și îi șopti că în gangul din dreapta, cel care ducea în curtea din spatele crâșmei, acolo era scara, dacă asta căuta, să urce pe platformele nopții.

— Asta caut, da, zise Alecu și-l trase pe băiat în întunerciul gangului.

— Punga, zise băiatul. Ce trebuie să fac?

— Stăpânul tău are grijă de tine?

— Are.

— Te ține bine?

— Mă ține.

— Te iubește?

— Mă.

— Te plătește?

— Mă.

— Ești târfa lui?

— Sunt.

— Vrei să fii târfa mea? Doar acum și doar aici.

Și băiatul se uită în jos și văzu că punga cu Colții ai stăpânului său atârna de capul penisului trezit al scriitorului. Băgă punga în buzunar și penisul în gură. Alecu închise ochii și respiră greu; deschise ochii și urmări platformele de deasupra secerând cerul înstelat, la fel cum căile omului au tăiat

mereu în carnea celor sfinte. Băiatul știe ce face, gândi Alecu, stăpânul său umflat l-a învățat bine. Simți furia cum se umfla în vintre, amestecându-se cu sperma fierbinte, apoi izbucni îndelung în șuvoaie groase, lipicioase. Îl prinse pe băiat de ceafă și-l ținu, în timp ce sperma exploda printre buzele acestuia, băiatul tuși și încercă să se smulgă strânsorii, dar nu reuși. Alecu scoase cuțitul cu cealaltă mână și, aplecându-se, îl înjunghie de mai multe ori în spate. Cu penisul adânc înfipt în gât și cu găurile în spate, băiatul începu să tușească sânge pe scrotul băiatului, albul amestecându-se cu roșul, un roz diafan în care, atunci și acolo, atât de puternic, sperma și sângele ar fi putut exploda într-o nouă viață. Dar nu, în schimb, o nouă viață era smulsă, iar băiatul căzu la picioarele lui Alecu, penisul acestuia atârna bleg și greu, murdărit de spermă și sânge, punga cu bani la picioare. Alecu o ridică și o băgă în buzunarul de la piept, se îmbrăcă și-l ridică pe băiat pe umeri, intrând apoi cu el în curtea întunecată din spatele crâșmei. Era încă prea devreme în noapte ca să umble cu un mort pe platforme, așa că fu nevoit să aștepte. Căută și găsi un tufiș des în fundul curții; ascunse cadavrul în spatele lui și intră după el. Își așeză capul pe pieptul băiatului ca pe o pernă tare, osoasă, și adormi. Fu trezit de câteva ori, când, mai întâi femeia din spatele tejghelei, apoi patronul însuși, ieșiră din tavernă și-l strigară pe băiat. Intrară chiar și în curte și-l chemară, dar băiatul era mort – unsprezece găuri în plămâni și-n inimă, spermă uscată pe bărbie. Cum să le mai răspundă? Alecu adormi la loc.

Se trezi adânc în noapte, spre dimineață. Îl ridică pe băiat în cârcă și se strădui să urce pe platforme, dar povestașul se simțea în acea noapte slăbit și renunță. Îl lăsă să

cadă în curte și căută de sus un loc pentru sfârșitul său. La două curți mai încolo avea să găsească o hazna, numai bună, pitită într-un colț întunecat. Dar mai întâi trebuia să fugă acasă, în pod, și să ia povestea de sub saltea. Îi luă aproape o oră, dar, spre bucuria sa, cadavrul era nemișcat și lumea, așa cum o știa Alecu, încă exista.

Apoi, rutină: povestea făcută sul și înfiptă în gură; sfârșitul scrijelit pe pieptul băiatului; cadavrul lepădat în excrement. O singură abatere, și asta doar pentru că nu mai putea altfel: Alecu se așeză pe hazna și defecă lung în bezna în care tânărul ucenic al sfârșitului său plutea deja într-o altă lume, una a poveștilor și a căcatului, o lume în care începuturile și sfârșiturile fie nu erau, fie erau unul și același; deci o lume bună. Când termină, Alecu se uită în jos și văzu că era bine.

***

Ajuns în podul său, se întinse pe saltea și-și trase pătura peste cap. Se făcu întuneric în lumea sa și scriitorul nu mai ieși de acolo până seara, când fu trezit de omul cu cap de cal, venit să-i povesteasca adevărata scârba a sfântului Taush, așa cum s-a întâmplat ea de fapt și de drept, văzută din cealaltă parte, din ne'Lume, și binecuvântată de Marea Larvă.

— Și povestea fetelor? întrebă Alecu.

— Ne vom întoarce și la povestea fetelor, zise creatura și începu să povestească, dar despre ce a spus și cum a spus, nu aici și nu acum. Alecu notă totul și, timp de câteva zile, asta era tot ce scria, devenind astfel singurului om din Alrauna care cunoștea adevărata viață a sfântului Taush și cum s-a sfârșit ea de fapt. Abia după ce o termină de istorisit, omul cu cap de cal reluă povestea despre inocentele

adormite, chiar de unde lăsase de izbeliște firul istoriei, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum, între timp, nu murise un tânăr înjunghiat și aruncat în căcat, ca și cum omul cu cap de cal nu povestise istoria reală a întemeierii cetății Alraruna, trasă din cetatea Mandragora, altoită pe satul Rădăcini, locul de baștină al celor-ce-se-trag-din-mătrăgună.

Timp de aproape două săptămâni, omul ca cap de cal povesti și Alecu scrise; petreceau deja atât de mult timp împreună în acel pod, încât Alecu și-ar fi dorit ca prietenul său să nu mai plece niciodată. Spera chiar ca la sfârșitul povestirii, creatura să-și dea jos capul de cal de pe umeri (care, trebuie spus, nu putrezea niciodată, nici chiar în acele nopți dogoritoare de vară; sau, gândea Alecu, poate că nu era unul și același cap, poate că le schimba din când în când, apoi porni să se gândească la ce grajduri ar fi putut prăda pentru a dobândi capete de cal atât de proaspete) și să se arate în gloria sa desăvârșită, unic și mare povestitor al celor din Lume și al celor din ne'Lume.

Uneori, Alecu, când se întorcea de la grajdurile pe care le cunoștea atât de bine, de unde aduna straturile superioare ale bălegarului, omul nostru de salpetru, căcănarul, scriitorul, ucigașul, petrecea toată ziua citind din multele sale foi pline cu scrisul său, în care găsea acea stranie poveste a inocentelor, cea mai frumoasă poveste pe care o auzise vreodată. Citea cuprins de-o frenezie vecină cu nebunia, chinuit de erecții lungi și ferme, dureroase, citea despre Marea Larvă născând prunc după prunc, despre acel om-larvă, fidel slujitor, neobosit și nemuritor arhitect al sfârșiturilor subterane, dăruind, prin vagin, fiecărei inocente din cetate câte un prunc în grijă, să-l dospească în fierbințeala pântecelui său și să-l

scoată la lumină, când avea să-i vină vremea, oferindu-l Lumii, noii lumi, una a sfârșiturilor eterne, a pivinițelor fără fund. Alecu era atât de îmbătat de poveste, încât nu o dată leșină, masturbându-se frenetic peste foi, trezindu-se târziu în noapte, când trebuia să se îmbrace și să cutreiere străzile colectând conținuturile oalelor de noapte. După câteva ceasuri, se întorcea și-și găsea prietenul gata pentru poveste, așteptându-l în liniște pe scaun, cu palmele împreunate, calm. Alecu era fericit.

Apoi, într-una dintre nopțile de scris, omul cu cap de cal îi povesti sfârșitul. Se făcea că toate inocentele cetății purtau în pântecele lor pruncii Marii Larve. Stăteau cu burțile lor imense întinse pe așternuturi albe, în jurul lor mereu oameni cu capetele plecate, îndurerați, iar somnul lor greu trudea, trudea la carnea fragedă a pruncilor noii lumi. Se făcea că toate născură în același timp, la același ceas al dimineții, iar strigătele lor de moarte răsunară pe străzile Alraunei ca un cor străin de sub pământ. Niciuna dintre copile însă nu avea să mai deschidă ochii vreodată, toate sfârșindu-se lepădându-și copiii. Creaturile, jumătate om, jumătate vierme, trupuri lungi, cârnoase, cu capete de om, țipau și se zvârcoleau pe podele, în timp ce oamenii cetății urlau a disperare, smulgându-și părul din cap sau aruncându-se pe fereastră la văzul cumplitelor creaturi, care creșteau văzând cu ochii, înzdrăvenindu-se și atacând dement pe oricine le ieșea în cale. Mișcările le erau ușoare, ca țiparul se târau, tăind aerul în căutarea lor, mușcând oamenii de față, smulgându-le carnea de pe chipuri și frângându-le craniile. Se făcea că era atât de puternic atacul, încât, la doar câteva minute după naștere, creaturile colcăiau singure în odăile în care văzuseră lumina

lumii, târându-se peste trupurile sfârtecate ale celor din casă, sugându-le creierii printre schijele de os, crescând, crescând tot mai mult. Apoi, ca și cum s-ar fi înțeles pe limba lor moartă, dărâmară ușile și prădară viața cetății, atacând și ucigând totul între ziduri, bărbați, femei, copii; animale luptându-se cu larvele gigantice o întreagă zi, până în adâncul nopții, printre flăcări imense în beznă. De departe se făcea că se vedeau focuri în noapte, de departe se făcea că se auzeau urletele oamenilor cetății. Dar omul e slab și fals stăpân, și, când primele raze de soare ale dimineții ieșiră de după munți să lumineze cetatea, se oglindiră toate în spinările unsuroase ale imenselor creaturi ce se târau, groase și mari cât străzile, zdrobind sub greutatea lor cadavrele sfârtecate de sub ele, căutându-se una pe cealaltă în pofte carnale, flămânde și dornice de împerechere, bucuroase de acea nouă zi în acea nouă lume care acum le aparținea doar lor.

— Sfârșit, zise omul cu cap de cal.

Alecu mai zăbovi un minut, două, recitind ultimele rânduri, cumplit de excitat de imaginea ucigașelor larve frecându-se pe străzi de pereții caselor. Ridică apoi ochii și văzu că era singur: omul cu cap de cal plecase fără urmă, ca și cum nu existase niciodată. Povestitorul se uită în jur, așteptă; își aprinse pipa și lovi de câteva ori cu buricele degetelor în podea. Își aminti că își zdrobise prietenul. O teribilă melancolie puse stăpânire pe el și rămase locului, fumând și privind în gol până dimineață, gândindu-se temeinic, gând cu gând, la întregul tot învelit cu grijă în nimicul mic.

***

A doua zi, făcând rondul grajdurilor din sudul

cartierului Infimi, află, din șușoteli în șușoteli, că în Primi se petrecuse ceva, ceva incredibil, ceva greu de povestit și la fel de greu de crezut. Nu îndrăzni să se apropie de cineva să întrebe, așa că, îndată ce-și termină treaba, intră în prima tavernă ce îi ieși în cale și așteptă să se umple cu bețivii care, negreșit, aveau să sporovăie vrute și nevrute, iar Alecu spera că printre cele vrute și poate chiar printre cele nevrute să fie și această întâmplare extraordinară ce se petrecuse în primul inel al Alraunei. Nu avu mult de așteptat, că un ciorchine de muncitori cu umeri lați și palme crăpate dădu buzna în cârciumă, gălăgioși și deja bine afumați, și se așeză la o masă din colț, cerând într-un glas de băut și de mâncat. Îndată începură să vorbească cum că știau ei de la muierile lor și muierile lor de la alte muieri din Medii, care știau, fără îndoială, de la alte muieri din Primi că în Buletinul Parohial al primului inel se povestea despre fata unui brutar care a adormit de cu seară și care nu s-a mai trezit de atunci, oricât de mult fusese trasă de păr și pleznită peste față. Că cică o țineau tot așa de două zile și că doctorii, felcerii și apotecarii, toți, cu netrebnicii ăia din Sfat și din Consiliu, toți, roiau în jurul fetei și nu știau nici din ce pricină căzu în somnul fără de trezire, nici ce remediu să plăsmuiască să o scoată din el. Alecu trânti halba și cei din jur îl priviră; ieși în stradă și o luă la fugă către podul său, unde rătăci apoi toată ziua printre mobilele sale acoperite cu cearșafuri, frământându-și tâmplele și fruntea, trosnindu-și degetele, mormăind și cugetând, gândindu-se la cele spuse de oamenii tavernelor.

Nu luă în seamă căderea întunericului, dar, când se văzu înconjurat de beznă, începu să-l cheme pe omul cu cap de cal, să-l strige pe toate numele închipuite și neînchipuite,

dar creatura nu se arătă. Ieși să strângă oalele de noapte din sudul cartierului Medii și, preț de câteva ceasuri după lăsarea întunericului, bătând din ușă în ușă, se gândi la povestea omului cu cap de cal. Apoi, când vărsă butoiul într-una dintre haznalele obișnuite, i se păru că vede ceva, un chip în arhitectura de căcat de jos, din mizerie, dar nu fusese decât o vedenie, pentru că sfârșiturile sale se scufundau mereu, negreșit; nu avea de ce să se teamă. Și totuși, se temea.

Petrecu noaptea singur în pod; omul cu cap de cal nu veni. De dimineață, o luă de-a dreptul pe Strada Mare, ieși din Infimi și, străbătând Medii pe sub porțile cetății, intră în Primi și se îndreptă spre Piața Anelidei. Pe drum se uită în jur și văzu capetele aplecate în fața altor capete, urechi plecate la alte guri, mâini acoperind buze – lui Alecu i se părea că toți vorbeau despre unul și același lucru și, deși scriitorul nu putea auzi ce șușoteau oamenii cetății, avu bănuiala că vestea somnului copilei de brutar încă sărea, ca o boală perversă, din buză în buză, din Primi până în Infimi și-napoi.

Alecu se opri în fața unui gardian. Îl salută și-l întrebă dacă nu avea cumva la el un Buletin Parohial.

— Cel de ieri sau cel de azi? întrebă omul.

— Cum, făcu Alecu, și ieri și azi?

— Păi da, zise gardianul, nici eu n-am mai trăit să o văd și pe asta, dar uite că vremurile o cer, așa că au tipărit și azi un Buletin.

Bărbatul scoase foaia de la piept și, înainte de a o înmâna lui Alecu, îl întrebă dacă avea fete acasă. Alecu dădu din cap că nu și primi Buletinul.

Spre deosebire de Buletinele Parohiale obișnuite, acesta nu avea decât un singur articol, un paragraf scurt și îndesat,

fără morți, fără nașteri, doar acel unic paragraf în care se spunea că o a doua fată căzuse în somnul fără trezire, dar că întregul corp medical, cu sprijinul și la insistențele Sfatului și ale Consiliului, făcea tot posibilul să încropească un tratament în cel mai scurt timp. Până atunci, cerea Buletinul, nimeni să nu părăsească cetatea cu scopul de a se retrage la case la țară ori altundeva, până ce nu avea să se cunoască acea cauză a bolii, pentru a se evita, în cazul în care este într-adevăr o boală, răspândirea ei.

Alecu se uită în jur și văzu că Piața Anelidei era mai puțin înghesuită decât de obicei, iar oamenii erau mai tăcuți. Alecu îi dădu Buletinul înapoi și-l întrebă pe om dacă avea fete. Gardianul dădu din cap că nu.

— Băiat, spuse.

Alecu nu zise nimic și plecă.

Scriitorul își petrecu ziua și seara într-un mod cu totul străin sieși: străbătu străzile din sudul Infimi, din cârciumă în cârciumă, intrând în vorbă cu oamenii, devenind un bufon simpatic și limbut, amabil și cu dare de mână. Era dureros să fie așa, și și-o spuse de câteva ori, nu îi cădea ușor a se face plăcut pentru a smulge orice gând ori nouă veste de la necunoscuți despre somnul fetelor din Primi. Observa însă că ceasurile treceau și că puțini, foarte puțini erau cei care erau în stare să-i spună ceva despre copilele adormite, ba chiar să ducă până la capăt o conversație cu noimă. Fie știau câte ceva, dar nu le păsau; fie le păsau, dar habar n-aveau de nimic. După patru taverne și șase beri, Alecu ieși din lumea subterană cu o singură, dar prețioasă informație: prima fată adormită purta numele Klara Gundish și era fiica unui brutar din Primi. Când se lăsă seara, Alecu se întoarse în podul său

și cugetă. De pe acoperiș urmărea cartierul cum se lăsa neputicios, cărămidă după cărămidă, țiglă cu țiglă, în voia nopții, încetul cu încetul luminile de seu spărgând cântul monoton al beznei.

Alecu aprinse o pipă și supse din ea până ameți. Întors în pod, încercă să dea naștere unei povestiri, măcar unui gând, lovindu-și în același timp tâmplele cu monturile palmei drepte, iar cu degetele mâinii stângi alintându-și penisul moale și scrotul înfiorat. Nimic. Simți că-l năpădește plânsul, așa, din senin, și se rușină; începu să strige după omul cu cap de cal. Urla în gol, chemându-l să-i ofere explicații, să se arate și să-l lămurească, să-i spună care era scopul întregii nebunii. De sub el răsunară lovituri în tavan și Alecu tăcu. Nu înțelegea nimic, își derula molcom prin fața ochilor, cât de calm putea, întregul spectacol din ultimele luni, când acea creatură își croise drum printre mobilele sale prăfuite, pășind în viața lui, istorisindu-i acea poveste despre inocentele adormite, despre copilele răpite și coborâte sub pământ, despre acele vase vii în care omul-larvă așeza pe rând câte un prunc al Marii Larve, despre ultimele clipe ale acelei cetăți, despre triumful larvelor și, da, gândi, era o poveste cum el nu izbutise niciodată să scrie, da, Alecu îl invidia pe omul cu cap de cal, dar acum? Acum ce? Cum să adoarmă fetele din Primi și să nu se mai trezească? Și, ce îl măcina pe Alecu și mai tare, care este, cu adevărat, sfârșitul povestirii omului cu cap de cal? Unde e acel sfârșit? Iar pentru o clipă stranie, lui Alecu Deleanu îi păru că nu era cu nimic mai mult decât un simplu personaj dintr-o carte scornită de cineva în alte locuri și-n alte vremuri.

(Ridică privirea spre tine.)

Povestitorul se smulse gândurilor și se îmbrăcă în hainele sale de lucru. Înainte să-și facă rondul prin străzile din sudul Infimi, croi altă misiune. Porni pe Strada Mare, trecând pe sub cele două porți, traversând Medii fără să se abată de la drumul său, intră în Primi și întrebă un negustor atârnat de o pipă în pervazul geamului său încotro să o ia către brutăria lui Gundish.

— Cine întreabă? vru să știe omul, pentru că așa fusese întotdeauna, cei-ce-se-trag-din-mătrăgună fiind mereu suspicioși la adresa celor fără bărbă.

Alecu zise că e un umil ucenic de tâmplar din Medii, pe care stăpânul l-a trimis să ridice colacii pentru nunta fiicei sale. Omul păru mulțumit de minciună și îi arătă calea către brutărie.

I se părea straniu de liniștit acel colț de cartier. Avea obiceiul să parcurgă Primi pe platforme și niciodată nu zăbovea prea mult. De unde stătea, putea auzi glasurile unor copii jucându-se într-o odaie al unui etaj de deasupra. Băiat și fată, cam de aceeași vârstă, gândi Alecu. Apoi, glasul unei femei alungând blând băiatul din cameră și șoptind apoi îndelung, scriitorul nu-i înțelegea vorbele de acolo de jos, până ce șușotelile fură întrerupte de plânsul lin și tânguitor al fetei. Dar Alecu nu mai putea urmări acel tabloul de familie – un bărbat îmbrăcat ca el, cu o cutie de lemn în spinare, pe care Alecu o cunoștea atât de bine, ieșea fluierând din casa vecină. Ăsta îi era prilejul.

— Nu e bine să fluieri noaptea, zise Alecu și ieși din umbra gangului.

Bărbatul înalt și lat în umeri, cu o fața pocită fie de prea multă băutură, fie de prea multă bătaie, fie de ambele, îi

aruncă o privire încruntată. Văzând că-i poartă straiele muncii, se dezumflă.

— M-am rătăcit, zise Alecu. Sunt nou pe aici, am lucrat în Medii până acum și nu prea...

Bărbatul se apropie de el și-l întrebă unde trebuia să ajungă. Alecu își dădu seama că, într-adevăr, nu cunoștea Primi atât de bine pentru a-i răspunde și a se întinde la vorbă cu unul care cunoștea, probabil, nu doar fiecare colț al acelui cartier, ci și ce miros și ce culoare avea căcatul fiecărui mătrăgunos de pe acele străzi. Zise:

— Dacă intru pe aici...

— N-ai ce căuta pe acolo, amice. Nu-i nimic acolo.

— Dar, se încruntă Alecu și făcu pe prostul, cum... Și pe cele două familii cine le acoperă? Sau...

— Care, amice? zise bărbatul și făcu un pas în gang.

Alecu profită și-l lovi cu pumnul în tâmpla dreaptă cât de tare putu. Auzi cum îi trozesc degetele și o durere ascuțită îi săgetă brațul. Omul mormăi ceva și căzu pe o parte, lovindu-și cutia cu căcat de perete, ferindu-i căderea. Alecu nu avea timp de pierdut, lovi în fața cât de des și de tare putu, dar namila, surprinsă, nu părea să cedeze – se lupta să se ridice ca un gândac întors pe spate și Alecu lovea, lovea, lovea cu ce putea și cât putea. Când văzu că nu mai mișcă, scriitorul luă cutia cu mizerii de sub trupul greu al bărbatului și și-o puse în spinare. Ieși din gang și se îndreptă spre casa brutarului. Bătu în ușă și așteptă. Câteva clipe mai târziu, o domnișoară în straie de slujnică, cam obosită și plouată, deschise și, văzându-l, îndată se îndreptă de spate.

— Cam târziu, zise aspru.

— Să-mi fie cu iertare, spuse Alecu și plecă privirea.

Fata dispăru și, în locul ei, apăru un puști cam de paisprezece ani, purtând pe brațe cinci oale de noapte pline. Alecu coborî cutia de pe umeri și deschise capacul; vărsă toate oalele înăuntru și întinse palma. Băiatul îi așeză două Gheare în palmă și dădu să închidă ușa. Alecu scoase alte două Gheare din buzunar și, lipind monedele una de cealaltă și ținându-le între arătător și degetul mare, întrebă:

— Îți strică zece Gheare?

Băiatul, care nu părea deloc străin de matrapazlâcuri de zi cu zi, ridică o sprânceană și întrebă ce voia.

— Cu cine e copila stăpânului?

— Cu bună-sa.

— Brutarul și nevastă-sa unde sunt?

— La biserică, răspunse băiatul.

— Știi când se întorc?

— Nu, zise puștiul, dar cred că vor să prindă slujba de la miezul nopții. Cică se pomenesc adormitele.

Puștiul, care făcuse câțiva Colți buni în ultimele zile lăsându-și prietenii și necunoscuți oarecare să arunce pe ascuns câte o privire asupra trupului adormit al fetei, știa încotro ducea discuția lor din prag.

— Mai pune, zise impertinent și Alecu mai scoase cinci Gheare și i le vârî în mână. Hai, spuse, vin în urma ta. Mergi acolo în spate; uite aici, pe hol, la stânga. Vin după tine.

Și închise ușa în urma lor.

Alecu făcu așa cum i se ceru și așteptă până când zări capul puștiului în pragul unei uși din spatele casei. O scurtă fluierătură și băiatul o și porni pe holul întunecat; Alecu după el. Urcară scările ce porneau către etaj, pe lângă ușa ce dădea spre stradă, în brutărie, și intrară în camera fetei.

— Un minut, atât, zise puștiul și se retrase într-un colț. Baba văd că s-a dus după tutun.

Alecu nu putea vedea nimic. Lumina ce urca din șemineul mic de fier se împotmolea toată într-o perdea întinsă din tavan până în podea, înconjurând patul cu totul. Scriitorul înaintă încet în odaie și dădu perdeaua la o parte. Pe pat zăcea întinsă o fată îmbrăcată într-o cămașă de noapte curată, bine apretată, cu o pălărie țuguiată pe cap și cu un rubin pe frunte.

— Cine i-a pus astea? întrebă Alecu.

— Farmacistul, zise puștiul. Alambiq. Dar Kunrath le-a dat jos când a venit și le-a aruncat într-un colț. I-a tras alea prin ceafă, adăugă băiatul.

Alecu se aplecă și văzu două panglici trecute prin pielea groasă a cefei și legate apoi într-un nod așezat pe umărul drept al fetei.

— Maică-sa a pus tichia și piatra la loc, că cică nici nu mai știe în cine să creadă. Hai, gata, că acum ne trezim cu baba.

— Imediat, zise Alecu și dădu ocol patului.

Ridică pătura de pe fată și i-o aruncă la picioare.

— Ce faci, nea? întrebă puștiul speriat. N-ai voie! Nu, nu, nu e voie – o să vadă! Trage la loc, la loc! repetă băiatul ca ars și făcu câțiva pași spre pat, dar Alecu îl opri ridicând o mână în aer.

Scriitorul se aplecă și-și lipi urechea de burta fetei. Se încruntă, apoi ridică cămașa de noapte până peste buric.

— Aoleo! zise băiatul. Acum să încetezi, acum!

Alecu așeză din nou urechea pe stomacul fetei și ascultă. Puștiul, uimit, tăcu și rămase locului. Se făcu liniște în

odaie. Focul pocnea din când în când în sobă. Mirosurile înțepătoare înveleau menta, loțiunile și cremele lui Alambiq își trimiteau miresmele de prin colțuri ascunse ale trupului copilei. Alecu asculta și, în liniștea nopții, își auzea inima bătând cu putere în coșul pieptului, temătoare pentru tot ce era bănuit, dar încă nevăzut, și undeva, pe sub ritmul bătăilor inimii sale, îi păru că aude glasuri, voci din adâncurile ființelor vii, ca și cum tot ce a fost, tot ce era și tot ce avea să fie viu pe pământ vreodată purta o lungă converație șoptită în pântecele acelei copile adormite cu tot ce a fost, tot ce era și tot ce avea să fie mort pe pământ vreodată.

— Tu cine ești, blestematule? auzi un glas răpciugos și se trezi din amorțeală.

Baba era în ușă și-l privea cu ochi aprinși de tăciunele din sobă.

— Aud! strigă bătrâna și-l împinse pe puștiul care o privea cu ochi mari și care tremura ca o plantă seacă în vânt. Acum să ieși afară, că, de nu, te omor cu mâna mea!

Și bătrâna făcu trei pași vioi către Alecu, dar acesta se feri, se înfășură în perdea și ieși pe partea cealaltă, în așa fel încât baba să nu-i vadă chipul, ocolind-o, ieșind în hol și fugind pe trepte în jos. Sărind treptele trei câte trei, auzi în urma lui palma grea a babei izbindu-se de obrazul puștiului, bubuitura capului lovind tocul ușii și metalul căzut pe podea, probabil Ghearele din pumnul băiatului. Alecu ieși în curte, coti în gang și o luă la fugă pe străzi, lăsând în urma lui cutia cu cel mai împuțit secret al mațelor mătrăgunoșilor din acea parte a cartierului. Fugea căutând cea mai apropiată intrare pe platforme, gândindu-se neîncetat și fără voia lui că omul cu cap de cal era cel mai bun povestitor pe care îl scuipase

pământul vreodată și că el însuși nu era nimic mai mult decât pana sângerândă cu care creatura își scrijelea marea operă în carnea fragedă a Alraunei.

***

Pe drumul spre casă, călcând platformele, își dădu seama că, pe lângă toate cele petrecute acum pentru întâia oară (cele magice, cele perverse), una ținea de el cu colții: pentru prima dată atacase pe cineva fără intenția de a sfârși în el una dintre povestirile sale. Gândul că era posibil să-l fi ucis pe bărbatul din gang încă îl mai frământa în momentul în care coborî în podul său prin trapa deschisă. Își spuse că, dacă omul murise, era musai să scrie o povestire, așa că, puțind a căcat și a transpirație, îmbrăcat în hainele de muncă, se năpusti asupra unor foi mototolite și se strădui minute întregi să încropească un început, dar nu reuși; își smulse hainele de pe el, pojghița de transpirație îl aprindea în luna ce cobora parcă toată prin trapă, părul ud asemănându-l unui avorton viu. Tăia, scria, ștergea, rupea, arunca, de nervi scuipa foaia și întindea flegma peste litere, urla și-l blestema pe omul cu cap de cal. Nu-i reuși nimic în acea noapte, și, după câteva ceasuri, se lungi pe podeaua podului și se uită prin trapă la procesiunea stelelor și iată ce arătau:

Alecu Deleanu se născuse într-o altă cetate, dincolo de Lacrimile lui Tapal, unde nu erau trei inele de ziduri și platforme ca pânzele de păianjen, ci o simplă citadelă pescărească, cu toată suprafața imensă a cetății sprijinită pe picioroange lungi și înfipte într-un lac. Pescarii obișnuiau să coboare zilnic în apă prin pivnițele lor, să lase bărcile să se izbească de valurile mici și să sară în ele. Seara erau trași din nou

sus și ieșeau prin pivnițe și intrau în odăile lor rotunde și începeau să povestească. Erau mari povestitori pescarii din Meer. Și, într-una dintre acele seri, tatăl lui Alecu, un pescar înțelept și stimat de întreaga cetate, îl scose din casă și-l duse la marginea cetății. Sub ei se lungea lacul până în bezna orizontului, unde se preschimba în cer, dar unde începea unul și se termina altul, atunci, la acel ceas, deasupra lacului, în cetatea Meer cu pivnițele ei deschise către apă, nimeni nu putea zice. Și stătură ei mult timp așa, până ce privirea micului Alecu se împăienjeni, și nu mai știa ce stele aparțin cui: cerului sau apei. Se uita în apă ca-n cer și se simțea mai apropiat de pescarii anticei cetăți, care, încă din vechime, priveau lacul ca pe cer și invers. Și atunci tatăl lui îi povesti despre cetățile din stele, despre viața de pe acele puncte aprinse în cer și-n apă. Mintea lui Alecu luă foc, se aprinse ca firmamentul, și nu mai știa dacă era om, cer sau lac. Cuvintele tatălui îl îmbătaseră atât de tare, îl zăpăciseră atât de mult în acele imagini ale unei infinități de lumi cu infinități de cetăți cu infinități de băieți privind către infinități de lumi cu infinități de băieți privind către infinități de lumi cu infinități de băieți privind către infinități de lumi, așa de tare, deci, îl îmbătaseră vorbele tatălui, încât adormi și fu dus pe brațe acasă și culcat în patul său pe picioroange. Când deschise ochii, adânc în noapte, tatăl lui era încă acolo, lângă pat, și îi ceru, cumplit de secretos, să nu mai spună nimănui ce aflase în acea seară, pentru că nimeni nu avea să-l creadă, și până și pescarii, la fel ca povestitorii, trebuie să fie crezuți.

Zile și nopți întregi petrecu micul Alecu uitându-se la cer, născocind o poveste despre viața pescarilor de pe una dintre acele lumi în cer, și, când crezuse că avea ce povesti,

fugi la tatăl său, care tocmai trăgea năvoadele în pivniță, și i-o reciti cap-coadă.

— Păi, zise bărbatul lăsând năvoadele să cadă pe podeaua de lemn, și sfârșitul? Cum se termină?

Și Alecu înțelese dintr-o dată că povestea lui nu avea niciun sfârșit, dar, tot frământându-se, înțelese și că nu se gândise niciodată la asta, că nici prin cap nu-i trecuse că poveștile trebuie să aibă un sfârșit. Își bătu apoi capul zile întregi, scremându-și ființa să scrie un sfârșit, până când, negreșit, acesta se arătă. Alecu dădu buzna în pivniță la ceasul la care știa că trebuia să se întoarcă taică-său cu oamenii de pe lac și așteptă. Așteptă cam mult și fu nevoit să-și repete de câteva ori sfârșitul în gând pentru a nu-l uita (pentru că, trebuie spus, încă nu-i venea prea firesc micului Alecu gândul că fiecare povestire trebuia să se sfârșească, și mai mult, nici nu prea înțelegea el de ce trebuie să fie așa). Târziu în noapte, când propozițiile i se amestecaseră toate în cap, formând, până la urmă, un cu totul alt sfârșit decât cel plănuit, bărbații începură să urce unul câte unul prin podeaua pivniței, înjurând, uzi și zgribuliți, ridicând un năvod mare și greu în care nu era prins niciun pește, ci doar trupul neînsuflețit al scumpului său tată, mare pescar și înțelept povestitor al Meerului.

Acum, privind prin trapa deschisă a podului spre stelele de deasupra lui, se întreba câți ca el stăteau lungiți acolo sus și se uitau la el, și mai ales, câți oameni cu cap de cal țeseau poveștile lor în carne și-n sânge, în flegmă și-n bilă, și pe câte asemenea lucruri aprinse în cer dorm câte inocente fără să se mai trezească vreodată? Dar Alecu se mai întreba ceva: câte sfârșituri pot fi spuse într-un loc, dar niciodată crezute în altul? Câte sfârșituri pot fi împiedicate într-un loc, dar

împlinite-n altul? Și, chiar dacă ar fi reușit să oprească cumva munca omului cu cap de cal acolo, în cetate, în interiorul câtor lumini din cer se ascundea Marea Larvă, așeptând, gestantă, să înghită tot spațiul dintre stele?

***

Următoarele ceasuri se scurseseră ocolindu-l. Ca printr-o ceață densă agățată de casele celor din Alrauna, Alecu străpunse străzile și gangurile într-o dimineață în care nimeni nu părea să aibă un chip bine conturat, ba, mai degrabă, toți păreau a avea același chip, unul care scriitorului îi părea tare cunoscut; nu-și mai amintea care și de unde, și nici nu era chipul pe care îl dorea, pentru că Alecu îl căuta pe omul cu cap de cal printre acei oameni ai cetății aplecați unul peste celălalt, șoptind probabil despre inocentele adormite. Îl căuta să pună capăt poveștii, având teribila senzație că trăia un deja-vu morbid, că omul cu cap de cal nu făcea nimic altceva decât să-i fure metoda, să planteze sfârșitul în afara povestirii, să-l scrijelească pe pielea unui cadavru proaspăt, alegând însă să o facă – grandoman, pervers – sfârșind inocentele Alraunei, poate chiar întreaga cetate, întregul cosmos infinit cu toate poveștile neterminate ale lui Alecu.

Să intre în taverne, una după alta, și să întrebe bețivanii dacă au auzit de un bărbat elegant cu un cap de cal proaspăt retezat era necugetat – patronii l-ar fi aruncat în stradă și, nu se știe, poate chiar l-ar fi dat pe mâna gardienilor. Deși tot ce se petrecea în acele zile îi părea lui Alecu necugetat, ca și cum fiecare fărâmă a firmamentului îi întoarse spatele și îi arăta gesturi obscene, batjocorindu-l. Trebuia să găsească o cale prin care să afle unde se ascundea omul cu cap de cal, așa că

decise, cu câtă minte îi mai rămăsese teafără, să meargă în Burta Vacii din Infimi și să caute ajutor printre mărunții, dar grandioșii cerșetori. Dar, mai întâi, în Primi fiind, mai avea un lucru de făcut.

Alecu își aminti că, în povestea omului cu cap de cal, copilele erau momite sub pământ printr-un tunel ce se deschidea noaptea în peretele unei case aflate lângă școala din primul inel, pe o străduță împărțită cu casa parohială. Scriitorul străbătu Piața Anelidei și intră în curtea bisericii. În depărtare îl privea chipul ferit al sfântului Taush, brațul întins către un orbitor absent. Trecu pe lângă școala care semăna mai mult cu un conac părăsit decât cu orice altceva, sau poate cu un lazaret ars pe interior, sau poate cu o casă de nebuni cu lunatici la pândă, sau poate chiar cu un azil în care bătrânii au murit și putrezit de mult, dar pe care cineva (și Alecu se străduia să se gândească cine) uitase să-i scoată de acolo. Bezna din spatele geamurilor nu era întuneric, ci praf de om uitat, dens, tânguitor. Coti în strada de lângă casa parohială și se opri în fața peretelui care, în povestea adormitelor, se deschidea pentru a coborî copilele în pântecele cetății, în casa Marii Larve. Pipăi piatra rece, aspră, dură, și încercă să împingă zidul, să-l miște cumva, dar în zadar. Era un perete înalt, fără ferestre, în spatele căruia era, dacă nu se înșela Alecu, mica bibliotecă a parohiei.

Desigur, pietrele nu se urneau, zidul rămânea locului și tot ce era bănuit în spatele lui nu era în acea lume, ci într-una pitită printre litere și cuvinte pe o foaie ascunsă sub salteaua unui scriitor obscur dintr-un pod din Infimi. Alecu privi în jur, apoi se îndepărtă. Traversă din nou curtea școlii și simți în ceafă privirea furișată a sfântului; se întoarse să-l privească,

dar Taush stătea nemișcat pe piedestal, în timp ce un șoricar cam gras și cam bătrân urina chinuit la picioarele sale. Alecu se întoarse și intră în Piața Anelidei, o traversă cu capul în jos, ferindu-se de privirile târgoveților, coborî apoi spre Medii pe Strada Mare, trecu pe sub poartă și merse fără oprire până în Infimi, strecurându-se pe sub Podul Rozelor, prin mica piațetă Hrabat, unde, pe vreo douăzeci de mese, femeile întinseseră toate speciile de pește imaginate și câteva inimaginabile, și trecu printr-un gang păzit de băieți jegoși ce șoptiseră sosirea lui din buză în buză încă de când păși în piața cu pește. Până ajunse Alecu în Burta Vacii, la capătul acelui gang, vestea sosirii sale ajunsese deja unde trebuia, adânc în acea piață a cerșetorilor, însă cine erau acei păstrători ai tainelor subterane prea puțini știau, iar Alecu nu era unul dintre ei.

— Da, domnule, cu ce vă putem ajuta? întrebă fals politicos un mucos de un metru și jumătate, umflându-și mușchii prin cămașa ruptă și întinzând palma.

Alecu se scotoci și lăsă o Gheară în palma puștiului. Făcu un pas, dar puștiul și prietenii săi se puseră din nou în calea lui.

— La noi, zise băiatul, în Burta Vacii, un pas e o Gheară. Nu-i așa?

— Așa-i! răspunse toată șatra într-un glas, și Alecu simți că toată Burta Vacii, cea văzută și cea nevăzută, era cu ochii pe el.

Alecu ridică privirea de pe cerșetori și văzu etaje îngrămădite peste etaje de lemn în acea curte a pușlamalelor, iar zeci, poate sute de platforme și pasaje improvizate strâmb, dar totuși trainic, împiedicau lumina cerului să atingă praful

de pe jos.

— De câți pași am nevoie pentru a afla ce-mi trebuie? întrebă Alecu.

— Ce vă trebuie? întrebă puștiul.

— Să aflu ceva despre cineva, zise Alecu.

— Despre cineva din Infimi? întrebă puștiul, iar altul, imediat după:

— Despre cineva din Medii? și încă un puști, fără răgaz, întrebă:

— Despre cineva din Primi?

— Contează? vru Alecu să știe.

— Păi, contează, veni răspunsul, să știm și noi câți pași să faceți, nu?

— Și dacă omul meu nu e dintr-un loc anume? Ce facem atunci?

— Atunci să se așeze, răspunse băiatul. Cum să n-aibă loc? Orice om are un loc; trebuie doar aflat. Nu-i așa?

— Și ce facem, întrebă Alecu, dacă omul meu nu e om? Cu cine trebuie să vorbesc atunci?

Băiații se uitară unii la alții și începură să mustăcească. Cât de des nu opreau ei nebuni dornici să-și încerce norocul în Burta Vacii? Cât de des n-au prins ei câte un ticălos mieros care nu voia nimic mai mult decât să însface vreun puști și să-l trimită la muncă dincolo de Marele Râu? Hăt! Erau ei doar niște băieți, dar multe mai văzuseră, și ce nu văzuseră auziseră, și ce nu auziseră își imaginaseră. Ori fi fost ei niște mici hoți de buzunare, dar proști nu erau.

— Cum adică, domnu', nu e om? întrebă un dolofan de pe un morman de paie.

— Da, repetară câțiva, cum adică nu e om?

— Măi, băieți, zise Alecu, urechile la mine: trebuie să știu cu cine să vorbesc, dacă vreau să aflu ce se întâmplă pe străzi, și, de fapt, nu tot, ci ceva anume, cu cineva anume?

— Păi și nouă ce ne iese?

Alecu stătu pe gânduri, apoi zise:

— Uite, eu strâng căcat seara din case și bălegar dimineața din grajduri. Trimiteți cu mine pe cineva când ies și îi arăt cine și cum păzește care casă și ce grajd – pe unde se intră, câți sunt în casă, care-s holurile și tot așa. Vă fac din hoți de buzunare spărgători de gospodării.

Băieții dădură din cap și ziseră:

— Asta o să-i placă șefului.

— Bun, zise Alecu, acum – cine e șeful vostru? Poate el să-mi spună ce se petrece pe străzi?

— Poate, că are sute și mii de urechi, zise puștiul din fața lui, ciupindu-se de ambele urechi deodată.

Toți râseră, doar Alecu nu.

— Da, continuă băiatul, acum să știi și dumneata: dacă vrei să afli ce se întâmplă în Primi e mai greu, că nu intrăm așa ușor acolo, ne gonesc, ne bat. În Medii, da; în Infimi ce mai... Așa că, asta zic, dacă omul tău, sau ce o fi el, mișună prin Primi, nu putem ști tot. Jumătat' de Om știe multe, dar nu știe tot.

— Știe cât știm și noi – și noi nu știm tot, nu? zise un alt băiat.

— Nu, nu, spuseră mai mulți. Unii nici nu știu nimic. Uită-te la ăla, arătară spre un băiat care privea crucis și se juca cu bulele de bale de pe buze.

Toți râseră, doar Alecu nu.

— Dacă vrei să afli tot, zise un băiat dintr-o roabă,

Hâdul platformelor știe tot, tot.

— Taci, mă! strigară într-un glas. Taci cu Hâdul tău! Taci acolo.

Și băieții începură să se certe, să se împingă. Alecu îi întrerupse fluierând și observă că în Burta Vacii nu era ecou.

— Cine e Jumătat' de Om? Și cine e Hâdul platformelor?

Băieții începură să vorbească toți deodată, dar puștiul din fața lui, cel care păzea Gâtlejul, îi opri cu un gest violent din mână. Se făcu liniște la intrarea în Burtă.

— Așa, începu băiatul, Jumătat' de Om e șeful nostru. Te duc la el, dacă făgăduiești că te ții de promisiune. De nu... avem noi căile noastre. Jumătat' de Om nu are doar mii de urechi, ci și mii de dinți cu care știe să sfâșie. Dar la Hâdul platformelor nu te pot duce.

— De ce? întrebă Alecu.

— Păi, e simplu, zise puștiul. Nu există.

— Ba există, strigă băiatul din roabă.

— Taci, mă! urlă paznicul Gâtlejului, apoi se întoarse către Alecu. Domnule, Hâdul platformelor e o poveste de speriat cerșetorii, copiii, cum vrea domnia voastră. Acum, e drept, unii cred că acolo sus, pe platforme, pe undeva, e un moș care știe tot și vede tot, care trăiește înconjurat de ucenici, dar așa cred unii și-n Baba Prafu', ce se adună-n colb prin holuri, și-n Firu' Negru, ce-ți taie gândul în somn și rămâi buimac, visând cu ochii deschiși toată viață, și-n Miriapodu' Podu' și-n Țeasta Pivniței și-n Frații Spânzufrații, și-n multe din-astea de speriat fraierii și de ținut în frâu. Dar noi suntem cerșetorii din Burta Vacii, cei care nu îmbătrânesc în veci și pe care nimic nu-i sperie și nimeni nu-i ține-n frâu!

— Da! strigară toți într-un glas.

— Pentru că suntem liberi!

— Da! strigară din nou.

— Așa că, domnule, la Jumătat' de Om te duc, dar la Hâd te duci singur. Și să-l iei și pe prostul ăla din roabă cu dumneata.

În râsetele fără ecou ale celorlalți, băiatul îl luă pe Alecu de mână și-l trase tot mai mult în Burta Vacii, ca o insectă ce-și cobora prada tot mai adânc sub pământ. După primul tunel parcurs, puștiul îi ceru să-l lase să-i acopere ochii și Alecu acceptă. Simți că era purtat parcă până în măduva pământului, și nu și-ar fi imaginat niciodată că toate galeriile de sub cetate s-ar fi întins atât de mult și atât de adânc. Din când în când, parcurgea săli vaste, îmbâcsite și încinse, în care voci tăceau brusc la venirea sa și porneau la fel de brusc după plecarea sa. După un timp, scriitorul fu oprit și cârpa de pe ochi înlăturată. Se găsea într-o încăpere mică, foarte întunecată, dar în care, obișnuit deja cu întunericul cârpei peste ochi, Alecu putu distinge siluetele lungite pe perne întinse pe jos, în jur fumul gros și acru al unor pipe încinse, iar în mijloc, pe un fotoliu imens, un tânăr, nu mai mare de șaisprezece ani, probabil, fără mâini și fără picioare, îl privea cu ochi sticloși. Cusăturile membrelor erau vizibile, doar o cârpă îi acoperea șoldul, dar pieptul osos și membrele retezate stângaci, însă vindecate bine în timp, străluceau transpirate în lumina lămpilor slabe ce se străduiau, pâlpâind, să sugă tot aerul din acea lume subterană. Jumătat' de Om îl privea pe Alecu prin ceața ochilor săi verzi, iar în acele clipe lui Alecu îi păru că acel adolescent era mai bătrân decât el, mai bătrân și decât cetatea în care erau, poate chiar mai bătrân decât

Lumea, un demiurg incomplet ce zămislise lumea de afară după chipul și asemănarea sa: ciopârțită.

Când Jumătat' de Om începu să vorbească, ceilalți părăsiră grăbiți odaia; Alecu simțea însă că nu rămăsese singur cu stăpânul cerșetor – undeva, în bezna colțurilor, erau voinici în așteptare. Jumătat' de Om îi făcu un semn din cap, îndemnându- să se așeze pe una dintre pernele înalte. Alecu se așeză. Pentru o clipă, stăpânul cerșetorilor își măsură din ochi musafirul.

— Ce-ai de dat? întrebă băiatul.

— Informații, zise Alecu. Cine stă unde, câți sunt, cine e bolnav, când se....

— Cum așa?

— Strâng oalele din case, bălegarul din...

— Unde? îl întrerupse din nou băiatul.

— Infimi, sud.

Jumătat' de Om se încruntă; părea să se gândească dureros la ceva, părea să scormonească prin spusele celor o mie de urechi ale sale.

— Ești ăla care și-o trage cu slujnica ăluia din Șiru' Secat?

— Nu.

— Ești ăla care aruncă mizeria în gârla de sub Rozelor?

— Nu.

— Ești ăla care își bea toți banii la Mortu'?

— Nu.

— Ești ăla care spune povești prin crâșme?

— Da, răspunse Alecu.

Scriitorul se încruntă și se înfioră – se întrebă câte mai putea ști acel invalid din pântecele cetății; până unde băteau

vestitele sale mii de urechi, miile sale de ochi scrutători, ce mirosuri îndepărtate puteau adulmeca sutele de nasuri, ce erau în stare să guste sutele de limbi; pe unde umblau miile de mâini și de picioare, când el nu avea din niciunele?

— Poate îmi spui și mie o dată o poveste, zise Jumătat' de Om, iar Alecu răspunse că da, poate, cândva.

— Acum, continuă povestitorul, vreau să aflu ceva și cred că tu mă poți ajuta.

Jumătat' de Om încuviință din cap.

— În ultimele luni, începu Alecu, am petrecut câtva timp cu un om. Nu-i cunosc numele. Îi spun doar omul cu cap de cal.

Alecu se opri să urmărească reacția băiatului, dar niciun mușchi de pe chipul acestuia nu se clinti; pesemne nu recunoștea numele, se gândi scriitorul.

— Și asta, zise Alecu, pentru că omul nostru poartă mereu un cap de cal proaspăt retezat peste capul său. Mereu proaspăt. Picură. Nu știu cum, și de unde, și de ce... dar asta e realitatea. Ei bine, acest om a încetat să mai vină la mine, dar sunt sigur că pune ceva la cale... și o face prin mine, cu ajutorul meu, dar fără voia mea. Da, și nu pot da de el, să-l opresc, să...

Alecu se uită din nou la Jumătat' de Om, care începuse să zâmbească.

— Voi, scriitorii, zise băiatul, aveți o imaginație tare vie.

Apoi râse.

— Eu, zise Jumătat' de Om, eu n-am. La mine e totul, întotdeauna, ori-ori; nu există nimic între ori și ori. La tine, însă, văd, între ori și ori sunt lumi întregi, ba chiar, iată, și un om cu cap de cal!

Apoi râse din nou.

— Ce n-aș da să am mintea ta, povestașule... Aici, în odaia asta, nu prea există visare – totul e alb sau negru. Ce n-aș da... Mi-aș da și mâinile și picioarele.

Apoi se uită în jos, exclamă un *ah!* și râse în hohote. Alecu zâmbi și plecă privirea.

— Deci n-ai cum să mă ajuți.

— Nu, domnul meu, zise Jumătat' de Om, nu am cum. Oamenii mei nu au auzit și nu au văzut nimic din ce zici tu. Crede-mă, aș fi știut. Acum, dacă omul nostru este real...

— Este! îl întrerupse Alecu și Jumătat' de Om dădu împăciuitor din cap.

— Așadar... omului nostru i-ar fi fost greu să se ascundă de cerșetorii mei; sunt peste tot; știu tot.

(Tot? gândi Alecu.)

— Tot, repetă Jumătat' de Om.

— Ei, pe asta n-ai știut-o.

Liniște. Cei doi se priviră un timp.

— Voi pleca, zise Alecu. Nu am timp de pierdut. Alrauna e în mare pericol.

Se ridică să iasă pe unde veni.

— Oh, dar cum, bunul meu domn? Cum să fie Alrauna în pericol? Atunci sunt și cerșetorii mei în pericol, asta spui? Și asta înseamnă că sunt și eu – iar asta, la rândul său, înseamnă că dumneata tocmai l-ai amenințat pe Jumătat' de Om, stăpânul borfașilor. Dacă vita moare, mor și viermii din burta ei, nu-i așa? Asta spui, domnule scriitor? Asta spui dumneata?

Alecu se oprise în ușă; se întoarse spre stăpânul cerșetorilor și zise:

— Omul pe care îl căutăm are de-a face cu fetele care au adormit în Primi. Ai auzit de ele?

— Auzit, zise Jumătat' de Om.

— Nu e așa cum pare. Nu e un simplu somn.

— Niciodată un somn nu e un simplu somn, spuse Jumătat' de Om.

— Nu e nici o simplă boală, zise Alecu și făcu un pas spre el. Mă crezi?

Jumătat' de Om se încruntă și privi în gol. Era ca și cum părăsise încăperea, deși era acolo; se făcu răcoare în jur. Alecu se întoarse din nou spre ușă, apoi, fără să-l privească pe băiat, întrebă.

— Auzi, acel Hâd... Cine e?

Alecu ascultă respirația băiatului și simți cum tresări în ea, trezit din reveria sa cenușie.

— Există? întrebă Alecu.

— Da, zise Jumătat' de Om, dar n-ai cum să ajungi la el și să te întorci întreg de acolo.

— Unde e?

— Pe platforme, în bibliotecă.

— Știe tot?

— Știe. E vechi, povestașule, e vechi. Vechi și știe tot. Multe pe care le știm noi, zdrențăroșii, sunt făcute de el, și multe pe care le facem noi le știe el, bătrânul.

— De ce i se zice așa?

— Hâdul? Pentru că-i urât; e cusut din bucăți. Dar puțini sunt cei care l-au văzut. Și, uneori, dacă îl vezi, scapi; te lasă, dar doar cât să poți spune că l-ai văzut. Dar cine să te creadă? Cine bagă în seamă ciungii?

— Cum dau de el? întrebă Alecu.

Liniște.

— Domnul meu, zise Jumătat' de Om, pleacă, te îndemn. Pleacă de tot, pleacă din Alrauna. Dacă știi ceva ce crezi că numai dumneata știi, atunci să fii convins că știe și Hâdul platformelor. E cetatea lui, știe tot. Dacă e așa cum crezi dumneata, că cetatea e în pericol, și că tu și omul tău sunteți de vină, cu sau fără voia ta, pleacă din Alrauna chiar acum.

***

Alecu părăsi Burta Vacii neînsoțit. Jumătat' de Om era ciung, dar era cinstit. Nu te-am putut ajuta, zisese, nu mă poți ajuta. În timp ce Alecu se scurgea prin Gâtlej să iasă la lumină, putea auzi râsetele băieților din Burtă, nechezatul lor batjocoritor. Scriitorul se întoarse în podul său și căzu îndată într-un somn adânc. Visă:

Se făcea că era în Meer, întins pe un divan; era noapte, în casă întuneric, de jos se auzeau valurile în pivniță, parcă mai furioase decât niciodată; păreau a fredona ceva, dar micului Alecu îi păreau cuvinte într-o limbă străină pe care nu o cunoștea defel; tatăl lui nu era, pesemne plecase la pescuit (peste noapte?); de pe divan vedea în camera mică în care știa că se ascunsese maică-sa, stătea nemișcată pe întuneric, tăcută; nu o vedea, dar știa că era acolo; vru să o întrebe dacă peștii dorm vreodată, dar nu îndrăzni; simți nevoia, din senin, să urce la etaj și o făcu; intră în camera mare și o văzu: o cățea imensă fără membrele inferioare, cu trupul cusut de-a lungul burții și a spatelui – cusătura forma o gură de piele cu dinți încleștați; micul Alecu știa că ceva i se mișca acelei că-țele în burtă; o clipă mai târziu, în ușă nu mai era el, ci

bătrânul său tată, în brațe cu un coș plin ochi de pești adormiți, privind cățeaua care, o știa și el, avea în burtă pe micul său Alecu; hai, vino, zise bătrânul, hai să trezim peștii; mâine vine *el* în vizită; și, până să întrebe care el, cine vine în vizită, cine, Alecu simți cum micul său trup fu cu totul dizolvat de zeama acidă a pântecelui cățelei și se scurse pe podea într-o pată fierbinte de om, vomitată nepăsător de animal la picioarele bătrânului pescar; dacă acea zeamă ar fi avut urechi, ar fi putut auzi glasul trist al tatălui spunând că a trezit peștii cu scurgerea sa și dacă acea zeamă ar fi avut ochi i-ar fi ridicat către el; dar n-avea; era întuneric; sub el, valurile triste; deasupra lui, tatăl său necăjit.

Alecu se trezi. Era din nou pe înserat. Zgomotele din Alrauna îi păreau străine, ca și cum se trezise în altă cetate; apoi se dezmetici și recunoscu totul în jurul său. Se sprijini de perete și începu să muște dintr-un colac întărit. Îl chemă din nou pe omul cu cap de cal, dar nimeni și nimic nu ieși din spatele mobilelor prăfuite și a sacilor cu zdrențe și cartofi. Își derulă prin fața ochilor vizita în Burta Vacii și întreaga discuție cu Jumătat' de Om. Dacă cineva putea ști unde se ascundea omul cu cap de cal, își spuse, atunci acela trebuia să fie Hâdul platformelor. Dar cum să-l găsească? Și, chiar dacă l-ar fi găsit, de ce i-ar fi spus acesta unde se afla omul cu cap de cal? Și, chiar dacă i-ar fi spus, de ce l-ar mai fi lăsat să plece? Toate acestea și le spuse, amintindu-și de tristețea din ochii frumoși ai lui Jumătat' de Om. Și, totuși, dacă Hâdul l-ar fi lăsat să plece și Alecu l-ar fi găsit pe omul cu cap de cal, atunci ce? Alecu înțelese îngrozit că nu avea niciun plan, nu avea nici cea mai vagă idee ce era de făcut ca omul cu cap de cal să-și înceteze povestea și să trezească fetele din

somul lor criminal. În plus, de ce i-ar fi păsat? Să distrugă cetetea, să o dea larvelor și pierzaniei! El ce treabă are? Și-a spus sfârșiturile în Alrauna – nu era cazul să plece, așa cum l-a sfătuit Jumătat' de Om? Să se care din cetate pe întuneric, neprins și teafăr, și să-și găsească un nou loc, un pod nou (poate chiar o pivniță!) în cetatea de dincolo de munte, unde să-și spună sfârșiturile mai departe? Și dacă larvele ajung apoi și până acolo? Ei bine, el avea să știe, nu-i așa? Ar cunoaște semnele înaintea tuturor, ar ști că larvele sunt în mișcare, că se îndreaptă spre ei, și ar putea pleca și de acolo din timp, tot mai departe, spre răsărit. Alecu avu imaginea unui apus de soare roșu, el pe un vârf de stâncă deasupra lumii și, sub el, tăvălindu-se greoi, mii și mii de larve împânzind câmpia, adunându-se din toate zările, din toate cetățile, el așteptându-le împăcat. Era părtaș la cel mai mare mister din Talpa lui Tapal. Gândul acesta îl înfierbântă și-l excită atât de tare pe Alecu, încât își scoase mădularul întărit dureros și-l frământă până ce-și slobozi sămânța vâscoasă pe podea. Și atunci și acolo, în tremur și-n amețeală, Alecu pricepu de ce trebuia să-l găsească pe Hâd și apoi pe omul cu cap de cal și de ce era musai să-l oprească pe omul cu cap de cal. Undeva, într-o cetate îndepărtată a pescarilor eterni, timpul începuse pe nebănuite să-i dicteze sfârșitul și micul Alecu își promisese că asta nu avea să se mai întâmple niciodată; că sfârșiturile sunt ale lui și numai ale lui, că timpul nu va mai încerca sfârșituri pe el, înainte ca el, marele Alecu Deleanu, să scrijelească SFÂRȘIT în carnea fragedă a timpului.

Jumătat' de Om îl avertizase, nu avea cum să-l găsească pe Hâdul platformelor; te găsește el pe tine, mereu – parcă așa spusese. Și totuși, Alecu simți nevoia să iasă din podul

său și să-și petreacă noaptea cutreierând platformele. Nu știa precis ce căuta, dacă spera să găsească o cale de a ajunge la Hâd, dacă spera să dea întâmplător peste omul cu cap de cal, însă cuteza că creadă că ceva avea să se schimbe dacă lua la pas platformele cetății. Nici măcar nu știa de unde să înceapă, nici măcar nu-și putea închipui unde avea să se oprească și nici ce căi aveau să i se deschidă și să i se închidă între început și încheiere. Mâncă, bău și se urcă pe acoperiș, de unde privi în toate zările, cât de departe putu. În toate părțile ardeau firave în noapte luminile cetății. Călcă platforme și porni la întâmplare, uitându-se nu în sus spre stele sau în lună, nici în jos spre străzi și-n ganguri, ci fixând cu privirea acea stranie anatomie suspendată, urmărind, pas cu pas, textura lemnului platformelor, îmbinările, nodurile sforilor roase de vreme și ploi, încercând să citească în acele pasaje de deasupra Alraunei ca în linii fatidice dintr-o palmă imensă, fără să știe ce căuta, convins însă că avea să găsească.

Merse câteva ore la pas cu luna, el traversând cetatea, ea cerul, amândoi căutând ceva. În căutare zace viața, gândi Alecu; de-ar găsi luna ce caută, s-ar opri, și odată cu ea și lumea și noi, dar noi fără să fi găsit nimic. Căutarea altora e viața, gândea scriitorul, molfăind idei ca beat, oprindu-se din când în când să mângâie un nod de sfoară, să pipăie vreo scândură. Simțea că ceva îi scăpa, ca și cum ceva se agăța de haina sa, îi simțea picioarele, multe, ascuțite, înțepând prin țesătură pielea, îi auzea clinchetul colților, un gând, o impresie, dar nu putea vedea (gând ce se ascundea de el, așa cum sunt, deseori, cele mai bune gânduri ale omului). Apoi, ca și cum ar fi clincănit prea tare, ca și cum unul dintre miile de

picioare i s-ar fi agățat în haină, Alecu avu impresia că înțelese! Se apleacă și pipăi niște scrijelituri adânci în lemnul platformelor. Păreau proaspete pe interior, în rana lemnului, dar învechite și tocite de pași furișați pe margini, pe buza rănii. Era ca și cum cineva avea grijă să scurme în lemn din când în când, să nu uite. Ce să nu uite? se întrebă Alecu, când, dintr-o dată, auzi pași în spatele său și se întoarse.

— Așa e, nu? Apar din loc în loc, ca însemne secrete pe o hartă nebănuită, zise bărbatul din fața sa.

Alecu se ridică și-l privi. Era scund, chel, ușor durduliu, dar cu trăsături frumoase, piele fină, de parcă în el cineva ascunsese de văzul lumii o statuie de marmură vie, lucrată migălos și îndelung.

— Nu știu ce înseamnă, spuse bărbatul, dar apar des, din loc în loc.

Și Alecu pricepu că acela era gândul, aceea era bănuiala: scrijeliturile, întâi neobservate, rămăseseră cu el, i se agățaseră de pași, și acum, în sfârșit, le văzuse. Dar, iată, nu era singurul. Cine era acest om din fața lui? Și ce era de făcut cu el? Alecu așteptă, sperând ca bărbatul să se prezinte, dar acesta nu o făcu și Alecu luă hotărârea să nu o facă nici el. Era mai precaut așa. Dar, totuși, bărbatul îi păru cunoscut; Alecu era convins că îl mai văzuse undeva, nu foarte demult, nu foarte departe. Da, îl cunoștea pe acel om. Dar oare, se gândea, acel om îl cunoștea pe el?

— Știu că nu se cade ca doi oameni pe o platformă să se observe, ba mai mult, să se privească în ochi, spuse bărbatul. Ca să nu mai spun despre a-și vorbi! Dar te văd la fel de cocârjit ca mine, și, dacă e ceva ce cauți pe platforme, poate te pot ajuta. Le străbat de doi ani fără încetare.

Alecu tăcu.

— Mai mult, natura meseriei mele mă obligă la tăcere. Păstrez secretele tuturor din Primi.

— Și pe ale tale cine le păstrează? întrebă Alecu.

Bărbatul zâmbi.

— Cel puțin două persoane. Pe ale tale? întrebă bărbatul, dar Alecu nu răspunse. Nu ești din Primi, zise bărbatul, și Alecu tăcu în continuare.

Bărbatul se așeză pe platformă și-și lăsă picioarele să atârne deasupra hornului unei case. Scoase o pipă de la buzunarul de la piept, o îndesă cu tutun și o aprinse. Trase adânc în piept și, fără să-l privească pe Alecu, i-o oferi peste umăr. Scriitorul, așa cum sunt scriitorii, se gândi la toate și la nimic deodată, speră multe și deloc, așa că acceptă pipa omului și se așeză lângă el.

În fața lor, deasupra orizontului ascuns în negură, constelația Larvei își începea coborârea sub pământ. În spatele lor, bărbații o știau fără să se întoarcă să privească, constelația Sfântului își scosese capul și umerii de după munte. Avea să gonească larva sub pământ ca în fiecare noapte, și o nouă zi avea să se aprindă în Alrauna, vechea Mandragora, vechea Rădăcini.

— Țin minte cum urmăream pe înserat ieșirea Larvei de după munte. Țipam, în joacă, și nu voiam să mergem la culcare; ne adunau ai noștri de pe străzi ca pe gâște, râse bărbatul. Ai copilărit în Alrauna? întrebă bărbatul și Alecu dădu din cap că nu.

— Meer, zise și un nor de fum i se eliberă din plămâni.

— Ah, fiu de pescar, zise bărbatul și Alecu încuviință și îi dădu pipa înapoi.

— Cea mai bună tocăniță de pește..., zise bărbatul. Eram tânăr și fără niciun ban, un vagabond, iar baba aia m-a băgat în casă și mi-a pus în față cea mai bună tocăniță de pește pe care am mâncat-o vreodată. Sunt oameni buni în Meer. Nu trebuia să pleci.

Tăcură o vreme. Marea Larvă dispărea tot mai adânc sub orizont; dacă ar fi ridicat privirea, cei doi l-ar fi surprins pe Taush zâmbindu-le de la zenit.

— Suntem somnambuli c-așa vrem, nu? Lunatici sub lună, căutând ceva. N-am să te întreb ce cauți, căutarea omului e doar a lui, așa-i. Mă gândesc doar, când umblu năuc în noapte cu somnul furat, ba nu, dat de bun cuiva, nu știu cui, mă gândesc că acolo jos, în Primi, sunt fete care dorm că n-au de ales. Și iarăși altele care nu dorm că n-au de ales, stau treze de teamă. Cât de neputincios te-ai simțit, întrebă bărbatul, când te-ai simțit cel mai neputincios?

Lui Alecu îi apăru în fața ochilor, pentru o clipă, un năvod prin cu carne, și tot pentru o clipă – aceeași – îl urî pe acest paj al aducerii aminte și-și dori să-l împingă în hornul de sub el. Dar n-o făcu.

— Știi că s-au hotărât să le taie? întrebă omul.

Alecu nu pricepu; îl privi întrebător.

— Să facă o gaură în ele și să se uite înăuntru. Nimeni n-a putut să le ajute până acum – zile și nopți întregi de somn pe care nimeni nu-l înțelege. Au încercat să le însănătoșească trupurile, să împingă carnea din adormire, dar totul a fost degeaba, nimeni nu știe precis ce au. Nu pot vorbi, deci nu au cum spune ce le doare, dacă le doare. Nu plâng, nu se plâng, nu se vaită. Ăștia nu știu unde să taie, ce să caute, unde să se uite; intră în ele așa, pe nevăzute. Idei de la

Curte... Și știi ce e cel mai straniu? întrebă bărbatul și Alecu dădu din cap că nu, nu știa. Una dintre ele, cea pe care vor să o deschidă mâine, a început să pută.

— E moartă?

— E vie... Respiră. Respiră duhoare de hoit.

— Unde o să o taie? întrebă Alecu.

— În Sala Anelidei, în Piața Mare.

— E cu public?

— E, dar nu intră oricine. Sfatul și Consiliul decid.

— Tu mergi?

— Merg, răspunse bărbatul.

— Mă poți băga și pe mine? întrebă Alecu și omul dădu din cap că nu.

— Nu am puterea asta.

— Vor fi toate acolo? Fetele, zic.

— Nu cred, una singură.

— Cea care pute?

— Cea care pute.

În depărtare, razele soarelui se străduiau să se elibereze din negura orizontului. Cetățile de acolo, din depărtare, se gândi Alecu, se treziseră deja pentru un nou coșmar.

— Ai fost vreodată în Bivara? întrebă bărbatul, luându-l pe Alecu pe neașteptate.

După plecarea sa din Meer, scriitorul poposise în șapte cetăți până să ajungă în Alrauna, începuse zeci de povești în acele cetăți și termină tot atâtea. Bivara era una dintre ele.

— Nu, răspunse însă Alecu, știind că așa era mai prudent. Nu am fost niciodată în Bivara. Cum e?

— E cetatea lui Hanter, răspunse bărbatul. Cândva trăiau acolo oameni buni, curați și la trup, și la suflet, unul nu

umbla fără un animal la pas pe care să nu-l iubească mai mult decât orice. Gospodării curate, uși nezăvorâte. Din trei zări s-au adunat cândva oamenii și Hanter i-a unit. Străzile au trei nume, în trei limbi diferite, iar uneori, în unele zile prea bune pentru a fi simple zile, de ți le dorești secole, lumina soarelui cădea cumva pe ele, nu știu cum, și vedeai trei străzi deodată, acolo unde știai că era doar una, și mai că-ți venea să pornești pe toate trei deodată. Dar erai doar unul, desigur...

Făcu o pauză, apoi:

— Cunoști pe cineva din Bivara?

De data asta Alecu nu minți când dădu din cap că nu, chiar nu știa pe nimeni.

— Pare un loc frumos, zise povestitorul. Aș putea să-l vizitez cândva.

Bărbatul zise:

— Acel loc de care ți-am vorbit nu mai există. Pe locul lui s-a ridicat un cadavru. Zace și pute în toate cele trei zări, anunțând. Bivara nu mai e ce-a fost cândva; tristețea a cuprins sufletele oamenilor atât de mult, încât unii dintre ei nici nu mai vorbesc și, odată cu limba lor, au murit și străzile lor văzute doar într-o lumină anume. Când pășești pe ele, ai senzația că mergi pe o singură stradă, nu pe trei. Iar pe o singură stradă poți păși oriunde, nu e nevoie să mergi până în Bivara.

Bărbatul se ridică. Așeză o palmă pe umărul lui Alecu și îi spuse că-i simte tristețea și că tristețea e la ea acasă în acea lume.

— Uneori, în aceste ultime zile – pentru că sunt ultimele, o simt – mi-am dorit să adormim toți și să nu ne mai trezim. Să fie liniște în Talpa lui Tapal; nimic să nu se mai

audă. Mă uitam la acele fete dormind și mă întrebam, știi ce mă întrebam? Mă întrebam dacă nu cumva ele sunt cele care au dreptate și noi suntem cei care ne înșelăm. Dacă ele nu dorm, ci s-au trezit de fapt, și se uită la noi de undeva, dar noi dormim. Poate, zise omul oftând, poate avem noroc și ne taie și pe noi la timp, ne deschid, ne sfârtecă să ne scoată bila neagră, să ne scape de tristețe. Da, mi-am dorit să adormim toți și mi-e greu să-mi iert asta.

Pe Alecu îl trecură fiorii, pentru că ce lume e aia în care toți dorm și nimeni nu mai spune povești?

— Nu te pot ajuta, zise rece Alecu. Nu am cum să te iert.

— Știu, știu, zise bărbatul. Vine ea și clipa aia.

Și se îndepărtă. Alecu rămase locului, picioarele atârnându- deasupra casei în care, încetul cu încetul, cameristele se trezeau și-și începeau treburile gospodăriei. După câtiva pași pe platformă, bărbatul se opri și îi spuse lui Alecu:

— Dacă îl cauți pe Hâdul platformelor, mă tem că e doar o poveste. Du-te acasă, nimeni nu te poate ajuta.

Apoi plecă.

Alecu rămase acolo până ce soarele ieși victorios de sub pământ și întreaga cetate colcăia a viață. Cât dură răsăritul, Alecu avu strania senzație că acel soare nu era cel de zi cu zi, ci altul, trimis acolo ca semn doar pentru el, să răsară numai pentru el, și nimeni de sub el nu bănuia că fusese păcălit, că acel soare nu era soare, ci altceva. Dar ce era nici Alecu nu știa, pentru că unele lucruri rămân ascunse chiar și celor ascunși.

***

Orele trecură peste Alrauna, prânzul se apropia cu ale sale miresme și a sa larmă, dar Alecu nu simțea nici foame, nici sete. Nu se urnise din locul în care purtase discuția nocturnă cu acel bărbat care îi păruse cunoscut, sau poate, totuși, nu, cine mai cunoaștea pe cine în acele vremuri? se întreba scriitorul. De când se despărțise de omul acela, nimeni nu-l deranjase, nimeni – bărbat, femeie, copil, animal – nu călcase acea platformă. Casa de sub el aparținea vreunui înstărit, dar Alecu nu putea ști cui; în urmă cu o oră, slugile pregătiseră scaunul acoperit și-l scoaseră pe stăpân din hol, purtându-l pe străzile aglomerate până când scriitorul îl pierdu din vedere. În ultima oră, Alecu își odihnise ochii pe fereastra fiului stăpânului casei, prin care îl ochea din când în când pe tânărul ferchezuit, care se pregătea pentru prânz. Îl zări de câteva ori trecând prin dreptul geamului, o dată în cămașa lungă de noapte, o clipă mai târziu gol, iar Alecu îi văzu fesele tinere prinse între perdele; băiatul îmbrăcat; apoi închizând fereastra; ușa se deschise și tânărul părăsi casa la pas țanțoș, pierzându-se printre cei din stradă.

În tot acest timp, Alecu Deleanu se masturbase de două ori, picurându-și sămânța de sus, de pe platformă, o dată în țărâna străzii, a doua oară în coșul imens cu ouă al unei negustorese grăbite, care plecă privirea pe oul mânjit, dar fără a îndrăzni să ridice ochii spre platforme. Alecu luă hotărârea că trebuia neapărat să participe la disecția fetei din Primi, să vadă cu ochii lui dovada supremă că omul cu cap de cal era cel mai puternic povestitor de dincoace și de dincolo de Lacrimile lui Tapal.

Coborî și porni pe Strada Mare spre poarta din Primi. Pas cu pas o nouă poveste se năștea în el, dar îi părea încă

îndepărtată, palidă și fără vlagă, ca orice povestire nepovestită de omul cu cap de cal. Aproape că renunță la gândul că avea să mai dea de el vreodată – omul cu cap de cal plecase, își îndeplinise misiunea și dispăruse, își isprăvise istoria vie în Alrauna și părăsise lumea pe care ale sale cuvinte aveau datoria și misiunea de a o distruge din interior. Însă, deși nu-i plăcea să o gândească, orice e rostit poate fi distrus și nicio povestire nu poate dăinui mai mult decât ultimul om care poate să o asculte, deci probabil că omul cu cap de cal nu era atât de puternic pe cât credea Alecu.

Când ajunse în fața porții, povestitorul observă trei lucruri: (unu) că era posibil ca sfârșitul imaginat de omul cu cap de cal pentru povestea sa să nu fie adevăratul sfârșit al poveștii; (doi) că Alecu gândise și el o nouă povestire cap-coadă, fie ea palidă și fără vlagă; și (trei) că poarta spre Primi era zăvorâtă și în pragul ei stătea un gardian.

— Treburi în Primi? întrebă bărbatul.

Alecu dădu din cap că da.

— Ce treburi?

Fusese luat prin surprindere și nu avu timp să născocească un motiv pentru vizita sa în primul inel.

— La piață, zise.

— Piața e închisă azi. Și-au mutat toți tarabele în Medii; îi găsești în piețele de acolo.

Alecu dădu din cap grăbit și întrebă:

— De ce s-a închis?

— Nu pot vorbi, răspunse bărbatul. Ordin de la Sfat și de la Consiliu.

— Se încuie des porțile?

Omul îl cântări și-l măsură din priviri.

— Dumneata nu ești din Alrauna?

— Am sosit de curând.

— De unde ești?

— Meer, zise Alecu.

— Nu puți a pește, râse batjocoritor bărbatul și Alecu zâmbi. Am patruzeci și unu de ani, continuă bărbatul, și nu am trăit niciodată până acum porțile astea închise. Bătrânul meu are șaptezeci și cinci și nici el nu le-a văzut închise la viața lui.

— Și nu ești curios să afli de ce?

— Curios? întrebă bărbatul. Curiozitatea nu mi-a fost niciodată de folos. Nu mai bine trăiesc în pace încă pe atât, ca până la patruzeci și unu de ani? Acum, hai, piețele sunt încolo! zise și arătă spre Medii și Infimi.

Alecu îi întoarse spatele și, coborând pe Strada Mare, intră în primul gang și de acolo în prima tavernă care îi ieși în cale. Se așeză la masă și ceru pastramă cu bere. Începu cu stacana și, după ce o dădu gata, mai ceru una și se ocupă de pastramă până ce halba-i fu umplută din nou. Înainte de a i-o așeza în față, femeia ceru să-i vadă Colții și Ghearele, și Alecu o făcu – deschise punga de la brâu și zornăi banii în palmă. Erau ultimii săi bani, dar, în timp ce sorbea cu nesaț a doua bere, ceva îi spunea că oricum nu mai avea nevoie de ei. Mai ceru un ciolan și un colac și încă o bere. Când îi fură aduse bucatele, Alecu o opri pe femeie și, discret, îi vărsă două monede în palmă.

— Ce știi despre ce se întâmplă în Primi? întrebă.

Femeia se uită în jur, apoi șopti:

— Cică o taie pe una dintre ele. Dintre adormite.

— Cine?

— Kunrath al nostru. Cică a fost la Curte și a primit încuviințare. Acum, mai multe nu știu.

— Și de ce au încuiat poarta?

— Cică nu au voie decât câțiva din Medii și din Infimi. Și cică nu știu ce au fetele și că se poate lua și, adică... să nu se ia, înțelegi tu. Acum lasă-mă, zise femeia și se smulse de la masa scriitorului.

Alecu mâncă și bău și se gândi, întregul timp rumegând și frământând mintea nedormită, spiritul treaz, și luă o hotărâre. Dar, până una-alta, o nouă povestire își cerea sfârșitul.

Își petrecu întreaga după-amiază în afara zidurilor Alraunei. Se lungi în iarba câmpiei și ascultă sunetele cetății dintr-un șanț ușor umed, apoi dădu târcoale preț de câteva ceasuri cătunelor răzlețe de la umbra zidurilor din jurul cartierului Infimi, urmărind puștii fugărindu-și surorile prin iarba deasă, chiar în șanțul imens al Alraunei; copiii mahalelor păreau a fi cel mai de preț bun al bărbaților și al femeilor de acolo, întrucât niciun copil nu era slăbit din priviri. Alecu renunță și reintră în cetate. Întâmplările din Primi, în plină desfășurare, îl măcinau, mușcând parcă din trupul său, pe dinafară – pe dinăuntru noua povestire eroda spiritul; dacă nu alegea să facă ceva, se temea că în curând avea să simtă cum atât trupul său, cât și sufletul său dispar în spatele aerului din jur.

După încă un ceas de străbătut aleile din Infimi, dădu peste un băiat murdar, îndesat într-o nișă din peretele unui gang. Să fi avut vreo zece ani; lui Alecu îi păru cunoscut.

— Ești din Burtă? îl întrebă.

— Îhâm. V-am văzut acolo, dom'le, zise băiatul și scuipă tutun la picioare.

— Îți plac poveștile?

— Nu, răspunse băiatul, dar îmi plac Colții și Ghearele.

— Ești furios, zise Alecu.

— Cel mai.

— Și ce știi să faci pentru asta?

— Tot ce trebuie.

— Știi să asculți o poveste?

— Dacă trebuie, spuse puștiul și plecară amândoi spre podul lui Alecu.

Băiatul mai văzuse asta, mai trăise așa ceva, multe mai trăise, mult mai multe decât mulți alții în toate viețile lor la un loc, căci se spunea că cei ce servesc Burții devin nemuritori. În pod, Alecu încercă să povestească ceva, dar înțelese degrabă că acele gânduri ale sale, pe care în mod greșit le crezuse a fi frânturi de povești, nu erau nimic mai mult decât fraze fără noimă, fără început și fără sfârșit. Băiatul ședea pe salteaua povestitorului, așteptându-și banii, fiind oricând pregătit să țâșnească prin trapa din acoperiș dacă acel bărbat din fața lui, transpirat tot și din ce în ce mai agitat, avea să se năpustească asupra lui. Îi vedea penisul întărit conturându-și forma curbată prin pantaloni.

— Dom'le, întâi banii, apoi mai stăm de vorbă.

Alecu fu smuls din delirul său și-l privi pe băiat de parcă ar fi fost întâia oară.

— Și poate ar trebui să mai dormiți, dom'le, sunteți cam tulburat, văd. Doar să nu adormiți de tot, ca puștoaicele alea din Primi.

— Cum? întrebă buimac Alecu.

— Să nu vă găsească spițerii viermi în burtă, râse puștiul

— Ce? Ce vorbești? Ce-au găsit?

— Așa vorbește lumea; am auzit chiar înainte să-mi ieșiți în față. Cică au terminat cu fata aia în Primi, aia pe care o tăiau.

— Și ce au găsit? Știi?

— Știu.

— Ce?

— Un vierme.

— Un... vierme..., șopti Alecu. Știi unde sunt fetele?

— Știu.

— Unde?

— Cică sunt închise în vechiul lazaret din Primi, dar n-am mai fost de mult pe acolo.

Alecu se așeză pe podea, își luă capul în palme și bolborosi ceva ce cu greu putea desluși puștiul de lângă el. Auzea doar *om*, *cap* și *cal*, dar nimic nu prea mai avea vreo noimă în acel pod, iar când zări și cuțitul pitit de scriitor la spate, băiatul se repezi prin acoperiș din câteva sărituri, fără să mai scoată un cuvânt. Se spunea că cei ce serveau Burții erau nemuritori, dar cine ar fi putut spune că era așa ori ba? Alecu Deleanu îl auzi plecând, dar nu se obosi să-l urmărească, și se mai ridică de pe podea doar când luna se poticni întreagă în trapa din acoperișul său.

Porni apoi năuc pe platforme, spre Primi, fixând cu privirea turnul bisericii la poalele muntelui, orologiul mărindu-se în lumina lunii, apropiindu-se tot mai mult. Nici nu auzi bine vocea bărbatului din fața lui, proptit nefiresc în mijlocul platformei, chiar deasupra zidului gros dintre Medii și Primi. Alecu se dezmetici și-l recunoscu pe bărbatul pe care îl văzuse de dimineață în poarta lui Primi; îl auzi interzicându-i să

facă chiar și un pas în primul inel. Sfatul pesemne blocase orice cale de a ajunge în Primi, fie ea și pe platforme.

— Tot tu? întrebă bărbatul. Acum ce, îți arde de făcut piața în toiul nopții?

Alecu răspunse că ieșise la o plimbare, atât și nimic mai mult.

— Păi, plimbă-te în altă parte. Și, hei, n-are rost să încerci altă platformă, zise gardianul, toate spre Primi sunt păzite.

Apoi, după o pauză, uitându-se în jur:

— Deci așa vedeți voi, scursurile Alraunei, cetatea... E frumoasă, nu-i așa? Păcat de d-ăștia ca voi, zise bărbatul și râse. Hei, nu te mișca, zise văzând că scriitorul făcea doi pași spre el.

Alecu îl privi inocent și spuse că da, cetatea era frumoasă.

— Cu sau fără noi.

— Eh, hai, lasă – fă pași!

Alecu mai făcu un pas către el, fără să-l privească, gândindu-se în tot acest timp că nu trebuia decât să treacă cumva de acest om, apoi avea să-i fie ușor să se piardă pe gangurile întortochiate ale primului inel; nimeni nu ar fi putea să-l mai găsească apoi, și ar fi fost în stare să-și pună planul în aplicare. Care plan, încă nu știa.

— Niciun pas mai în față, băi, n-auzi?

Clipă în care Alecu se năpusti orbește, sălbatic, asupra lui, fluturând din mâini și împingându-se cu picioarele în platformă, sărind în brațele gardianului care abia avu timp să pună mână pe bastonul de lemn de la șold. Căzură amândoi pe lemnul platformei, Alecu peste gardian, gardianul pe

spate, și platforma începu să scârțâie și să trosnească sub balansul lor.

— Bă..., reuși să zică gardianul și îi aplică un pumn în fața scriitorului.

Alecu orbi pentru o clipă, dar nu se opri, lovi și el. Un pumn căzu drept în nasul gardianului (cartilagiul trosni zgomotos în capul omului), un pumn pe lângă cap, în lemnul platformei (degetele pocniră sec în pumnul scriitorului); cu brațul amorțit, orbit și amețit, Alecu mai primi o lovitură în tâmplă și se rostolgoli pe o parte. Gardianul reuși să se urce pe el și-l lovi din nou în față și-n burtă. Alecu îl împinse cu brațele și cu picioarele și se smulse din strânsoarea omului. Rolurile se inversară: acum Alecu stătea cu spatele la Primi, iar gardianul spre Medii. Scriitorul profită și o luă la fugă spre Piața Anelidei, fu însă prins după câțiva pași și aruncat pe lemnul platformei; Alecu se împotmoli în sfori și văzu pe cerul înstelat brațul gardianului terminându-se în bastonul său de lemn, apoi auzi o bubuitură surdă și simți fierbințeala în frunte. Gardianul ridică bâta din nou și o coborî în capul scriitorului. Alecu nu reuși decât să se rostogolească și, scăpând astfel de moarte sigură pe mâna gardianului înnebunit de furie, plonjă în gol.

Pentru o clipă – tăcere.

În cădere, Alecu tăcu; gardianul așteptă picurând sânge.

Apoi: Alecu izbindu-se de acoperișul porții spre Primi și rostogolindu-se spre Medii; încercând să se agațe de ceva în cădere; ajungând la marginea acoperișului și izbutind să se prindă de o grindă de lemn; atârnând deasupra intrării din Medii spre Primi, știind că trebuia doar să-și adune toate puterile și să urce din nou pe acoperiș și să se lase în jos pe

partea cealaltă, pentru a se putea pierde apoi în noaptea primului inel.

Apoi: sub el, zgomote; cineva era în poartă și deschidea fereastra. Alecu se strădui să se urce pe grinda de care atârna, când simți pe cineva trăgându-l cu putere de picior. Se zbătu, lovi omul din fereastră, dar acesta își scoase bastonul, înjură și începu să-l lovească pe Alecu peste fluierul piciorului, în tibie, până când scriitorul nu mai rezistă și mâinile îi cedară. Se prăbuși în stradă și, pentru o clipă, leșină, dar nu destul cât să nu audă zgomotele ajungându-l din urmă, nu destul pentru a nu simți că cineva sau ceva îl trase într-un gang, chiar înainte ca cei doi gardieni să ajungă la el. Deschise ochii și pricepu că cel care îl trase era chiar el, un el ascuns în el, mai puternic decât ar fi putut spera, și, văzând o gaură surpată sub un geam al unei case, se îndesă în bezna acelui adăpost improvizat. Câteva clipe mai târziu, Alecu auzi pașii gardienilor în gang, strigătele lor, nedumerirea lor, dar nu pentru mult timp, căci durerea puse în sfârșit stăpânire pe oasele și cărnurile sale și leșină din nou, acolo, sub pământ, ca un hoit de mâță așteptând să fie devorat de lighioanele pământului.

***

O nouă zi în Medii era deja în toi, când Alecu se târî afară din groapa lui, murdar și rănit, sângele și praful ca un nou chip încrustat peste cel vechi, schiopătând spre casă. Fu, din loc în loc, confundat cu un cerșetor, primind cu capul plecat câte o Gheară aruncată în silă spre el. Nu îndrăzni să se urce din nou pe plaforme, se temea să nu fi fost deja împânzite de gardieni și de mătrăgunoșii din Turnul Tare,

chitiți împotriva tuturor celor care voiau să ajungă în Primi să... să ce? Să ce? se gândi scriitorul și șchiopătă. Chiar să fie aievea? se întrebă scriitorul și oftă. Chiar să fi prins povestea omului cu cap de cal carne și oase și flegmă și spirit? Și să ce? Să vadă fetele în paturile lor, cu burțile pline de mizeria pământului? Alecu pășea mut, dureros, prin praful străzilor din Medii, cu spatele la un Primi în care, cu siguranță, își spunea Alecu, omul cu cap de cal se ascundea și-și țesea planul până la capăt, batjocorindu-i viața și moartea, furându-i sfârșiturile promise. În acele clipe, târându-și corpul spre podul său, Alecu Deleanu se simți cel mai nenorocit personaj scornit vreodată de povestitorul său.

Ajuns în pod, se lungi pe salteaua sa și își obloji rănile cât de bine putu. Se spălă în găleata sa de lemn, își înfășură câteva cârpe pe rănile cele mai căscate și-și pipăi antebrațul stâng. Îl bănui rupt, sau, cel puțin, luxat, și încercă să tragă de oase, dar durerea era prea puternică, ochii i se aburiseră de chin și o lăsă baltă. Și-o întinse lângă trup și se întoarse pe spate. În scurt timp, mestecând în mintea sa urzeală peste urzeală, adormi. Nu visă nimic, sau, dacă visă, totul se spulberă în bubuiturile durerii sale de cap în clipa în care deshise ochii și văzu, ca într-un vis, da, dar real, un șobolan cât un om, îmbrăcat în straie de bărbat, ținând deasupra sa ceea ce, în delirul somnului și-n durerea trupului, lui Alecu îi păru o păpușă, sau, mai bine spus, o jumătate de păpușă a unui ventriloc dement, dar, ridicându-se în capul oaselor și dezmeticindu-se, înțelese că acea creatură, parte om și parte șobolan, ținea deasupra sa torsul unui băiat din care atârnau măruntaiele aproape până la el, stropindu-l pe Alecu din cap până în picioare cu sânge proaspăt. Scriitorul începu să

strige, dar cuvintele îl părăsiră îndată, și, îngrozit peste poate, începu să tremure și orice sunet i se împotmoli în nodul de durere ce se formase în gât. Nu reuși decât să murmure ca un lunatic. Omul-șobolan nu făcu nimic altceva decât să țină trunchiul copilului deasupra scriitorului pentru încă câteva clipe, nepăsător, lucid în bestialitatea sa, apoi îl aruncă peste umeri ca pe o bucată de carne de orice altceva, de vacă, de porc, numai de om nu, și dădu să-l lovească pe Alecu direct în figură cu gheata, dar acesta se feri și văzu creatura sărind din câteva mișcări iuți prin trapa din acoperiș. Observă că ținea strâns în mâinile sale aproape umane capul băiatului, o minge de carne cu zulufi moi, blonzi, mânjiți de sânge, ochii bulbucați și limba scoasă, fire și zemuri de om scurgându-se prin gâtul retezat. Monstrul îi scăpă din ochi și, dintr-o dată, se făcu liniște. Apoi, doar o clipă mai târziu, auzi strigătele oamenilor din stradă:

— E un cap! Un cap!

— E un copil!

— Acolo sus! Sus!

Alecu pricepu îndată ce urmărise creatura aceea scârboasă: omul-șobolan aruncase capul copilului în stradă, zăbovind probabil pentru o clipă pe acoperiș pentru a i se zări silueta. Alecu fu străbătut de un fior rece și înțelese că nu doar el îl căuta pe omul cu cap de cal, ci și acesta îl urmărea îndeaproape, cu ce scop, încă nu știa. Oare știa? Oare voia să-l oprească? Dar de la ce? Știa omul cu cap de cal ceva ce Alecu Deleanu încă nu știa despre propriile decizii? Știa ce avea scriitorul de gând chiar înainte de a ști el însuși? Dar timpul nu stătea locului; Alecu se uită în jur și văzu peisajul morbid lăsat de omul-șobolan în urma sa: podeaua și pereții

erau acoperiți cu o peliculă groasă, vâscoasă, de sânge; pe saltea, între picioarele sale, fuseseră așezate picioarele copilului, smulse grobian și puse acolo ca într-o instalație perversă, ilustrând probabil un scriitor terminat cu patru picioare; mâinile puștiului erau așezate în mijlocul camerei, cu degetele împreunate a rugăciune, între palme era înfipt micul penis al băiatului. Alecu simți duhoarea cadavrului și, dacă ar fi avut ce, ar fi vomitat. De jos se auzeau zgomote de tot felul și hărmălaia părea să se fi adunat în trupul unei mulțimi pornită pe scările clădirii spre el, să-l caute pe cel care, cu atâta cruzime, aruncase capul retezat al unui copil în mijlocul străzii. Alecu se ridică și o luă la fugă, chinuit de toate oasele și cărnurile bătătorite, călcând în zeama roșie, lipicioasă, ieșind pe acoperiș și dispărând pe cea mai apropiată platformă. În scurt timp, ajunse deja departe, dar nu destul de departe încât să nu audă strigătele dinăuntrul podului. Lui Alecu îi era acum mai clar decât niciodată că sfârșitul era mai aproape decât fusese vreodată. Dar ce sfârșit și al cui – asta nu putea spune, și gândul acesta îl sfârteca cu fiecare secundă, cu fiecare pas.

Pierdu vremea prin taverne, așa cum o făcuse atât de des de când părăsise Meer cu o boccea pe umăr; călcând în umbre și în colțurile zidurilor unde se întâlnesc lumi fără a se lua în seamă, Alecu își deghiză ființarea ca o insectă lașă, în tot ce-l înconjura. Acum soarbe dintr-un vis al unuia prea beat ca să o știe, o clipă mai târziu mușcă din ciolanul unuia ce-l confundă generos, în toate acele clipe însă fiind cu mintea doar într-un loc: în lazaretul din Primi, o umbră printre paturi, distrugător, atoatesfâșietor. Își mirosi palmele și, în sângele si-n căcatul celor vinovați și al celor inocenți, Alecu

recunoscu un spațiul vast al duhorii, neocupat, vacant, în așteptare, unde mirosul de ars al lumii încropite își aștepta deflorarea. Exersă prin cârciumi și prin alei înguste, preț de câteva ceasuri, cum ar fi fost să nu fie Alecu Deleanu, scriitorul, Alecu Deleanu, ucigașul, Alecu Deleanu, pederastul, Alecu Deleanu, omul, pregătindu-și trupul și sufletul pentru neființa ce avea să vină. Apoi, la lăsata serii, Alecu Deleanu, nemaifiind Alecu Deleanu, porni spre Primi și se puse la pândă.

Nu dură mult și obiectul așteptării sale apăru de după un colț, trăgându-și greutatea spre poartă: unul dintre cei doi truditori ai mizeriei care aveau în grijă vechiul cartier din centrul Alraunei își mâna cărușul, împungând un măgar costeliv pe străzile înguste ale celui de-al doilea inel. Alecu se gândi că gardienii îl știau precis și aveau să-l lase să treacă, căci nimeni altcineva nu avea să facă treaba lor murdară pe care Alecu o cunoștea prea bine. Bănuiala sa fu întemeiată, acum urma doar să izbutească să-și ducă planul până la capăt. Încă șchiopătând, ieși din gang în urma cărușului și, ridicând încet, din mers, capacul butoiului gol se aruncă în el. Măgarul se opri, gemu, dar omul îi arse una și animalul se urni din nou. Erau goale butoaiele, dar fuseseră doar golite, nu și spălate ori clătite. Chiar și obișnuit cu mirosul excrementelor, Alecu fu nevoit să-și îndese de câteva ori, înghițând acid, mâncarea și băutura de căpătat tot mai adânc în stomac pentru a nu vomita. Bărbatul pesemne simți și el că se îngreună cărușul din senin, dar Alecu știa el ce știa și avu dreptate: niciun mizerabil nu întoarcea capul în spate când simțea greutate dintr-o data în butoaie, căci toți se temeau de Baba Dopu', creatură născută din doapele întărite și usturătoare ale

capetelor de căcat; Baba Dopu', cea care se cățăra pe butoaiele mizerabilor și pe cutiile de căcat din spinări; Baba Dopu', cea care, de te întorceai, îndată te constipa pe veci de mureai cu căcatul tare în tine. Așa că omul nu se-ntoarse, ci merse mai departe și nu mai dură mult până ce se auziră vocile celor doi gardieni.

— Stai, zise unul dintre ei și omul nostru zise că stă.

— Ce duci în căruț? întrebă celălalt și omul nostru zise că încă nimic, dar că avea să iasă cu căcat.

— Acum ți-s goale butoaiele? întrebă iar primul și omul nostru zise că da, goale.

— Să mă uit? întrebă iar al doilea, dar omul zise că e Baba Dopu' pe ele, dar să facă cum îi era voia, cine era el să-i zică ce și cum să facă.

De crezură ori ba, omul nostru nu avu de unde să știe, și chiar de avea, nu avem noi de unde ști, că doar nu-i omul nostru. Drept e că îl lăsară să treacă, iar omul, care, intrând în Primi, nu mai fu omul nostru (așa cum Alecu Deleanu nu mai era Alecu Deleanu), ieși din poveste îndată, adâncindu-se într-o stradă întunecată și ferită de văzul gardienilor. Alecu sări din butoi și se făcu pierdut prin ganguri negre. Se piti sub un geam și privi în stânga și-n dreapta, apoi aruncă din umbre o privire recunoscătoare mizerabilului ce-l trecuse prin porțile cetății și văzu căruțul îndepărtându-se, agățând din când în când câte o rază de lună, și-n lumina acesteia văzu o băbuță slabă, cu pielea maronie și tăbăcită, toată slabă și chircită, cocoțată pe butoiul omului.

Alecu evită acele puține străzi cu stâlpii luminați și ascultă mereu, la fiecare pas: bănuia că Primi trebuia să fie bătută la picior de gardieni, sculați toți din somn, fără să mai

conteze schimburile de noapte, de zi, toți în stradă, păzind inima Alraunei de un rău nevăzut și pervers, cuibărit în stomacul unor fete, o știau toți, dar care se putea la fel de bine cuibări cândva și-n pântecele lor. Unii vorbeau despre boală, alții se fereau vorbind despre blesteme, păzindu-și ori vărsându-și umorile trupului, fiecare după credința sa. Datoria-i datorie, așa că gardienii din Primi dăduseră mâna pentru prima dată după nimeni nu mai știa cât timp cu cei din Medii și din Infimi și călcară prudenți, dar temători, gangurile primului inel. De două ori în doar câteva minute ieșirea dintr-un gang îi fu blocată de marșul tăcut al unor gardieni triști cu capetele plecate, adânciți probabil în gândul la vreo fiică ce nu fusese încă atinsă de flagel, sau la vreo copilă aflată deja pe unul dintre paturile lazaretului, cu acele scârboșenii în miezul lor. Și, pentru o clipă, lui Alecu îi păru rău de acei gardieni abătuți și simți nevoia să iasă din ascunzătoare și să-i îmbrățișeze, dar doar pentru o clipă, pentru că, să facă asta, ar fi însemnat să le ia viața în clipa următoare, deoarece, pe cât de tare le-ar fi compătimit pe fiicele cetății în acea clipă (și avea și el puterea asta, avea), pe atât de categoric știa că ele trebuiau să moară. Iată în ce abis se prăbușește etern omul care simte prea multe.

Dar gardienii nu erau unicul pericol în stradă la acele ceasuri ale nopții. Bande întregi, nu de răufăcători, ci, din contră, de binefăcători ai cetății, bărbați tineri la braț cu cei bătrâni, mișunau cu felinarele lor mai gălăgioși decât gardienii, pesemne recunoscători și, așadar, mândri că erau tați de fii și fii de tați. Pe ei Alecu i-ar fi strâns într-o clipită în marele năvod din Meer, cu care, la întâmplare și atât de crud, se pescuia nu doar pești, ci și tați. Dar Alecu tăcu și se păstră al

umbrei. Petrecu cam două ceasuri căutând, din adăpostul beznei și sub paza șoaptei, lazaretul din Primi, și-l descoperi undeva spre poala muntelui, la umbra unor copaci ce păreau în lumina lunii mai degrabă niște străjeri gigantici trimiși – Alecu nu se putea hotărî încă dacă de cei buni ori de cei răi – pentru a veghea asupra somnului fetelor. Clădirea nu se învecina cu alta (paza bună trece primejdia rea), mirosurile și umorile lazaretului rămânând acolo, în clădirea împrejmuită de o grădină deasă, dar nu prea mare, numai bună pentru taine, așa că Alecu se strecură pe lângă ziduri și se ascunse într-un tufiș des de sub ferestre. De acolo putu vedea limpede intrarea în lazaret păzită de doi gardieni care-și sprijineau somnul iepuresc în bastoane. Tresăreau la cel mai mic zgomot, bărbile mormăiau și ochii căutau prin bezna din fața lor semne pe care doar gardienii știau să le dezlege sau să le confunde.

Liniștea le fu însă tulburată de un bărbat înveșmântat în catifea purpurie, dând buzna afara din lazaret și ordonându-le ceva – unul dintre ei făcu o plecăciune și intră grăbit în noapte. Celălalt rămase locului, părând a înregistra cu greu șuvoiul de ordine aruncat spre el de omul din fața sa. Alecu profită de moment și ieși din tufiș; se furișă apoi prin stufărișul des și pe sub copaci, spre partea din spate a grădinii. Nu găsi nicio ușă, însă descoperi un copac imens ce-și întindea crengile până aproape de ferestrele de la etaj. Alecu urcă, privind atent în toate părțile să nu fie văzut. Ajuns în dreptul primului etaj, se uită prin geam și iată ce văzu: două dintre cele câteva paturi din acea cameră erau ocupate, dar nu cu fetele pe care le căuta, ci cu bărbați, sau, cel puțin, unul dintre ei era bărbat – pielea roasă, bube mari cât ochi falși, înșelători –, iar celălalt

cu capul bandajat în cârpe groase, murdare, pe care tocmai le pipăia o copilă la lumina opaițului. Alecu își luă ochii de pe acel tablou bolnav și, chiar în acea clipă, cu colțurile ochilor, scriitorului îi păru că sora nu era femeie în straiele albe ale meseriei sale, ci un șobolan cât omul aplecat hulpav peste patul muribundului. Își întoarse îngrozit privirea către ea, dar trupul se preschimbase din nou în femeie, dacă fusese vreodată altceva, o soră blondă care, cu atingeri moi, ochi triști, mângâia bandajele și șoptea vorbe de alint. Alecu urcă tot mai sus.

Al doilea etaj era și ultimul, cel în care erau găzduite fetele adormite. Alecu, sprijinindu-se bine pe o creangă, le putu vedea limpede în paturile lor, multe, unele culcate pe podea, ocupând încăperea de la un perete la altul, toate prăbușite în somnul lor rău, pe care, dacă nu-l știai, l-ai fi putut cu ușurință confunda cu cel mai dulce moțăit de fată din lume. Atât de blând le părea somnul, încât ai fi spus că era o imensă cruzime ca cineva să le trezească, darămite să le ucidă în somn. Alecu se opri și le privi – nu era nimeni printre ele, nimeni nu le veghea somnul, iar Alecu încercă să-și imagineze chipul fiecărei dintre ele, așa cum stăteau, înghesuite și acoperite din cap până în picioare, doar câte un smoc de păr ce mai ieșea de sub pături și de printre perne. Cum stăteau sub păturile lor păreau moarte, ai fi putut spune, dacă nu se mai mișca câte una în somn, sau mai tresărea alta – și acel respirat, mereu acel respirat sfidător de sub cearșafuri. Alecu știa oricum că nu sunt moarte, căci omul cu cap de cal nu ar fi permis asta, nu încă, și, mai mult, era datoria scriitorului să aibă grijă ca ele să moară.

Își calculă pașii cu chibzuință, atât cât mai putu la acea

oră și după toate câte se întâmplaseră, și porni pe creangă spre fereastră. Ajunse la un braț de pervaz și încercă tocul geamului – nu era încuiat. Cu grijă trecu de pe cracă pe pervaz, deschise geamul și se lăsă să alunece pe podeaua încăperii. Închise geamul în urma sa și abia atunci simți toropeala din aer și duhoarea ce se ridica din paturi, din trupurile acelea acoperite toate cu cearșafuri ude și pături de pânză. Alecu se gândi că era bine că nu le vedea chipurile, că erau toate ascunse în perne sau prin pături, pe sub coate, în saltele, era bine, dar nu știa să-și spună și de ce era bine. Atunci și doar atunci, Alecu Deleanu preferă să nu vadă chipurile victimelor sale. Dar duhoarea... nimic nu putea explica acel miros și Alecu se întrebă dacă așa mirosea Marea Larvă, dacă așa putea sub pământ și dacă așa urma să duhnească și deasupra pământului. Merse până la ușă și o întredeschise, trase cu ochiul în josul îngustului coridor neluminat și văzu că nu era nimeni pe urmele sale. Nu știa nimeni că era acolo; închise ușa și se întoarse la copile. Numără opaițele din dreptul oglinzilor și calculă; erau de ajuns.

Rămase o clipă în tăcere și nemișcare, ca și cum ar fi dorit să aducă un tribut timpuriu imensei tăceri și nemișcări ce avea să vină. Respirațiile în cor ale fetelor păreau străine lumii, poate deja aparținând altei lumi, una pregătită fie de omul cu cap de cal, fie de el însuși. Era ca și cum respirațiile lor greoaie și împuțite erau separate de trupurile lor, cineva sau ceva respirând în fete, prin ele. Din când în când, câte o copilă se foia încet pe sub pătură, chinuită probabil de acel vis comun. Alecu merse la cel mai apropiat pat și, fără să-și încerce impulsul, ridică pătura de pe fața fetei.

Se îngrozi.

Dintre faldurile păturii îl priveau doi ochi mari, rotunzi, negri, de șobolan. Trupul animalului, mare cât el, era chircit dureros între pătură și saltea, mimând corpul unui copil. Șobolanul se întoarse către el, trosnindu-și oasele, pocnind în liniștea încăperii din trupul său scârbos. Un horcăit straniu i se ridica din plămâni, de acolo de unde, cu puțin timp înainte, Alecu auzise respirația inumană, și simți duhoarea pământului. Horcăitului i se alăturară, ca într-un coral de coșmar, pocniturile și trosnetele celorlalte oase din paturile vecine. Alecu se întoarse și văzu ochii șobolanilor privindu-l și fornăind din paturile în care scriitorul crezuse, cu doar câteva clipe în urmă, că fetele cetății își dormeau somnul etern.

În ce cursă mai căzuse acum? se întrebă Alecu, căutând în jurul său răspunsuri și scăpări. Dar, în afara zgomotelor oaselor și ale cărnurilor încinse de șobolan, aerul era nemișcat, întreaga cetate amorțită. Pentru o clipă, scriitorul se întrebă dacă nu cumva greșise camera, gândul acela absurd al unei aripi a lazaretului închinată tratării reumatismelor șoricărești zdruncinându-i carnea în fiori. Omul cu cap de cal trebuia să fi deslușit gândurile sale nerostite, bănuind, iată, că pașii săi distrugători aveau să-l poarte către incubatorul de boli și de somn în care fetele se consumau încetul cu încetul. Faptul că l-au urmărit nu-l suprindea, nici faptul că-l păcăliseră nu-l uimea – știa puterile omului cu cap de cal și cunoscuse devotamentul oamenilor-șobolani pentru stăpânul lor. Dar ce îl surprindea cel mai tare era absența fetelor. Alecu nu putea ști, nici măcar ghici – căci cine ar fi putut să-i premieze reușita ori eșecul? – unde erau fetele. Născuseră deja? Fuseseră duse la Curte de către Kunrath? Ori, poate, sub pământ de către omul cu cap de cal? Muriseră? Și creaturile?

Unde erau creaturile?...

În vârtejul acelor întrebări, un gând rău se înfiripă dintr-o senzație-n ceafă. Alecu se întoarse și-l zări: omul cu cap de cal ieșea din cel mai întunecat colț al camerei, purtând pe ambii umeri trupurile neînsuflețite ale asistentelor de noapte. Descotorosindu-se de greutatea lor, omul cu cap de cal se scutură și cadavrele femeilor se prăbușiră pe podea. Dar, deși fără suflu, supliciul nu se oprea acolo – trupurile lor se târau pe lemnul podelei, urmând, ca și cum ar fi avut o viață nouă, una de împrumut, pașii omului cu cap de cal; hârșâitul burților despicate era un ecou al bocănitului calm și calculat al ghetelor stăpânului. Omul cu cap de cal venea spre el, iar Alecu înțelese că viața simulată a femeilor moarte nu era nimic mai mult decât simplă mecanică. În fiecare pumn omul cu cap de cal ținea strâns câte o șiră a spinării, trăgând trupul descărcat în urma sa, construcția sângeroasă îmbinându-se la baza cefei ca hamurile câinilor.

— De ai fi fost o carte, se auzi glasul înfundat dinăuntrul capului de cal, mi-ar fi fost suficiente câteva rânduri pentru a-mi da seama ce soi ești. Și să te arunc în foc.

Alecu făcu doi pași în spate.

— Nu toate cărțile se sfârșesc cum te aștepți, zise scriitorul.

— Așa e, e drept că nu, spuse omul cu cap de cal, așa cum nu toate cărțile se sfârșesc. Unele se sfârșesc înainte de sfârșit, altele chiar în clipa sfârșitului, iar altele cu mult timp după, nu-i așa?

Dar Alecu nu răspunse, mai făcu un pas în spate și se uită în jur, deslușind planuri, schițe și notițe în tabla neagră a aerului din jur, căutând, mereu căutând.

— Hm, se opri omul cu cap de cal, lăsă să cadă spinările și-și împreună palmele, mimând meditația profundă. Dar, zise, dacă autorul acelor rânduri moare înainte ca povestea să ia sfârșit, unde se află acel sfârșit al poveștii sale?

Șobolanii se ridicau acum, unul câte unul, din paturile lor, dar rămâneau nemișcați în picioare – niciun pas în plus fără voia stăpânului.

— Păziți opaițele! ceru omul cu cap de cal și îndată câțiva șobolani, în goliciunea lor, se postară în fața oglinzilor de care atârnau cele câteva surse de lumină slabă.

— Prietene Alecu Deleanu, mult stimate scornitor de bufă, ajutorul tău prețios e mult apreciat de noi, să știi asta. E important să știi asta. Nimic din tot ce vezi nu s-ar fi putut înfăptui fără talentul tău scriitoricesc. E drept – povestea în sine nu-ți aparține, dar înșiruirea faptelor, carnea de cuvânt de pe ele, asta este toată a ta! I-ai dat viață cum niciunul dintre noi nu ar fi putut să o facă și ar trebui să te mândrești cu asta. Fii încredințat, bunule povestitor, că am venit în această noapte aici, unde știam că ne vom întâlni, nu pentru a-ți face ție rău, ci pentru a-ți aduce mulțumiri de la cele mai însemnate voci ale ne'Lumii.

Alecu se încruntă.

— Mama Larvă îți transmite mulțumirile ei și-ți oferă un dar de preț.

— Dacă e un nou copil, ca cel transat în pod, unul mi-a fost de ajuns, zise Alecu.

— Oh, nu, vezi? Vezi? întrebă omul cu cap de cal. Ești malițios. Deși te-am lămurit că nu este cazul, tu încă mai crezi că noi vrem să-ți facem rău. Nicidecum. Am vrut să te alungăm din acel pod precum am fi alungat cu fum lighioane

din pereți. Era un dar, scumpul meu, un dar de la Mama Larvă.

— Nu am nevoie de darurile ei, zise Alecu.

— Nu ai nevoie de viață? întrebă omul cu cap de cal. Ce straniu... În jurul meu toată lumea se agață de viață cu orice preț. Niciodată nu prea mi-a plăcut viața, șopti ca pentru el, prea multă bătaie de cap... De ai putea-o oferi altcuiva, ar fi tare generos din partea ta, dar, nu-i așa, iubite scornitor de lumi, e mai lesne de luat, decât de dat. Mama Larvă poate da, așa cum poate lua viață, așa că, te rugăm, acceptă darul ei și părăsește chiar în această noapte cetatea Alraunei. Acceptă viața!

— Dacă e o viață plămădită de larva ta, atunci nu am ce face cu ea!

Omul cu cap de cal tăcu, dar era cu neputință ca cineva să-i citească sentimentele de dincolo de mască. În tăcerea ce urmă între ei, Alecu auzi respirația chinuită a creaturii din spatele cărnii de cal.

— Unde sunt fetele? întrebă Alecu.

— Cum crezi că aș putea să-ți răspund la întrebarea asta? întrebă omul cu cap de cal.

— Unde le-ai dus?

— De ce să nu fi născut deja? De ce să nu fi murit deja? întrebă omul cu cap de cal. De ce pruncii lor să nu fi spulberat deja străzi și case în calea lor? Te-ai uitat în stradă? își întări creatura argumentul, iar Alecu, împins de un impuls străin, chiar asta făcu, se uită pe geam, căutând printre crengile copacilor din curte strada cu ale sale pietre bătătorite, sperând să nu vadă ce, cu ochii minții și sub puterea omului cu cap de cal, văzuse de atâtea ori în somnul său de veghe.

Dar privirea-i nu mai izbuti să cadă în stradă, pentru că se agăță în crengi și-n cheliile netede, strălucitoare, ale unor tineri pitiți în stufărișul des al copacilor, ca asasini în taina nopții. Trei băieți îl fixau cu privirile, iar unul dintre ei chiar duse un deget în dreptul buzelor în semn de frăție tăcută, ce-rându- lui Alecu să nu le divulge secretul. Alecu tăcu, dar șocul și mirarea la văzul acelor trei tineri spâni și îmbrăcați în straie simple, gri, îl țintui locului mai mult timp decât și-ar fi dorit, până când se simți doborât violent de trei oameni-șobolani.

Împins în podea, Alecu le putu citi determinarea în brațele lor aproape umane, necontenită, neabătută de la el, și pricepu că acea clipă de ezitare în fața geamului trădase asasinii din copac. Dar, se gândi Alecu, de unde putea ști el că tripleta era acolo pentru omul cu cap de cal? Cum ar fi putut fi el sigur că erau acolo, în bezna nopții, pentru a opri nebunia Marii Larve, și nu cu un plan străin, doar al lor, dar la fel de criminal ca cel al alaiului larvei? Cine erau? Dar nici nu prea mai conta în acele clipe, când singurul lucru care mai avea importanță era răspunsul la întrebarea: Unde sunt fetele? Întrebare care, iată, nu-și află răspunul, nici atunci, nici acolo, și poate niciodată, nicăieri.

Oamenii-șobolani îl ridicară de pe podea fără să-și slăbească strânsoarea. Omul cu cap de cal se apropia tot mai mult, iar Alecu se temu să nu-i descopere secretul din copac. Poate că, totuși, fiind de cealaltă parte a sticlei, în lumea din Lume, nu în cea din ne'Lume, acei trei tineri erau acolo să facă bine. El, Alecu Deleanu, eșuase în încercarea sa de a face bine pentru prima dată în cei treizeci de ani ai săi. Poate că binele nu era pentru el, poate că, se gândea Alecu captiv în

brațele șobolanilor, poate că între el și omul cu cap de cal nu erau diferențe atât de mari pe cât credea și recunoscu că-l admira și-l disprețuia deopotrivă, oglindindu-și în el propriile sentimente față de sine.

— Ai de gând să pleci, scumpul nostru povestitor? întrebă omul cu cap de cal, ștergându-și palmele însângerate de paltonul său elegant.

— Și unde aș putea să plec, fratele meu? întrebă Alecu și vorba acestuia îl opri pe omul cu cap de cal în mijlocul încăperii.

— Frate..., repetă creatura. Știi, am învățat cândva să nu mă încred în povestitori. Unde să pleci?

Și aici omul cu cap de cal păru să gândească adânc, mâzgălind cu puterea gândului vasta hartă a lumii în aerul din jurul lor, căutând un loc în care Alecu Deleanu, marele povestitor al Alraunei, ascuns de lumea de sus asemenea cărbunelui, prețuit de lumea de jos asemenea diamantului, să-și așeze capul a odihnă.

— Hm..., făcu omul cu cap de cal. Ai și tu dreptatea ta. Unde să mergi? Nu-i loc acolo afară pentru tine și doar în tine ce ai mai putea cutreiera văi. Dar e pustiu în tine și mai toate-s moarte și multe cărări ai mai avea de străbătut până să dai de vreun loc locuit în tine. Și chiar de-ar da norocul peste tine, ai afla că în fiecare bordei al cătunelor din tine familii întregi zac fără viață, putrezite și uitate, la mese pline cu belșugul mucegaiului, la focuri reci și stinse demult. Ți-ar plăcea așa o lume, iubite scornitor? Nimic viu în lumea ta plăsmuită, iubite povestitor, și, în timp ce îți așezi cadavrele ca oameni vii, cu gesturi și-n mișcări de păpușar, toate mor în lumea de afară și tu ești orb și mori cu ea. Așadar, primește noul dar al

Mamei Larve, un dublu dar al dublei vieți – a ta și a lumii tale imaginare – căci fără ea nimic nu ar fi trăit în paginile tale. Ce vezi în jur e moarte vie, așa că mă plec în fața ta și te aplaud. Ești binecuvântat. Acum preabucură-te – și pleacă!

Alecu tăcu; își plecă ochii resemnat. Se făcu liniște și, în acea tăcere a Alraunei, Alecu Deleanu, care încetase cu ceva timp în urmă să mai fie Alecu Deleanu, încercă să asculte bătăile propriei inimi, dar în zadar. Am putea spune, așadar, că aceea a fost clipa în care scriitorul Alecu Deleanu a început să moară.

Omul cu cap de cal făcu un semn șobolanilor care țineau în strânsoarea lor pe scriitor și se întoarse în bezna camerei, știind pesemne că Alecu nu avea cum și unde să mai plece, pentru că plecase deja, dar drumul acestuia nu era cel înspre afară, ci cel de-al doilea – spre înăuntru. Alecu Deleanu pășea deja însetat și ostenit prin câmpiile uscate ale spiritului său, mereu însetat, dar nu de apă, mereu ostenit, dar nu de viață, ci de altceva, dar ce era acel altceva, nu știa, iar asta îl întrista cel mai tare în pustietatea sufletului său.

Se vedea, în leșinuri pornite în valuri peste el, purtat pe brațe pe platforme și prin ganguri, prin șanțuri și alei, către un loc ce-i era deopotrivă străin și cunoscut. Se vedea aruncat în țărâna din afara zidurilor Alraunei, atârnând de buza unei haznale împuțite, apoi împins cu picioare de șobolan aproape umane în râpa neagră de sub el. Se vedea scufundându-se ușor, dar greoi, ca într-un vis visat de șobolani, în mizeria din pământ, prin excrement și zemuri ce aparținuseră cândva celor vii, și, de sus, privind prin cercul decupat în cer, văzu șobolanii aplecați peste buza haznalei, unul mai bătrân decât altul, unul mai sfânt decât altul, unul mai duh decât

altul, îi văzu întorcându-se apoi cu spatele și chircindu-se la marginea gropii și lăsându-și să le cadă din găurile cururilor câte un căcat lung și gros în bezna ce-l învăluia încetul cu încetul, până ce-l devoră cu totul.

Era în ziua a unsprezecea, luna lui Fierar, în anul cinci sute șaptezeci și patru, a Treia Cetate.

(Marea Larvă se întoarce odată cu pagina.)

CITRINITAS

Oamenii-șobolani frământau coca și fredonau o melodie străină urechilor lui Alambiq, chiar și așa, în vis. Șorțurile le erau albite de făină, dar sub stratul gros și lipicios de coca umedă se putea vedea jegul unor cârpe nespălate. Singurele globuri de lumină în acel bestiar erau pumnii de aluat, ca mici stele prăbușite pe mesele lungi ale brutăriei. Șobolanii frământau și fredonau și Alambiq stătea în ușă și-l aștepta pe Gundish, iar în vis, chiar așa, atunci și acolo, Alambiq avu un gând pervers, cum că brutarul Gundish nu avea să mai vină niciodată și că bucăți din el pluteau adânc în stomacurile acelor creaturi hidoase, poate chiar în mingile de coca.

(Ți-e foame?)

Alambiq tresări chiar în clipa în care pipa se lovi de podea. Scrumul se împrăștie pe jos și prin spațiile largi dintre scânduri. Farmacistul înjură și-și scutură cenușa de pe piept, își îndreptă hainele, ridică pipa goală și ieși în ușa prăvăliei. Se uită în jur: piața bisericii era pustie. Își aminti că, nu cu prea multe clipe în urmă, copiii îi spuseseră că nu se țineau ore în acea dimineață și filosoful se uită către intrarea în școală, dar privirea îi căzu pe o fereastră a clădirii de lângă gimnaziu. La geamul casei parohiale, preotul îl urmărea cu acea căutătură a lui tânără și aprinsă, scrutătoare și neliniștită. Alambiq, cunoscându-l din copilărie, avu, încă de când Sarban se întorsese în Alrauna, senzația că preotul ascundea ceva, dar cine era el să judece omul? Își pipăi buzunarul, simți buchetul de chei și-l salută de departe pe tânărul paroh cu o plecăciune abia schițată, dar pe care clericul o prinse din aer cu pricepere și i-o întoarse. Apoi, ca din senin,

preotul dispăru în spatele perdelelor.

Alambiq se întoarse în farmacie și văzu pe tejghea mica sticlă cu lichidul alb-gălbui, o născocire de moment, și, mândru de isprava sa, o vârî în buzunarul de la piept. Intră în cămara din spatele tejghelei. Acolo mută un butoi la o parte și împinse o placă mare de lemn în spatele căreia se afla o ușă. O deschise cu una dintre cheile spânzurate în mănunchi și intră, apoi încuie în urma lui. Încăperea tainică era luminată grație unui șir lung de plăci suflate cu alamă care smulgeau raze soarelui de afară printr-o spărtură ascunsă din acoperiș, conducându-le în jos, din reflexie în reflexie, până în acea îngustă cămăruță în care Alambiq obișnuia să-și petreacă cele mai multe clipe ascuns printre lămpi de ulei (pentru nopțile în care plăcile de alamă nu aveau întrebuințare), cântare mari și mici, cârlige drepte și cele strâmbe, vase mici, mijlocii și mari din sticlă sau pământ ars, pe sub retorte îmbârligate, aludele jucăușe, pelicani și oale unse gros cu albuș și amidon pe la crăpături.

În mijlocul încăperii trona maiestuos cuptorul din argilă și balegă de cal, străpuns ici-colo de fire de păr de iapă. Pe cuptorul închis și încins erau două strachini pline ochi cu cenușă de lemn de stejar din care se ridicau arome tari. Prin ușa de fier a cuptorului Alambiq zărea dansul limbilor de foc ce încălzeau toată încăperea.

Scoase sticluța din buzunar și ridică o scândură din podea, în spatele căreia săpase o adâncitură plină ochi cu pământ proaspăt. Plantă recipientul în pământ, acoperi gaura cu scândura și merse la cuptor. Luă un cârlig și deschise grilajul de metal. Turbarea zăpușelii îi mângâie aspru obrazul; zâmbi: acolo jos, în flăcări, oul filosofic, înroșit în foc și

putred de viață, fierbea în sperma întregului tot și ținea în pântecele său, plutind în melancolia albului negrului ultim, un om mic, cât de-un cot de om, cu mâini mici și picioare mici și cap mic chel, zâmbindu-i parcă din flamă, iar inima lui Alambiq se umplu de bucurie. Luă cârligul și închise ușa la loc.

***

— Mami! strigă fata de lângă pat (degetele încrucișate, îngenunchiată).

— Da, pui de cuc, zise femeia, intrând în cameră. Ce e?

— Vine răcoare, mami, zise și închise la loc ochii, continuându-și Aducea Aminte șoptită.

Femeia călcă încet, se puse în spatele fetei și încercă ferestrele, care erau însă bine trase. Luă cârpele de pe jos și le îndesă în tocul ferestrei.

— Ia, acum ar trebui să fie mai bine, spuse și ținu palmele să prindă curentul în ele. Da, așa nu se mai simte.

Se aplecă și o sărută pe fată chiar în creștetul capului, îi mângâie părul și îi șopti că o iubește. Fata nu-i răspunse încă, pentru că în cetate Aducerile Aminte erau – când erau – lungi și grele, ca plăcintele tatălui ei, cele cu carne, dar și cele cu brânză, mai ales cele cu smochine, care... lungi și grele și în straturi, cu cântat, dacă se putea, pe mai multe glasuri, ca straturile de marmeladă din ruladele din prima zi a lunii, iar când nu se puteau cânta, ca atunci și ca acolo, trebuiau rostite în gând, atent și chibzuit să crească asemenea aluatului covrigilor cu mac în vorbe pioase de Amintire. Dar nu mulți le mai rosteau și, oricum, cine o făcea, o făcea pentru el, așa cum și fata tare ar mai fi mâncat ceva înainte de culcare, căci

numai la Aducerile Aminte ale lui Sarban nu-i stătea gândul. Klara era durdulie.

— Și eu te iubesc, mami, zise copila în timp ce femeia închidea ușa, dar să știi că tot se mai simte rece.

Fata deschise ochii și zâmbi mamei, apoi se strecură între pătură și cearșaf.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

(— Noapte bună, spuse altcineva, dar nimeni nu auzise; dar el vorbise, dinspre ne'Lume spre Lume, negreșit.)

Apoi se făcu întuneric și doar luna mai avea grijă să picteze siluete în cameră. Era o încăpere mică la etajul doi al unei case înguste din primul inel al cetății, construcție cocoțată pe prăvălia lui Gundish, pe care brutarul o îngrijea cu soția lui și cu singurul lor copil, Klara, dar și cu o mână de calfe pubere cu brațe puternice. Klara era o fată mică, dolofană, dar sprintenă, curajoasă și sfidătoare, dar care, în ultima vreme, cum bine observase mamă-sa, stătea mai mult în camera ei, singură, preocupată de ceva de dincolo de ea, cam tristă și mereu înfrigurată. E frig, îi spusese, dar femeia nu simți nimic; plecă, dar frigul rămase.

Acum, înfășurată în pături, Klara simțea că în jurul ei aerul se răcea din ce în ce mai tare și-și trase păturile până la ochi. O singură dată ridică pledul de pe față și suflă și aburi se încălecară deasupra patului. Se acoperi cu totul, iar acolo, în bezna așternutului, își pipăi o singură dată fiecare sfârc, ca și cum ar fi verificat dacă mai erau la locul lor. Apoi adormi.

O trezi un zgomot fin de pași, tălpi mici, pași mărunți prin cameră. Un chicotit scârbos, un glas ascuțit; apoi altul și din nou pași, micimicimici. Cineva (ceva) se furișa minuscul

prin odaie. Klara se ridică de printre pături și privi în jur, dar tot ce izbuti să vadă în bezna nopții era pojghița subțire de gheață de pe mobile, mângâiată pe alocuri de lumina lunii. Fata era atât de fierbinte, încât ieșeau aburi din ea. Vocile și pașii încetară pentru o clipă – apoi se porniră din nou. Auzi ușa deschizându-se și fata pricepu că orice sau oricine ar fi fost ieșise pe hol. Se ridică. Aerul era gros, dens și rece. Pojghița de gheață se topea acolo unde călca Klara cu pașii ei fierbinți. Vocile se îndepărtau mărunte, jucăușe, mereu cu câțiva pași în față, mereu după vreun colț, mereu ascunse privirii. Dar Klara nu se oprea. Tăia aerul greu cu trupul ei fierbinte, ca oțelul bătut bine; tăia și parcă aerul urla, șuierând în spargerea cristalelor de gheață. Fata coborî treptele și găsi deschisă ușa de la casă. Chicotitul era deja în stradă. Fata se uită în jur prin aerul înghețat și îi păru că auzea fiecare respirație, ba chiar trăgea cu urechea la repirația casei, scândură cu scândură, șifonier cu șifonier, oală cu oală. Păși în urma vocilor și i se păru că le vede în depărtare, ba nu, iată-le după colț! Porni în urma lor prin frig și gheață, tălpile goale, trupul arzând. Străbătu stradă după stradă, pașii și vocile mereu departe, dar doar puțin, doar cât să fie și să nu fie deopotrivă. Intră pe o străduță îngustă a cetății, un gang înfundat și urât mirositor. În capătul lui ceva se foia, ceva respira și aștepta. Klara pășea mecanic, ca jucăriile din lemn cu cheiță ale maestrului păpușar Pipiri. Ajunse în fața unui zid murdar; capăt de lume. Întinse mâna să pipăie piatra și, când o atinse cu buricele degetelor, o ușă se deschise în zid și aburii de dincolo o învăluiră. Trepte duceau în jos, nu știa câte, nu știa unde, și, pentru întâia oară în acea noapte, Klara se gândi că visa. Simți că ceva o trăgea de cămașa de noapte, invitând-o să coboare,

așa că se uită în jos și văzu purtătorii acelor mici voci, acelor mărunți pași, dar nu erau copii, nu, nici pe departe, ci oameni mari, dar mici de-o palmă, în rest crescuți așa cum se cuvine să crească omul: două mâini, două picioare, dar capetele spâne. Klara nu reușea să-și dea seama dacă erau bărbați ori femei. Nu-i veni să strige și, pentru a doua oară în acea noapte, fata se gândi că visa; intră în căldura pământului și dispăru în beznă, numărând invers și precis fiecare treaptă către cetatea de sub cetate.

Crezând că visează, Klarei nu-i păru straniu că, pășind pe ultima treaptă, se opri timpul, ba parcă și spațiul încetă a mai fi. Trecu astfel dintr-o beznă în alta, pe fundalul unor șoapte scârboase și a unor îndemnuri perverse. Simți că atârna dintr-odată cu capul în jos, în jurul ei auzea lanțuri lovindu-se ușor de lanțuri în briza călâie, și totul mirosea umed și mucegăit. Un om cu o mie de fețe și, parcă totuși, niciuna, retras în catacombe pământii, strângea recolta trupurilor date-n pârg. Klara începu să plângă, se zbătu și strigă, dar aerul era atât de dens acolo sub pământ, încât nici măcar o fărâmă din ecoul așteptat nu se întorcea la ea, iar fata împietri în bănuiala imensității încăperii în care se afla.

Apoi, în liniștea trupului și a minții, auzi ceva. Pași târșâiți porniseră dintr-un capăt și străbăteau încet camera, dând târcoale în jurul ei. Cineva purta o torță și aprindea lămpile de seu care atârnau din tavan și Klara observă că încăperea nu era mare și că acei pereți, acoperiți cu totul cu păr de cal scurt, fin, maro, respirau și înghițeau orice ecou. Din răni purulente în tavan atârnau lanțuri de care, la rândul lor, urmau să atârne, fără vlagă, alte trupuri, așa cum atârna al ei, gol și abandonat. Bărbatul – că bărbat trebuia să fie, se

gândea Klara și în același timp spera să nu fie – trecea cu făclia prin fața fiecărei lămpi, aprinzându-le pe rând. Deși nu-i vedea fața, Klara reuși să-i deslușească veșmintele: trupul scund și îndesat era înfășurat într-un halat de lucru jegos, iar la brâu omul își înnodase o curea de piele din care atârnau tot felul de instrumente pe care, cele mai multe dintre ele, Klara nu le recunoștea. Bărbatul isprăvi de aprins lămpile și merse în colțul opus al camerei, unde înfipse făclia într-un suport aflat deasupra unei mese lungi de metal. Stătea cu spatele la Klara și fluiera o melodie, lucrând la gesturi ascunse în spatele acelui trup scund, dar greoi; instrumentele metalice se loveau de masă, bărbatul fluiera, își trăgea nasul și muncea mai departe – construia ceva, pesemne. Sau demonta ceva, se gândi Klara. Glasul îi reveni și fata îndrăzni:

— Cine sunteți? Dați-mă jos acum!

Bărbatul nu răspunse; fluiera încet.

— Ce vreți de la mine? Unde sunt?

Mintea îi era plină de întrebări, propoziții se încălecau în ea cu voma din gât, doreau să iasă, se călăreau în spațiul îngust al gâtlejului. Nu se putea decide pe care întrebare să o pună următoarea, nu știa cât timp îi mai fusese dedicat și un fior rece o străbătu când înțelese că era posibil să nu mai aibă destulă vreme pentru toate întrebările – un gând ce-i provocă silă și o înspăimântă. Începu să plângă; vru să mai spună ceva, dar nu izbuti. Klara plângea în hohote și lacrimi i se scurgeau pe frunte și picurau undeva sub ea. Printre lacrimi putu vedea silueta bărbatului pornind spre ea de-a lungul pereților, mișunând în semiîntunericul ungherelor, încercuind- ca pe o pradă. Bărbatul dispăru, dar îl auzi apoi în spatele ei și plânsul îi fu retezat de spaimă. Klara se zvârcoli în

lanțuri, încercând să se întoarcă cu fața spre el, să-l vadă, să-l confrunte, să-i caute privirile în clipele acelea pe care le bănuia a fi ultimele. Nu reuși, iar balansul ei disperat fu oprit de palmele aspre ale omului așezate pe șoldurile ei reci. Pentru prima dată, Klara îl putu mirosi: o duhoare acidă de transpirație, pișat și ceva ce fata încă nu mai mirosise niciodată, ceva ca apa stătută, dar nu chiar, ceva mai mult decât apă, ceva mai mult decât stătută. Simți apropierea bărbatului și începu din nou să plângă și să tremure. Acesta își împinse nasul între fesele fetei și inspiră adânc, lăsând apoi aerul să iasă din el cald și împuțit, suflând peste acele văi inocente. Se îndepărtă, pleznind fesele precum ar fi pleznit blând o halcă de carne proaspăt tranșată, pregătind-o, ca un bucătar grijuliu, pentru cuptor. Tot fluierând și plescăind, omul se îndepărtă de Klara și dispăru în întunericul din spatele ei. Fata auzi o ușă deschizându-se și aceeași ușă închizându-se. Apoi liniște. Un fir de urină i se scurse pe burtă în jos, printre sâni, și, gâdilându-o pe la urechi, picură pe podea, amestecându-se cu lacrimile fetei.

După o vreme, plânsul o osteni și Klara adormi cu capul în jos, cu tâmplele bubuind a durere în lumina lămpilor de seu. Mama o găsi tot în pat, toată transpirată, adânc adormită, și încercă să o trezească. Când nu reuși, după două ore, femeia leșină. Klara deschise ochii pentru câteva clipe scurte și-l văzu pe bărbat strălucind la masa lui de lucru, fluierând și fredonând și plescăind. Apoi adormi la loc.

***

Alambiq se trezi, ca de obicei, la aceeași oră din noapte, trupul său exersat obișnuit cu aceleași întâlniri cu secundele

și minutele nopții, când, se știe, ele curg altfel, se umflă și se sparg în alte cadențe, ascund alte vieți și le batjocoresc pe cele de peste zi. Mai întâi zăbovi câteva clipe privind în gol în negrul tavanului, țintuind cu privirea stelele bănuite dincolo de acoperișul farmaciei sale. Fidel spiritului său de filosof, Alambiq stătu un timp și se gândi la toate câte puțin și la nimic până la capăt, se gândi la composturile sale, la elixirele sale în fierbere, la hapurile sale în coacere, la crema lui Lili Bunte și la toate soluțiile pregătite lună de lună la comanda Madamei, cu ale sale curve din Infimi, dornice să-și tulbure clienții, să-i amăgească că ar fi mai puternici și mai vânjoși decât erau de fapt, la toate picăturile cerute pe sub tejghea, scrijelite pe bilete mototolite, umede în transpirația palmelor mătrăgunoșilor, sudoarea celor care cu o mână cereau pe-ascuns, iar cu alta judecau în mulțime. Se gândea la tot ce făcea pentru ei cu voia lor și la tot ce făcea pentru el fără știința lor, dar, ca în fiecare noapte la acele ore mici și înfrigurate, singur și desăvârșit în singurătatea sa, Alambiq se gândea mai ales la tatăl său, și o bună bucată din acest gând o oferea mereu ultimelor clipe ale acestuia, înfășurat, așa cum și-l amintea, în cârpe calde, moi, pe patul său de moarte, același în care Alambiq dormea noapte de noapte. Se gândea la ultimele sale cuvinte. Chiar și acum, la atâta timp de la acele momente finale, încă se mai întreba cum izbutise Alambiq seniorul să facă atât de multe în timpul său limitat pe lume, cu spatele său atât de șubred și cu privirea sa atât de mioapă, dar cu mintea ageră și cu spiritul neclintit. Deseori Alambiq, aplecat peste azothul său, se privea din spatele său, cumva lin, eteric, dar nu pe sine, ci pe tatăl său în el, ca pe o creatură benefică strecurată prin căi neștiute într-un om,

lucrând prin mâinile sale, judecând prin ochii săi, sperând prin inima sa la reușite pe care el nu avea să le trăiască niciodată. Și, tot ca de obicei, se gândi la moștenirea sa tainică, și-și repetă în gând că nu Marea Operă era țelul său, ci leacul tuturor leacurilor, elixirul vieții curățate de boală, zeama trupului împlinit. Rebis.

Rememorându-și scopul în viață, încărcat cu greutatea acestora, Alambiq se ridică din pat, își trase halatul gros peste umeri și coborî în camera sa ascunsă, strecurându-se printre mobile negre cu o lampă firavă drept călăuză. Căldura atelierului, miresmele sale încălecate, sunetele sale mocnite, organice, zgomote mici de început de viață, de început de lume, de dinainte de lume, toate îi mângâiau sufletul și îi netezeau fruntea, îi smulgeau un zâmbet și-l linișteau, asemenea unei alchemii a simțurilor.

Deschise cu grijă cuptorul, căută oul filosofic printre flăcări și oftă. În el, micul său om plutea mort înainte de a se fi născut; scoase cu niște cârlige lungi recipientul ovoidal și începu să pescuiască atent resturile omului. Acesta se rupse în două, ba chiar și un braț mic se smulse trunchiului și căzu pe fundul vasului. Alambiq le culese și le mângâie ușor, ca un tată fără drept, înainte să strângă grămada de carne în cârpe și să o lege.

Ieși din farmacie prin spate, atent să nu fie nimeni pe platforma de deasupra. Alambiq se îndreptă către o cămăruță construită stângaci din scânduri, o arhitectură rudimentară amintind de treburi rușinoase, însă nefiind decât o iluzie, fiind clădită acolo cu scopul de a ascunde ceva, acel ceva purtat de nenumărate ori de Alambiq în cârpe umede în miez de noapte. Farmacistul se așeză în genunchi și ridică o

scândură. Pământul era fin, scurmat, un loc de îngropăciune pentru copiii săi morți înainte de vreme. Săpă cu mâinile, dezgropând și lovind alte boccele, unele întregi, altele roase de putreziciunea pământului, până izbuti să facă un mic culcuș demn de noul prunc. Îl așeză înăuntru și vărsă pământul la loc peste el. Apăsă scândura la locul ei și ieși, zăvorând haznaua improvizată în urma sa.

Ridică ochii spre cer: platforma era nemișcată, cerul netulburat, golit de stele, fără nori; printre copacii deși vedea acoperișurile Alraunei, câteva ferestre pictate-n beznă, turnul bisericii. Privi îndelung și îi păru că toate erau nelalocul lor, rearanjate aleatoriu de vreo mână nevăzută ca piese pe o tablă de joc a cetății. Privi îndelung și nu recunoscu nimic. Apoi intră în casă.

***

Farmacistul fu trezit de lovituri puternice în geam. Deschise ochii: întuneric. Își luă chipiul de noapte de pe ochi și se ridică în capul oaselor, spatele trosnindu-i a-nclеștare. Ciociocioc; filosoful trase micile perdele și văzu fața grasă a ucenicului de brutar. Calfa, toată îmbujorată și transpirată, mormări ceva în spatele sticlei imperfecte.

— Da, da, strigă Alambiq, vin acum!

Și-și strecură picioarele în papucii săi de piele moale, își târî tălpile până la ușă și o deschise. Grasul nu ajunsese încă, dar scoase capul de după colț și zise:

— Ah...

Atât. Alambiq privi în jur: strada era încă pustie, mătrăgunoșii trebuiau să fie încă pe sub pături, ale lor ori ale altora, nu știa, nu-ntreba, Alambiq tăcea.

— Ah...

— Așa, aud! zise farmacistul și grasul își trase sufletul înainte să înceapă, apoi, bâlbâindu-se, reuși să spună că Alambiq fusese degrabă chemat de stăpânul său (al calfei, desigur, că Alambiq, alchimistul, era, încă de la Mermer încoace, un om liber), într-o chestiune pe care băiatul nu o știa, dar ardea, ardea tare, așa că să facă bine să ia ceva pe el și să-l urmeze, zicea.

— Trebuie trusa? întrebă Alambiq și răspunsul sosi îndată:

— Musai! E și plată, căzu vorba.

Alambiq își scutură somnul din oase și se îmbrăcă. Își luă trusa (cea publică, de farmacist, nu cea de filosof) și ieși. Îi ceru lui Bombastus să fie cuminte și încuie bine, de două ori, farmacia. Călca apăsat piatra primului inel, tocurile sale pocnindu-și ecoul printr-un gang sau altul prin care treceau, parcă prea grăbiți pentru a-l aștepta și a-l culege la întoarcerea sa. Prin geamuri largi, Alambiq, urechi fine, auzea cetatea trezindu-se: negustorii își deschideau prăvăliile, băcanii își spânzurau reclamele, gospodinele loveau vreun pește de colțul mesei ori frângeau vreun gât de curcă. Zgomote plăcute lui Alambiq, care se dăruia acestei orgii în surdină asemenea călugărului coborât în târg din chilia sa îngustă. În coliba farmacistului doar focul ce mai șoptea și doar ghearele șoricarului ce mai râcâiau vreun colț în căutarea șoarecilor în căutarea gândacilor în căutarea acarienilor în căutarea prafului. Auzea gâfâitul puștiului în ceafă și vru să-l întrebe dacă îi rămâneau multe resturi la sfârșitul zilei de muncă, dar se încruntă și se mustră în gând.

— Și, ce treabă are stăpânul tău cu mine, băiete? întrebă

Alambiq, iar puștiul, suflându-și mucii pe caldarâm cu două degete, atât de sigur pe sine, spuse:

— Nu știu, maestre, dar tare multă foială-i în casă. Nicio pâine și niciun covrig nu au fost aruncate în cuptor cum trebuie, toate-s frământate prost și neatent. Noi, ce să zic, am stat noi toți în șir și-am tras cu urechea nițel, de ce să mint? Dar nu știm, nimic nu știm.

— Bine, tinere, vedem noi, vedem.

Cotiră ba la stânga, ba la dreapta, coborâră trepte, urcară altele și se găsiră dintr-o dată în fața brutăriei, din care (cam trist) nu ieșeau miresmele cojii crocante și ale miezului pufos. Alambiq trecu pragul și intră în atelierul de făină; văzu colacii neterminați, bulgări de aluat uitați pe scânduri, pleoștiți. Cuptorul era rece. Băieții cu șorțuri albe aveau palmele curate, sacul de făină era încă nebotezat. Într-acolo!, arătară câteva degete și Alambiq văzu cum într-acolo se preschimbă în scări și scările în holuri și holurile-n ușă și ușa-n cameră. Încăperea era bine aerisită, vântul rece și matinal, cules, împins și gonit printre case înfrigurate, se revărsa în cameră înghețat peste măsură, mângâind fata cu ochii închiși din mijlocul patului, ocolind femeia și bărbatul, amândoi plânși și ciufuliți, șuierându-i pe sub bărbie, gâdilându-l și împingându- pe farmacist să exclame furios:

— Închideți odată geamurile alea!

Brutarul și soția sa îl priviră înspăimântați, grijile dimineții atârnându-le de ochi în pungi vineții de piele răsucită.

— Dar... dar..., încercă să spună când unul, când celălalt, dar farmacistul le reteză vorba și, cu mișcări largi, dar iuți, ajunse lângă geam și închise toate ferestrele, cele mici și cele mari.

Se întoarse pe călcâie și privi către soba de fier din colț, în care agonizau doi pumni de cărbune.

— Să aduceți tăciune, să facem foc. Acum! zise Alambiq și brutarul îi aruncă puștiului o căutătură aspră în care împachetase tot ce avea mai amar în el, iar băiatul nu mai zăbovi și ieși.

Alambiq vârî mâna la piept și scoase de sub cămașă un rubin imens prins la gât cu sfoară de cânepă, îl așeză între dinți și rămase în mijlocul încăperii, privind în gol, o încruntare întreagă cât omul, brațele-i a îndârjire, respirația mută. E drept, Alambiq nici nu se apropiase de fată, abia ce-i aruncase o privire pe fugă, așa e, dar altceva, ceva mult mai mare, ceva mult mai grav îl apăsa pe el acum. Se întoarse și privi într-un colț în care nu era nimic mai mult decât o coadă de mătură rezemată de un scaun mic ca pentru păpuși. Privi lung într-acolo și simți că ceva din acel colț îl privea înapoi. Supse un plescăit din piatră. Nu era nimic în acel colț... și totuși... (Alambiq!), își auzi numele, (tinere maestru!), se auzi chemat și se smulse meditației. Brutarul îl privea cu îngrijorare; lângă el, grasul adusese deja găleata cu cărbune, din care începuse să împingă, pe rând, câte unul, doi în sobă, apoi sufla, cenușa se zburlea, mai împingea, iar sufla. Era ceva în acea cameră, Alambiq o simțea, dar nu o putea vedea. Nici ceilalți pesemne că nu o puteau vedea. Privirea îi căzu brusc pe chipul fetei din pat și Alambiq se întrebă dacă oare ea o simțea, că de văzut, așa, cu ochii bine acoperiți de pleoape încinse, nici nu se putea vorbi.

Alambiq scuipă rubinul, care acum se bălăngănea la gât greu, roșu, umed, strălucitor, și înfipse mâna în geanta de piele. Scoase o altă piatră, ceva mai mică, și-și vârî degetele

între dinții încleștați ai fetei. Așeză rubinul lângă măsele, înfipt bine să nu alunece, și, pentru prima dată de când intrase în cameră, se opri să privească fata pe îndelete. Era măruntă, șatenă și cam plinuță, pe sub pătura subțire de pânză se mijeau sâni proaspăt și strâmb înmugurați; Alambiq ridică o pleoapă – roșeața din ochi o făcea să pară tare coaptă. Farmacistul îi pipăi fruntea: copila ardea. Respirația îi era blândă, ca a unui pui de mâță. Filosoful trase pătura de pe copilă (femeia oftă și strânse brațul brutarului; brațul se smulse strânsorii) și o măsură din cap până în picioare.

— N-am știut dacă să..., începu brutăreasa, dar Alambiq o întrerupse, cerându-i pături groase, cergi pufoase, perne multe.

— Aduceți tot aici. Acum!

Ușa se deschise, ușa se închise, Alambiq plecă urechea și ascultă trupul (apropierea era un bazin cu aburi, cald, fierbinte ardeau pieile amândurora în acel mic spațiu dintre ei), ascultă, închise ochii, ascultă (în foc lemnele începură să trosnească), ascultă, mirosi pielea, ușa se deschise, ușa se închise, pături și plăpumi și perne se adunară în jurul lor, era cald.

Alambiq se ridică și căută un scaun. Zise:

— Povestiți-mi!

Și părinții povestiră:

Femeia: Am urcat s-o scol și-așa am găsit-o...

Bărbatul: ... stând așa, nemișcată...

Femeia: ... și am tras de ea, ziceam, hai...

Bărbatul: ... hai, gălușcă, că așa-i zice...

Femeia: ... așa-i zic (o lacrimă)...

Bărbatul: ... dar nimic, așa cum o vezi...

Alambiq: Și apoi?

Femeia: Apoi (altă lacrimă; mai multe)...

Bărbatul: ... apoi am dat chemare să vii dumneata, Alambiq...

Femeia: ... că ne știm... tată-tău lua pita numai de la...

Bărbatul: ... bătrânul meu... și mai era și...

Femeia: (plânsă toată)... rușinea...

Bărbatul: ... că nu știm ce-i...

Femeia: ... dar apoi, cât am stat să vii...

Bărbatul: ... ai venit repede, dar...

Femeia: ... cât am stat, m-a luat frica și am dat...

Bărbatul: ... a luat-o spaima și a dat chemare și la medicus...

Alambiq: Din afară? Din Medii?

Bărbatul / femeia: ... da / da...

Alambiq: Cine?

Bărbatul: ... Kun... (femeia: ...rath) ... rath...

Alambiq: V-ați grăbit.

Bărbatul: ... s-a grăbit, așa-i...

Femeia: ... m-am grăbit, așa-i...

Alambiq (ca pentru el): Nu de un profet al pipiului avem nevoie acum. E vremea tainelor. E la început; dacă speriem spiritusul acum, cu greu mai tratăm, cu greu...

Începu să fie cald, tare cald.

— E bine așa cald, Alambiq?

— E bine așa, zise farmacistul și aruncă cu mâna lui un buștean în foc. E bine așa.

Apoi ceru:

— Dezbrăcați-o!

— Dar..., veni răspunsul.

— Dezbrăcați-o, că nu mă uit.

Grasul, de care între timp uitaseră toți, rămase bolovan plouat în mijlocul camerei.

— Ieși, neomule! strigă supărat brutarul și puștiul ieși pe hol.

Alambiq se întoarse cu spatele și îl chemă pe brutar lângă el. Femeia despuia copila. Își trăgea nasul. Un vaiet, atât, dar nu din copilă, ci din mamă. Alambiq scoase o sticlă cât o palmă.

— Plop, zise. Grăsime de urs, zise și mai zise și ulei de nufăr alb.

Brutarul dădu din cap, atât de absent și atât de prezent totodată, încât filosofului i se frânse inima într-o singură clipă. Așeză o mână pe umărul bărbatului și cu cealaltă ridică sticla.

— Eu stau aici, zise Alambiq, și o să-ți spun unde să o ungi cu asta, bine?

— Bine, răspunse Gundish.

— Dar să asculți bine!

— Ascult, mă, băiete, ce să..

Alambiq rămase cu spatele la sfânta familie zdrobită și începu să strige:

— După urechea stângă! În cotul drept! În vârful nasului!

Și tot așa, în total șaptesprezece locuri în care degetul uns al femeii zăbovea pentru o clipă, apoi înapoi la buza sticlei și tot așa.

— Acum îmbrăcați-o la loc, ceru Alambiq.

Îmbrăcată, acoperită bine, adormită, copila zăcea, în timp ce Alambiq, în genunchi, încercă o Aducere Aminte,

întreruptă chiar între *tu* și *sfinte* de ușa trântită de perete, pașii grei, apăsați, afectați, asemenea întregii ținute ale lui Algor Kunrath (medicus), care păși ceremonios în a sa robă neagră, sub a sa perucă lungă, sprijinit în al său baston strălucitor și exclamă teatral:

— Ah, bucătarul scormonitor! Fiul primului mânuitor de foale al vechii cetăți, da!

Alambiq nu zise nimic; se ridică.

— Lasă Aducerile Aminte, tinere Alambiq, zise Kunrath, îți aduci aminte degeaba.

Kunrath făcu trei pași spre fată și îi vârî degetele între dinți, smulse rubinul și-l azvârli cât colo în cameră.

— Vremea umorilor tale moi și vâscoase a trecut, bucătare! zise medicul și deschise geamurile.

Luă găleata cu apă de lângă pat și o aruncă peste cărbune, sfârâiala îi acoperi pentru o clipă plescăiala dezgustătoare, apoi medicul se liniști.

— Vă rog să părăsiți camera, zise. Rămâne doar cine a găsit-o.

— Eu am găsit-o, zise brutăreasa.

— Bărbații să iasă, spuse Kunrath și le făcu semn să iasă.

— Maestre Kunrath, zise Alambiq, să nu ne grăbim...

— Fibrele trebuie întărite cu frig, tinere Alambiq, nu cu moliciunea focului tău. Acum, te rog, să ieși.

Alambiq se temea, chiar se temea, pentru că, încă de când înfipse piatra roșie între dinții fetei, recunoscuse, doar pentru sine, că nu știa ce să-i facă, că fata era mută și adormită și nimeni nu avea să știe ce să-i facă. Doar pentru a sa splendor singularis să-i mai vindece melancolia-i morbidă, iar

asta se făcea rar și cu răbdare multă.

— Să nu ne grăbim, maestre Kunrath, repetă Alambiq, dar în zadar, că medicul își scoase deja panglica din geantă și îi întoarse spatele.

Gundish îl prinse pe farmacist de braț și-l trase afară din încăpere.

— Să vedem ce zice și el. Te-am ascultat, Alambiq, acum să vedem ce are de zis și Kunrath, să vedem... să sperăm...

Brutarul închise ușa și Alambiq nu mai avut timp decât să întrebe (degeaba) dacă chiar era necesară panglica, apoi, din spatele ușii închise, se mai auziră doar câte un *dar* și câte un *vai* (pesemne vocea femeii), apoi un hârșâit (panglica lui Algor Kunrath, medicus logicus, trecând prin pielea groasă a cefei fetei), și, în cele din urmă, plescăitul sec al lichidului vărsat pe podea (voma mamei în pragul somnului copilei).

***

Ajuns acasă, Alambiq ascultă aerul. Alrauna se scufundase în liniștea prânzului, când toți, aplecați peste farfurii și cârpătoare pline cu cioturi de carne, plescăiau în pacea caselor lor și nimănui nu-i păsa de nimic. Era liniște la farmacist, filosoful nu mânca. Nici Bombastus, lung și gros, nu rodea nimic, stătea sub scaun la picioarele lui Alambiq și privea în gol, oftând din când în când a prea mult bine, ascultând și el, probabil, aerul, dar, și mai probabil, ascultând dincolo de el, în spatele aerului, dincolo de ziduri și podele, la vreo râmă groasă între pietre, ori la vreun șoarece în perete. Alambiq privea și el în gol și, ca șoricarul, dincolo de vid, spre trecut. Întreaga poveste cu fata lui Gundish îi părea straniu de

familiară, sau familiar de stranie, nu se putea hotărî, ca un deja-vu al unui deja-vu într-un vis. Stătea încruntat și ardea aerul cu nările, înghițea și asculta; Bombastus oftă. Știuse / simțise că, încă de când intrase în camera copilei, cineva / ceva împuțea aerul și apăsa pieptul fetei printre cearșafuri. Nu știa ce remedii să apuce, făcuse gesturi simbolice spre liniștirea părinților, pace sortită eșecului, dar ajunse repede la concluzia că doar răgazul unei meditații profunde asupra singurătății avea să dea roade. Așadar scopul vizitei sale, în ciuda teatrului ieftin de care fusese în stare, trebuia să fie a face, dacă nu mult bine, mai puțin rău. Venirea lui Algor Kunrath însă nu avea cum să-l mulțumească; îi cunoștea metodele: avea să o țină pe biata fată în frig pentru a-i întări fibrele, doar din cauza repulsiei pe care o simțea față de umori încă de când medicul părăsise Curtea, unde, se spunea, fusese umilit peste măsură de un grup de adepți ai lui Haraku cel din Est; avea să-i înțepe sărmanei fete pielea pe la încheieturi pentru a elibera sângele de care se scârbea atât de profund; avea să-i curețe intestinele cu clismă cu cărbuni, mizerie pe care apoi avea să o cerceteze sumar și îngrețoșat, de la distanță, căutând orice urmă de dovadă pentru orice teorie care i-ar fi putut umfla punga. Nu, Alambiq nu-l avea la inimă, așa cum nici tatăl său nu-l avusese la inimă pe Figor Kunrath, tatăl lui Algor.

Tata...

Ca de fiecare dată când se gândea la el, Alambiq era cuprins de căldură. Des, foarte des, se gândea la tatăl său, și asta îi făcea zilele în coliba sa tristă ceva mai ușoare, ceva mai frumoase, ceva mai blânde, le oferea un scop și o direcție. Pentru că, de la moartea bătrânului, Alambiq nu avuse

decât un singur scop, acolo, în spatele cortinei lumii. Tot restul (gesturile sale publice, zâmbetele sale false și poțiunile sale mincinoase, tratamentele ineficiente și Aducerile sale Aminte, toate) nu fusese decât parte a unui rol abil, o mască în spatele căreia Alambiq putea duce mai departe munca tainică a tatălui său.

Tata...

Iar apoi: un alt gând. Se încruntă și mai tare și sări de pe scaun, câinele nici nu se urni. Merse grăbit la ușă și o încuie; trase obloanele. Aprinse opaițul și îl luă cu el într-o cameră dosnică, îngenuchie lângă o ladă de lemn și o deschise. Trânti toate hainele din ea lângă ladă și trase tare de placa de lemn de pe fundul dublu în care Alambiq păstrase toate jurnalele de lucru ale tatălui său. Le scoase și începu să le parcurgă pe rând, la lumina micii flăcări tremurânde, în timp ce o teamă cumplită începu să-l lingă umed și rece pe la încheieturi, în bănuiala unui somn al unor inocente din alte vremuri și din alte locuri, un somn despre care tătăl său (oare?) știuse și (oare?) scrisese în limba păsărilor, chiar acolo (unde?) între copertele tocite de piele (de cine?).

În cealaltă odaie, Bombastus oftă.

Studiul îi fu întrerupt seara târziu de un ciocănit blând în ușă. Era Madama, învăluită-n parfum apăsător, floral, purtând parcă o întreagă grădină regală pe umeri. Pășea grațios prin farmacie, în ciuda zecilor de kilograme de grăsime de pe ea, într-un echilibru ireal pe tocuri foarte înalte, și, de cum intră, lansă prin aer un sărut tânărului filosof. Alambiq încuie farmacia, nu înainte de a arunca câteva priviri în curtea bisericii.

— Ușa încuiată, tinere domn? întrebă Madama. Ai

companie sau ai uitat că vin?

— Cum să uit, scumpă Madama? Așa ceva nu se uită, veni răspunsul farmacistului, deși e drept că uitase.

Era acea zi a săptămânii în care fetele Madamei strângeau în borcane sămânța primilor clienți ai serii, pe care Madama o ducea apoi personal tânărului farmacist, pentru că, așa cum îi era obiceiul, cocota bătrână nu se încredea în nimeni. Fără întrebări, Madama îi înmâna de obicei borcănașele în schimbul unor hapuri de trai lung pentru ea și a unor creme de potență pentru clienții ei fideli.

— Bravo, Alambiq, elegant răspuns, zise femeia și scoase borcanul cu lichidul tulbure și-l așeză pe tejgheaua farmaciei.

Alambiq se îndreptă către măsuța pe care împrăștiase jurnalele tatălui său și ridică opaițul dintre ele pentru a le face dispărute-n beznă, mutând lumina de pe limba păsărească a lumilor lui Mermer din a Doua Cetate pe chipul bătrân, ridat și spoit în vopsele stridente al Madamei, stăpâna sexului din Infimi. Alambiq privi borcanul, apoi se aplecă și scoase din spatele tejghelei cutia de lemn în care păstra soluțiile Madamei. Își făceau treaba bine, o știa chiar și Alambiq, deși de mult timp nu le mai încercase. Dar își făceau datoria, gâdilau și înroșeau strașnic micile aripi de piele ale fetelor Madamei, păcălind lindicul, învârtoșând și furnicând mădularele mici ori mari ale bărbaților rătăciți cu duhul și cu trupul prin suburbii în căutarea plăcerilor de vintre.

Madama le luă pe toate și le vârî în sânul ei amplu. Apoi, ca din senin, întrebă dacă era adevărat ce se povestea. Alambiq, deși știa, întrebă la ce anume se referea.

— La fată, zise Madama, la copila brutarului de la voi

din Primi. Cum îi zice?

— Gundish.

— Gundish, ăsta-i.

Alambiq nu știa câte se mai vorbiseră de când plecase de la brutărie. Stătuse cu nasul în scrierile tatălui, căutând ceva, orice (acea bănuială a unui somn cândva, undeva), și iată că femeia nu-l lăsă să-și isprăvească gândurile și-l întrebă din nou dacă era adevărat – da sau nu?

— Da, zise Alambiq.

— Și, se trezește?

— Nu știu, Madama, încă nu știu nici eu nimic.

— Kunrath știe?

— Nu știu ce știe Kunrath, răspunse Alambiq, și femeia întrebă:

— Știi ce știu eu?

— Ce, Madama?

— Știu că lui Algor Kunrath nu i-ar strica niște unguente de-ale tale. Fetele mele vorbește.

Și râse spart, un hăhăit hârjonit de atâta tutun și hașiș și opiu și naiba mai știa prin ce nori mai plutea bătrâna matroană dincolo de zidurile bordelurilor sale. Alambiq schiță un zâmbet politicos. Coborî privirea. Văzu borcanul și-și aminti că altceva avea el de făcut acum – micii săi oameni puteau să mai aștepte, fiica lui Gundish nu.

— Nu mai am trebuință de asta, zise și făcu un semn cu capul către sămânța amestecată a flăcăilor și a boșorogilor.

Madama îl privi mirată, ridică din umeri, luă borcanul din fața lui Alambiq și, scoțându-i dopul de plută, zise:

— Ei bine, am zis fără întrebări, atunci fără întrebări. Dar nici să facem pagubă.

Și dădu toată zeama călâie pe gât, plescăi zgomotos și îi trimise filosofului un nou sărut plutitor, stătut, rânced, înainte de a se întoarce și a ieși din farmacie.

Câteva ore mai târziu, Alambiq visă că încerca zadarnic să-și trezească tatăl dintr-un somn adânc, lovind puternic cu pumnii în pieptul lat al acestuia, în timp ce, câteva străzi mai departe, calfa brutarului se strecură pe ușa din dos a prăvăliei pentru a suge dintr-o țigaretă începută mai demult și stinsă pe ascuns. Pufăind uscăciunea amăruie, privind când în sus către cerul pistruiat, când în jos în colbul umed, văzu buchetul de șobolani legați fedeleș de creanga de jos a copacului din fața lui, cam la un braț deasupra capului său, și cam la două picioare sub fereastra fetei. Privi micile hoituri strălucind în lumina lunii până când cenușa fierbinte a țigării îi arse buzele. În vis, bătrânul lui Alambiq nu se mai trezea.

***

De unde stătea, putea vedea întreaga biserică plină, iată, de carnea și spiritul Alraunei, buni și răi, toți laolaltă ascultându- pe Sarban, în acea dimineață în care Alambiq se trezise cu sentimentul acut că nu mai era singur. Căutase în jur, prin farmacie, se uitase chiar și sub pat, unde, în afară de Bombastus și de praf, nu era nimic, dar senzația nu-l părăsise nici când ieșise din casă, și nici când, iată, urmărea cu atenție forfota bisericii. Până și brutăreasa era acolo, văitându-se înconjurată de femei, plânse și ele, strângând între degete lemnul băncii de sub ea, înghițindu-și hohotele de plâns pentru a nu-l mâhni pe paroh. Șoapta plutea printre ei ca molima, bubele bârfei izbucnind pe buzele uneia ori alteia, unuia ori altuia, prea departe pentru a-și împroșca puroiul în urechile

lui Alambiq. În față: Bunte, grizonat și zvelt, cântărindu-și din priviri fiica, care își așezase somnoroasă capul pe pieptul moale al bătrânei (Victoria? Valeria?). De departe, Alambiq o încurajă în gând să ațipească, să închidă ochii și să doarmă, temându-se că avea să fie ultimul somn lin înainte de frică, de panică, de nebunie. Filosoful îl căută pe Sarban prin mulțime, dar acesta încă nu-și făcuse intrarea; se îngrozea la gândul de a vorbi despre așa ceva în fața întregului prim inel și-l admiră pe preot pentru curajul său. Oamenii lui minusculi nu-l judecau. Dar nici el nu reușise să le insufle viață. O știa, Alambiq nu putea spune cum și de unde, dar știa că fiica brutarului nu avea să fie ultima copilă adormită, așa cum, după noaptea de somn-nesomn petrecută cu jurnalele tatălui său, începuse să creadă că nu era nici prima. Era chiar acolo, o bănuia, chiar în jurnalele bătrânului; avea să caute și să găsească; să se găsească. Caută și vei fi găsit, a zis adevăratul Taush după ce a fost găsit de sfinții din Albarena.

Tot în față: șeful gardienilor, gras cât o clopotniță, luptându-se cu amorțeala vecină cu somnul vecin cu moartea, tributul celor ce beau și se înfruptă fără măsură. Lângă el: întregul alai de moși, conducători sfătoși ai primului inel, derutați de toate șoaptele ce ajungeau la ei cumva și plecau de la ei altfel, mai pline de venin și de vină. În fața lor: Algor Kunrath privind altarul, căutând parcă un sens ascuns dincolo de el. Alambiq își imagină degetele acelea butucănoase ale sale, pline de inele și cu unghiile vopsite, purtate prin te miri ce locuri ascunse și perverse ale Curții, pipăind părțile moi ale copilei, căutând caverne de sânge și limfă neagră pe care să-și așeze lipitorile blestemate.

Sosi și preotul: țâșni printre mătrăgunoși, salută

bătrânii de lângă altar și zăbovi acolo în tăcere câteva clipe. Alambiq auzi un sunet în spatele său. Se întoarse și-l văzu pe Ignaț privindu-l din spatele cârpelor, printr-o ușă deschisă. Nici unul dintre ei nu vorbi – Alambiq pentru că nu știa ce, Ignaț pentru că nu putea să. Forfota încetă; Sarban ridică bra-țele deasupra capetelor mătrăgunoșilor și începu să vor-bească.

***

Alambiq ieși primul, evitând îmbulzeala fluviului de carne, păr, haine și duhori, râuri de bârfe și râsete tocind pragurile bisericii. Când zarva inundă curtea școlii, Alambiq era deja departe, dăduse deja două colțuri, trecuse de trei ori străzi pustii, salutase de patru ori vreun păgân rătăcit. Se opri în fața brutăriei, unde-l găsi pe puștiul rotofei sugând dintr-o țigară fum gros și negru ca păcura.

— Ce, întrebă băiatul, gata slujba?

Și stinse mucul sub papuc.

— Gata, răspunse Alambiq, stăpâna ți-e pe drum. Stă-pânul unde ți-e?

— Duce cornuri în vecini, de pomană.

— Cu copila cine stă?

— O fată, spuse puștiul, întinzând palma, dar mi-a zis să nu las pe nimeni să intre.

— Atunci e simplu, spuse Alambiq și îi plezni palma cu bastonul. Nu a intrat nimeni.

Și farmacistul păși pe lângă el, intră în casă, trecu prin brutărie și prin hol. Urcă scările și intră în camera fetei, lângă patul căreia o copilă blondă croșeta șezând pe un scaun. Privirile li se întâlniră și copilul blond oftă, apoi îi zise că nu

avea ce căuta acolo. Alambiq nu răspunse, ci păși spre pat.

— Știu cine sunteți, zise fata. Dacă îmi vin stăpânii, o să strig. Trebuie să strig.

Alambiq tot nu răspunse. Își plimbă privirea pe pielea parcă și mai palidă a copilei adormite, căutând punctele roșii unde se opriseră la supt lipitorile lui Kunrath. Era rece în cameră, frig și curent, și Alambiq, care nu fu niciodată sigur că stăpânea ura, îl urî pe Algor Kunrath în acea zi, la acel ceas, în frig și-n duhorea căcatului.

— Vă rog să plecați! zise fata.

Farmacistul se uită în jur; se întoarse spre ea și o întrebă dacă se temea. Altcuiva i-ar fi putut părea că o întrebase dacă se temea de el, dar atât ea, cât și el știau că nu la asta se referise filosoful, și copila răspunse că da, se temea, și întrebă dacă maestrul avea să o facă bine pe prietena sa.

— Maestrul? întrebă Alambiq.

— Algor Kunrath, zise fata încet, în timp ce farmacistul îi citea somnul de pe chip, cuibărit fierbinte în faldurile cearcănelor, simțindu-i oboseala ca pe o coroană de plumb ce-i îndoia spatele a tristețe, și Alambiq își dori, mai mult decât orice, ca acea fată să poată dormi în pace, poate mai mult chiar decât își dorea ca fata din pat să se trezească. Spuse:

— Da. Maestrul Kunrath o va face bine.

Ieși apoi din cameră, din casă, din lumea somnului, ieși chiar din el, gonind spre farmacie cu un singur gând în minte: să găsească paginile tatălui în care fetele dormeau. Bănuia că un singur remediu o putea face pe fiica brutarului să se trezească și, în același timp, temându-se că nu avea cum să-l pregătească – groaznica osândă de a fi singurul din

Primi, din Medii și din Infimi care să știe și să nu știe de remediu deopotrivă. Cu fiecare pas pe care îl făcea, simțea în urma sa cetatea zvârcolindu-se ca o râmă retezată.

Se aruncă peste jurnalele bătrânului; petrecu toată noaptea între acele coperte de piele, uitând că citește, trăind parcă vremea poveștilor tatălui său în atelierul moștenit în secret de la acesta. Paginile celor douăzeci și șapte de caiete vorbeau prea multe (pentru puțini) și despre nimic (pentru cei mulți). Când credea că citea despre un episod real, smuls din viața de zi cu zi a unui alchimist, cetatea se întorcea pe neașteptate cu capul în jos și soarele și luna își dădeau mâna; alteori ar fi putut să se convingă singur că înțelesese, că sigur acolo, da, iată, acolo, era rețeta vreunei distilări reușite, sau că, da, cu siguranță era în cautarea panaceului, când rândurile dădeau brusc și banal în descrieri amănunțite ale celor doi șoricari, părinții lui Bombastus, descriind cu patima îndrăgostitului extatic petele de foc (pe care bătrânul alchimist le considera a fi de emanație divină). Alambiq ridică privirea să-și caute câinele, dar nu-l găsi. Continuă să frunzărească prin caiete, convins că soluția trebuia să fie acolo.

Aceasta, vedea Alambiq, avea să fie piatra sa de încercare, clipa de întorsură a Alraunei și cea care ar fi putut să se lege ca buruiana pe amintirile sale, ale acelor unice și de neuitat săptămâni în care tatăl său, căruia îi stătea mereu aproape, devenise altcineva. Totul începuse cu o vizită, Alambiq ținea bine minte, o vizită care i-a transformat tatăl și l-a aruncat pe acesta într-o vale a tăcerii și a melancoliei; acea vizită tainică, la ceas de noapte, a unui om pe care micul Alambiq nu-l văzuse niciodată în Primi. Întâlnirea s-a desfășurat prin spatele ușilor închise și s-a încheiat a doua zi, după răsăritul

soarelui. Din spatele ușii, bărbatul a ieșit singur; Alambiq l-a văzut printre pleoape somnoroase. Nu mai avea să-l vadă niciodată pe acel musafir, așa cum nu avea să-l mai vadă niciodată pe tatăl său, uitat cumva în spatele acelei uși, fiind înlocuit de un bărbat încruntat, absent, taciturn, obsedat, aplecat tot mai des peste caietele sale și afundat tot mai adânc în azothul său. Iar când, înainte să se stingă, bătrânul i-a pus în brațe tânărului Alambiq acele douăzeci și șapte de caiete, spunându-i că nu sunt toate, că sfântul Taush le avea pe restul, Alambiq a fost convins că buzele bătrânului său tată vorbeau despre delirul sfârșitului.

Alambiq ieși din casă și privi spre muntele din spatele cetății, în pădurea neagră și adâncă în care tatăl său, tot mai des după vizita acelui necunoscut, intra cu câte un pachet înfășurat în piei, întorcându-se a doua zi cu mâinile goale, istovit și străin sieși și fiului său, căzând apoi la pat și dormind câte două zile. Alambiq privea acele păduri așa cum o făcuse toată viața sa, crezând că ceva din tatăl său se agățase în crengile și-n tufișurile codrului; ceva ce avea să culeagă cândva și ceva ce avea să păstreze.

Câteva ceasuri mai târziu, observă o siluetă așteptând sub statuia sfântului Taush, ascuns în umbrele zidurilor bisericii. Străzile erau pustii; doar de pe platforme se mai auzeau pași grăbiți în liniștea din Primi, dar pe aceia nu era bine să-i auzi. Bărbatul ieși din umbra soclului și Alambiq îl recunoscu pe Halber Krum. Porni spre el, Bombastus începu să latre.

— Alambiq, prietene! îl întâmpină Krum. Vreun pacient în miez de noapte te ține treaz?

— Nu, răspunse filosoful, o gură de aer. Doar o gură de aer, să mai îmi limpezesc mintea. Poftește!

Aprinse lumânările și flacăra se sparse în sute de globuri mici reflectate în sticlele cu prafuri și zemuri, ceaiuri, rădăcini, pietre. Krum își plimba privirea pe borcănașe și degetele pe spatele lung al lui Bombastus. Alambiq îi turnă felcerului vin dintr-o carafă de sticlă.

— Am fost la fată, Alambiq.

Apoi liniște, în ei și afară; privirile-n podea – Bombastus dormea, legănând în respirația sa tăcerea oamenilor.

— Ce crezi? întrebă Alambiq.

— Contează? întrebă la rândul său Krum.

Alambiq înțelegea bine la ce se referea felcerul – părerile lor aveau să fie consultate, dar ignorate. Consiliul tolera existențele amândurora, așa cum o suporta pe cea anacronică a Sfatului, dar, în același timp, își împingea atent conceptele în Alrauna și aștepta ca fiecare bătrân al Sfatului să moară, așa cum probabil aștepta ca științele lui Alambiq (cea știută și cea neștiută) să moară, iar Halber Krum să fie înlocuit cu oameni ca Algor Kunrath, aroganții Curții, străini misterelor, medicus logicus. Pentru cei din Medii, de pildă, căile din Primi erau prăfuite și bolnave și erau musai de lepădat. Alambiq și Halber Krum erau vii, pe cât se poate de vii, dar pe moarte.

— Știința lui Kunrath..., începu Krum.

— Știința? pufni Alambiq.

— ... e una a cuvântului: fără spusele fetei, Kunrath e pierdut, nu știe ce să facă. Nu ascultă de semne, nu se încrede în intuiție.

— Și ce-ți spune ție intuiția, maestre Krum? E de spirit sau de trup?

Halber Krum căzu pe gânduri privind în gol și

mângâind spinarea câinelui. Niciunul nu mai spuse nimic.

— E de spirit sau de trup?...

***

Când deschise ochii: întuneric. Klara se zvârcoli și începu să urle. Spaima că bărbatul acela oribil ar fi putut să-i scoată ochii o înnebuni. Strigă, strigă, dar negrul nu se spulberă. Klara se auzea pe sine. Tăcu. Mai auzea de fapt și zgomotele din jur: fier lovind ușor fier, pași (tălpi goale prin praf), apă picurând. Era cald. Strigă din nou, fără ecou. Se zbătu și, trezindu-se din somn cu totul, simți pânza aspră pe față. Strigă. Cineva chicoti, apoi râse. Klara tăcu, ascultă pașii apropiindu-se. Duhoarea era acum în fața ei, o simțea prin pânză. Cineva prinse sacul și i-l trase de pe cap – în acea lumină a torțelor înfipte în carnea de cal a pereților, îi văzu pentru prima dată fața, un chip împrumutat, ascuns în spatele miilor de larve albe, galbene, roșiatice, ce-și viermuiau căi și-și colcăiau traiul pe toată fața lui și pe cap, pe gât, probabil și pe sub haine. Viermii străluceau minuscul în căutările lor, iar omul, ca o halcă imensă de carne putrezită, începu să râdă înfundat de sub stratul de larve și să bolborosească ceva.

Klara urlă, strigă și se luptă cu lanțurile de care atârna, dar râsul înfundat din acel munte infestat nu încetă. Bărbatul duse mâna la față și dădu la o parte un pumn de viermi, eliberându-și un ochi roșu, iar din gura fără dinți două buze scârboase rostiră ceva lipicios, umed, o gargară de cuvinte pe o limbă pe care fata nu o cunoștea. Apoi râse scurt, dar plin, până când gura și ochiul i se astupară din nou cu viermi eliberați parcă din adâncurile sale.

Fata vomită și simți zeama fierbinte scurgându-i-se pe frunte, picurând în nămolul de sub ea. În urma vomei veni urina, apoi lacrimile, un triplu potop organic. Plânsul îi fu însă în curând întrerupt de zgomote: pași și voci coborând treptele pe care Klara le coborâse și ea, nici nu mai știa cu cât timp în urmă.

— Tati! strigă plângând. Tati!

Bărbatul se întoarse și fugi strâmb către scări, viermi scuturându-se fin în urma lui ca o ploaie de vară. Klara nu izbutea să se întoarcă să vadă ce se petrecea, dar auzea totul. Un glas de fată, câteva voci mici, subțiri, chicotind, apoi din nou râsul înfundat al bărbatului. Noua fată urlă: strigă ca și cum fusese frântă-n două, dar o palmă îi reteză glasul, spărgându-i-l. Klara o auzi prăbușindu-se în nisip.

— Cine? Cine? întrebă, dar nu primi răspuns.

Sunete de lanțuri; apoi liniște. Monstrul trecu pe lângă Klara și se opri la masa lui de lucru. În spatele ei, Klara știa, o fată atârna în lanțuri. Auzi pași mici, șoapte mici, chicoteli. Se uită în jos și văzu sub ea oamenii mici cât o palmă, râzând și bălăcindu-se în voma și-n pișatul ei, înfulecând și sorbind din baltă, tăvălindu-se, jucându-se. Lumea se opri în mintea fetei, dar pieptul, în ciuda vieții, continuă să se ridice, să se coboare, să se ridice, să se coboare.

***

Noaptea se prăbușise de mult în Alrauna, când femeia, îngrijorată peste poate de vestea somnului fiicei lui Gundish, intră în odaia dragei sale Arietta și o scutură să se trezească; o zgâlțâi atât de mult și atât de zadarnic, încât ieși apoi pe străzi desculță, fugind spre Piața Anelidei, urlând și

smulgându-și părul din cap și hainele de pe ea. Alambiq și Krum, adânciți de ore bune (ori rele, cine erau ei să decidă?) în vin și-n gânduri, auziră strigătele femeii și ieșiră-n curtea bisericii. O văzură în piață, goală și cheală, fugind, rătăcindu-se prin bezna nopții. Bombastus țâșni greoi pe lângă ei, fugind către femeie, dar, oprindu-se lângă biserică, ridică piciorul și urină pe soclul statuii sfântului. Alambiq și Krum se uitară unul la celălalt și lăsară să li se scurgă pe interior, asemenea untdelemnului, grea și amară, întrebarea ce-i adâncise în liniște la miez de noapte: E de spirit sau de trup?

Până la prânz, vestea că încă o fată nu se treziseră făcuse înconjurul primului inel și se scurgea, din glas în glas, prin străzile din Medii și Infimi. Probabil că, omenește, până în Infimi și-ar fi putut găsi nu doar rostul, ci și leacul, în dări de părere și bănuieli, dar adevărul era altul, pentru că acolo, în Primi, inocentele nu-și cunoșteau încă doctoria, iar cei responsabili de tratarea lor priveau în gol și-și schimbau ocări prin solii.

Casa lui Hasmerek, meșteșugar ajuns, cine știe cum, în Alrauna din alte cetăți, era mare, picura avuția din pereți, pesemne îmbogățit pe seama pungilor celor din Medii, deoarece mătrăgunoșii din Primi nu prea erau cu mare dare de mână. Casa cu două etaje era lipită de zid, la granița dintre Medii și Primi, însă limpede în primul inel. Alambiq se grăbi, dar Kunrath i-o luă înainte – se petrecură pe treptele casei, își schimbară priviri ciudoase, medicul lăsându-l pe farmacist într-un nor de parfum de alungat miasmele malefice. Totul era așa cum se așteptase farmacistul: camera rece, pânzele subțiri pe pat, lipitorile mișunând hulpave pe pielea copilei, panglica în ceafă. Chiar și așa, cu geamurile larg deschise,

mirosul de excrement atârna greu în aer. Alambiq se simți mai neputincios decât oricând și tot ce putu face fu să îngenuncheze lângă patul fetei și să-și șoptească Aducerile Aminte. Ieși golit și ostenit, aproape mort, și plecă grăbit spre farmacie, unde deja îl așteptau chipuri îngrijorate și schimonosite de teamă și scârbă.

Ziua îi fu plină de femei și bărbați cu un picior în groapă, speriați pentru fiicele lor (Dar chiar așa, se auzea, de ce numai fete? De ce?), când tot ce dorea să facă era să închidă prăvălia și să coboare-n atelier, să sfâșie jurnalele în căutarea răspunsului și să trezească fetele. În schimb, trebuia să așeze pe tejghea sticlă după sticlă, borcan după borcan, apozeme și loohuri, trohice și erine, banii intrau, Bombastus lătra, ecusoane și tichii, și Alambiq trebuia, era musai să le dea. Unde ei cereau flamagoge, Alambiq le-ar fi dat un panaceu de antiomoniu, când ei cereau melanogoge, farmacistul le-ar fi dat uleiuri de Venus, dar n-avea cum, așa că filosoful tăcea și vindea și se sfărâmiță pe interior, organ cu organ, căci nici farmacistul, nici filosoful, nici alchimistul din el nu știau cum să-și mai ajute semenii.

***

Klara auzise ca printr-un vis în vis că fusese adusă încă o fată, goală și ea, spălată și ea în lichidurile trupurilor. Atârna în lanțuri în mijlocul încăperii. O recunoscu: era Arietta. Klara se uită în jur și-l căută pe omul-larvă, dar nu era de găsit. Se zbătu, încercând lanțurile. Atunci o auzi vorbind în somn:

— Mo e un, zise Arietta.

— Un ce? întrebă Klara.

— Mo e un... un... un... mo?

— Arietta, ce e un mo?

— Aralk, mo e un.

Klara pricepu că Arietta vorbea invers și începu să urle. Și Arietta începu să strige, dar urletul ei avea o cadență stranie, întrebătoare: Arietta urla invers. Corul lor de strigăte fu acompaniat de un al treilea urlet și omul-larvă apăru cărând o oală imensă; urla și râdea. Fetele tăcură. Klara o chemă pe Arietta, dar aceasta tăcea. Nu o putea vedea.

— Arietta! Arietta!

Bărbatul așeză oala pe masă și scoase două torțe de sub ea. Le aprinse și se scăldă în lumina blândă a acelui colț de odaie, aplecat peste oală ca un bucătar. Ce bolborosea nimeni nu știa.

— Arietta? întrebă Klara șoptit.

Arietta tăcea. Bărbatul scufundă în oală un polonic imens și-l ridică plin cu o zeamă pe care o vărsă apoi într-un borcan murdar. În lumina ce pâlpâia printre torțe, Klarei îi păru că ceva se mișca în borcan. Monstrul continuă să mute lichidul murdar din oală în borcan, întunecând zeama. Ceva se mișca înăuntru... Când isprăvi, bărbatul ridică oala goală de o toartă și dispăru din nou în colțul întunecat de unde ieșise cu câteva clipe în urmă. Fata țintuia cu privirea mișcările apei din borcan. Arietta urină în somn și pișatul i se scurse șuvoi pe trup în jos, adunându-se baltă sub ea, dar nu se trezi. Klara se întrebă dacă morții mai pot urina o ultimă dată, o jalnică zbatere a vezicii cu pișat ca o ultimă redută în fața morții, dar nu știu să-și răspundă. Cuprinsă de panică, mai adăugă, iată, un lucru la cele pe care nu avea să le mai afle niciodată.

Bărbatul-larvă se întoarse, în urma lui un zgomot de fier

izbind fierul. Merse la masă, se ridică pe vârfurile picioarelor și smulse dintr-o rană din perete o torță cu care se întoarse în colț, iar astfel putu și Klara vedea pentru prima dată că în acel ungher ascuns era o ușă grea de lemn vechi cu un geamlâc cuprins în fier. Îl vedea acum și mai limpede pe omul-larvă: acesta stropșea cu vârfurile degetelor larve, întinzându-le corpurile distruse și trasând pe lemn o linie scârboasă cu zeamă de larvă. Lângă linie mai erau alte câteva. Klara încercă să le numere, dar nu avu timp, pentru că bărbatul se întoarse la masă, aruncând colțul încăperii la loc în bezna sa.

Omul-larvă porni spre Klara; fata începu să urle, dar încetă când monstrul trecu pe lângă ea. Îl auzi oprindu-se în dreptul Ariettei și adulmecând, palmele sale iscând un sunet slinos în mângâiere. Cu torța într-o mână, ferindu-le de flăcări, cuprinse cărnurile în cealaltă, încercându-le ca la măcelar, adulmecându-le pe aici și pe dincolo, de parcă erau de vânzare, vârându-și nasul în burta lor, între picioare, între fese, mirosind ca un animal, lăsând în urmă câte o larvă, două ce se zbăteau apoi să se agațe de pielea fină, catifelată, picând până la urmă în balta de pișat. Mirosi îndelung, apoi mormăi ceva înțeles numai de el și de larvele sale. Lanțurile zornăiră și, o clipă mai târziu, trupul Ariettei căzu cu o bufnitură. Târșâit de picioare. Omul-larvă trecu pe lângă ea, în urma lui – Arietta târâtă de păr prin praf.

— Arietta..., începu Klara, dar vorbele i se opriră-n gât.

Bărbatul o aruncă pe fată pe masă și îi legă mâinile și picioarele. Klara ar fi vrut să strige, dar nu putea; ar fi vrut să se smulgă lanțurilor și să-i zgârie ochii infestați, dar nu putea; ar fi vrut să o ia la fugă pe trepte în sus spre lumea ei de afară, dar nu mai avea să poată niciodată.

Înainte să leșine, Klara mai avu tăria să-l vadă pe bărbat cum își adânci brațul până la cot în apa tulbure din borcan și cum scoase o creatură lungă, ca un vierme, ca un șobolan, ca imaginea morții însăși, așa cum și-ar fi închipuit-o dacă s-ar fi gândit la moarte putrezind pe fundul unui butoi de lemn într-un hambar străin.

***

Alambiq închise farmacia mai devreme. Drept mulțumire, cineva urinase pe peretele prăvăliei. În timp ce ștergea ușa cu o cârpă udă, asculta cetatea și se gândea la inocente. Ridică privirea și se uită la pădure. Se gândi la tatăl său; se întoarse și-l privi pe sfântul Taush, care, de unde stătea farmacistul, părea să-și ferească privirea, ascunzându-se rușinat în spatele palmei sale întinse. Alambiq aruncă zdreanța în găleată și-l încuie pe Bombastus în casă. Alrauna se pregătea de seară în așteptare, bănuitoare, temătoare, în timp ce filosoful nostru pășea încruntat, cocoșat de gânduri și tristeți, spre casa lui Sarban.

Înăuntru ardeau lumini. Alambiq trase cu ochiul spre fundul curții, unde mișcări și umbre pătau geamurile serei lui Ignaț. Trase de funie și auzi clopotul în casa parohială, răsunând adânc prin holurile reci. Părintele apăru în geam și, recunoscându-l, coborî la poartă. În timp ce-l aștepta, Alambiq simțea o briză caldă în ceafă; se întoarse și se uită la peretele dinspre care venea aer cald, dar era doar un zid. (Atât?) Preotul deschise poarta și-l pofti înăuntru, dar Alambiq rămase în strada îngustă și privi în josul ei, în întuneric. Lumina lunii scălda câte un colț, ba altul; umbrele gangului miroseau a tutun de pipă.

— Mai știi? îl întrebă pe Sarban după ce făcu și acesta doi pași spre el și ieși din curte. În fiecare zi, cât ținea pauza mare, pe aici nu putea trece nimeni.

Părintele râse și dădu din cap.

— Și uite acolo, arătând cu degetul spre două trepte mici, acolo ședeam. Era locul nostru și nimeni nu îndrăznea să ni-l ia. Ședeam și dădeam blestemata aia de pipă din mână în mână.

— Cinci perechi de mâini, adăugă Sarban. Nu mai multe, nu mai puține.

Alambiq își privi mâinile și zise:

— Era locul nostru, Sarban. Aveam un loc, doar al nostru. Știi, după ce a murit Bohn, n-am mai putut să mă așez pe treptele alea.

Și îl luă de braț pe preot, conducându-l câțiva pași în umbra străzii, picurată doar ici-colo de stropi de lună spartă-n geamuri. Se așezară pe trepte.

— Ce mai știi de restul? întrebă Sarban.

— De Karten știu ce știi și tu, zise Alambiq. Face covrigi buni și pâine proastă în Medii. Dar stă lângă halele măcelarilor și nu-s bine primit acolo, așa că nu-l prea vizitez.

— Și să-l ferească sfinții pe ăla care vine în Primi! zise Sarban și râse.

Farmacistul zâmbi și el a amar și dădu din cap.

— Iar Berti a plecat din cetate imediat după ce ai plecat tu, dar la Curte, la studii, cică. Acum, nu știu ce să zic, că am auzit câteva voci prin Primi spunând că l-ar fi văzut pe câmpul de luptă de dincolo de Lacrimile lui Tapal, acum vreo zece ani, dar toate mințile alea întoarse în Alrauna erau prea tulburate ca să le iei în seamă. Ar fi fost în stare să vadă și

sfinți în pete de pipi.

Preotul râse.

— Da, zise Sarban, era locul nostru.

Scoase din buzunarul de la piept o pipă, pe care o îndesă alene cu tutun și o aprinse. Trase. Suflă. O lume întreagă se aprinse în fumul din fața lor.

— Nu credeam că o să te mai întorci, zise Alambiq.

Preotul oftă și zise că nici el, dar că era locul lor, nu-i așa?, și Alambiq dădu din cap că da, era locul lor. Au stat o vreme așa, gândindu-se fiecare la ale lui, ascultând vocea unei mame de la primul etaj al unei case de lângă ei, glas de femeie ostenită, care încerca în zadar să-și culce fiica nedormită, temându-se, probabil, ca îndemnul să nu-i fie sentință.

— Sfatul bănuiește că se pregătește o confruntare, o dezbatere, zise Sarban. Între timp Consiliul a dat de știre la Curte, probabil vor trimite un alai de doctori. Ar fi o mare înfrângere pentru Consiliu, Alambiq, și o și mai mare umilință pentru Sfat. Însă, iată, sunt deja patru fete... și nici eu, nici tu, nici Kunrath – Krum oricum face și el ce poate, adică nu prea multe... – nu prea știm ce să facem. Cu toții suntem neputincioși.

Alambiq știa că fetele aveau cum să fie ajutate, așa cum ar fi putut fi înlăturate toate relele din Lume, vindecate toate bolile și alungate bătrânețile și morțile, dar că nimeni nu izbutise vreodată. Hotărî că era mai prudent să tacă, căci preotul plecase Barsan și se întoarse Sarban, plecase un tânăr zbuciumat și se-ntoarse un paroh, și nu știa câtă înțelegere ar fi putut avea pentru el, dacă ar fi aflat că vechiul său prieten a continuat truda în tainele atât de hulite ale tatălui său.

— Am venit să-ți cer ceva, zise Alambiq.

— Orice, spuse Sarban.

— Am nevoie de un exemplar al *Scârbei sfântului Taush*. Trebuie să ai o copie, tu sau biserica, sau...

— Am, sigur că am, zise preotul. Vino cu mine.

— Se ridicară amândoi, se scuturară de cenușă, scuipară tutun, tușiră, apoi porniră spre casa parohială, lăsând în urmă femeia ostenită și fiica plânsă.

Când Sarban se întoarse cu volumul său îmbrăcat în piele neagră (Alambiq îl așteptase în stradă, cu spatele la briza caldă, curios), îl găsi pe farmacist privind pierdut către sera lui Ignaț.

— Da, zise Sarban, înmânându-i cartea, m-au descusut iar din cauza lui. Dar nu știe; nu mă ține sufletul să-i spun. Mi-e milă.

Alambiq dădu din cap și zise doar atât:

— Ești un om bun.

Își zâmbiră amar. Nu-și urară nimic, ci se întoarseră, preotul urcând scările casei, Alambiq pornind spre curtea bisericii, strângând la piept *Scârba Sfântului cu Sfoară Roșie*.

Noaptea de studiu îi fu întreruptă de scurte și zbuciumate clipe de somn învăluit în vise stranii: se făcea că-i reușiseră homunculușii, piele fină, membre sănătoase, chipuri frumoase, dar de fiecare dată îi găsea pe masă devorați de dinții mici și ascuțiți ai șobolanilor pe care îi bănuia în pereți, zi de zi, noapte de noapte. Se trezi scăldat în sudori și pipăi peretele de lângă masa de lucru, își aprinse din nou pipa și se adânci în scârbele sfântului și-n jurnalele bătrânului tată, care, pe alocuri, nu păreau nimic mai mult decât însemnările unui lunatic, nicidecum studiul unui alchimist. Ultimul vis al nopții, diferit, se termină brusc, cu un homunculus azvârlit

nervos în ușă, lovituri, ciocănituri în lemnul gros, apoi Alambiq, ridicându-se încă pe jumătate adormit și deschizând ușa, privind peste capul și umerii celui care îl trezise, oricine ar fi fost, și zărind mulțimea adunată în jurul soclului înalt al sfântului Taush și, deasupra mătrăgunoșilor, plutind peste capetele lor, o fată atârnând în cămașa ei de noapte, agățată de brațul întins al statuii. Taush își ferea privirea.

Filosoful o luă la fugă către cei adunați acolo, neînțelegând, trezindu-se dureros, puțin câte puțin, cu fiecare pas făcut.

— E moartă? Trăiește? auzea din jur, dar el nu-ndrăznea să întrebe, nu putea, așa că-și croia drum prin mulțime, ceafa încordată, privirea-n cer. Cămașa de noapte a fetei era înfășurată în jurul brațului statuii, picioarele îi erau cu totul descoperite mulțimii adunate.

— Să o coboare cineva! strigau femeile. S-o dea careva jos, până nu...

Dar vorba nu se consumă, că în curtea bisericii un strigăt rece ca gheața se auzi, un țipăt de mamă, păstrat de sfinți în spatele cortinei lumii doar pentru astfel de clipe. Mulțimea se spulberă, femeia înaintă cu brațele întinse spre cerul de care părea să-i atârne fata. Alambiq își feri privirea, se uită tremurând în gol, întâlni apoi chipul lui Halber Krum, la fel de îngrozit, de palid și de îmbătrânit peste noapte precum și-l bănuia pe al său. Trecu pe lângă felcer, nu spuse nimic și intră în farmacie. În spatele lui, fata era coborâtă de pe statuie, lumea plângea, mătrăgunoșii strigau.

— Trăiește?

— Respiră!

— Respiră?

— Da!

— Nu se trezește!

De departe, Alambiq auzea sunetul palmelor.

— Nu se trezește! Nu se trezește! strigau oamenii, dar Alambiq nu-i mai vedea.

— Nu se trezește! ziceau oamenii și plezneau copila, dar Alambiq nu-i mai vedea.

Farmacistul închise ușa, o încuie și se prăbuși pe podea, se întinse și începu să plângă. Bombastus veni lângă el și îi linse lacrimile de pe chip. Plânse încă mult timp după ce rămase fără lacrimi și Bombastus nu mai avu ce să lingă.

***

Restul zilei și-o petrecu în spatele ușii încuiate. Zăvorâse farmacia și ignoră desele ciocănituri în ușă și-n geam. Era ca și cum nimic din Alrauna nu mai conta, nimic din cetate nu mai exista în acea după-amiază în care Alambiq se scufunda, cu largi înghițituri de aer, în oceanul adânc și rece al paginilor din fața lui. Flăcările tremurau în șemineu, făcând literele și straniile simboluri să danseze. Privirea începea să-i obosească, ochelarii îi erau uitați deja demult pe undeva, pe sub tomuri de hârtie, printre coperte de piele țintuite în lemnul mesei de groase dune de ceară topită. În stânga, pe un suport de lemn, păstra scârbele sfântului, în dreapta, dezordonate, caietele bătrânului alchimist. De când se avântase în filele jurnalelor, Alambiq descoperise pagini lipsă. Nu erau ușor de observat, pentru că fuseseră tăiate iscusit cu o lamă fină, chiar la îmbinarea paginilor. Tânărul alchimist nu izbuti să priceapă care era rostul acelor lipsuri, căci paginile rămase între coperte păreau să-și plimbe tainele netulburate,

neîntrerupte, de pe o pagină pe alta, ca și cum nu le-ar fi lipsit nimic, ca și cum o carte cu totul separată acelor pagini fusese cândva strecurată acolo, apoi smulsă cu grijă. Se trezea privind în gol minute lungi, mai lungi decât minutele de zi cu zi ale omului, gândindu-se la acea carte ascunsă, la unde ar fi putut fi pitită în Lume. Alambiq nu credea că acele pagini ar fi putut fi ascunse undeva în casă, sau în vechiul atelier. Oftă, se încruntă, citi mai departe, filă după filă. O singură dată se opri să mănânce o bucată veche de brânză cu un colac uitat în cămară și să bea o carafă cu vin. Cât stătu în picioare în cămară, simți un miros puternic și, aducând lampa mai aproape, văzu pereții mușcați de o mâzgă verzuie. Mucegaiul părea cumva să sugă toată lumina din lampă și pe farmacist îl trecură fiorii. Închise ușa și plecă să mănânce. Își strigă câinele, îi povesti ceva, Bombastus îl privi cu acea mină sătulă de câine adormit la șemineu, apoi Alambiq se ridică și se întoarse la masa de lucru.

Cunoștea scârbele lui Taush, nu era rar ca o gospodărie sau alta să aibă tipărit în grabă câte un exemplar al patimilor sfântului de Gaisterștat, devenit pustnic, devenit sfânt de Mandragora, devenit din nou pustic. Preoțimea nu încuraja lectura scârbelor, dar babele cetății, ignorându-le sfaturile, recomandau cele trei Aduceri Aminte de dinaintea lecturii și cele trei de după, fără de care, se zicea, casa ți se umplea de umbre și pași mărunți de rozătoare urmau să bântuie pe la colțurile casei. Alambiq ignoră superstițiile băbești și citi cartea ca pe oricare alta. Nu o dată, însă, privirea îi fu ridicată parcă fără voia lui de printre rânduri de zgomote difuze din jurul său, din spatele pereților, dar pe care filosoful le puse îndată pe seama oboselii, a îngrijorării și a lui Bombastus

care, iată, dispăruse și nu se mai arătase de câteva ore bune.

Însă ce-l impresionă pe Alambiq cel mai tare fu ceva la fel de misterios ca filele lipsă ale jurnalelor tatălui său. Spre finalul cărții, tipărită în Medii pe la începutul celei de-a Treia Cetăți, Alambiq descoperi o anexă în care se vorbea despre mănăstirea de pe muntele cetății, ridicată, se zicea, cu mult timp în urmă, înainte de Medii și de Infimi, când cetatea era doar una, Primi, și oamenii erau alții, vechii mătrăgunoși. Însă nu de oamenii cetății fusese construit acel bastion al retragerii și solitudinii, ci de călugări nomazi care, nu se știa de ce, aleseseră acel munte deloc înalt pentru Aducerile Aminte și, în cele din urmă, ca loc de somn al oaselor bătrâne. Textul, care purta nota de subsol prin care se atrăgea atenția că nimic din ceea ce scria acolo nu era sigur, ci doar cules din zvonuri și bârfe în prag de a deveni mituri, spunea că sfântul Taush, ostenit de lupta în care a alungat Marea Larvă sub țărâna cetății, a urcat pe munte și nu s-a mai întors niciodată. Acolo ar fi fost cândva mănăstirea sfinților Albarenei, devenită mănăstirea sfântului Taush, protector al zidurilor Alraunei și păstrător al tainelor din, de sub și de deasupra cetății.

Un mit. Îl auzise adeseori, dar nimeni nu credea cu adevărat că pe acel munte scund, teșit pe-o parte, în care Alrauna își înfipsese cioturile zidurilor, era o clădire din piatră în care sfântul Taush, asemenea celor câtorva zeci de călugări legendari, și-ar fi găsit sfârșitul în tăcere și-n Aduceri Aminte. Mai mult, ajungea să străbați traseele printre copacii și stâncile pădurii pentru a-ți da seama că nu era nimic tăinuit acolo. Existența sau inexistența mănăstirii taushiene, puternic dezbătută la începuturile expansiunii cetății, fusese plăsmuirea

(sau adevărul?) care aruncase un val de neîncredere asupra întregului text descoperit în anul 36 al celei de-a Treia Cetăți. Dacă nu există mănăstirea, spuneau mulți, atunci nici faptele, scârbele și patimile lui Taush nu s-au întâmplat niciodată, fiind doar invenții necesare ridicării unor ziduri în jurul unor oameni adunați laolaltă de vremuri și încercări, dar fără voia lor. Taushiștii, se spunea, interpretau și recitau mitul buchie cu buchie, proclamând existența mănăstirii. Din câte știa Alambiq, ultimul taushist murise în urmă cu vreo șapte decenii, călcat de roata unei căruțe undeva la marginea Pieței Anelidei. Nimeni nu mai lua de bună povestea lui Taush, dar aproape fiecare o cunoștea, așa cum fiecare suflet al cetății știa că Taush era cel de pe soclu, cel care își ferea privirea de cine știe ce, dar nimeni nu mai credea că Taush întemeiase Alrauna pe ruinele bătăliei împotriva răului, așa cum mai nimeni din Primi nu credea cu adevărat că se trăgea din mătrăgună, fiind mereu convinși că se trăgeau din alte rădăcini, chiar dacă nu vegetale, decât cei din Medii sau cei din Infimi. Oamenii sunt proști, gândi Alambiq și se trezi, adânc în seară, că-și punea întrebări de taushist, notând pe marginea unui caiet al tatălui:

Unde-i mănăstirea?

Ce ascunde?

Ridică apoi ochii și privi portretul bătrânului farmacist de deasupra căminului, chipul acestuia fiind cel de dinainte de vizita nocturnă, unul limpede, senin, cu căutătura omului curios. Notă:

Unde mergea tata?

Apoi, amintindu-și de cele șase Aduceri Aminte la ceas

de lectură, rupse colțul de foaie pe care își făcuse însemnările, și, fără să se gândească prea mult la ce făcea și, deci, fără să se judece prea aspru, aruncă bucata de hârtie pe limbă, o umezi, o mestecă și o înghiți. Afară bezna se umfla pe la colțuri; se făcea rece. Alambiq schimbă lumânările, strâmbă din nas când trecu pe lângă cămara cu mucegai și se întoarse la jurnalele tatălui.

Neobosit căuta ceva, orice, în ultimul caiet al bătrânului, cu coperte tari de piele maro, cu mult mai multe file tăiate fin pe la cotor și cu scrisul mult mai neîngrijit și cu desene greu de descifrat pe margini. Dacă n-ar fi știut, Alambiq ar fi putut spune fără să ezite că altă pană măzgălise acel jurnal, că nici măcar nu era al tatălui. Dar știa că era al lui, căci nu o dată îl văzuse plimbându-se prin casă cu acele caiete tari la subraț, gesticulând ușor și șoptind doar pentru el, vorbele scurgându-se și pierzându-se în barba deasă și albă, barbă nerasă încă din a doua zi de după întoarcerea sa din pădure. Desenele erau în cerneală neagră, multă, încălecată în linii peste linii, iar Alambiq nu izbuti să deslușească nicio figură printre acele măzgălituri haotice, dar bănui că în spatele acelor domenii vaste de cerneală se ascundeau note și observații care ceruseră să fie tăinuite. Limbajul, unde putea fi descifrat, era metaforic, însă grăbit; nimic din grija păsărească a tratatelor de alchimie ale bătrânului farmacist. Însă cel mai curios aspect avea să-l găsească Alambiq pe ultima pagină, ruptă grosolan de la jumătate. Iată: pe jumătatea de sus a paginii, bătrânul desenase douăsprezece forme pe care Alambiq le interpretă a fi pietre, aranjate toate într-un pătrat. La stânga lor o semilună zâmbind, la dreapta un soare mustrător. Printre pietre, filosoful descifră câteva formule pe care le

cunoștea și care desemnau spiritul etern al întregului. Sub pătratul cu pietre, bătrânul scrijelise:

... cum să adormi spiritul pietrelor...

Jumătatea de jos a paginii lipsea.

***

Bombastus lătra. Alambiq sări dintr-un vis pe care, în clipa imediat următoare, îl uită cu desăvârșire. Carnea îi tremura pe oase a somn. Câinele mârâia și filosofului obosit îi păreau ordine rostite într-o limbă străină. Printre ele cineva bătea la ușă. Alambiq deschise și-l pofti pe Halber Krum înăuntru. Felcerul se uită în jur, dar mare lucru nu văzu în bezna rămasă în urmă la moartea lumânărilor, cu ore în urmă.

— Te-am deranjat din somn, prietene, zise Krum și Alambiq se întrebă dacă era o întrebare sau o observație.

— Poftește, poftește, zise farmacistul și aprinse câteva lumânări. Ce te aduce pe la mine?

— Un gând, mereu același, răspunse Krum. Adormitele nu-mi dau pace, Alambiq. Au mai căzut câteva în somn astăzi și se pare că avem un debut de epidemie pe cap. Am bătut azi străzile de la una la alta, purtând în borcane lipitorile lui Kunrath. Crede că le fierbe sângele în cap.

Alambiq nu zise nimic. Acum, fiind treaz, simți din nou cât de neputincios era de fapt în fața acelei ciume a somnului.

— Nu știu, nu știu..., șopti în cele din urmă.

— Știu, Alambiq, spuse Krum la fel de încet. Nici eu nu știu și, deși nu o prea arată, cred că nici Kunrath nu știe.

— Au urinat? întrebă Alambiq și Krum păru să știe de ce

întreba.

— N-au urinat, răspunse Krum.

Alambiq nu avea ce să fiarbă; Kunrath nu avea ce să întrebe; Krum nu avea ce să taie. Nimeni nu avea ce să facă și fetele dormeau. Krum tăcu îndelung și plecă privirea. Se făcu liniște între ei. Alambiq cunoștea liniștea asta de undeva, de cândva, dar nu mai știa de unde, nici de când. Parcă nu mai știa nimic. Se uită în jur, cuprins pentru o clipă de un sentiment oribil, ca și cum ar fi călcat pe neștiute un prag și ar fi ajuns în alt loc, în alt timp, undeva unde nimic nu se desfășura la picioarele nimănui. Un loc gol și totuși atât de plin, sufocant, un mare gol, marele nimic.

— Ce e, Krum? Ce vrei să-mi zici?

Krum oftă și spuse:

— Simt că n-am timp pentru toate și mă tem că și acum, cât stăm de vorbă, câteva mai cad în somn și nu se mai trezesc. Am fost azi de trei ori la Hasmerek.

Krum făcu o pauză. Se uită undeva în miezul farmacistului, printre măruntaie, încercând parcă să desluşească ceva acolo, în burta farmacistului, încruntat, umbrit, apoi zise:

— Puțea, prietene... Am mirosit-o peste tot. Puțea, așa, prin piele. Mirosea a mort. A hoit, Alambiq. Dar copila respira, dormea la fel de liniștită ca până atunci. Dar puțea... E moartă? E moartă? mă tot întrebau ai ei, dar ce să le zic, omule, ce să le zic, zi și tu? Așa că am zis că nu, că, uite – respiră. Și atunci de ce pute, domnule? mă întrebau. Păi, chiar așa, de ce pute?... Și am ridicat din umeri, și așa am simțit nevoia să-mi tai umerii și să-i azvârl în foc, Alambiq, să-mi ard neștiința și neputința și prostia, Alambiq...

Felcerul zisese ultimele cuvinte cu fălcile încleștate, lacrimile în ochi.

— Acum tot de la ea vin. Era și Kunrath. Mi-a dat asta.

Krum îi întinse o foaie lui Alambiq. Pe ea, scris cursiv cu cerneală roșie – o invitație din partea lui Algor Kunrath, sub auspiciile Consiliului și în spiritul Sfatului, de a se prezenta peste două zile în Sala Anelidei din Primi pentru disecția Ariettei Hasmerek, fiica negustorului din Primi.

Alambiq ridică privirea năucit.

— Disecție? întrebă. Cum... disecție? Dar nu s-a mai făcut disecție în cetate de când... Îi trebuie... îi trebuie încuviințare de la Curte, de la Academie.

— E convins că o va primi mâine. A plecat deja, îl lămuri Krum.

— Dar, încercă Alambiq, nu e moartă, Krum... Cum să o taie?

— Putea, Alambiq. Și acum pute rău, duhnește ca un mort vechi găsit prin beciuri, zise Krum dând din cap a pagubă. Mai e ceva, prietene.

— Ce?

— Au închis Primi – nu mai intră și nu mai iese nimeni. Până nu înțelegem ce e de făcut.

— Cine a cerut asta? Sfatul știe?

— Consiliul a cerut-o și Sfatul a încuviințat-o. Poate e spre bine așa, Alambiq. Nu știu... nu știu ce e asta, omule... Consiliul sigur a cerut-o la insistențele celor din Medii, dar acum nici nu mai contează, s-a isprăvit. Singurul care a putut ieși și intra prin poartă a fost Algor Kunrath. Să-l așteptăm și poate o să ne lămurească.

Alambiq tăcea. Tăcea și se gândea, dar la ce se gândea,

nimeni nu știa.

— Acum multe fete nu vor să se culce. De spaimă. Și alea care adorm sunt îndată trezite de ai lor. Tot de frică. Stau cu parul lângă paturi și, când văd că pun pleoapă pe pleoapă, le altoiesc peste tălpi. Plânge cetatea, Alambiq.

Liniște – fețele bărbaților tremurau în lumina lumânărilor.

— La ce te gândești, Alambiq?

— Hm?

— La ce te gândești?

***

Lumânările se stinseră demult. Cei doi stăteau pe întuneric în liniște.

— Halber?

— Da.

Apoi căzură din nou în tăcerea trupurilor. Prea multe nu erau de spus. După un timp, însă:

— Halber?

— Hm?

— Dacă ai avea o fiică, ai culca-o la ora asta, sau ai ține-o trează?

— Aș ține-o trează.

— Până când? întrebă Alambiq, dar nu mai primi răspuns.

— N-am putea să-ți facem fata bine, Halber.

Dar Halber nu știa ce să mai spună, sau știa și nu voia, sau voia și nu putea, sau putea, dar adormise, nu se știe, era întuneric, era rece și liniște în cetate, iar Alambiq, din câte știa, putea foarte bine să fie singur în cameră de mult timp,

totul nu ar fi putut fi decât un vis, Krum în patul său de acasă, totul un vis, de când cu somnul, de când cu arsul, de când cu tata, de când cu lumea.

— Până când, Halber? Până când?

Dar nimic nu se întoarse din bezna locului unde (poate) era Krum, și Alambiq închise ochii și îndată îl visă pe taică-său cu șoricarii săi, dar ce făcea nu putea vedea, erau cu toții în spatele unui văl gros, ca în spatele unei pleoape imense, mari cât Lumea, străduindu-se să nu clipească, să nu acopere ochiul, să nu adoarmă, să nu dispară.

Când se trezi în zori, era singur, doar Bombastus moțăia lângă șemineul stins. Verifică ușa, era descuiată – felcerul plecase cândva în noapte fără să-l mai trezească. Halber Krum era un om bun. Mereu fusese un om bun. Alambiq mulțumi în gând cui era de mulțumit că Halber Krum nu avea fiice de crescut. Ieși din farmacie și se întoarse spre pădurea deasă de pe munte. Știa că aceea avea să fie ziua în care totul urma să se lămurească, dar cum, încă nu știa. Intră în prăvălie și se pregăti de prima vizită a zilei. Mai tâziu, porni prin străzile înguste ale Primi către Arietta Hasmerek, cea despre care se spunea că puțea a hoit, deși era vie.

***

Klara se trezi din leșin. Privi în jos și văzu că vomitase, bucăți din ceva slobozit de stomac i se lipiseră în păr. Nu-și amintea să fi mâncat de când ajunsese sub pământ, nici să fi băut, și totuși nu simțea nici foame, nici sete – doar silă, scârbă și durere-n cap și-n trup. Greața venea în valuri; acum o lăsase. Îndată ce-și aminti de omul-larvă cu borcanele sale, talazul de silă reveni și îi scutură pielea de pe ea ca pe o

cuvertură tocită de vreme; frigul se strecură pe sub cute și rămase acolo. Klara știa că niciun foc nu avea să mai alunge vreodată frigul de sub piele, din pungile de aer mort în care ceva ce semăna cu amintirea ei plutea zadarnic și la nesfârșit.

Întoarse capul și le văzu pe fete; erau mai multe decât cu câteva ceasuri în urmă. Câteva dintre ele erau prăbușite într-un colț, luminate de două torțe așezate parcă dinadins deasupra lor, ca exponate într-un Muzeu Straniu al Femeilor Distruse la Orice Vârstă. Omul-larvă nu le omorâse, Klara încă le putea auzi respirațiile, dar ce le făcuse îi păru mai rău decât moartea. Moartea era un dar pe care și l-ar fi oferit sigură pentru eternitate, atunci și acolo. Se uită în jur – monstrul nu era de găsit, dar nu avea de unde să știe cu certitudine, putea fi oriunde, în colțul acela întunecat, sau în spatele ușii grele de lemn, adunând, cine știe de unde, acele creaturi alunecoase, sau poate chiar în spatele ei. Gândind astfel, îi simți parcă respirația fetidă în ceafă, privirea urcându- de pe umerii goi, pe spatele gol, apoi pe bucile goale, totul gol, inexistent și, totuși, dureros de prezent. Așteptă să-i simtă palma colcăitoare pe fese, degetul viu, de ce nu?, acolo jos, scurmând; o trecu un fior. Greață și durere, da, dar nu frică, asta nu. Frica murise demult, nu mai știa când, dar se sfârșise. Frica era pentru cei care încă mai sperau, pentru cei care aveau nădejdea unui afară, unui altfel, unui altcândva. Nu pentru ea. Pentru ea doar greață și durere și grețoasa durere a bănuielii că omul-larvă era chiar în spatele ei, triumfător, juisând, stăpân.

Așteptă atingerea, dar, când nu veni, deschise ochii. Mirosi. Se putea să fie singură, se gândi, se putea. Merita. Se smuci de câteva ori în lanțuri și trupul i se învârti un pic, doar

cât să vadă acum și-n partea cealaltă a camerei. Privirea îi căzu pe un picior strâmb, adunat într-o poziție nefirească sub un trup prăbușit la câțiva pași de ea. Se chinui să se învârtă și mai tare, și reuși pentru o clipă, până când lanțul o întoarse violent la loc cu privirea către ușă, să vadă chipul cunoscut al Ariettei. Era vânăt și Klara era sigură că murise. Se uită la ea mult timp, până când, din întuneric, se auziră pași târșâiți și mormăitul, apoi se arătă trupul colcăitor al omului-larvă și, descoperită de un pumn de viermi smulși și aruncați pe jos, gura rânjită a bestiei.

Klara era un leș pe fundul unui lac; pești smulgeau din ea.

***

Primul tablou:

Femeia înmoaie cârpa în apa caldă din găleată. O ridică, o stoarce. Se apleacă peste fata din pat și îi curăță pleoapele, nasul, obrajii, gura, bărbia, urechile. Apoi: umerii, sânii, brațele, burta. Înmoaie cârpa, o stoarce, plânge, îi curăță labiile, pulpele, tălpile. Lasă cârpa pe buza găleții. Își vâră brațele sub trupul adormit și-și întoarce fata pe burtă. Îi spală ceafa, spatele, fesele, anusul, picioarele. Plânge. O îmbracă și o acoperă. Coboară să verse apa în curtea din spatele casei; șanțul duce în stradă bucăți minuscule din pielea fetei adormite, de acolo, poate, în gârlă, apoi în vreun ocean îndepărtat. Nimeni nu va ști. O foarte mică parte din fiica ei va pluti în vreun ocean, dar femeia nu știe, nu are de unde să știe. Nu a văzut niciodată oceanul.

Klara nu mai poate urla. Bărbatul vine spre ea rânjind cu gura sa eliberată de viermi, dar fata nu mai poate striga. Fie

nu mai are glas, fie nu mai are curaj, fie nu mai are cui. Oricum, cert e că în subterana cu pereți din păr de cal nu se aud decât pașii târșâiți ai omului-larvă venind spre Klara. Când pune mâna pe ea, fata îi simte atingerea moale, vâscoasă; întreabă ce e? și ce faci? și, din nou, ce-mi faci?, dar bărbatul nu răspunde, ci trudește la legăturile lanțurilor din jurul gleznelor, mormăind ceva doar pentru el. Ce vrei? Ce-mi faci? întreabă neîncetat Klara, și, dacă ar mai putea, ar lovi, dar nu poate. Brațele îi sunt întoarse la spate – ceva pârâie și Klara strigă de durere. Mâna îi paralizează pentru o clipă. Fata se prăbușește în praful murdar de excrement de sub ea, iar plămânii i se golesc violent. Se luptă preț de câteva clipe să smulgă aerului din jur o gură salvatoare, dar durează prea mult și se înspăimântă în eșecul ei. Bărbatul îi desface sfoara din jurul gleznelor. Klara își revine și plămânii i se umplu din nou de aer. Strigă la el, încearcă să-l lovească, pielea i se mânjește cu zemurile viermilor lepădați. Nu! Nu! urlă și lovește în timp ce creatura o ridică de pe podea. În încăierarea lor, Klara se uită sub șorțul său maro și jegos și, acolo unde știe că ar trebui să fie părțile rușinoase ale omului, fata nu vede decât niște franjuri zdrențuite de piele și carne rănită, picurând sânge și puroi, asemenea unor pești sloboziți de veacuri pe malurile apelor. Nu! strigă Klara și se zbate. Bărbatul îi dă drumul și Klara face câțiva pași, dar genunchii îi cedează și cade. Se întoarce și-l vede pe omul-larvă decupând aerul de deasupra ei cu un par de lemn, coborându-l apoi peste țeasta ei. Se face întuneric și Klara se prăbușește cu fața în țărână, mirosindu-și urina uscată până când cade și liniștea peste ea.

Al doilea tablou:

Podeaua încăperii e plină cu jucării. Din mijlocul lor se ridică patru picioare scurte, bătute-n cuie într-un fund de lemn: un scaun. Pe scaun două picioare de femeie duc spre un trup gol, ferm; nimeni nu ar putea bănui că acel abdomen plat a purtat cândva în el trei copii (unul mort imediat după prima gură de aer, altul mort sub un copac prăbușit pe timp de furtună, al treilea ca mort în somn, în fața ei, în pat), doar ochii ei par a spune că nici ei nu-i mai vine a crede că a avut cândva trei prunci. Sânii prea puțin frământați strălucesc în șuvoaie de lacrimi. Trupul lung și musculos se termină aproape în tavan într-un cap cu un chip șters, ca o păpușă tocită între două vârste de copil, și un gât lung în jurul căruia femeia a strâns, cu câteva clipe în urmă, un laț gros, aspru. În fața ei, la picioare: patul în care fiica ei doarme de aproape șase zile. Femeia încearcă să recite o Aducere Aminte înainte de a face ultimul ei pas pe lume, dar nu izbutește. Pe buze i se pot citi străduințele; un singur vers, atât mai știe. Îl repetă o dată, de două ori, de trei ori, apoi face un pas către fiica sa și scaunul cade printre jucării. Ochii mari, bulbucați, fixează copila care dintr-una devine două, din două patru, din patru opt, în scurt timp umplând camera și privirea și capul și sufletul femeii cu copile adormite, care parcă zâmbesc, dar doar parcă, pentru că, iată, n-au cui. În ceață, zâmbetele sunt mereu ale altcuiva.

Lui Alambiq îi tresare piciorul pe sub pătură. Visează un sat în care toate ușile sunt zăvorâte, capete încețoșate privesc din spatele geamurilor, din camere întunecate; nimeni pe străzi. Alambiq știe însă că satul e viu, e acolo, e ascuns în spatele ușilor închise. Mai știe că sătenii se tem tare de ceva și simte și el o frică surdă în fuga sa prin ulițele acelea:

bănuiala că ceilalți se ascund de el. Începe să bată în uși, dar nimeni nu-i deschide. Îi pare rău de sătenii aceia și îi pare rău de el, singur printre ei. Ar vrea să le poată spună că nu au de ce să se teamă de el. Când ajunge la capătul satului, visul o ia de la început și se vede din nou străbătând ulițele, bântuind pe la colțurile caselor în care oameni se ascund de el. Și tot așa, visul se repetă identic, până când, pe nebănuite, ia altă formă, dar tot cu el, tot bântuind ulițele și ogrăzile oamenilor zăvorâți în case de frică, doar că acum se temeau de tatăl lui Alambiq, bătrânul său tată, cu care Alambiq seamănă prea tare, iar sătenii o știu. Se trezește brusc și, privind în jur, are pentru o clipă sentimentul că e la rândul său într-una dintre acele case din acel sat, temându-se să privească pe geam dintr-un întuneric în altul, ascunzându-se de bătrânul său tată care bântuie satul de afară ca un spectru rătăcit între două lumi, niciuna dintre ele fiind cea reală.

Al treilea tablou:

Cheia stă răsucită în broască. Ușa încuiată, casa scufundată- somn. În jurul patului fetei adormite – mișcare. Sunt pași mici de băiat curios. Fratele cel mic se furișează pe vârfuri, dând târcoale patului copilei asemenea unui șoarece minuscul în jurul unor resturi de mâncare. Noaptea mișcă sângele, iar sângele ține somnul departe de băiat. Puștiul ridică păturile de pe fată, dezvelindu-i picioarele. Prinde tivul rochiei de noapte cu două degete și ridică pânza până la buric. La lumina lunii, băiatul vede pentru prima dată vulva fragedă a unei fete.

Ochii i se obișnuiesc cu întunericul și Alambiq reușește să se smulgă visului. E în prăvălia sa, întins în patul său îngust, Bombastus încălzindu-i tălpile cu burta sa grasă și

fierbinte. Filosoful clipește de câteva ori și se întinde, încercând să scuture melancolia păstoasă ce-i atârnă de membre, apăsându-i umerii la trezire. Un sat întreg temându-se de el; un sat întreg ascunzându-se de frica tatălui său. Stând așa, proptit de întuneric și încercând să-și amintească dacă într-adevăr seamănă atât de mult cu tatăl său pe cât credeau sătenii visului, are senzația că ceva (sau cineva) îl privește din ungherele odăii. Își mijește ochii și-și concentrează atenția pe întunericul din fața sa și, chiar așa, negrul pare să fie pătat ici-colo de griuri, iar forma din spatele acelor umbre în umbre în umbre decupează prin aer un cap de cal proptit pe umeri lați de om. Nu, nu se poate, gândește Alambiq, fie mintea-i joacă feste, fie doarme. Dacă ceva ar fi cu adevărat în camera lui, un corp străin ca un spin din altă lume, Bombastus, bunul și bătrânul Bombastus, cu siguranță ar lătra. Dar nu, Bombastus doarme liniștit la picioarele sale, cald și împăcat cu traiul său. Alambiq ignoră ghemul de spaimă din gât și sângele lovind puternic tâmplele și se întinde la loc în pat, închizând ochii și strângând tare din pleoape. Ascultă adânc, forează aerul în profunzimea sa, ascultă, ascultă mult, până când, fără să-și dea seama, adoarme și ce se-ntâmplă în jurul lor în timpul somnului, nici el, nici Bombastus nu au de unde ști.

Al patrulea tablou:

Bărbatul stă cocoșat pe scaunul de lângă patul fetei adormite. Tăcut, demolat, privind în gol, bărbatul arată ca o statuie gigantică pe țărmul unei mări adormite, un far din vârful căruia paznicul luminii a coborât și s-a rătăcit prin umede coridoare subterane, pe sub țărm, pe sub mare. Iar dacă cineva și-ar putea lipi urechea de tablou, ar putea, poate, auzi

strigătele deznădăjduite ale paznicului luminii de sub pământ.

Klara se trezește pe masă, legată de mâini și de picioare, goală; deasupra ei ard făcliile. Ridică capul și se uită în jur prin pivniță, însă chiar acum omul-larvă se ivește în dreptul mesei și ridică de la picioare borcanul imens în care mormolocii grași și lungi cât un picior de bebeluș înoată în apa murdară. Klara strigă și încearcă să se smulgă din legături, însă sfoara taie prea adânc în carne și-n tendoane. Creatura își așază palma acoperită de viermi pe burta fetei, sub buric, și, desfăcându-i pulpele și proptindu-și coatele în ele, ridică în cealaltă mână un monstru din borcan și îl îndeasă în vulva copilei. Klara urlă și mai tare, simțind răcoarea umedă și vâscoasă alunecând în sus pe pereții vaginului. Scârba îi inundă fiecare ungher al corpului și mintea îi secționează trupul în două: Klara simte, chiar acum, că jumătatea inferioară a corpului nu-i mai aparține, un apendice care, dintr-o dată, s-a trezit și a decis să poarte o viață a sa, cu bune sau cu rele (dar, în special, cu rele), în timp ce mormolocul gras își face loc în uterul ei, învârtindu-se de câteva ori, căutându-și locul potrivit. Klara cade încet, dar parcă prea încet, în leșin, prin ceața din jur deslușind vag conturul omului-larvă din fața ei, bănuind ușa grea de lemn din stânga ei, simțind parcă o briză caldă dintr-acolo, apoi din nou răcoare, și din nou aer cald, ca și cum un animal imens ar respira greoi dincolo de ușă, învârtindu-se și el, căutându-și și el locul potrivit în această Lume.

Al cincilea tablou:

Chipul fetei adormite nu se vede. E sub perna peste care femeia se lasă cu toată puterea trupului ei firav, slăbit peste

măsură în ultimele zile. Brațele osoase sunt ferm întinse, ca ace ascuțite, și păstrate așa mult timp, țintuite de privirea pierdută a femeii, al cărei chip pare și el dispărut undeva, pe sub vreo pernă nevăzută, țintuită de brațe nevăzute, smulgându- și ei viața într-un dans bizar al brațelor întinse dintr-o lume-n alta, peste lumi.

Etc. Etc. Etc. Etc. ...

***

În drumul său spre Sala Anelidei, Alambiq își imagină încăperile goale ale caselor pe lângă care trecea, holuri pustii străbătute doar de bătăia vreunui orologiu, vibrațiile acestuia tulburând praful prin aer; fotoliile goale pe care se dezmierdau mâțe sau pe care, feriți de ochii stăpânilor, câinii moțăiau în pace; vreun servitor furișându-se pe vârfuri, deschizând acel sertar despre care știa el că așa și pe dincolo. Asta pentru că, Alambiq gândi, toți mătrăgunoșii erau în stradă, părăsindu-și bârlogurile ca animale înfometate, sau poate doar curioase. În timp ce trecea pe lângă și printre și prin mulțimi adunate ici-colo pe la colțuri de stradă, oameni cocoșați peste vreun rest de bârfă șoptită și răs-șoptită, filosoful simțea tremurul – nu al oamenilor, ci al zidurilor, al pietrelor din drum, al platformelor ce parcă atârnau în acea zi și mai cocoșate de mijloc, semn că multe tălpi apăsau Alrauna și mulți ochi priveau cetatea de acolo de sus. De jos în sus prea puțini îndrăzneau să se uite, iar Alambiq hotărî să-și păstreze și el privirea în față, împingând cu ea hotărât mulțimile din calea sa. În urmă, șoaptele spiralau în curenți de aer. Vestea că marea confruntare medicală și filosofică avea să aibă loc în acea zi în Sala Anelidei ajunsese, se pare, la fiecare ureche

din Primi, poate și din Medii, și, de ce nu?, și din Infimi; vestea străbătuse cu două seri în urmă străzile Alraunei, cetatea de deasupra cetății și, dacă ar fi existat una sub ea, cetatea de sub cetate, dar, oricât de tare ar fi încercat să asculte farmacistul la pământul de sub picioarele sale, nici o șoaptă nu se ridica de acolo.

Adormise greu și somnul îi fu tulburat de vise stranii, vizite primite și vizite făcute; apoi acea senzație că cineva (sau ceva) îl privea mereu din întuneric, un cal cu umeri de om, un om cu cap de cal... Reuși în cele din urmă să adoarmă, condus prin somn de însăși creatura bănuită-n beznă. Când se trezi, găsi camera goală, doar el și Bombastus, nici urmă de omul cu cap de cal. Se găti îndelung, pregătindu-și cele mai bune haine, aranjându-și părul, curățându-și încălțările (pentru o clipă, gândul că merge la eșafod îi trecu prin minte, însă știa că nu era cazul – era un alt fel de moarte, una care începuse cu mult timp în urmă, probabil chiar cu mult timp înaintea somnului primei fete, sau poate chiar mai înainte de asta, la nașterea sa, dar ceva îi spunea că era o moarte și mai veche, dar ce sau cine îi spunea nu știa și cât de veche nici atât); își spălă chipul și ieși.

Era firesc, își spunea, să se întrebe ce sau dacă Algor Kunrath descoperise ceva. Și era, își spunea, la fel de firesc să creadă că da, chiar dacă asta ar fi însemnat discreditarea sa totală. Știa prea bine că arta sa publică nu era întotdeauna cea mai eficientă, așa cum nici cea a lui Kunrath nu prea era, dar ceilalți nu o știau încă, iar arta sa secretă trebuia păstrată doar pentru sine cu orice preț. Oficial, pentru toți cei din cetate, arta alchimică a bătrânului său tată murise în Primi odată cu ultima sa suflare. Pentru mătrăgunoși, Alambiq era farmacist

și atât. Dar iată că nici taina sa nu putea salva fetele, iar mintea îi rătăcise în ultimele zile pe coridoarele prăfuite ale invențiilor și amintirilor, ale jurnalelor tatălui său, ale scârbelor sfântului Taush (vise și plăsmuiri). Ca un dement lipsit de meșteșug se simțea Alambiq în timp ce călca piatra străzii spre Sala Anelidei, un rătăcitor laș și neputincios. Însă știa un lucru: peste acele pagini ale jurnalelor pluteau atingeri pe care nu le putea vedea, nu le putea mirosi, nu le putea simți, dar care, cândva, pipăiseră panaceul, împinseseră o ușă, mângâiaseră un obraz de fată adormită; cum, cine, când, de ce, nu știa și nicio taină nu l-ar fi putut ajuta pe Alambiq, atunci și acolo, să trezească acele pagini ațipite despre fete adormite. Luă hotărârea ca, îndată ce se termina disecția, să urce pe munte, să intre în pădure și să caute mănăstirea. Tatăl său era mort, deci nu putea să-l mai întrebe nimic; se gândea că îndată avea să moară și el și nimeni nu avea să-l mai întrebe nimic pe Alambiq, farmacistul, Alambiq, alchimistul, Alambiq, filosoful. Buzele bătrânului nu puteau rosti nimic, erau țărână, însă pașii săi puteau încă vorbi prin pașii lui Alambiq. Tânărul farmacist își aminti de chipul desfigurat, de umerii lăsați, de tăcerea grotelor din pieptul bătrânului său la coborârea de pe munte și, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva cineva, acolo sus, îi schimbase tatăl, trimițând în Lume un manechin, păstrându-i adevăratul părinte acolo, printre mistere, și, pentru încă o clipă, se gândi ce l-ar fi putut întreba dacă ar fi dat peste bătrân în munți, în vreo mănăstire, dar, până să-și răspundă, ajunse deja la Sala Anelidei, puse mâna pe clanța imensă de fier și împinse ușa de lemn, grea și mută ca somnul fetelor din Primi.

Primul lucru pe care îl observă fură balcoanele de lemn,

împinse și mai mult deasupra sălii, umbrând nișele inferioare, scăldând în întuneric membri ai Consiliului și ai Sfatului. Sala era perfect rotundă, cu niveluri de balcoane de lemn care puteau fi împinse sau deschise în funcție de necesități, lărgindu-le sau îngustându-le cu ajutorul roților ascunse, pe care toți le puteau auzi în spatele pereților de lemn. Sala Anelidei nu era folosită prea des, prilejurile în care Consiliul și Sfatul se întâlneau acolo erau rare și fiecare om din Alrauna putea număra doar câteva asemenea cazuri în timpul vieții sale. Ultima adunare, de pildă, fusese în urmă cu mai mult de două decenii, când voci înflăcărate din Medii ceruseră dărâmarea platformelor (în zadar). Alambiq putu vedea chiar și că rândurile cele mai de sus, balcoanele rezervate celor din Infimi, fuseseră desfășurate deasupra ringului, iar asta, o știa oricine, era un lucru neobișnuit.

Balcoanele erau deja pline când ajunse farmacistul, oamenii stăteau chiar și printre rânduri, femei, bărbați, dar fără copii. Copiii n-aveau voie în Sala Anelidei și așteptau de obicei deznodământurile în jurul clădirii de lemn, prin curțile și copacii din jur, sperând la vreo ocheadă prin geamurile înguste și înalte ale Sălii. Era un murmur gros în sală, ca o singură șoaptă, obeză și leneșă, tricotată din zeci și sute de alte șușoteli; părea să atârne de acele balcoane, să scalde cercurile ca țipari eterici. Alambiq nu avu nevoie să scruteze rândurile prea adânc în căutare de prieteni, doar era un spirit singuratic, care își ducea traiul printre fiole și borcane alături de șoricarul său gras și leneș și nimeni nu era acolo pentru el. Și totuși, în acea clipă, toate privirile părură să cadă pe el, din cele mai înalte rânduri ale cercurilor până la buza ringului.

Păși drept și calculat până în ring și se plecă de câteva ori, salutând întâi Sfatul, apoi Consiliul, semnalându-și astfel apartenența, sfidând plecăciunile de mai înainte ale lui Algor Kunrath, care se plecase mai întâi Consiliului, apoi Sfatului. Salută publicul ca un actor de Curte și schiță la încheiere un gest din cap, cu ochii închiși și buzele strânse, către Halber Krum și Algor Kunrath. Cei trei stăteau în ring în jurul unei mese pe care, sub un cearșaf de un alb impecabil, Alambiq bănui trupul viu sau mort al Ariettei Hasmerek.

Murmurul se potoli încetul cu încetul, ca și cum țiparul glasurilor s-ar fi retras pe sub scaune; doar ici-colo câteva glasuri nu conteneau să șoptească. În afară de câțiva bătrâni firavi ai Sfatului, nimeni nu mai văzuse Sala Anelidei atât de plină, și nici chiar anticii sfătoși, cu memoriile și trupurile lor megalitice fărâmițate nu trăiseră o disecție în Sala Anelidei. Cineva bătu de două ori din palme și liniștea se instală în gâtlejurile tuturor. De unde stătea, Alambiq putea auzi respirația greoaie a Ariettei de sub cearșaf. Așadar, nu era moartă. Cum atunci? îi veni să urle. Dar tăcu, așteptă. Cum atunci? urlă în sine și niciun ecou nu mai urcă din el, amintindu-i astfel cât de singur era. Gândul îi fugi pentru o clipă la solitudinea unui tată într-o mănăstire din păduri.

Cel mai vârstnic membru al Sfatului se ridică ajutat de două perechi de brațe mai vânjoase. Bătrânul se sprijini în baston și-și drese glasul. Apoi, după ce isprăvi de fărâmițat tot aerul din jur între dinții săi de lemn, începu să vorbească:

— Iubiți cetățeni... din Primi... Medii și... Infimi. Încă de când... mătrăguna a prins viață... (murmur în balcoanele celor din inelele inferioare ale Alraunei) traiul nostru... a fost pus... deseori... la grele încercări... Cei care știu istoria cetății

noastre... cunosc tribulațiile poporului nostru... iar cei care nu o știu... ar face bine... să o învețe... pentru a evita greșelile celor din urmă... și pentru a ocroti pe cei care vin după noi... Căci despre... a ocroti este vorba astăzi... aici... cea mai de preț valoare a noastră... mătrăgunoșii... cei din Primii... din Infimi... cadoul primit de la bunul și curajosul... sfânt Taush... (alt murmur) care a ocrotit Mandragora de Marea Larvă și... a alungat răul... în temnința de sub pământ... Astăzi... a sosit vremea să lăsăm toate... neînțelegerile deoparte... și să ne unim pentru a ocroti... la rândul nostru... pe cei care vin după noi... Dar... ca să-i mai avem pe cei care vin după noi... trebuie să ne ocrotim fetele... vlăstarele noastre... care, iată... sunt răpuse de o boală pe care... nimeni... nu... o... în... țe... le...ge...

Bătrânul se opri și-și trase răsuflarea. Cineva se apropie de el și îi șopti ceva la ureche. Bătrânul dădu din cap că da și ridică mâna dreaptă în aer.

— Să... înceapă..., zise el și se aplecă din nou ajutat de cele patru brațe puternice.

De cealaltă parte a ringului, de printre umbrele aruncate de balconul celor din Primi, ieși la lumină Prim Consilierul, burtos și rumen, cumplit de străin în geometria sa rotundă printre liniile sparte ale balcoanelor. Zise:

— În numele Consiliului, salut întreaga cetate reprezentată azi, aici, în Sala Anelidei. Tot în numele Consiliului țin să spun apăsat că propunerea maestrului medicus, Algor Kunrath, ne-a tulburat în sufletele noastre și am cugetat mult asupra acestei hotărâri. Nu a fost ușoară, ba din contră. Acum, prea mult timp știm că nu avem, la ajutor din afară nu avem cum spera, fiecare cetate cu ale sale, iar Curtea e prinsă

în probleme de război, după cum știți, dincolo de Lacrimile lui Tapal. Avem însă oameni valoroși care, împreună cu Aducerile noastre Aminte, încearcă să vindece fetele adormite. Bunul prieten al Consiliului și medicus de prim rang, Algor Kunrath, a fost însoțit la căpătâiul bolnavelor de maestrul Halber Krum. Consiliul își arată astăzi toată recunoștința pentru faptele lor neobosite. Alții... (toate privirile căzură pe Alambiq) au făcut mai puțin. Desigur, fiecare după puterile sale. Evident, cunoștințele medicale ale Consiliului sunt limitate, am înțeles însă necesitatea unei dezbateri deschise, propusă, iată, de medicus Kunrath. Am apreciat-o. Maestrul a înțeles însă că o simplă dezbatere nu poate vindeca adormitele și fapte radicale sunt necesare. Am înțeles și asta și am aprobat-o. Acum... propunerea în sine a medicului Kunrath de a face o disecție nu a fost ușor de priceput, așa cum nu a fost ușor de acceptat, avem însă încredere că faptele sale sunt în interesul copilelor noastre. De asemenea, Consiliul ține să aducă la cunoștința tuturor celor prezenți și a întregii suflări din Alrauna că disecția de astăzi se desfășoară cu aprobarea și binecuvântarea forurilor medicale și clericale ale Academiei Curții.

Un tânăr păși în ring între Krum, Kunrath și Alambiq, ținând în fiecare mână câte un document pe care se puteau desluși semnături, pesemne ale minților strălucite ale Academiei.

— Acum... familiei Hasmerek nu i-a fost permisă prezența astăzi printre noi. Insistăm ca cei care nu suportă să nu stea. Nu vom permite deranjul unui moment atât de solemn și de important pentru cetate. Nu vom tolera. Cei care rămân o fac din dragoste pentru cetate, pentru copiii și pentru

viitorul ei.

Bărbatul ridică mâna dreaptă și zise:

— Să înceapă!

Apoi se așeză în umbre. Liniștea căzu din nou peste capetele celor din cetate, se scurgea și pe sub uși și intra în străzi și alei, amuțind buzele celor de afară, pătrundea prin curți, prin case, până și vântul se opri. Praful nu se mai tulbura prin aer, lemnul platformelor nu mai trosnea sub tălpi. Kunrath își drese glasul, întorcându-se către Krum, îi dădu mâna, apoi făcu același gest și pentru Alambiq. Filosoful se gândi că Algor Kunrath era un figurant mai bun decât actorii din Casa Calb din Medii, ridicolii pictați și înzorzonați ce jucau comediile spălăcite ale doamnei Calb la care toți râdeau, dar doar din politețe. Kunrath era un abil jucător al maselor și, farmacistul fu nevoit să recunoască, nu era chiar un medic de lepădat, deși cei mai mulți care se vindecau sub mâna lui o făceau singuri și din propria convingere. Mai mult, oamenii cetății încercau tot ce se putea, și nu de puține ori veneau pe ascuns la Alambiq pentru vreo cremă sau poțiune ce îi înzdrăvenea. Dar laurii reveneau mereu lui Kunrath, cel plecat în lume, școlit la Curte, cel care a mâncat și a băut la masa mai-marilor, cel care s-a îmbogățit spărgând furunculii înstăriților, cel care purta cămașă roșie și vestă purpurie, cel cu pălărie de piele și inele groase și grele pe fiecare deget, cel care a ridicat praful pe la Curte și s-a retras în Alrauna pentru a dansa printre paturile bolnavilor cu pasul său de cocostârc școlit. Erau alte vremuri, își spuse Alambiq. Tatăl său încercase să-l pregătească pentru ele, se străduise să-l convingă că pe calea lui Kunrath aveau să calce mulți și pe vechiul drum al lui Mermer urmau să crească buruieni. Dar

puștiul vede și dorește. Erau alte vremuri...

— Sunt alte vremuri, începu Kunrath, parcă citindu-i gândurile. Nu mai ajunge să privim și să înțelegem. În celelalte, în multe alte cetăți ale Tălpii lui Tapal, ceea ce urmează să facem noi azi s-a mai făcut de nenumărate ori. E timpul să învățăm și să înțelegem. Ajunge cu știința cărților (se uită la Alambiq). Ajunge cu știința medicală deprinsă pe câmpul de luptă (se uită la Halber Krum). Ajunge cu fierberea urinei și lovitul pietrelor. E timpul să coborâm în om. Ceea ce facem astăzi este o Aducere Aminte, marele cler a înțeles asta și e cazul să o înțelegem și noi. Regret că am ajuns până aici. Mă doare sufletul să văd fetele adormite. Am fost revoltat să aflu că multe gospodării au fost vizitate de tragedie noaptea trecută, poate le-ați aflat deja, poate nu. A sosit momentul să facem ceva. Nu aș fi ales să fac asta dacă aș fi putut pune diagnosticul pe alte căi. Cum bine știți, dialogul dintre pacient și medic este sfânt – din el extragem simptomele și deducem cauzele și tot din el aflăm remediul. Aceste fete însă tac. Tac și se ofilesc sub ochii noștri. În ultimele două zile, cum poate ați aflat deja, s-au schimbat multe: unele dintre fete au început să aibă un somn mai agitat, să mormăie în somn, să se miște. Atunci am sperat să le putem trezi, însă toate încercările noastre au fost zadarnice. N-am izbutit. Momentul cu adevărat hotărâtor a fost când trupul Ariettei Hasmerek a început să emită un miros îngrozitor. Noi, medicii, știm că este mirosul unui mort. (Murmur în sală.) Dar ea respiră. (Voci.) Arietta Hasmerek este un mort viu.

Se întoarse către Krum și spuse:

— Vă rog!

Felcerul ridică cearșaful de pe chipul fetei. Oamenii

săriră în picioare în balcoanele lor, aplecându-se peste balustrade pentru a vedea mai bine fața violet a copilei. Pielea îi era palidă cu pete albastre, străbătute de vene groase, albite de piele întinsă. Ochii îi erau închiși. Arăta ca un mort, dar era încă vie. Arietta Hasmerek trăia ca un mort.

— Vă rog! spuse Kunrath către auditoriu și făcu un semn lui Krum, care o dezveli pe fată de tot.

Murmur în sală la văzul trupului livid al copilei, cu sânii ei înmuguriți și părul ei pubian zburlit, rar. Kunrath arătă cu bastonul spre pântecele fetei și începu să rostească mecanic:

— A se lua notă de abdomenul umflat.

Foială în balcoane.

— Ceva, continuă Algor Kunrath, nu știm ce, s-a întâmplat cu această fată, ceva ce nu s-a întâmplat cu celelalte. Vizitele mele recente au scos la iveală că niciuna dintre ele nu dă dovadă de aceste simptome, niciuna nu are tenul vânăt, niciuna nu are pântecele umflat, niciuna nu este străbătută de vene pronunțate. Încă! Sunt convins că, aflând mai multe despre ce se petrece în acest pântece, aflăm mai multe despre ce ne chinuie și ne tulbură fetele, ducând astfel, stimați cetățeni ai Alraunei, la vindecarea lor. Am sperat să avem mai mult timp, am nădăjduit să avem răgaz ca unul dintre noi să afle cauza și să aflăm remediul înainte de a fi nevoiți să facem ceea ce urmează. Nu ne aduce bucurie. Nu suntem mândri. Însă nici ajutorul maestrului Krum, nici... încercările maestrului Alambiq nu au dat roade. Ca prim medic în Medii, mă văd nevoit să preiau inițiativa și, primind deja binecuvântările de la Curte, voi deschide acest trup în fața tuturor, pentru a nu exista dubii și pentru a aduce alinare cetății. Înainte, însă, consider că este drept să dăm cuvântul oricărui dorește să

spună ceva, cu sau fără cunoștințe medicale, desigur.

Liniștea părea să se fi cuibărit ferm în gâtlejurile tuturor. Trupurile lor, deși drepte sau aplecate peste balustrade, cu ochii holbați și gurile ușor deschise, păreau lipsite de viață, însă, dacă cineva ar fi posedat un simț al auzului suficient de ascuțit pentru a asculta șuvoiul sângelui prin vene, pompat turbat de inimi nebune, ar fi fost cu siguranță asurzit în zgomot de cascadă. Nimeni însă nu vorbi, nici măcar cei din Sfat ori din Consiliu, doar:

— Eu! se auzi o voce, dar aceea veni chiar din ring, din mijlocul Sălii Anelidei. Eu am ceva de zis, spuse Alambiq și se uită la Krum, dar felcerul nu-și mai ridica ochii din podea, de parcă și-ar fi părăsit corpul în timpul discursului lui Kunrath și plecase, obosit de toate. Alambiq sunt, farmacist și filosof.

La auzul acestor vorbe, câteva rânduri din balcoanele celor din Medii și Infimi se foiră zgomotos.

— Da, spuse și ridică Alambiq privirea într-acolo, filosof, căci în tainele transformărilor mediului putem spera la transformarea spiritelor. Aceste fete s-au preschimbat și ele. Din copile vioaie, în prag de pârg, iată-le secerate și uscate, supte de acel spiritus animalis ce le ține părțile îmbrățișate.

— Ha! izbucni Kunrath. Spiritus animalis!

— Lăsați-mă să vorbesc, maestre Kunrath! V-am ascultat și, deși nu cred că e drept, voi sta aici, în fața domniei voastre, cât timp, cu nedreapta – da, nedreaptă, îmi asum! –, cu injusta permisiune a capetelor preaînalte ale Academiei, veți ucide această fată. Pentru că asta veți face!

— Da! Da! se auziră câteva glasuri de sus.

— Această fată nu e moartă, maestre Kunrath. Nu vedeți

că respiră?

Algor Kunrath își învârtea inelele pe degetele groase, ascultându-l pe acest tânăr farmacist, gândindu-se, pesemne, la cât de mult semăna cu bătrânul său tată, alchimistul din Primi.

— Sufletul încă nu a părăsit-o. Cer anularea disecției și amânarea acestei dezbateri până vom cunoaște temeiurile bolii ceva mai bine! Cer timp!

— Timp? întrebă Kunrath. Timp, maestre Alambiq? Vi se pare că fiicele noastre au timp? Cât mai durează oare până când toate se vor învineți și se vor umfla ca înecatele? Și, maestre Alambiq, ce aveți de gând să faceți cu timpul acesta pe care îl cereți, când nici măcar nu știți ce anume le-a aruncat în somnul greu ce le ține departe de cei vii și care, iată, maestre Alambiq, se împute? Ce veți face cu timpul? Ce ați făcut și până acum: vă veți închide în farmacie și veți șterge de praf tomuri vechi și roase de molii? Nu acolo, maestre, se ascunde remediul! strigă Kunrath arătând spre afară, spre farmacia lui Alambiq, spre tomurile sale, spre praful de pe ele, nu! Aici, maestre, e răspunsul! zise teatral și-și mută bastonul spre pântecele Ariettei Hasmerek.

— Da! Da! izbucniră alte voci!

Aplauze. Câteva brațe din Sfat și din Consiliu retezară tumultul palmelor.

— Acele tomuri, maestre Kunrath, mă conduc spre vindecarea fetelor noastre fără a le ciopârți. Iubite Sfat, sunt convins că sunt foarte aproape de a găsi remediul acestui blestem.

— Boală, zise Kunrath. Este boală, nu blestem.

— De unde știți? întrebă Alambiq.

— Intuiția mea de medic bătrân, zise Kunrath cu un zâmbet ștrengăresc. Dar dumneavoastră de unde știți, maestre, că este un blestem?

Alambiq tăcu – cum să povestească în fața întregii adunări despre visele sale, despre caietele tatălui său, despre paginile lipsă și despre o mănăstire care nu exista, despre moștenirea alchimistă care trebuia, cu orice preț, să rămână ascunsă și despre scârba sfântului Taush care nu părea a fi ceea ce fusese. Cum? Așa că tăcu, dar, până să găsească ce să spună, Algor Kunrath i-o luă înainte:

— Sau să înțelegem cumva că pășiți pe urmele bătrânului dumneavoastră tată, invocând, asemenea domniei sale în nenumărate rânduri, acel splendor singularis și acel spiritus profetic al său?

Rosti cuvintele ca pe o gură de vin dulce cu buchet bogat, păstrându-le în echilibru pe buze, îndelung și strălucitor. Din nou voci de sus, pronunțând numele bătrânului alchimist.

— Liniște! se auzi de jos, de lângă ring.

Prim Consilierul se ridicase și ținea brațul drept în aer.

— Liniște! Strigă, apoi, când i se împlini voința, continuă: Maestre Alambiq, ce a fost, a fost, desigur. Să aflăm acum de la dumneata care credeți că este sursa acestei boli sau acestui... blestem? Așadar: *recepta* sau *retenta*?

Alambiq nu plecă privirea, dar ochii i se încețoșară cât timp căută răspunsul la întrebarea dacă sursa necazului era internă sau externă. Sigur, nu avea încă dovezi, dar o simțea – acea splendor singularis și acel har profetic cu siguranță se scursese prin mădularul bătrânului său tată și se cuibărise în colțurile ascunse ale micului Alambiq. Cineva (sau ceva) de

undeva (sau de cândva) îi spunea că sunt cauze interne, nu externe – nu din aerul altora, ci din adâncurile fetelor. Trebuie, gândea Alambiq, să fie cauze divine, dar inverse, cu capul în jos, nu divin, ci nivid.

— Trebuie să recunosc că, la acest ceas, stimate Prim Consilier, nu am dovada necesară pentru a rosti ceea ce vreau să rostesc, însă, dacă îmi acordați timpul invocat acum câteva clipe, vă voi aduce toate dovezile.

— Dar ce este acel ceva ce dorești să ne spui, maestre Alambiq? întrebă Prim Consilierul.

Alambiq îl căută pe Sarban prin mulțime și zise:

— Cred că tulburarea fetelor este de natură ne'lumească.

Voci izbucniră în balcoane, pumni loveau lemnul, picioare tropăiau. Bărbați și femei se ridicară în picioare și cerură să fie alungat nu numai din Sala Anelidei, ci din Alrauna, acest fiu de alchimist deghizat în farmacist! Sarban își privea prietenul și privirea îi trăda neîncrederea – a invoca patologii ne'lumești într-o cetate care își alungase răul încă de la înființare, chiar în mituri fondatoare fanteziste... Alambiq încercă să zică ceva, rostea cuvintele, dar acestea îi cădeau neputincioase la picioare, zdrobite de valurile de proteste din jur și de deasupra sa. În străduințele sale, Alambiq părea un mut, ca un pește pe uscat, căutând în jur aerul adevărurilor sale.

Consiliul și Sfatul se luptară mult cu strigătele oamenilor. Când se făcu în sfârșit liniște, Prim Consilierul întrebă:

— Maestre Algor Kunrath, ce spuneți?

În tot acest timp, Kunrath zâmbise, iar acum își păstrase figura senină, dar zeflemitoare, în timp ce rosti un

singur cuvânt:

— *Recepta*.

— Așadar, maestre Kunrath, considerați cauzele a fi externe.

— Așa este, răspunse medicul. Accept *concepta*, în sensul unor dereglări ale imaginației, însă tot pe calea drumului dintre afară înspre înăuntru. *Recepta*, așadar.

— Și ce părere aveți despre spusele maestrului Alambiq despre așa-zisa cauză ne'lumească?

— Cu respectul pe care îl arăt necontenit scumpei noastre biserici întru Aducere Aminte, răspunse medicul, acest lucru nu-mi stă în putere să-l dovedesc. Îngăduiți-mi să cred că nici maestrului Alambiq nu-i stă în putere. Biserica noastră știe mai bine decât noi să judece asemenea fapte. Știm însă cu toții, cei aplecați asupra acestei tulburări, că, încă de la început, parohia, prin bunul nostru Sarban aici de față, a avut încredere în corpul medical, sugerând astfel o cauză naturală în defavoarea uneia supranaturale, încheie Kunrath făcând o plecăciune în fața preotului.

Sarban nu-i răspunse, privea parcă prin el și prin Alambiq, aflat în spatele medicului, încercând să vadă cumva dincolo de ei, în pântecele Ariettei, să lămurească totul pentru totdeauna. Dar tăcu.

— Dacă greșesc, continuă Kunrath, să-mi fie cu iertare.

— Continuați, se auzi din Sfat.

— Prea bine, zise medicul și se îndreptă de spate.

Se întoarse spre balcoane, desenând un cerc prin aer cu brațele și bastonul, apoi zise tare:

— Pentru cei care nu știu – e bine să știe! Pentru simplul fapt că nu cunoaștem o cauză, nu trebuie să-i atribuim

cauze divine sau demonice. Există mai multe soiuri de boală: boli astrale, boli veninoase, boli naturale, boli divine. Credința mea este că avem de a face cu o boală veninoasă.

Publicul începu din nou să șoptească.

— Spre deosebire de așa-zisa cauză demonică invocată de maestrul Alambiq, eu pot proba dacă intuiția mea este corectă sau nu. Deschizând acest trup și inspectând starea organelor sale putem afla unde și ce atacă fetele noastre. Timp? Se cere timp? Timpul cerut nu există, stimați cetățeni, dacă aveți fete acasă, copile care se luptă să nu adoarmă... nu aveți timp. Așa că, să abandonăm acum aceste mărunte dispute de cărturari și permiteți-mi să deschid copila.

Algor Kunrath vorbea:

— Cele patru virtuți cardinale ale tehnicii medicale sunt: simplitatea, siguranța, certitudinea și eficiența. De toate într-una, una în toate. Ne apropiem cu reverență de trupul nici viu, nici mort al acestei copile, pe numele ei Arietta Hasmerek. Maestrul Halber Krum, abil mânuitor de lamă, ne va însoți. Vom păși cuviincios, cumsecade, deși nu este nimic cuviincios în această plagă ce ne-a lovit cetatea și nimic cumsecade în obiectul atenției noastre. Așadar, vom diseca abdomenul, toracele, cavitatea craniană și extremitățile, în ordinea aceasta și numai după necesități. Vom ști astfel când să ne oprim și de ce. Vom începe cu abdomenul, pentru că măruntaiele, odată atinse de aerul din jur, se ofilesc cel mai repede. Timp? Timp cerea cineva? Aici nu e timp.

Krum se apropie, tăios, în mână strălucindu-i lamele, fiecare pas amintindu-i probabil de cea mai aprigă ucenicie a felcerului, războiul, și de vaietele frontului de dincolo de Lacrimile lui Tapal, ce înlocuiseră pentru o clipă șoaptele

balcoanelor din Sala Anelidei. Kunrath declamă teatral:

— În disecție este necesar să stabilim în primul rând numărul și substanța părților, în al doilea rând localizarea, mărimea și forma acestora, în al treilea rând legătura părților cu alte părți și raportul acestora cu întregul. Odată încheiată coborârea noastră în adâncurile omului, vom ști precis ce macină somnul acestor copile, ce le tulbură părțile, cum se întâmplă și ce putem face noi pentru a le scăpa de boală, pentru că orice cauză veninoasă sau naturală, divină sau astrală, își lasă urma sa pe părțile interioare ale omului.

Scările de lemn trosniră, pesemne că unii sau alții cu stomacuri mai slabe își încheiau călătoria în pântecele fetei înainte să înceapă.

— Pentru că, după cum spuneam, nu avem de-a face cu o situație obișnuită, măsurile luate trebuie să fie și ele neobișnuite. Din acest motiv, zise Kunrath, am primit permisiunea ca, în cazul în care părțile tari nu ne aduc răspunsurile dorite, să culegem și să păstrăm și părțile moi pentru a le studia în aceeași zi, adică astăzi. Așadar, la final, maestrul Krum și maestrul Alambiq mă vor ajuta să strâng sângele, flegma, bila galbenă și melancolia din trupul acestei fete, atâta cât și dacă vom găsi.

Scările mai trosniră scurt. O ușă se deschise și se închise la loc.

— Studiul acestora îl vor ajuta, să sperăm, pe maestrul Alambiq să fabrice și să distribuie, după caz și necesitate, flamagogele, hiarogogele, colagogele și melanogogele sale.

După o pauză:

— Vă reamintesc, stimați membri ai Consiliului, ai Sfatului și iubiți prieteni ai cetății – Primi, Medii, Infimi –, că

nimeni nu-și dorește asta. Copilele noastre nu vorbesc, nu ne pot spune ce simt, ce vor, ce le doare, nu putem pune un diagnostic pe căile pe care ni le-am dori. Trebuie așadar să ne aplecăm cu lama asupra...

Vorbele îi fură însă întrerupte de zgomote de pași, cizme tari pe lemnul vechi, tropot dând buzna în Sala Anelidei din afară, uși trântindu-se, murmur și foială; pașii încercuind ringul și strecurându-se printre consilieri și sfătuitori. Șoapte. Un strigăt:

— Să vină!

Și veni – un bărbat îmbrăcat în uniformă, înalt, drept și aproape inuman, ținea la piept o grămadă de așternuturi murdare de pământ și de zemuri. Intră în ring și, fără să scoată un cuvânt sau să clipească, deșertă conținutul cearșafurilor în fața lui Alambiq, a lui Krum și a lui Kunrath. La picioarele lor se prăvăliră trupuri mici și slabe, deformate, fragmentate, incomplete și strâmbe, dar clar umane, creaturi mici cât palma, retezate și pisate, murdare de pământ și roase de viermi. Homunculuși.

Alambiq își privea mut, dislocat, maldărul de vieți ratate, micile sale eșecuri alchimice. Pentru o clipă nu pricepu nimic și se văzu de sus, din vreun balcon, împins de oameni furioși, imaginea neclară. Apoi înțelese tot și picioarele i se înmuiară.

— Vrăjitor! Vrăjitor! strigau toți din balcoane. Să moară! Alchimist!

Consiliul încercă să facă liniște; Sfatul se prăbuși.

— La temniță! Vrăjitor!

Dar Alambiq nu mai auzea nimic. Întreaga sa lume se adunase în jurul acelor mici trupuri fără suflare și farmacistul

pricepu că totul se sfârșise. Nu viața lui, căci aceea se sfârșise înainte să se nască, ci veghea fetelor. Somnul lor avea să fie acum ca cel al homunculușilor din ringul Sălii Anelidei, zdrobit pe vecie. Simți brațe luându-l pe sus, pași purtându-l în afara sălii, aerul cald al după-amiezii mângâindu-i fața, apoi nimic... În Sala Anelidei strigătele nu încetau, furia se mută însă de pe Alambiq pe Kunrath și Krum.

— Deschide-o! Să vedem! striga întreaga adunare, în timp ce Consiliul și Sfatul se străduiau zadarnic să facă liniște. Deschide-o!

Kunrath, palid, făcu un gest lui Krum, iar acesta, și mai livid, se aplecă peste Arietta Hasmerek și îi deschise abdomenul cu câteva tăieturi precise. Duhoarea din burta copilei inundă balcoanele și oamenii începură să vomite peste balustrade. Krum făcu câțiva pași în spate și se împiedică. Căzu, ochii bulbucați, pielea albă, albă, inexistent. Kunrath se dădu și el la o parte îngrețoșat și toată sala putu astfel vedea pântecele desfăcut al copilei, cu totul putrezit pe interior, iar în mijlocul măruntaielor putrede, tronând colcăitor, un vierme imens, gras, cu chip de om, ce se alinta umed și scârbos, tremurând din trupul său slinos și respirând printre buzele sale de om pentru prima data aerul Alraunei. Algor Kunrath se ridică, smulse șișul de la brâul lui Halber Krum și se năpusti asupra creaturii, înjunghiindu-l chiar în capul ei uman. Monstrul deschise gura și își urlă țipătul ascuțit care pe loc sfărâmă toate geamurile înalte ale Sălii Anelidei.

***

De dimineață, Alambiq se trezi străbătut de dureri de cap și de spate. Frigul de peste noapte al temniței îi împietri

pentru câteva ceasuri trupul la trezire. Se vedea că nu era un deținut oarecare – îi dăduseră pat și mâncare și apă, chiar și o pătură de cârpă umplută cu câlți, cu care să se acopere. Și totuși, curentul rece ce șerpuia între geamul îngust și cele două uși îi zdrobise trupul toată noaptea. Pentru că două uși erau în acea încăpere: una prin care îl aduseseră și prin care intrau și ieșeau când îi dădeau de mâncare și de băut, și una mereu zăvorâtă, limpede mai veche decât prima, ascunsă într-un colț și mai puțin înaltă, din fier și lemn îmbinat strâns, în tușe groase, muncită îndelung. Pe sub ea curentul fluiera. Alambiq, în paralizia sa matinală, o privea cu gâtul strâmb de pe patul său tare și se gândea la ce putea servi. În lipsa, sau, poate, în ciuda altor gânduri, molfăi în minte imaginea acelei uși o dimineață întreagă. Știind că nu era un deținut obișnuit, un pungaș ordinar sau un criminal feroce, îndrăzni și, când îi aduseră blidul cu zeamă, colțul de pâine și carafa de vin, întrebă unde ducea acea ușă și cărui scop servea. Gardianul, mut și ferm, îl privi, se uită înspre colțul spre care arătase farmacistul și, clipind de câteva ori, se întoarse spre filosof și, la fel de ferm, dar mai puțin mut, zise că nu era nicio ușă acolo. Alambiq zâmbi și pricepu că, orice ar fi fost în spatele acelei uși, nu se vorbea despre asta. Și totuși ușa aceea, ca un organ veninos pe care un felcer se teme să-l taie, îl privea cu un ochi negru din întuneric, clipind, parcă, odată cu el (mereu la periferia gândului), fluierând a curent rece și dulceag.

Având timp (Timp? îl auzi pe Kunrath strigând. Timp?... Timp?...), se gândi la ce știa până acum: fetele cetății fuseseră răpuse de un somn straniu, început dintr-o dată, fără avertismente, cuprinzând pe rând aproape toate fetele cetății în

câteva zile, și nu exista niciun motiv să nu creadă că cele care aveau să cedeze somnului în cele din urmă nu urmau să cunoască și ele aceeași soartă. Niciun tratament nu dăduse roade. Se lăsase sânge, se distilase urină, nimic nu i-a adus mai aproape de cauză. Jurnalele tatălui său erau pline de informații ciuntite, pagini rupte și ascunse chiar înainte să moară, cândva după transformarea bătrânului alchimist. Părea să se fi ocupat cu adormitul și trezitul pietrelor, însă acele pagini lipseau. Vizita nocturnă a musafirului necunoscut îl împinsese pe bătrân, Alambiq era sigur, spre a cerceta natura lucrurilor care nu se cercetează, ceva ce trebuia ascuns, tăinuit, ceva ce avea să fi supt ființa tatălui, uscându-i trupul și încețoșându-i mintea. Alambiq credea că acele pagini erau ascunse undeva în pădurea de pe munte, în coasta stâncilor din care s-a născut cetatea cu ale sale trei inele. Cam atât știa... Prea puține, prea mărunte... Oricum, mai nimic ce ar fi putut fi încredințat cuiva, chiar și în taină. Însă și mai puține erau cele ce puteau fi lămurite de acolo, din temnița răcoroasă de sub străzile Alraunei. Prin nișele înguste și străbătute de gratii, auzea cetatea trezindu-se la viață, pași și voci în depărtare ca pârâit de oase într-o întindere adormită a Alraunei în zori.

Gardianul îi aduse apă și pâine. Alambiq îl opri și-l întrebă:

— Ce știi despre mine?

— Adică?

— Ai auzit ceva despre cine a trimis oamenii să cotrobăie prin farmacie?

Gardianul părea să ducă lupte mărunte cu sine, dar, în final, răspunse:

— Consiliul, cică, din voința lui Kunrath, sprijinit de niște sus-puși de la Curte.

— Când s-a ordonat? întrebă Alambiq.

— De unde să știu asta? Spun doar ce am auzit pe coridoare, pe aici. Cică nu au găsit nimic în casă, dar în grădină au mișunat câini și ți-au mirosit haznaua, apoi au săpat și...

Alambiq dădu din cap.

— Trebuia să-i fi ars, zise gardianul.

Trebuia să nu fi încercat niciodată, gândi filosoful.

— Ți-a reușit vreodată? întrebă gardianul după un timp de tăcere.

Alambiq dădu din cap că nu.

— Ce-au găsit în fată? În aia din Sala Anelidei?

— N-am fost acolo, Alambiq. Habar n-am. Dar orice ar fi fost a băgat cetatea în sperieți, a zis gardianul și i-a întors spatele.

A rămas singur și nici nu-și dădu seama când ațipise. Îl văzu pe tatăl său ieșind din spatele ușii din colț și așezându-se pe marginea patului. Avea chipul celui vechi, tatăl de dinaintea vizitei, dar mâinile îi erau ridate și picurate cu mari pete maronii. Eoni se cuibăriseră de la un capăt la celălalt în pielea sa îmbătrânită; doar chipul radia. Bătrânul îl întrebă ce face, Alambiq îi răspunse că aștepta. Bătrânul îl întrebă ce aștepta, Alambiq îi răspunse că timpul. Alambiq îl privea dintr-o parte și începuse să aibă dubii dacă acela chiar era tatăl lui. Neîncrederea în profilul acestuia se scurgea parcă în lentoarea discuției. Vorbeau unul pe lângă celălalt; cuvintele se întâlneau undeva mai departe, în umbre. Farmacistul ceru bătrânului să-i povestească despre sfântul Taush și acesta îi spuse că Taush trăise cu adevărat, schimbase mătrăgunoșii din

Rădăcini și reformase Mandragora, ridicase școală și se pare că vindecase oamenii de prin împrejurimi. Alambiq încuviință și zâmbi. Seara coborâse deja în cetate, umbrele se lungeau. Alambiq îl întrebă despre mănăstirea din pădure (Ce mănăstire?) și despre galeriile de sub cetate (Ce galerii?). Apoi farmacistul îi povesti cum, pe când era el mic, un bărbat a venit și a petrecut o noapte întreagă la ei în farmacie. Spune mai departe, se pare că i-ar fi zis tatăl. Paginile lipsă sunt acolo și, cu ele, și remediul somnului, nu-i așa? se pare că l-ar fi întrebat Alambiq. Fiule, ce îți amintești tu este o altă variantă a mitului. Știi doar că sunt zeci de variante, sfântul Taush își plimbă scârbele din poveste în poveste prin fiecare cetate a Tălpii lui Tapal și fiecare smintit a modificat-o după bunul plac. Vocea bătrânului nu era a lui. Mișcările nu erau ale lui. Totul aparținea unei matrițe separate. Tată, trebuie să ies de aici! cică i-ar fi zis în vis (sau?). Să merg să caut paginile lipsă. Dacă aflu remediu-n ele, am nevoie apoi de patruzeci de zile să transform azothul în rebis și să-l amestec cu vin alb pe care apoi să-l turnăm pe gât copilelor. Patruzeci de zile. Treizeci și nouă. Treizeci și opt. Treizeci și șapte. Dar bezna serii căzuse deja desăvârșită peste ei și nicio vorbă nu mai schimbară buzele între ele. Douăzeci și nouă. Douăzeci și opt. Douăzeci și șapte. Întunericul îi înstrăină pe neașteptate, învăluindu-i – tată și fiu, străini pe lume (Nouăsprezece. Optsprezece.) – în acea tunică a negrului, asemenea unor rămășițe mute într-un stomac imens, subteran. Zece. Nouă. Opt. Șapte. Să ai grijă de Bombastus..., zise în vis Alambiq (care? cel tânăr sau cel bătrân). Patru. Trei. Și care Bombastus? Doi. Care Bombastus? Dar nimeni nu-i mai răspunse. Care Bombastus?

Unu.

(Citește-l invers!)

Nu.

(!unU)

U.

Se trezi, eliberând aerul adunat și păstrat îndelung în plămâni. Apoi adormi la loc și se trezi din nou. Tot așa de câteva ori, până când somnul greu, cel vecin cu marele, ultim somn, îl cuprinse și visă mărunțișuri, voma zilei. Erau acolo și Kunrath și Krum și fetele și Sarban și mulți alții pe care îi cunoștea și printre ei știa că era și Taush, dar nu-l putea vedea. Apoi: zgomote. Se ridică și discernu prin beznă patru siluete mișunând prin temniță. Purtau făclii. În graba lor agitată nu li se vedeau chipurile. Alambiq întrebă ce se întâmplă și nu auzi decât foc, foc, vai, foc!, dar nu din temniță, ci de afară, de pe străzi. Încercă să se dezmeticească, se ridică și întinse mâna să oprească pe unul dintre intruși, dar nu reuși – siluetele alergau de colo-colo prin temnița îngustă și rece, plutind parcă, având parcă o logică a lor, fugind parcă în altă lume, una invizibilă și suprapusă lumii negre căreia îi aparținea Alambiq. Siluetele vorbeau pe altă limbă, una pe care Alambiq nu știa să o vorbească. Gata! Opriți-vă! Ce e? strigă Alambiq și cele patru siluete se opriră, și doar atunci reuși farmacistul să audă limpede zgomotele de afară, strigătele și bubuiturile. (Alrauna murea.) Alambiq se năpusti asupra unei siluete, o prinse de umăr și o întoarse: un șobolan îmbrăcat în gardian îl privi tăcut, ținând în mâna aproape umană o făclie și respirând încet. Mustățile îi tresăriră scurt, doar o dată, și Alambiq se trezi.

Înjură și blestemă coșmarul; își trecu palmele prin părul

ud, rece. În jur era întuneric, dar pete de lumină dansau pe peretele opus. Alambiq se ridică în capul oaselor și încercă să privească prin geamlâcul de deasupra. De afară, de pe străzile Alraunei, se auzeau țipete. Cerul pâlpâia și Alambiq înțelese că cetatea ardea. Coborî din pat și vru să ajungă la ușă, dar alunecă într-un lichid lipicios și căzu. Farmacisul își mirosi palmele, gustă: era sânge... Se pipăi: nu era al lui. De lângă pat, o dâră groasă de sânge strălucea în mici puncte de lumină aruncate în temniță de focul de afară. O urmări și văzu că ducea în colțul ce găzduia ușa cea veche, de unde venea un curent dulceag și cald. Urmări în patru labe dâra și simți briza întețindu-se. Ajunse în dreptul ușii și desluși un obiect în prag: ceva o ținea deschisă. Pipăi și un fior îl trecu, dându-și seama că mângâia părul scurt și aspru al unui cap de cal proaspăt retezat. Îl ridică. Era greu. Se împinse cu umărul în ușă și privi în întunericul de dincolo de ea.

Era în ziua a unsprezecea, luna lui Fierar, în anul cinci sute șaptezeci și patru, a Treia Cetate.

(Marea Larvă se întoarce odată cu pagina.)

RUBEDO

RUBEDO

Cândva, demult, aici a ars o fată și un tată s-a frânt, gândi Bruno Krabal, zis și cel Mărunt, privind în sus către înaltul Sălii Anelidei, apoi se întoarse către târgoveață.

— Cum? întrebă.

— Ești cu mintea rătăcită, ucenice, zise femeia și dădu să pună eșarfa la locul ei în cui.

Apoi, bombănind ca pentru ea:

— O fi adevărat ce se zice despre voi, spânii în straie cenușii, lunatici adunați de pe cine știe unde. Măcar ai lui Jumătat' de Om știu că ne fură, au un scop și ei, dar voi? Hai, acum du-te! și celelalte femei dădură din cap și spuseră că, da, așa e, bine le mai spune baba.

— Cât face? întrebă cel Mărunt și arătă spre eșarfa roșie.

— Ți-am zis, nebunule, cincizeci de Colți. Dar n-ai tu bani; de parcă nu știu – așa faceți toți, dați târcoale, cereți să-mi vedeți mătăsurile, le fâlfâiți prin aer, vă făliți cu ele, de parcă ați fi dat vreun ban să fie întinse și vopsite, apoi, la revedere, și eșarfa înapoi în cui! Ah, ce dor mi-e de vreunul din Burta Vacii, măcar să știu că-mi păzesc și-mi feresc pânzeturile, râse baba și cu ea râseră și târgovețele și negustorii din jur.

Din când în când, câte unul sau câte una se mai rupea mulțimii de cumpărători ori de cască-gură și îl privea pe micul ucenic – abia i se vedea fruntea pe după tarabă –, arătând spre eșarfa roșie, femeia necăjindu-l și batjocorindu-l, și rămânea așa, uitându-se la spectacolul cu ucenicul cenușiu, că așa le zicea întreaga Alrauna, fosta Mandragora, fosta

Rădăcini, dar nimeni nu știa cine erau, cu ce-și ocupau restul zilei și unde-și puneau capul să doarmă în restul nopții. Îi vedeau, o dată la zece zile, mișunând de colo-colo prin Primi, mai cumpărând una-alta, mai dând o mână de ajutor cui avea nevoie, de-i vedeai ba rindeluind la tâmplari, ba scoțând icrele în Piața de Pește din Medii, ba ridicând pe scripeți piatră la umbra zidurilor, ba ștergând de praf și ploi murdare, agățați în sfori și atârnați ca păpușile deasupra Pieței, geamurile înalte ale Sălii Anelidei, ce purta numele unei fete care a ars, dar despre care mai nimeni nu mai știa nimic. Atât: ucenicii cenușii, căci umblau rași în cap și îmbrăcați mereu în aceleași straie ponosite, gri, servind cetății ca fii fideli ai unuia sau ai altuia. Un Colț, o Gheară, dădeau bună ziua, și seara plecau acolo de unde veniseră și mai mult ce era de știut?

— Treizeci și o iau, zise Bruno și femeia se încruntă.

— N-ai tu bani, piciule, zise ceva mai împăciuitoare, așa că lasă-mă să-mi văd de treabă, că am trei ca tine acasă și-s mereu cu pofte și mofturi.

Bruno scoase punga de sub cămașa lungă de pânză și i-o arătă femeii. Văzând că, poate totuși, era rost de vreun Colț, sau cincizeci, sau, de ce nu?, de treizeci, zise:

— Cincizeci am zis, cincizeci rămâne.

Dar Bruno, deși era mic de statură, nu era și mărunt la minte, nu, nu era prost, nu era de ieri de azi în cetate, scormonind piața după una ori alta, așa că-și luă punga, o vârî sub haine și dădu să plece.

— Patruzeci și nouă, zise atunci femeia și Bruno zise fără să se întoarcă spre ea:

— Treizeci și unu.

— Ești nebun! zise târgoveața. Mătase fină de Sarala,

treizeci și unu, auzi și tu!

Și femeile din jur dădură din cap.

— Știi tu, puștiulică, cum se intră în Sarala? Ai, știi?

Bruno se întoarse.

— Nu știi, ai? Ei bine, nu se intră, ucenicule de-un cot, că prea se tem saraliții să nu le fure careva secretele mătăsurilor. Fac comerț la kilometri distanță de porțile Saralei, n-a văzut ochi de mătrăgunos bogățiile din miezul lor, și tu vrei să-ți dau eșarfa cu doi Colți...

— Treizeci și doi, zise băiatul.

— Hai patruzeci și opt.

— Treizeci și trei.

— Patruzeci și șapte și tot nebun rămâi.

— Treizeci și patru.

— Patruzeci și șase.

Și o ținură așa, din Colț în Colț, până ajunseră la patruzeci și se învoiră, întâlnindu-se la mijloc, ca oamenii cinstiți, o târgoveață grasă și-un ucenic pitic; femeia întinse mâna, Bruno vărsă banii; cel Mărunt întinse mâna, femeia înnodă eșarfa în jurul încheieturii mâinii drepte. Văzându-și eșarfa roșie prinsă așa la mână, băiatul se rușină și-și aminti de Tata, apoi de tata, și îndată se întristă. O luă la fugă și ieși din Piața Mare, se aruncă la umbra unui balcon și rămase acolo, chircit, colac, un pitic pitit în iarbă. Nevăzut își pipăia eșarfa.

Ce-ar fi zis bunul Tată dacă ar fi putut vorbi și dacă ar fi știut de cheltuiala nechibzuită? se întrebă în sinea lui Bruno Krabal, fiu la doi tați. Dar ce-ar fi zis bunul tată, de-ar fi aflat? Ucenicul muncise mult pentru banii aceia, e drept, făcuse treburi prin cetate cât pentru alți cinci ucenici la un loc, strânsese Colț după Colț, lună de lună, urcând în templul de pe

platforme cu mintea goală, plângându-se fraților că nu găsise nimic de făcut, că nimeni nu-l voia, și ceilalți dădură din cap și înțeleseră, căci, își spuneau, cine să dea de muncă acestui biet puști de-un cot, când alții, ditai vlăjgani de-ai Tatei, erau prin preajmă? Iar când pleca de la un tată la altul, la fel zicea Bruno, și la fel primea un zâmbet și o bătaie blândă pe umăr. Dar el știa bine că mințea și că nu ascundea doar vorba adevărată, ci și banii, și nu puțini, ci mulți, patruzeci de Colți, care acum, uite, duși erau. Se uită la eșarfa roșie strânsă în jurul încheieturii drepte – smintită biata femeie, nu știa ce-nseamnă asta! – și se întristă, gândindu-se cum să facă, ce să facă, când avea să vină seara și coșul avea să coboare să-l urce pe ucenic în templu.

Necazul îi fu tulburat pentru o clipă de o limbă mică, umedă, dar aspră, lingându-i cotul. Deschise ochii și văzu că fusese descoperit în umila sa ascunzătoare de un câine mic, dar lung și gras, care îl mirosea și-l lingea. Bruno râse și-l mângâie pe cap. Apoi auzi un glas, cineva își striga câinele și-l recunoscu: era Bombastus. Printre tufișuri, Bruno putu vedea farmacistul îndepărtându-se, fluierând din când în când după șoricar. Câinele țâșni, atât cât mai putu la vârsta și la rotunjimea sa, și dispăru în urma lui Alambiq. Cu spiritul ușor înveselit, Bruno se ridică și-și spuse că, dacă tot a făcut-o, s-o ducă până la bun sfârșit. Desfăcu eșarfa de la mână și o ascunse sub cămașa de pânză.

Strecurându-se printre case, pe la umbre și răcori, își aminti că numele lui Alambiq se șoptea deseori în templul platformelor, mai ales în oratoriu, între ședințe, dar și în scriptorii și în bibliotecă, sărind din buză în buză, de la ucenic la ucenic, și iar se rușină în firea sa că fusese, în

săptămânile ce tocmai se scurseseră, prea absorbit de povestea asta cu eșarfa, prea chitit pe adunat și risipit bani pe un... pe un ce? Pe un moft? Va putea el vreodată ieși din umbre? Locul lui era acolo, în templul de pe platforme, ascuns într-o lume ascunsă în altă lume, pentru că, dacă despre platforme se știa, dar nu se vorbea, despre templul de pe platforme nici nu se știa, nici nu se vorbea. Rostul lui era acolo, la Tata, și totuși pașii lui îl purtau, iată, printre case, nevăzut parcă, neluat în seamă de cei care treceau pe lângă el, oprindu-se în fața unei case înalte cu o curte la stradă, o casă care părea să nu aibă trebuință de curți interioare, vârâte strâmb în spatele casei, mereu în spate, cum deseori întâlneai în Alrauna. Dar Bruno știa că acea casă, cu o curte de care se îngrijeau slugi, avea multe de ascuns, pentru că, atunci când el se ascundea să se uite la o casă, și casa se ascundea să se uite la el, și tot așa, ferindu-se unul de celălalt, începuseră să-și cunoască unul altuia obișnuințele și tainele. Era, Bruno gândea, singurul om din lumea întreagă care cunoștea suferințele fetei din acea casă, pe numele ei Lili Bunte. Și, văzând-o pe bătrână ieșind din casă și știind că astfel Lili rămăsese singură, gândi că și ea (oare?) cunoștea suferințele lui. Ei doi, necunoscuți unul altuia ca doi păstrători de taine.

Se ascunse mai bine, să nu fie găsit, se chirci în spatele copacului gros de lângă poartă și o urmări pe babă intrând din nou în casă. Pe neașteptate, geamul de la etaj se deschise și Lili scoase capul pe geam, privi apoi în stânga și-n dreapta, în jos, apoi în sus spre cer, ca și cum ar fi încercat, cum deseori părea să facă, să vadă dacă lumea mai era la locul ei. Fata intră din nou în cameră. Bruno ieși din tufișuri și-și căută un ascunziș mai potrivit și, găsindu-l, urmări de acolo dansul

brațelor prin aer: Lili se întindea. Rochița aruncată în aer cât colo. Cel Mărunt simți furnicături în pântece și-l trecură fierbințeli ce de mult deja nu-i mai erau străine. Or fi fost ei ucenici ai templului, dar erau băieți și, când se întind să doarmă, vorbesc băieții vrute și nevrute.

Fata dispăru din geam și băiatul se ridică și el. Mâine – mâine mai e o zi, gândi Bruno, iar tufișurile erau tare dese în vara aceea. Puștiul se întoarse în Piața Mare și căută ceasul din turnul bisericii: avea treabă de făcut. Pipăi eșarfa și hotărî să o mai păstreze o vreme, măcar pentru câteva ceasuri.

Bruno o luă spre munte, spre pădure. Viața, cu bune și cu rele, era în toi, coaptă, în Alrauna. Chiar acolo, la umbra muntelui, dormeau cele mai vechi case din cetate, cele de lemn ale vechii Mandragora, și tot acolo, dar nevăzută, era poarta către templul platformelor: bastionul antic, înfipt în coasta muntelui, ruină năpădită de buruieni. Acolo, printre crengi, aștepta zi și noapte câte un ucenic. Bruno Krabal, zis și cel Mărunt, fluieră melodia cunoscută și un coș de lemn încăpător coborî prins în sfori. Băiatul sări în el și fu ridicat în coroanele copacilor.

— Grăbește-te! îi ceru micul portar. Se adună deja în oratoriu.

Bruno dădu din cap și îl lovi pietenește pe spate pe băiatul chircit, neobosit în bastionul vechi și dărăpănat, paznic și mânuitor al intrării în templul ucenicilor lui Tata. Bruno o luă apoi pe platforme ascunse-n stufărișul copacilor, podețe antice de lemn, călcate în istoria lor de zeci și sute și mii de pași, dar doar ai ucenicilor lui Tata – căi ce se scurgeau pe lângă și printre platformele cunoscute ale Alraunei, dar atât de bine pitite, încât nu aveai cum să le vezi. Lumi în lumi și

straturi de ființare, lumini orbite de lumină. Grăbi pasul, sări de pe o platformă pe alta, se strecură printre crengi, coborî câteva trepte, apoi urcă încă câteva și iată-l ajuns la timp la poarta de lemn a templului suspendat.

Erau ziduri înalte de lemn acolo, deasupra celor ale Alraunei, turnuri și bastioane ascunse printre podurile caselor din Primi, cămări, hambare și chilii – cincizeci de chilii mici ca niște gânduri nepermise în care își așezau spre odihnă capetele ucenicii platformelor. Erau porți: una spre cetate, alta spre pădure. Și alte trei puțuri păzite de ucenicii cu coșurile lor de surcele și lemn și paie, gata să urce ori să coboare frații dintr-o lume în alta. Și era coliba lui Tata, rotundă și mică, țâșnită parcă nemijlocit din inima unui copac gros ce părea în stare să care de unul singur întregul templu în coroana sa. Era, iată acolo, oratoriul, și biblioteca era ceva mai încolo; erau toate acolo, cum fuseseră întotdeauna (oare?).

Bruno văzu frați adunându-se, fugind care încotro, unii intrând în oratoriu, alții în scriptoriu, alții în bibliotecă, unii, puțini, o mână de băieți dintre cei transparenți, Străveziii, în coliba lui Tata. Fugi și el și își găsi frații șușotind, frământați de gânduri ce păreau străine celor obișnuite, îngăduite ori, poate, neîngăduite. Merse apoi la locul său din scriptoriu, se așeză în fața pupitrului și începu să-și aranjeze vopselele, să-și ascută penele, să șteargă paginile.

— Ai auzit? întrebă Haramb, lovindu-l cu cotul. E foială mare la colibă, cică.

Bruno își frecă locul în care fu lovit și își privi fratele, dar nu zise nimic.

— Chiar nu-ți pasă?

— Ba îmi pasă, sigur că îmi pasă, zise Bruno, apoi tăcu din nou.

— Știi, zise Haramb, ai face bine să îți mai cobori capul din nori și să fii mai des alături de frați, cu spiritul, dar și cu trupul.

— Dar sunt, ce ai? se răsti cel Mărunt.

— Nu ești, mă, asta e! Și se vorbește, să știi. Și dacă ajunge asta la urechile lui Harm, știi ce are să se întâmple.

— Păi nu o să ajungă, nu-i așa? întrebă Bruno, țintu-indu-și cu privirea fratele.

Acesta plecă ochii și oftă.

— Scoate-ți-o din minte, Bruno, până nu te scoate ea din minți.

Bruno se făcu că nu aude aceste ultime cuvinte și începu să deseneze prima literă a ultimului capitol (R) în colțul de sus, stânga, pe o pagină nouă, dar, nu după mult timp, lăsă penița jos și se întoarse către prietenul său, care nu înceta să se agite, oftând și plescăind lângă el.

— Vorbește! spuse Bruno și Haramb vorbi.

Cum că auzise el că Harm, unul dintre cei Străvezii, mergea tot mai des și stătea tot mai mult în coliba lui Tata, cum că cică se deschisese calea spre ne'Lume, dar că nimeni nu știa încă unde și cum și de ce; cum că cică oamenii cetății începuseră să vadă tot mai des șobolani mari, îmbrăcați în straie de om, nu alta, și cum somnul celor din Primi era tulburat de vise despre care mai nimeni nu îndrăznea să vorbească; despre cum că...

— Liniște acolo! se auzi glasul unui ucenic însărcinat cu ordinea scriptoriului și Haramb tăcu, înghițindu-și ultimele vorbe.

Rămăseseră amândoi în tăcere, scăldându-și gândurile ca pe rufe murdare în liniștea scriptoriului și a ucenicilor din jur, tăcere care curăța totul și făcea ca totul să o ia de la capăt. Un ucenic veni spre ei, privi în stânga spre paginile lui Bruno și dădu din cap că da; privi în dreapta spre paginile lui Haramb și dădu din cap ca da. Apoi zâmbi și frații răspunseră și ei cu câte un zâmbet, cam stins și cam temător, căci gândurile lor nu se curățaseră de tot, firmituri din ele încă adăstau pe la colțurile gurii.

Petrecură în liniște încă patru ceasuri, doar mâinile mișcându-se între cerneluri și pagini, doar piepturile ridicându-se și coborându-se, dar ce era în spatele respirației, în cuibarul sufletelor lor, doar ei știau, și ei nu vorbeau.

— E timpul, se auzi dintr-un colț și toți ucenicii lăsară penele pe pupitre și intrară pe rând în mica sală cu bazin, pentru a-și spăla mâinile și picioarele și fața, să-și ude cheliile și să-și curețe urechile. Mai ales urechile. Apoi, pe coridorul îngust dintre scriptoriu și oratoriu, putură în sfârșit vorbi.

— Cât mai ai? întrebă Haramb.

— Cam o săptămână, răspunse Bruno.

Cu foile proaspete, cerneala abia uscată, vârâte sul la subraț, frații intrară în oratoriu, o sală mică, dar înaltă, cu bănci așezate peste bănci, ca paturi supraetajate, picioarele unui ucenic lângă capul unui alt ucenic, și tot așa, în mijlocul lor jilțul de lemn, sculptat atent, migălos, cu scene din scârbele știute și din cele neștiute ale sfântului Taush. Uite-l chiar acolo pe Unghe Țifăr lepădându-și trupul de om; iată nălucile înfierbântate ale hanului; uite cât de seacă și pustie era Valea Roasă; uite multe altele, toate încinse de șnurul sculptat în lemn ce ieșea din buricul sfântului și se încolăcea în jurul

mâinii lumii întregi, șezutul fiind o palmă întinsă, gata să primească Lumea toată în ea; sub jilț: ne'Lumea.

Așezându-și foile în față, ucenicii fură luați pe nepregătite, când ușa se deschise și în mijlocul lor intrară amândoi (căci nu multe erau clipele când Tata se arăta și el), bătrânul cu scumpul său ucenic-glas după el, Karm cel străveziu, pășind cu grijă printre ei. Un bătrân orb și surd și mut, prin care se vedeau deja obiectele din spatele lui, strălucitor însă în transparența sa. Păreau două fantome ce se sprijineau una pe alta într-o lume a celor vii. Karm îl ajută să se așeze în jilțul său, apoi îngenunchie la picioarele lui Tata pe perna brodată cu fir de aur în chip de buze, căci el, Karm, era singurul ucenic-gură al templului.

Tata își așeză palma pe chelia proaspătă a lui Karm, ucenicul închise ochii și deschise gura. Vorbi:

— Dragii mei ucenici, slujitori ai Lumii, truditori ai cuvântului. S-a deschis din nou ne'Lumea.

Ucenicii începură a se frământa. Tata ceru liniște prin buzele lui Karm, apoi continuă:

— Știu că nu este întâia oară și mai știu și că nu are să fie ultima oară, căci ne'Lumea-i nesătulă de Lume și Marii Larve nu-i ajunge. Și mai știu și că ne'Lumea se teme de Lume așa cum și Lumea se teme de ne'Lume. Cuvântul e cel care a redeschis peticele ne'Lumii, făcând-o să se reverse din nou în Lume, și doar cuvântul este cel care le poate coase la loc. Din primele clipe în care s-au pornit, demult, lângă Gaisterștat, într-un bâlci de dincolo de Lume, și până acum, ne'Oamenii au colcăit sub picioarele oamenilor și noi deasupra oamenilor în veghea cuvântului. La fel vom face și acum, în aceste ceasuri în care răul nostru și bunul lor mușcă

din ce avem noi mai sfânt. Somnul inocentelor din Primi este tulburat; ne'Oamenii s-au întors și și-au croit drum prin pânzișul sufletelor, acolo unde e cel mai greu de ajuns, prin fierbințeala șoldurilor, care e însă cel mai lesne de pătruns. Nu știm încă unde s-a spart bășica Lumii, dar știm că pe acolo ne'Lumea nu doar iese, ci și, pentru întâia oară de la Danko Ferus încoace, cheamă la ea – cheamă copilele în măruntaiele putrede ale lumii de dincolo de Lume, poate chiar la umbra Marii Larve. Cuvântul celui care aduce ne'Lumea e tare acum, iar omul cu cap de cal a prins puteri pe care nu le bănuiam, căci pentru prima oară, iată, ne'Lumea nu se scurge doar în trup, ci și în suflet. A reușit, scumpii mei ucenici, ceea ce meșteșugul nostru știe a face de sute de ani, doar că pe invers, adulmecând curul Lumii și scurmând să deschidă curul ne'Lumii. Astfel ne'Lumea s-a pornit să-și reverse măruntaiele și să-și golească pântecele împuțit. A sosit vremea să luptăm și-n trup, și-n suflet, deopotrivă. De data asta însă răul nu fuge de noi, și, deși nu știm încă unde s-a spart bășica, acele petice mici sunt în fața noastră: în paturile lor din Primi. Chiar acum, în această noapte, prima inocentă are să deschidă vâltoarea, să bătătorească pentru celelalte care îi vor urma calea către ne'Lume. Când se vor întoarce la noi, vor fi altcineva. Ucenici, când se vor întoarce vor fi ne'Oameni. Să găsim, așadar, cuvântul, să dăm de urma celui care, cu un talent nebănuit poate nici măcar de el, dă glas ne'Lumii-n Lume.

Se făcu liniște. Pentru întâia oară după multă vreme, ucenicii cenușii simțiră frica; cei mici o simțiră poate pentru prima oară.

— Să citim! se auzi glasul lui Karm și ucenicii văzură că

Tata își luă mâna de pe capul ucenicului și se ghemui în jilțul său.

Ucenicii îndreptară foile pe care le aduseseră cu ei, suflară încă o dată peste ele aerul dătător de viață și începură să citească cu glas șoptit, toți deodată, de pe acele foi pe care le trudiseră în acea zi – un cor al ucenicilor. Cum se întâmpla mereu, cuvintele se împotmoleau în altele, cele din stânga împingeau pe cele din dreapta, cele din față se așezau pe cele din spate, se ciocneau și consoanele scoteau scântei, ca bolovanii se revărsau cuvintele ucenicilor unele peste celelalte, zgâriau aerul din jur mai să-l rupă și să poftească, fără voia lor, ne'Lumea-n Lume, căci fiecare încerca să-și rostească povestea cât mai bine. Dar, tot așa cum se întâmpla mereu, încetul cu încetul, cuvintele începeau a se potrivi unul într-altul, straturi-straturi, înșiruiri de mici lumi încă fără noimă, literă cu literă, cuvânt după cuvânt, doar melodia lor ce mai căpăta sens ca un caimac peste strădanțele ucenicilor și Tata începu să zâmbească. În curând cuvintele nu aveau să mai zgârie aerul aproape să-l sfâșie și melodia cuvintelor avea să se așeze ca tencuiala moale, var umed, peste aer, întărindu-l; și aerul parcă era mai limpede, diamant proaspăt șlefuit, și lumea parcă era mai Lume.

În acea clipă, unul dintre ucenici se ridică dintre ei și merse la unicul geam al încăperii, ascuns în spatele unei perdele groase, și privi în noaptea de afară. Fereastra decupa rotund frunzișul copacilor și bătea spre cetate, luna arunca urme de argint pe cele trei ziduri din depărtare. De unde stătea Bruno, putea vedea peste umărul fratelui din geam și, străduindu-se să nu greșească, să nu spună cuvintele alandala, aruncă un ochi spre lumea de afară și îi păru, ba nu,

putu vedea chiar limpede, cât de limpede fu cu putință în bezna nopții, casele desenându-și singure conturul, zidurile întărindu-se, copaci crescând pe alocuri, Alrauna devenind pentru o nouă zi. Multe ceasuri povestiră ucenicii, și tot atâta rămase și ucenicul acela în fața geamurilor, până când, spre zori, se întoarse și făcu semn lui Karm că se isprăvise totul. Ucenicul-gură îi opri pe toți din vorbă și îi trimise în bibliotecă. Tata fu condus de doi ucenici înapoi în coliba sa; părea că doarme, dar Bruno știa că era doar o scârbă, de lume făcătoare.

Înșiruiți, ucenicii intrară unul câte unul în bibliotecă, sală înaltă, circulară, cu câteva scări ce tăiau șirurile de cărți prinse-n piele neagră ori maro. Fiecare merse la coperta sa și așeză foile proaspete între ele, munca de peste noaptea ce tocmai se încheiase, foi nelegate, cărți neterminate. Bruno ieși printre primii din bibliotecă și merse către chilie. Intră și încuie în urma sa. În încăpere: o saltea de paie, un ciubăr cu apă și o cană legată cu sfoară de el. Atât. Lumânări nu erau, așa că fu nevoit să-și pipăie drumul până la saltea, apoi se întinse, dar nu închise ochii, ci rămase cu ei ațintiți în sus, decupând întunericul din jur, beznă bună, dar în spatele căreia ucenicul știa că se ascundea bezna rea. Grijuliu să nu o străpungă, închise ochii, dar nu se culcă. Așteptă. Trecură minute bune, timp în care, în întunericul din spatele pleoapelor, întuneric bun, se contura un singur lucru: un chip, cel al lui Lili. Dar, oricât de tare ar fi încercat să-i deseneze ochii, nu reuși – două găuri negre rămaseră acolo, în capul fetei, și Bruno fu cuprins de groază, căci nu reuși să-și dea seama dacă erau bezne bune sau bezne rele. Tresări. Ascultă în jur. Mai așteptă câteva clipe, să fie sigur că ceilalți dormeau, și

ieși din chilie. Se uită în stânga și în dreapta – nimeni. Porni zgribulit în răcoarea dimineții către porumbarele de deasupra templului de deasupra cetății de deasupra ne'Lumii (în Bruno, tot atâtea lumi cu zidurile praf și pulbere).

Sări de pe platforme prin copaci, tot mai sus, tot în Alra-una, dar parcă nu; cu mult deasupra templului, în înaltul cerului; cu mult deasupra podurilor caselor din Alrauna, erau porumbarele templului. Bruno cel Mărunt mergea des acolo, furișându-se în zori din patul său din chilie și culcându-se, pentru câteva ceasuri, atât cât să nu-și dea seama nimeni, printre porumbei. Îi iubea, iar pe unii dintre ei îi știa încă de pe când bietele făpturi îi căzuseră în grijă, ca primă îndelet-nicire pusă în seama micului Bruno Krabal când fu adus prima dată la templu, pe când avea doar zece ani. La început se temea de acele păsări cu corpurile lor grase, ochii bulbu-cați și mereu ațintiți spre ceva din spatele lui, de se întorcea micul Bruno ca titirezul toată ziua de spaimă, cu gânguritul lor născut parcă în afara lor, de căuta ucenicul porumbei as-cunși în spatele porumbeilor, visând noaptea creaturi duble, lipite undeva, cumva – una gângurea, alta se holba. Acum, când datoria sa era alta, acolo, în Povestea Sufletului, amin-tindu-și toate astea, zâmbea și se gândea cu drag de primii porumbei, ducându-le dorul, din când în când, atunci când greul apăsa mai abitir pe umerii săi.

Intră în primul porumbar, înalt cât să primească un uce-nic în miezul său plin cu păsări, și începu să vorbească cu ele. Acestea părură să-l recunoască și, după ce se zburliră prin colțuri, se apropiară de Bruno și începură să se tângu-iască pe lângă el cu glasurile lor din altă lume. În cuibar răcoarea dimineții nu era decât un zvon. Bruno se întinse în

mizeria lor, în căldura scursă din trupurile lor îndesate și închise ochii. Nu dură mult și ucenicul simți primul porumbel așezându-i-se pe piciorul drept, apoi al doilea pe burtă, al treilea și al patrulea pe brațe și tot așa, până când toți porumbeii se coborâră de pe prispele lor și-l acoperiră pe ucenic cu fierbințeala trupurilor de pasăre. Doar fața ce i se mai vedea, zâmbetul, ochii închiși, liniștea.

Cu ochii închiși se gândea la Lili Bunte, parcă o vedea acolo cu el în porumbar, părul ei parcă aprins-n foc, ochii mai mereu plânși. Încercă, ca de fiecare dată, să înțeleagă de ce, de ce îi erau ochii așa, mereu plecați spre țărână ca de dor de ducă, ce o frământa, ce-i smulgea lacrimi? Porumbeii respirau odată cu el; porumbarul era un plămân. Alrauna pesemne că nu mai era, deși Tata se îngrijise cu prețul somnului său să mai fie încă o zi, dar pentru Bruno Krabal zis și cel Mărunt, atunci și acolo, Alrauna nu mai era. Și tot gândindu-se el la Lili și văzând-o parcă aievea în fața ochilor săi închiși, Lili deveni Sara, mică, nu înaltă, dolofană, nu slabă, cu tăciune în cap în loc de foc, ochii însă vii ca jarul aprins, ascuns. Încercând să-și dea sora la o parte, dezlipind astfel straturi după straturi de pe Lili, căutând-o pe sub ea, vedenia deveni vis și Bruno se găsi într-o încăpere sub pământ, știa că era sub pământ, cumva simțea întunecata odaie cu briză dulce, ca putregaiul, bătând de undeva din colțuri întunecate. Aerul era încărcat cu respirația porumbeilor pe care nu-i vedea, dar pe care îi simțea, îi auzea peste tot în jur, dar, gândindu-se, fremătându-se, întrebându-se, îi păru tot mai mult că parcă aerul nu era respirație de porumbel, ci de șobolan – dar de unde să știe el asta? se întreba în vis Bruno – și unde, unde sunt porumbeii mei? De ce i-ați mâncat? Dar, până să

primească răspuns, simți dintr-o dată că nu mai era singur acolo, sub pământ, și se uită în jos și găsi privirea Sarei, cărbune aprins, holbându-se în sus la el, prinsă cumva de el, crescută parcă din el, și, fără să știe cum era cu putință așa ceva, în spatele ei și crescută din ea, deci crescută din amândoi, era Lili, vorbind ceva într-o altă limbă, ba nu, vorbind invers, Bruno știa, înțelesese, Lili vorbea invers. Încercă să deslușească acele vorbe cu capul în jos, chinuindu-se tot mai mult, greutatea trupului compus tot mai mare, trăgând de el în jos, odată cu vorba stâlcită a fetei, creaturi duble, creaturi triple, lipite cumva, undeva: una vorbea, alta se holba, ultima murea.

Un țipăt și Bruno sări în picioare. Porumbeii zburară speriați în colțurile lor, că strigătul venise din el. Se pipăi, se căută de trupuri pe trupuri în trupuri, vorba strâmbă a fetei încă răsunând în urechile sale, ochii Sarei încă scăpărând în întunericul subteranei.

Ridică privirea și văzu cum, agățat de plasa din surcele a ușii cuibarului, atârna un mănunchi de porumbei morți, eviscerați și legați cu sfoară înroșită, ochii lor holbându-se la el, iar în spatele lor parcă Bruno putea auzi o voce șoptind invers, invers de invers de invers, tot invers, până când inversul se întoarse cu capul în jos și deveni vorbă de om și ce auzi îl îngrozi și-l făcu să verse.

***

Ceru să meargă în Infimi și primi învoire. Karm îi ceru socoteală, amintindu-i că fusese cam des în cetate în ultimele săptămâni, neglijându-și astfel îndatoririle templului, dar Bruno răspunse simplu că nu servește decât omului, după

modelul sfântului Taush în tinerețe. Karm încuviință. Cel Mărunt coborî în cetate, dar ocoli piețele și atelierele, prăvăliile și mai ales ocoli cu totul lumea din Primi, alegând în schimb platformele de peste Medii și coborând în stradă în Infimi, pentru că Bruno, în acea zi, nu mergea să servească omului cetății, ci mergea să-și vadă sora. Și, undeva într-un gang, la joacă cu alte fete și alți băieți, o găsi pe Sara. Ceilalți se îndepărtară tăcuți, ca de fiecare dată când Bruno apărea în jurul casei vechi. Fata așteptă câteva clipe să plece toți și își sărută fratele pe obraz, îmbrățișându-l fugar.

— De ce te rușinezi cu mine, soro? întrebă Bruno cu un zâmbet.

— Ba nu mă rușinez, răspunse Sara.

— Ba te rușinezi. Cum ești?

Sara ridică din umeri și nu răspunse, iar Bruno își dădu seama că mai mereu această ridicare din umeri era răspunsul ei la toate.

— Bine, răspunse fata în cele din urmă și ridică din nou din umeri.

— Merg acasă, zise Bruno. Vii? Vreau să vorbim ceva.

— Aici nu putem vorbi? întrebă Sara, dar Bruno se întorsese deja și pornise spre casă.

Intrară în vechiul gang întunecat, apoi în curtea interioară umbrită de rufe la uscat, balcoane de lemn încropite strâmb și șubred, platforme în înaltul cerului. Copii mici, slabi și palizi se jucau pe niște scări, atât de mărunți și pricăjiți, încât i-ai fi putut confunda cu animale.

— Bruno, ziceau, salutau și șușoteau, chițăiau.

Bruno le zâmbi.

— S-a mai mutat o familie săptămâna trecută, zise Sara.

— De unde? întrebă Bruno, dar Sara ridică din umeri.

Trecură pe lângă o babă uscată, tăcută și nemișcată ca o statuie tuciurie din stafide. Femeia păru să nici nu-i vadă, în schimb zeci de ochi îi urmăreau din spatele ferestrelor în timp ce urcau.

— Cică vor să mai ridice un etaj cu pod de lemn peste al nostru, să mai aducă familii, zise Sara.

— Cum? Dacă mai ridică mult, nu dau în platforme?

Sara ridică din umeri. Ajunși la ultimul etaj, Bruno privi în jos: curtea era, în adâncurile ei umbrite, un puț cu suflete. Se uită în sus: la doar câțiva metri deasupra lor era platforma. Sara nu ridică privirea. Așa trebuie, gândi Bruno și se bucură pentru ea.

Intrară și, dintr-un colț ascuns în bezna încăperii, o femeie aplecată peste o oală din care se ridicau miresme de varză călită strigă fără să se întoarcă:

— Sara, tu ești?

Fata nu răspunse, ci ridică din umeri.

— Bruno sunt, spuse băiatul.

— Bruno! zise femeia, lăsă lingura să-i cadă din mână și fugi să-și îmbrățișeze fiul. N-ai mai trecut de mult pe la noi!

— Da, mamă. Templul...

— Știu, puiule, te cred. Așază-te la masă, e gata imediat!

— Nu mi-e foame, zise băiatul.

— Dar ce-ai mâncat? Ba mănânci! Vii la mamă-ta –mănânci! E varză, e bună.

— Bine, mamă, zise Bruno și, așezându-se la masă, parcă toate greutățile templului se scurseră din el, toți mușchii ce se umflaseră muncind, toate grijile făcute ghem în mintea sa, limba pentru povești, ochii pentru veghe, toate

cele din viața lui de la templu dispărură și deveni din nou micul Bruno, băiatul mamii.

Îi zâmbi și Sarei, care doar ridică din sprâncene și din umeri și Bruno rămase întrebându-se ce-o mai fi însemnând și asta. Citea povești pentru Tata și pentru Lume în fiecare noapte, dar pe soră-sa tot nu știa s-o citească.

Femeia așeză mâncarea pe masă și cei doi copii începură să mănânce. Mama, ca toate mamele, rămase în picioare, urmărind cu grijă fiecare îmbucătură, fiecare sorbitură a copiilor de parcă ar fi fost prima, de parcă ar fi fost ultima.

— Cum e sus, Bruno? Ți-e greu? întrebă femeia.

— Nu, mamă, e ceea ce trebuie să fac. Să facem, de fapt. Suntem ucenicii lui Tata.

— Și nu-mi povestești și mie câte ceva de acolo?

— Știi că n-am cum, că n-am voie, răspunse băiatul.

— Și după? întrebă mama.

— După ce?

— După ce termini. Pleci?

— Mai e mult până atunci, mamă, mai sunt trei ani. Multe se pot întâmpla în trei ani.

— Vai, râse femeia, dar ce serios și ce-nțelept a devenit băiatul meu! Parcă face școala la Curte, nu alta!

Zâmbi și Bruno.

— Cred că acolo ar fi mai ușor, zise femeia. Ai vrea?

— Să fac școala la Curte? Nu asta e menirea ucenicilor cenușii. Ucenicul devine ori misionar, ori întemeietor de cetăți.

— Și tu? Tu ce ai vrea, Bruno?

— Asta nu o pot decide eu.

— Așa e, așa e, făcu femeia ca pentru ea și strânse

blidele goale de pe masă.

Sara se ridică de pe scaun, gata să plece.

— Să nu pleci încă, zise Bruno, să mai stai.

Fata ridică din umeri și ieși pe geam, agățându-se de grinzi. Băiatul îi auzi apoi pașii de pisică pe acoperiș.

— Ești trist, mamă, zise femeia. Tulbure.

Bruno se uită la ea, apoi își mută privirea de pe ea pe ușa de lângă sobă. Femeia îi urmări privirea și zise:

— Tot așa e. Să mergi să-l vezi, o să se bucure.

— Fil unde e?

— Muncește, răspunse femeia. A găsit un loc de muncă în Medii, la abatoare. Trage, sărmanul, din zori și până-n noapte, tot pute a sânge când vine, ostenit și mânjit. Tace, nu se plânge, dar eu știu, îmi cunosc băiatul, știu că nu-i place. E mândru că poate aduce o Gheară, două în casă, că de când cu taică-tău și cu tine...

Bruno o privi și femeia se rușină; plecă ochii și zise:

— Nu, puiule, nu e... Sunt mândră de tine, cum ar fi orice mamă de ucenic cenușiu. Legendele ne umplu de bucurie, dar nu e ușor pentru noi, câteva mame, să nu știm ce faceți, și ce știm să ținem pentru noi. Dar de când cu taică-tău... e greu. Dar nu e nimeni de vină, mamă, continuă femeia, așa a fost să fie.

— Mai e furios pe mine? întrebă Bruno.

— Cine, Fil? Nu zice nimic, nu vorbește despre asta, dar cred că da, mă tem că veninul ăsta, care-i și-un păcat, să știi, a curs prea mult și prea adânc în firea lui. Pare-se că nimic nu i-l mai scoate din oase.

— Uneori mă gândesc că mi-aș dori să fi fost invers, mamă, să spăl eu sângele de vită și să doarmă el sus în chilii.

— Nu spune asta, Bruno, zise femeia și-l sărută pe frunte.

— Ba o spun, mamă.

Ridică din nou privirea și arătă spre ușa de lângă sobă.

— A venit cineva să întrebe de tata?

— A fost o dată cineva din Consiliu, răspunse mama. Au zis că vor trimite Colți să-l îngrijim, dar până acum nu s-a întâmplat. A fost și Fil să întrebe de banii promiși, dar nu l-au luat în seamă și a plecat oțărit. Mie mi-e rușine să merg.

Bruno dădu din cap în semn că pricepea necazul. Se ridică și merse la ușă. O deschise și păși în bezna încăperii. Era o odaie mică, un simplu colț smuls camerei mari din care venise. Bruno își amintea limpede ziua în care, împreună cu Fil, a trebuit să urce scânduri și să le bată în cuie, făcând astfel un perete care să le ferească tatăl de privirile celorlalți. Rănile erau încă proaspete, supurau duhori și toate umorile păreau a se fi amestecat în bubă; cu trupul frânt și cu bășica de porc cusută de pântece, tabloul era unul jalnic și cumplit. Bărbatul zăcea slab și cu mințile rătăcite, palid ca un mort viu. Un horcăit ieșea de pe sub pături și se risipea în gol, zadarnic. Bruno se așeză pe lada de lemn de lângă pat și-și privi tatăl la lumina lumânării. Printre riduri, acolo jos, în umbre, parcă vedea din nou totul așa cum se întâmplase. Pe atunci era deja la Tata, dar încă în Prima Treime, încă învăța, încă asculta, când Karm, ucenicul străveziu, trimise după el. Îi spuse că tatăl său căzuse din înaltul Sălii Anelidei, prăvălindu-se de pe schelele de lemn cu capu-nainte. Din câte aflase, continuă Karm, fusese o lucrare a Consiliului, se renova Sala, deci Consiliul trebuia să-i poarte de grijă bolnavului, căci, iată, tatăl său nu murise. L-a întrebat atunci pe Karm

dacă poate să-l vadă, dar ucenicul-gură i-a zis că bolnavul era încă în grija lui Kunrath, în vechiul lazaret. Când iese, mergi, a zis. Și dacă nu mai iese? a întrebat Bruno și ucenicul nu a știut ce să-i răspundă. I-a spus numai că, fiind o treabă a Consiliului, avea să știe Consiliul cum să se îngrijească și de un mort, și de o legumă.

Dar bărbatul nu muri și fu trimis în cele din urmă acasă cu o bășică de porc cusută de Algor Kunrath de măruntaiele omului. Bruno încă putea simți duhoarea de atunci... Încă putea auzi gemetele. Dar de vorbit, omul nu vorbea. Se holba în gol și doar cu nevastă-sa mai schimba vorbe clipite din când în când, din gând în gând, spuse din pleoape și ochi, cum doar cei care se iubesc pot vorbi. Prăbușindu-se schela cu el, omul fie căzuse în cap, fie primise întreaga schelă în cap, că nu mai vorbea și zăcea absent în liniștea lui urât mirositoare, rătăcind cu mintea, de i-o mai fi rămas ceva din ea, prin alte lumi. Femeia a învățat să-i curețe bășica, iar în scurt timp a învățat și Sara; Fil a plecat să muncească cât pentru trei, iar Bruno s-a întors în templul lui Tata să isprăvească cu Prima Treime, să-și împlinească pas cu pas, zi de zi, menirea de ucenic al cuvântului.

Acum Bruno își așeză palma pe mâna tatălui și așteptă, dar niciun semn nu se ridică din interiorul omului, nicio dovadă că omul era acolo, și Bruno își aminti despre legendele copilăriei sfântului Taush, despre cele trei plecări dincolo de praguri, și se întrebă pe unde umbla tatăl său acum și încerca să-și imagineze peisajele. Închise ochii, dar nu văzu decât un pustiu, o întindere ca de nisip, dar de piele, ca și cum era mic și umbla ca un purice pe o piele fină, fără păr, o piele de femeie. Era rece, era frig. Probabil că cineva murise

sub pielea aceea. Se scutură de fiori și deschise ochi - tatăl său era încă acolo.

— Ce mai faci, tată? întrebă băiatul și îndată se rușină de întrebare.

Dar ce altceva ar fi putut să-l întrebe?... Îi verifică bășica, îi dădu părul la o parte de pe frunte și îi șterse buzele de salivă îmbulbucată.

— Eu sunt bine, să știi. Nu mai am mult nici din a Doua Treime, apoi mă pregătesc pentru misionarism... sau poate pentru întemeiat cetăți, deși... nu știu... nu cred... Muncim din greu acolo sus și cred că ți-ar plăcea și ție să vezi cum e. Cred că ți-ar plăcea să știi cum au construit templul deasupra platformelor sau cum îl mai cârpim din când în când, că-i lemn și știi și tu cum bate vântul sus, la înălțimi. Vâjâie chiliile. Dar eu nu prea dorm la mine în chilie, tată, că-mi place cu porumbeii. Tu știi cât de mult îmi plac.

Bruno simți nodul din gât și se opri. Respiră adânc. Se gândi apoi la fratele său.

— Îmi pare rău și de Fil, tată, zise și începu să plângă. Că doar el trage pentru voi, iar eu... Dar nu am cum să mai dau înapoi, tată, sper să înțelegi. Sunt deja în a Doua Treime, cale lungă am bătut, știu prea multe, am văzut prea multe, n-aș putea... nu mi s-ar îngădui...

Băiatul încercă să se stăpânească și se ridică. Pășind încet pe lângă pat, lumânările îi dădeau viață ba într-o parte, ba în cealaltă. Spuse:

— Îmi place de o fată, tată... E....

Dar se opri și un crunt sentiment de zădărnicie îl cuprinse, care parcă-i devoră voința laolaltă cu oasele. Își plecă privirea.

— Dar noi n-avem voie să iubim. Suntem dați Lumii, deși nu stăm în sânul ei. Deși Lumea nu știe. Dar știe ne'-Lumea, tată, și asta e de ajuns și...

Îndurerat și înmuiat, lăsă vorba neterminată și ieși din cameră. Femeia îl văzu plâns, dar se făcu că nu-l vede și că nu-l aude. Clătea blidele într-un butoi mic cu apă. Bruno trecu pe lângă ea și ieși pe geam, agățându-se apoi de grinzi și sărind pe acoperiș. Sara era încă acolo, la umbra platformelor. Privea spre câmpie, nu spre munte – în spatele ei Alraruna cu vieți tulburi, în fața ei câmpia, cu vieți și cetăți neștiute, nebănuite. Bruno se așeză lângă ea.

— Vreau să vii cu mine și să mă ajuți la ceva, zise băiatul, iar fata se pregăti să ridice din nou din umeri, dar o opriră vorbele lui Bruno: Și fără dat din umeri! E important.

— Trebuie? întrebă Sara.

— Știu că tu și Fil sunteți supărați pe mine, dar cândva veți înțelege. Sper. Acum, da, trebuie să vii cu mine.

— Unde?

— Încă nu știu. E un joc.

— Adică vrei să vin cu tine, dar nu știi unde.

— Nu. E un joc, n-auzi? Aflăm împreună unde trebuie să mergem.

Sara dădu din umeri și Bruno începu să râdă. Fata nu se putu abține și pufni și ea în râs. Se ridicară să plece și Bruno făcu câțiva pași, apoi, văzând că Sara nu-l urma, se întoarse.

— Ce e? o întrebă.

Dar Sara nu făcea decât să se uite la platforma de deasupra lor.

— Nu, Sara, nu pe acolo. Încă nu.

Și sper să nu fie niciodată nevoie, își spuse în gând.

— Doar ucenicii și borfașii, cerșetorii și femeile ușoare au voie, iar tu nu ești de niciunele, așa-i?

— Așa-i, răspunse Sara și-l urmă.

— Mai bine povestește-mi ce vezi când te uiți în depărtare la Talpă.

— Văd cetetea în care o să trăiesc când o să mă pot căra de aici, răspunse Sara și Bruno zâmbi.

— Și cum se cheamă?

— Nu știu, dar știu că a fost cândva a cailor.

— A cailor, zici? Povestește-mi!

— Păi, începu Sara, nu prea am ce. E mai mult o senzație, așa, o... Simt că am plecat de acasă, ba chiar uneori – că visez cetatea asta destul de des – visez că nu sunt eu, dar sunt totuși eu, înțelegi?

— Înțeleg, zise Bruno.

— Dar nu văd niciodată prea multe – doar bucăți, așa, din cetate, părți. Se face că mă plimb și e întuneric, că e ori noapte, ori sunt într-un beci, undeva, nu știu. Și e cald și bine și sunt departe de casă, și știu că mai sunt și alte fete, dar nu le văd niciodată. Doar știu.

— Și de unde știi că a fost o cetate a cailor? întrebă Bruno.

— Păi, cred că o dată chiar am visat sfântul cetății.

— Și e cal?

— Nu chiar – e un om cu cap de cal.

Ajunseră în stradă și cotiră spre pivnițele caselor suprapuse. Pe Bruno îl trecură fiorii la spusele Sarei și o privi pe furiș. Fata părea fericită când povestea, un zâmbet mic, aproape nevăzut, dădea târcoale pe la colțurile buzelor, iar Bruno avu sentimentul că asta nu era totul, că fata nu spunea

chiar tot ce era de povestit, că acolo, în cetatea aceea întunecată în care sfânt era un om cu cap de cal, plăceri erau dăruite în vis, iar Sara le primea îmbelșugat.

— Asta e tot? întrebă, dar fata ridică din umeri – povestea ei se încheiase.

Intrară în pivnițe, închiseră ușile grele după ei și aprinseră opaițele de pe perete. Le luară cu ei și porniră. Bruno se uită la soră-sa pe furiș: nici urmă de teamă pe chipul ei în subteran. Părea chiar obișnuită, pregătită dinainte. Zâmbea, dar Bruno se temea. Încercă să-și ascundă frică și dădu fetei și opaițul lui, cerându-i să-l lumineze mereu.

— Și acum? întrebă Sara.

— Acum – ne jucăm! spuse Bruno și sări într-un colț, dădu un butoi la o parte și călcă pe neașteptate doi șobolani.

Sara scoase un sunet de dezgust, dar nu mută lumina de pe el. Îl urmări și în celălalt colț, unde Bruno, cu cei doi șobolani prinși de cozi de cingătoarea sa, călcă alți doi, pe care îi înnodă lângă ceilalți. Sarei îi dispăruse deja sila de pe față, ba chiar, Bruno putu vedea limpede, zâmbea încântată. Băiatul încercă să-și ascundă teama și scârba zâmbind și el, dar chipul i se schimonosi și numai un surâs nu-i izbuti. Dar oricum Sara nu-l privea, ci ținea lumina pe picioarele lui, care, pleoșcpleoșcpleoșc, călcau cu talpa, opreau cu călcâiele, șutau în perete șobolan după șobolan.

Când termină, Bruno și Sara ieșiră din beci, băiatul cu doisprezece șobolani atârnați la brâu, sângele și măruntaiele și creierii picurându-i pe nădragi și pe sandalele de piele, Sara cu ochii lipiți de acele creaturi, căutând ceva ce numai ea știa a desluși în petele de pe hainele fratelui său. Se ascunseră într-un gang, unde un fir de gârlă murdar venea de nicăieri și

ducea niciunde; Bruno desfăcu cozile lighioanelor și întinse șobolanii la picioarele sale. Scoase un briceag de sub cămașa cenușie și-și tăie două bucăți din șnurul sandalelor. Sara îi urmărea fiecare mișcare. Bruno făcu două grămezi și legă șobolanii în mănunchi; unul îl dărui Sarei.

— Face parte din joc, zise. Nu s-a terminat încă. O să leg asta în fața geamului tău, la capul patului, bine? Ți-l arăt ca să știi, să nu strigi dacă îl vezi și să ai grijă să nu îl vadă mama. Face parte din joc să-l ții ascuns, da? Bine?

Sara ridică din umeri.

— Și cu celălalt ce faci? întrebă fata, arătând spre mănunchiul de la picioarele lui Bruno.

— Pe ăla îl iau eu. Face și el parte din joc.

Bruno ascunse ambele mănunchiuri sub cămașă și o luă pe Sara de mână – în palmele lor sângele de animal întâlnea transpirație de om. Urcară încet scările până la ultimul etaj, din nou ochi curioși îi priviră din spatele geamurilor, prin uși întredeschise, de după rufe întinse la uscat.

— Te iubesc, îi zise Bruno, dar Sara nu răspunse. Să nu uiți!

Sara ridică din umeri.

Când intrară în casă, mama lor era la omul ei, duhoarea de urină și de căcat scurgându-se vie, liberă, pe sub ușă. Bruno avu timp să-i lege Sarei șobolanii sub pervaz, ascunse de văzul altora cu crengi dese de copaci crescuți pe casele de sub ei. Apoi așteptară amândoi pe pat să iasă femeia din cameră. Dura mult să curețe bășica în apă fiartă, așa că rămaseră mult timp pe pat, încă ținându-se de mână, Sara cu gândurile la cetatea ei din vis, poate, sau poate nu, poate doar cu gânduri simple de fată simplă, necunoscute unui flăcău de

paisprezece ani, mai ales unui ucenic de-al lui Tata, zis și (din zvon în zvon, din basm în basm) Hâdul platformelor, Bruno pipăind pe sub straie când șobolanii, când eșarfa roșie.

Stăteau frații pe marginea patului, Sara privind spre înăuntru, Bruno spre în afară, spre platforma ce se vedea chiar deasupra geamului, și-și aminti de prima dată când l-a văzut pe ucenicul străveziu. Era pe când tatăl său încă putea merge și vorbi, pe când mamă-sa se îngrijea de un Fil mai mic și de o Sara și mai mică. Bruno era și el acolo, singur în acea zi, nu mai știa de ce și cum, privind platforma prin geam, când un tânăr chel și învelit în haine cenușii prin care Bruno ar fi putut jura că vedea norii din spatele lui trecu pe platformă și, ca și cum acesta l-ar fi simțit pe Bruno, coborî privirea către el. S-au privit câteva clipe, apoi spaima s-a risipit. Bruno a fost atunci cuprins de așa o fierbințeală și de așa un dor, că, începând din acea zi, avea să-și petreacă tot mai mult timp holbându-se la platformă, așteptându-l pe omul transparent să treacă pe acolo, ba chiar, uneori, urcând pe acoperiș și punându-se la veghe ore întregi. Și nu a mai durat mult până când ucenicul a trecut din nou pe acolo, a coborât privirea, l-a măsurat pe Bruno din priviri, apoi a plecat mai departe. Așa și a treia oară și a patra oară, până când, a cincea oară, ucenicul i-a făcut semn să întoarcă privirea. Dar Bruno nu a făcut cum i s-a cerut și ucenicul a plecat. Când a revenit, după câteva zile, ucenicul a făcu un semn pe care Bruno nu l-a înțeles și a sărit de pe platformă pe acoperiș. S-a așezat lângă Bruno și i-a spus că nu are voie să privească atât de mult cerul, căci prin cer trec platformele și nu e bine pentru un om al cetății, fie el și pui de om, să privească platformele

prea mult. Bruno putea vedea acum limpede prin el – nu era urmă de îndoială: ucenicul era transparent. Zâmbindu-i, ucenicul dădu să-l mângâie pe păr și și-a ținut îndelung palma pe capul lui Bruno, iar Bruno l-a auzit, i-a auzit glasul în capul său, clar ca și cum l-ar fi rostit pe gură, Bruno i-a auzit gândul, iar gândul spunea: E tare curios acest fiu al lui Taush. Iar Bruno i-a răspuns cu voce tare, că nu era fiul lui Taush, ci era Bruno, fiul lui Uran Krabal din cetatea lui Kra, strămutat cu toată familia aici, în Alrauna. Ucenicul și-a luat îndată palma de pe creștetul băiatului și l-a privit înspăimântat. După un timp, privind în gol și aproape șoptind, a zis: Cu toții suntem fiii lui Taush, Bruno. A sărit în picioare și a dispărut pe platforme cât ai fi clipit, fugind, fugind spre Primi. În acea seară, la cină, Bruno și-a întrebat tatăl dacă era pe drept fiul lui. Bărbatul a râs și a zis că da, apoi Bruno a vrut să știe cine era Taush, iar Uran Krabal, cel din cetatea lui Kra, în care sfânt era nimeni altul decât Kra, cel jumătate corb, nici vorbă de unul Taush, a ridicat din umeri și a continuat să soarbă în liniștea gândurilor sale din măduva unui os. Dar mamă-sa, născută și crescută în Alrauna, cunoștea legenda sfântului Taush și i-a povestit-o și uite așa a aflat și Bruno despre Taush, cel din Gaisterștat, sfântul Alraunei. Apoi au trecut luni întregi și Bruno nu a mai văzut niciun ucenic în tot timpul ăsta, dar nu l-a uitat pe tânărul chel care i-a vorbit în gând, și iată că nici ucenicii nu au uitat de el, pentru că, atunci când Bruno a împlinit zece ani, au venit să-l ia. Mamă-sa s-a umplut de bucurie, tată-său s-a amărât, iar Fil a ieșit în fugă din casă și nu s-a mai întors decât după ce Bruno nu mai era Bruno Krabal, ci ucenic la Tata, cel mut, cel orb, cel surd, cel tăiat și schingiuit – Hâdul platformelor.

De dincolo de ușă, femeia începu să plângă. Bruno, auzind-o, se ridică, dar Sara îl prinse de braț.

— Nu pleca încă. Nu mă lăsa acum singură.

Bruno se smulse, dar nu tare, ci blând, din strânsoarea ei și spuse:

— Trebuie să plec. Mă așteaptă.

— Stai măcar să termine, zise Sara și se uită spre ușă.

— Să nu uiți de joc, bine?

Fata dădu din umeri și coborî privirea, în timp ce Bruno ieși pe geam, urcă pe acoperiș, escaladă hornul, se prinse de platformă și dispăru spre Primi.

***

Se însera pe furiș, iar sus în templu ultimele raze de soare cădeau prin geamuri pe bibliotecă, pe jilț, pe pultele din oratoriu, pe chiliile goale. Era liniște, ucenicii lucrau în tăcere, fiecare cu îndatoriile sale. Bruno era într-o clădire a templului în care, până de curând, nu avusese voie să intre. Însă îl făcuseră Păzitor și veghea cu schimbul, alături de alți câțiva ucenici, asupra unor mici încăperi din acea hală ca o șură. Clădirea, care se odihnea, de grea și mare ce era, nu pe case sau copaci, ci pe o bucată mare de stâncă din munte, era pe interior oglinda Alraunei: prin trei uși trebuia să treci ca să ajungi în cea mai tainică odaie, la care doar Tata avea cheie. Iată-l acum pe Bruno ajuns atât de aproape de acea ușă, păzind-o chiar, fără să fi aflat vreodată, în lunile de când fusese trimis acolo, ce se afla dincolo de ea. O singură dată, cât a stat de veghe, Tata a intrat însoțit de ucenicul său gură și, când a ieșit, Bruno a încercat să arunce o privire înăuntru, dar a fost îndată pleznit de Karm. Ucenicul-gură a mai venit, își amintea

Bruno, de câteva ori și de fiecare dată stătea cam un ceas în încăperea mică din Sâmbure. În rest, Bruno venea, făcea schimbul cu alt ucenic, apoi se așeza pe un scaun pe micul hol ce lega Miezul de Sâmbure și aștepta. Datoria sa era simplă și uneori Bruno se necăjea tare că nu fusese pus să îndeplinească datorii mai mari, să aibă meserii mai importante în templu; alții lucrau în văzul altor ucenici, serveau cu noimă lor și templului, iar asta îi părea lui Bruno a fi meseria cea mai de preț. Dar apoi se gândi la Fil, la ce ar simți dacă l-ar vedea mereu călcând străzile cetății, util și neobosit slujitor al Alraunei, și se alina la gândul că, poate, totuși, tainele Sâmburelui nu erau pentru oricine. Odăile din Coajă și din Miez aveau și ele păzitorii lor, deci munca lor trebuia să aibă și ea un miez și să aducă bucurie și folos lui Tata și Ordinului.

În timp ce gândea toate astea, Bruno mângâia unealta meseriei sale: o goarnă, căci uneltele meșteșugului îi erau simple – o goarnă, o cană cu apă și liniștea gândurilor sale. Da, tocmai acea liniște în care se scăldau gândurile sale îi aducea cele mai mari bucurii și cele mai aprige chinuri, deopotrivă, căci acolo, între Miez și Sâmbure, gândul nu stătea locului, ci zburda prin templu fără el, și, când templul se dovedea a fi neîncăpător, sărea în Alrauna și se oprea în spatele casei lui Lili Bunte, în palma aspră a lui Fil, pe umerii săltăreți ai Sarei, prin oalele încălzite ale mamei, ba chiar plutind prin zeama bășicii tatălui. Când obosea de atâta Alrauna, gândul fugea în Lume, prin Talpa lui Tapal, în cetăți despre care aflase din poveștile din oratoriu și în cetăți ce se născuseră doar în mintea sa și despre care nu știa nimeni nimic. Acolo, în gând, Bruno era sfânt și întemeia cetăți, dar, când

gândurile se întorceau acasă, liniștea era iscoditoare, căci curiozitatea e boala celui ce așteaptă în tăcere, și Bruno începea a-și imagina ce era în spatele ușii, ce tăinuia Ordinul în Sâmbure. Și, de fiecare dată când începea să-și imagineze ce era dincolo de ușă, un mare gol întunecat se înfățișa în fața ochilor săi și nu izbutea să vadă nimic, ca și cum, dinăuntru, ceva sau cineva îi învăluia străduințele gândului cu gândurile sale, imaginându-și un ucenic pe nume Bruno Krabal, care visa să ajungă sfânt în cetățile sufletului său. Și văzând această bezná vie din ochii minții, Bruno se speria și se scutura de friguri.

Își căută cana pe sub scaun și luă câteva guri de apă, lăsând zeama să-i spele gândurile, apoi se întoarse la liniștea minții sale, cea mai de preț și cea mai blestemată unealtă a meșteșugului său.

Treceau orele, ucenicul venea, ucenicul pleca, se adunau în oratoriu, scriau după cum vorbea Karm, ucenicul-gură vorbea cum auzea prin piele de la Tata, dormeau în chiliile lor, apoi o nouă zi venea, că avuseseră ei grijă de asta, și așa o lua totul de la capăt. Serveau ucenicii să țină ne'Lumea departe de Lume, dar Lumea nu o știa. Și asta era bine.

***

Ucenicii plecară la inocente în grupuri de câte trei. Printre bărboșii din Primi, spânii templului spărgeau mulțimile neșlefuite ca diamantele. Tata le ceru prin ucenicul-gură să meargă la fetele adormite, să șadă lângă patul lor, să le simtă, să le miroasă.

— Lăsați-vă pătrunși nu de milă, ci de furie, se auzi sus în templu, căci asta este lucrătura ne'Lumii, așa cum o știm

de la facerea Lumii. Puneți urechea pe trupurile lor, ascultați șoaptele din străfunduri; mirosiți carnea lor, duhoarea Marii Larve; gustați vâltorile vieții secate, căci ne'Lumea curge prin ele. Aflați, ucenici, ce chip are răul, să știm cum să-l stârpim!

Ucenicii coborâră astfel din templu, gătiți în veșmintele lor simple și cenușii, pășind în șir prin străzile înguste ale cetății. Oamenii se uitau, dar parcă nu voiau să vadă, știau, dar parcă ar fi vrut să uite. Pentru cei-ce-se-trag-din-mătră-gună ucenicii erau amintiri ambulante, miere și venin – cândva printre ei se plimbase un sfânt, dureroasă cale a amintirii; cândva un sfânt își adunase ucenici, ridicând Mandragora din Rădăcini, apoi sfânt alungând sfânt, ridicând Alrauna din Mandragora. Dar mai bună decât amintirea e uitarea și caldă-i conștiința curată. Și cine, cine, obișnuiau să șoptească mătrăgunoșii, cine sunt aceștia, acum știind, acum uitând, ca platformele cu ale lor umbre reale – erau și totuși nu. Cât timp erau trebuincioși cetății prin munci mărunte ici-colo pe la câte unul sau altul, ucenicii trăiau; atunci când însă semănau teamă cu pașii lor hotărâți, purtători de taine și de meniri vechi, ucenicii nu erau, și cât se mai chinuiau mătră-gunoșii să-și amintească, până ce treceau ucenicii și dispă-reau de sub privirile lor, și apoi, dintr-o dată, oamenii cetății își aduceau aminte și știau, dar în zadar – la ce folos? – căci, iată, ucenicii plecaseră... Așa treceau băieții Ordinului Cuvân-tului pe străzile din Primi.

Oprindu-se în acea zi în fața brutăriei lui Gundish, unul dintre ucenici, cel mai mare dintre ei, ceru să intre. Ajutorul de brutar, pudrat din cap până-n picioare cu făină, degetele umede pictate-n mac ori zahăr, câte un bețigaș de vanilie după ureche ca pe țigaretă, ridică din umeri. Băieții cetății

stăteau mai bine cu aducerea aminte când era vorba de ucenicii lui Tata, căci ce băiat nu auzise șoptindu-se legende despre ei, și ce băiat nu-și dorise cândva să bătătorească platformele în lung și-n lat îmbrăcat în gri, liber de munci istovitoare pe la stăpâni plictisitori.

— Nu e voie, zise calfa. Maestrul Gundish a cerut să nu fie deranjat.

— Nu cu bunul și iscusitul meșter avem noi treabă, prieten bun. Vrem să vedem fata.

Covrigarul se încruntă – cum îndrăzneau? Din spatele lui, un puști, probabil vreun băiat de casă bun la toate, privea cu ochi mari pe ucenicii cenușii.

— E acasă Gundish? întrebară aceștia.

— Asta nu e treaba voastră, zise calfa. Acum dispăreți!

— Asta nu se poate, zise ucenicul și se întoarse către unul dintre frați.

Tânărul, un vlăjgan înalt cu chelia aproape-n tocul ușii, făcu un pas către covrigar, care se înfoi și-și arătă mușchii de la frământat.

— Stai acolo, bă! De faci un pas, cum frământ coca, așa-ți frământ și mutra!

Dar lunganul nu se opri decât în dreptul ucenicului pitar, și, cât ai clipi, îl luă de mână și îi încălzi palma între ale sale. Câteva alte calfe ale brutarului se apropiară, pregătite să se lase cu sânge, dar ucenicii lui Tata ridicară palmele în aer, ca și cum le-ar fi cerut să aștepte, de parcă le-ar fi spus: uite, iată ce putem! Covrigarul se liniști pe loc și privirea îi căzu pe ceva aflat dincolo de ucenicii cenușii, privind peste ei absent în golul aerului. Respira încet și visa.

— Ce..., încercară tovarășii lui din brutărie, dar nu-și

duseră vorbele până la capăt, că fură îndată prinși de mâini de lungan și reduși la tăcere.

Toți visau acum în pragul ușii cu ochii deschiși, vedeau lumi închipuite de ucenicul-grădinar. Ceilați ucenici ai lui Tata știau: ucenicul-grădinar lua omul de mână și îi planta în palmă o sământă de poveste adevărată ori scornită pe loc; îndată prindea sământa viață, udată în sângele omului, stârnită și înfoiată rădăcină, iar povestea creștea în om și-n afara lui. Sământa fu așezată de lungan în cele patru palme de calfă și unul dintre ei urcă scările și povesti femeii ce veghea la patul fetei că trei călugări-medici din Ordinul lui Filomonos de pe insula Palas sosiră să vadă copila adormită. Femeia se neliniști, dar, disperată, dădu voie ucenicilor să intre și se retrase într-un colț al încăperii, plângând încet în durerea ei.

Ucenicii lui Tata dădură mai întâi târcoale patului. Sub pături, Klara dormea, era acolo și parcă nu. Unul dintre frați se apropie și dădu la o parte pătura. O privi. Iată, părea să gândească, cum arată locul în care Lumea întâlnește ne'-Lumea. O dezbrăcă și se aplecară toți asupra ei. Tata le ceruse să coboare urechile pe trupul ei, așa că asta făcură. Ascultară îndelung, la piept, la pântece, la frunte. Femeia își trăgea nasul în benza colțurilor. Tata le ceruse să miroasă carnea fetei, așa că asta făcură. Mirosiră mult miresmele pielii, ale cărnii de sub ea și ale umorilor din carne. Femeia plângea prin umbre. Și, în sfârșit, Tata le ceruse să guste vâltorile vieții secate, așa că asta făcură. Fiecare, pe rând, luă un strop din zeama labiilor fetei pe vârfurile degetelor și-l duse pe limbă. Se strâmbară cumplit și cu greu își păstrară puțina mâncare și stropul de vin din stomacuri să nu se reverse peste pat și peste fată, că tare greu era să guști din ne'Lume

și împuțită era zeama răului.

Când isprăviră, ucenicul-grădinar încercă: o luă pe Klara de mână și închise ochii, plănuind o lume în care Marea Larvă nu era. Dar nu izbuti. Se strădui mult, până ce picioarele i se înmuiară și căzu. Era prea multă ne'Lume în acel corp și ucenicul-grădinar începuse și el să vadă istorii de tot felul, rostite invers, lumi cu capul în jos, și, smulgându-se strânsorii, leșină. Un puști de-al casei aduse apă, lunganul se înzdrăveni și hotărî să plece. Cu ultimele puteri, ucenicul-grădinar o luă de mână pe mama copilei și, mulțumindu-i că le-a îngăduit unor bieți călugări de departe să-i vadă fata, își ceru scuze că nu o puteau ajuta și, mângâindu-i palma cu degetele, îi însămânță sufletul cu povestea unei zile în care niciun ucenic nu intrase în camera ei pe când veghea asupra fetei, dar în care Klara Gundish era încă bolnavă, încă departe, doar înveliș de lume păstrând, nimeni nu știa cum și până când, un ocean de ne'Lume ce-aștepta să se reverse.

***

— Nu are niciun rost, spuse Karm ceva mai târziu în oratoriu, vorbindu-le ucenicilor, să cântărim bășica spartă a ne'Lumii. Vremurile când ne'Lumea crăpa Lumea, timpul vechilor legende ale lui Unghe Țifăr și ale dascălului Haschek cu a sa Anelida sunt de mult apuse.

Într-un colț, Hâdul platformelor zăcea întins pe o rogojină groasă, nu putea nimeni zice dacă dormea ori nu. Acestea erau vorbele lui Karm, ucenicul-gură, și doar ale lui.

— Nu vom găsi spărtura către ne'Lume nicăieri în Alraruna, nici prin împrejurimile ei, pentru că răul s-a deschis în mintea copilelor și a luat ființă în pântecele lor. S-a întețit

răul, ucenici, e mult mai puternic acum, iar voința sa e de fier. Așa cum Tata e călăuzit în liniștea sa de spiritul ce-i peste el și peste tot, așa și răul pornește ca o emanație de la Marea Larvă; la fel cum îl avem noi pe Tata, așa îl au și ei pe omul cu cap de cal, care, iată, își împlinește vorbele și voința prin ucenicul său gură, așa cum și eu, Karm, ucenicul-gură al Tatei, împlinesc voia sfântului nostru, dar nu singur, ci prin voi, ucenici ai Cuvântului, iar omul cu cap de cal prin șobolanii cei oameni, ucenici la tnâvuC. Totu-i cu susul în jos în ne'Lume și cuvântu-i întors.

Bruno și Haramb se priviră pentru o clipă și un fior le străbătu spinările ca un miriapod închipuit. Din când în când, Bruno se uita la jilțul gol și-și amintea de scârbele sfântului Taush, apoi se uita la Karm și se vedea pe sine. Scutură gândul necuvenit și-l căută pe Tata din priviri. De acolo, așa întins, semăna atât de bine cu Bruno...

— Și, în sfârșit, așa cum avem și noi templul nostru deasupra cetății, așa are și ne'Lumea o cetate a ei sub Alraduna, căutând să surpe Lumea. Să ajungem la ea și să ne întoarcem teferi nu putem, căci numai doi au fost cei care au izbutit, iar aceia sunt sfântul Taush și Danko Ferus, care și-au fost cândva ca frații, apoi pe vecie dușmani. Să căutăm intrarea e în zadar oricum, pentru că e ascunsă adânc în fibra și în umorile copilelor adormite, și numai medicii Curții, în nimicnicia lor, își închipuie că pot scormoni prin carne de om pentru a da de izvorul răului. Noi știm.

Să lăsă tăcerea între ei. Karm încercă să-și adune gândurile, ca și cum, speriate de ce avea să urmeze, o luară la goană. Oftă adânc și, parcă, odată cu el, întreaga cetate își oftă necazul. Sau poate era doar vântul gonit din pădure, în

drum spre Alrauna (cine știe?).

— Ne vom împărți, ucenici, iar crunte și grele și îngrozitoare vor fi faptele noastre în zilele și săptămânile ce vor urma. Aceasta este voia lui Tata, care, ostenit, a căzut de dimineață într-o scârbă cumplită, prima după multă, multă vreme. Trebuie să facem ceea ce este necesar pentru a scăpă Lumea de bubele ne'Lumii, chiar dacă cumpătul ne va fi dureros de apăsat din toate părțile. Ucenicii-grădinari ne vor ajuta când toate acestea se vor isprăvi – și sunt încredințat că se vor isprăvi cât de curând, nu vă temeți – să uităm faptele noastre și să ne adâncim din nou în a noastră Lume fără de ne'Lume. Ne vom împărți, ziceam: câțiva dintre voi vor continua să-și vadă de treburile templului, în special cei din a Doua Treime, în timp ce câțiva din Ultima Treime vor porni să caute ucenicul-gură al ne'Lumii, să aflăm cine poate fi cel care dă glas terorii scornite de omul cu cap de cal și să-l oprească, iar alții, tot din cei cu vechime, vor încerca să vâneze ucenicii ne'Lumii, oamenii-șobolani. Iar unora, puțini, le rămâne o sarcină îngrozitoare și tare grea ce sperăm, totuși, să nu fie nevoie să se împlinească. Însă, dacă toate dau greș, vom judeca părțile și întregul înainte ca pruncii ne'Lumii să iasă la lumină, și vom fereca porțile Alraunei ce are să urmeze în vecia scârboasă: cetatea stearpă, Alrauna bărbaților.

Aceste vești îi îngroziră pe ucenici și fiecare, cu Bruno printre ei, începu să se întrebe unde avea să-i fie locul în marele plan. Cel Mărunt și Haramb se uitară din nou unul la celălalt și privirile le erau pline de înțeles. Karm începu să strige nume, împărțind mulțimea de ucenici; băieții se mișcau, se rupeau grupului ce păruse până atunci a fi stâncă, ucenic cu ucenic, umăr la umăr, iar stânca se preschimbă în

bolovani, spâni și cenușii. Bruno își auzi numele: avea să rămână la misiunea sa de a păzi Sâmburele. Răsuflă ușurat, apoi se necăji, că începu să se întrebe ce-i lipsea de nu fusese alăturat altora, de pildă celor ce aveau să caute povestitorul ne'Lumii, sau celor ce porneau la vânătoare de șobolani, dar, când auzi că și Karm avea să rămână la templu, să vadă de oratoriu și să se îngrijească de cea mai importantă sarcină, cea a cuvântului în noapte, cel făcător de lume, se împăcă cu gândul, căci, iată, fiecare își avea locul și, dacă era de la Tata, trebuia să fie bun.

Bruno îl căuta cu privirea pe Tata, dar nu mai era acolo, cineva pesemne că-l scosese dintre ei. Cu toții însă aflaseră deja: Tata fusese din nou cuprins de scârbă.

***

Dormi cu porumbeii, păzi ușa grea a Sâmburelui, se gândi la Sara, se gândi la Lili, uită, pentru câteva clipe de sine, și uite așa mai trecu o zi din viața lui Bruno, simțindu-se straniu de străin de tot ce-nsemna ne'Lumea-n Lume în acele zile, dar nu pentru mult timp, căci, în a doua seară, realitatea ne'Lumii urcă în templu ca toți s-o vadă, proțăpindu-se în spinări și pe umeri de ucenici. Hărmălaie mare-n templu, chiar înainte de chemarea în oratoriu. Bruno era încă pe holul dintre Miez și Sâmbure, singur cu goarna și cana lui cu apă, așteptându-și fratele care urma să-l înlocuiască peste noapte. Strigăte atât de străine templului împungeau liniștea ucenicilor. Cel Mărunt, cuprins de curiozitate, își luă goarna și ieși să vadă ce se întâmpla și ce văzu îl făcu să creadă pentru câteva momente că nu mai era în templul de pe platforme – cum să zacă în templu ucenici sfârtecați, lungiți pe scânduri

înmuiate în sânge, găuriți și tăiați. Dar așa era: vreo șapte ucenici întinși pe jos, jumătate din ei cu burțile tăiate și capetele crăpate, creierii cugeau din ele cu viață cu tot, mațe-ncolăcite-n mațe. Printre ei câțiva încă mai trăiau, dar cum izbutiseră asta era un mister, o taină ca multe altele în templu, doar erau la fel de nenorociți ca frații lor morți. În jurul lor își trăgeau sufletul câțiva ucenici care-i căraseră până sus, din cap până în picioare glazurați cu sânge și gâfâind a viață cu greu păstrată.

Karm ieși în fugă din oratoriu; pe chip i se citea îngrijorarea.

— Separați morții de vii! strigă ucenicul-gură. Acum!

Câțiva ucenici intrară printre cei căzuți și îi pipăiră, plecară urechile să asculte respirațiile, șterseră sângele de pe ochi; cărau morții într-o parte, viii în cealaltă. Când terminară, Karm intră în oratoriu și, după câteva clipe, ieși din nou și merse cu pas grăbit spre coliba lui Tata. Doar el avea voie să intre acolo, și doar cât timp era ucenicul-gură. Ieși cu bătrânul la braț, sprijinindu-l și aducându-l în fața grămezii răniților. Tata așeză palma pe chelia lui Karm și se făcu liniște, cât timp cei doi păreau să vorbească în gândurile lor. Apoi ucenicul-gură îl ajută pe Tata să coboare în genunchi.

Bătrânul începu să se târască în genunchi ca necuvântătoarele, el, zis și Hâdul platformelor, sfânt mare, sfânt bun, trecea târâș printre răniți și îi mângâia. Când termină, se dezbrăcă de cămașă cu greu. Pânza se-nroși de sângele celor răpuși. În jurul său băieții gemeau, plângeau, dar Tata nu-i auzea, iar Karm nu voia să-i zică. Ce-i spusese era de ajuns. Ceilalți ucenici se adunară și la fel făcu și Bruno. Băiatul își croi loc printre ei și încercă să-l vadă pe Tata mai bine; din

când în când, întorcea capul către ușa Cojii, păzind, de departe, Sâmburele avut în grijă.

Tata, încă îngenunchiat printre muribunzi, ridică mâna dreaptă. Karm se apropie și-și plecă capul. Tata îl atinse. După câteva vorbe rostite prin palmă, Tata își luă mâna și Karm începu să ordone ucenicilor.

— El, el și el rămân. El pleacă. Luați-l, are să se facă bine. Și pe el.

Iar ucenicii ridicară din baia de sânge pe cei doi și îi duseră de acolo. Pe ceilalți răniți îi aduseră mai aproape de Tata. Încă trăiau, dar nu pentru mult timp, ceilalți o știau și parcă și ei o știau, așa se mai văitau. Bătrânul începu apoi să se caute cu degetele sale pline de noduri, piele întinsă peste os, scormonind în buricul din burta sa suptă și palidă. Ucenicii îl priveau cu atenție. Câțiva plecară capul, simțind puterea sfântului, cel de Lume dătător, vameș al pragurilor. Tata începu să scurme prin buric și nu dură mult până ce scoase un șnur lung cam de un cot din pântece, fir roșu și umed. Ucenicii încremeniră de spaimă și mirare, pentru că nici unul, de la cel mai mic la cel mai mare, nu văzuse niciodată șnurul sfântului. Mult timp trecuse de când sfântul platformelor fusese nevoit să-și desfășoare șnurul din buric.

Bătrânul îl smulse din buric și rupse șnurul în mai multe bucăți. Se aplecă peste muribunzi și le căută încheieturile mâinilor drepte. Cu grijă legă și înnodă câte un șnur la fiecare mână, apoi, în liniștea sa eternă, sfântul își căută pe întunericul ochilor săi cămașa îmbibată cu sângele celor ce negreșit aveau să moară și se ridică sprijinit de Karm. Părea ostenit peste poate în timp ce ucenicul-gură îl conducea spre coliba sa. Niciunul dintre frați nu se urni, ci rămaseră

aproape încă un ceas lângă cei ce își dădeau duhul, până când toți se stinseră și fură duși în pădure, cum spunea tradiția: corpurile lor hrană animalelor, sufletele lor litere-ntre praguri.

Bruno se întoarse spre Sâmbure. Făcu câțiva pași alături de Haramb, care, cu capul plecat, îi spuse că avea să coboare în Primi, să șteargă de lângă ziduri sângele scurs în stradă printre scândurile templului. Bruno dădu din cap că da, bine făcea Haramb, și fiecare plecă în treaba lui. Jos, însă, Haramb nu avu prea mult de trudit, sângele de ucenic fiind tot lipăit de câțiva câini hămesiți ce se lungiseră apoi în praful înroșit. Privea și el spre câini, priveau și câțiva mătrăgunoși de dincolo de geamuri, dar nimeni nu vorbea. Ce-ar mai fi fost de spus?

***

Noaptea, ucenicii își îndepliniră datoria pentru o nouă zi și-și spuseră poveștile ocrotiți de Tata, dar în zori, din chilie în chilie, povestea celor ce se petrecuseră se scurse pe sub uși, prin nișe-nguste din pereți, din pernă-n pernă, glas la glas. Cică o mână de ucenici umblase pe platformele din Infimi, căutând indicii, când unul dintre ei a zărit în depărtare, în afara cetății, un bărbat cărând un sac mare în spinare. S-au adunat și au pornit spre el, pe când omul arunca sacul într-una dintre gropile cu căcat. Ceva l-a spus că trebuiau să afle mai multe, dar, până să-l ajungă din urmă, acolo, printre gropile alea împuțite, au fost atacați din toate părțile de ucenici ai ne'Lumii, de oameni-șobolani.

— Deci există..., ziceau câte unii, apoi:

— Firește că există..., șopteau alții.

S-a încins luptă aprigă și multă vărsare de sânge a fost în acel loc și atât Lumea, cât și ne'Lumea și-au pierdut ucenici scumpi, dar băieții lui Tata au fost mai breji, mai tari și mai iuți și au învins. Oamenii-șobolani și-au luat morții în spinările lor păroase și împuțite și au dispărut. Frații s-au îngrijit de răniți și de morți, în timp ce unul dintre ei a fugit până la groapă și a reușit să vadă în mizeria dinăuntru capul unui tânăr mort ce se scufunda încet în rahatul mișcător. În gură cică ar fi avut hârtie, îndesată între dinți, iar fratele a luat îndată o creangă de lângă groapă și a reușit să agațe sulul, împingând bățul în gura omului. A înțepat foile și le-a ridicat, dar omul s-a scufundat și dus a fost în fântâna de excrement.

— Ce era pe foi? întrebară câțiva ucenici, apoi veni și răspunsul:

— Nu știm, nimeni nu știe, doar Tata și, poate, Karm, că ucenicul nu a îndrăznit să desfacă sulul să-l citească, ci a dus foaia la coliba lui Tata și acolo a rămas.

Ucenicii adormiră apoi cu greu și toți visară peisaje și întâmplări nepoftite, ba că se scufundau în căcat, ba că trupul lor era sfârtecat de fiarele pădurii, ba că oamenii-șobolani învinseseră și acum slujeau nu Lumii, ci ne'Lumii. Doar Bruno nu reuși să închidă un ochi și prânzul îl prinse tot cu gândul la Lili, tot cu grija lui Sara. Și tot cu nesomn își petrecu Bruno și a doua noapte, cu greu adormind între porumbeii platformelor și ușor fiind zvârlit din vis în veghe și înapoi. Câteva clipe de somn fură însă de ajuns pentru cele câteva frânturi de vis, suficiente pentru a-i întoarce stomacul pe dos. Unul dintre acele vise se arătă lui Bruno nu întreg, ci frânt în patru.

Mai întâi (1): Iată-l pe Bruno, era singur în templu, dar

unde plecaseră toți ucenicii nu știa. Ceva îi spusese că nu fuseseră niciodată, și totuși (alt)ceva continua să-i spună că acolo fuseseră cândva frați, că mâncase cu ei, trudise alături de ei, făurise lumi cu ei, acolo, sub palma aspră a lui Tata, dând naștere la întregi cetăți în depărtare. Iată-l și pe Ignaț, lângă Bruno, tot ars, dar înfășurat în miezul verii în straie groase ca de iarnă, cu chipul acoperit de cârpe, degetele cioturi scurmând pe la marginile visului. Mirosea, dar Bruno nu recunoștea a ce. Așteptau amândoi pe cineva; își bălăngăneau picioarele pe marginea platformei, undeva la periferia templului, așteptând. Primul care vorbi fu Ignaț, îndemnându-l pe băiat să nu mai aștepte, căci aici n-au fost niciodată ucenici ai cuvântului, așa zicea. Cum, întrebă Bruno, cum să nu fie? Au fost – au fost, știu bine, și cu ei și eu. Nu, nu, zise Ignaț cu voce nouă, alta decât cea de dinainte și dădu din cap că nu, nu, aici n-a fost nimic. E totul pe verticală, nimic pe orizontală. Așa zicea, dar din nou pe altă voce, cu totul alta. Bruno nu înțelegea nimic și se uita în jos: Alrauna părea părăsită. Din Ignaț urcau voci. Bruno își plecă urechea și ascultă – da, era limpede: în Ignaț se auzeau voci. Băiatul se uită la ars și arsul șopti ceva ce sună ca imulnîimulimulnîimulimulnîimul. Ce? întrebă Bruno. Vorbește mai lent. Imul nî imul nî imul. Vocile erau tot mai puternice, asurzindu-l deja pe Cel Mărunt, până când nu mai suportă și înfipse șișul de ucenic în burta arsului, care nici măcar nu urlă, ci se prăvăli banal de pe platformă. O clipă mai târziu, Ignaț era lungit pe piatra fină a străzii de sub Bruno, căzătura pleznindu-i pântecele, iar prin despicătură, de acolo de unde era, Bruno putu vedea chipul lui Lili.

Bruno tresări. În jur porumbeii dormeau. Își șterse

sudoarea și oftă, dar, în câteva clipe adormi la loc, fără voia lui.

Apoi (2): Iată-l pe Bruno, coborât de pe platforme în stradă, aplecat peste Ignaț, cel cu burta spartă, din care atârna pe jumătate afară Lili Bunte. Nu era moartă, ci doar acoperită de o mâzgă lipicioasă. Spunea întruna: Ăcnânăm nid enim ac nid enit. Bruno trase de ea și o scoase cu totul din Ignaț și, văzând totuși că nu era Lili, că nu avea picioare, corpul terminându- se în niște tentacule lungi și subțiri, înfipse șișul și în ea și auzi un urlet de durere. Dar nu din Lili, își dădu băiatul seama, ci dinăuntrul ei, din altcineva de acolo. O despică pe ne'Lili cu mâinile goale, oasele trosnind sub greutatea lui Bruno, pielea rupându-se în fâșii firave, și o scoase pe Sara. Fata plângea.

Ceva trecu peste corpul lui Bruno, trezindu-l. Băiatul se uită în jur, întrebându-se dacă încă mai dormea. Auzi gânguritul porumbeilor în beznă și simți mirosul acru. Închise ochii și adormi la loc.

Mai departe (3): Iată-l tot pe Bruno, iar lângă el Sara. Plângea de zor prvind în jurul ei, văzând corpurile despicate ale celor ce se dăduseră drept Ignaț și Lili. Bruno, știind că nu erau Ignaț și Lili, se aștepta ca Sara să-l întrebe ce erau, temându-se de întrebare, că nu știa ce să-i răspundă; în schimb Sara, printre sughițuri, șopti doar o dată. Iată ce: Ațileip iul e ădlac. Bruno pricepu atunci că Sara nu era Sara, dar nu spunse nimic, nici nu-și arătă frica, ci o luă pe fată de mână și îi spuse: Hai să vezi cetatea. O duse pe platformă, la marginea templului părăsit, să-i arate Alrauna pustiită. Cetatea era cu adevărat goală, părăsită și tristă, iar lui Bruno îi veni să plângă, dar știa că n-avea vreme de asta, așa că îi

dădu Sarei ne'Sarei un brânci. Dar fata îl trase după ea.

Bruno tresări, picioarele îi bătuseră aerul în gol. Se trezi, dar, grăbindu-se să isprăvească visul, închise ochii și se strădui să adoarmă la loc. Și asta se întâmplă.

Și, în cele din urmă, (4): Iată-l pe Bruno lungit pe jos sub platforme, în pustia cetate a Alraunei, ținut de mâna strânsă-n pumn, degete-nclestate, de Sara, cea care nu era Sara, copila pleznită în praf în carnea căreia Bruno se vedea pe sine. Băiatul îl vedea pe Bruno închis în Sara; privirile sale erau tulburi, măcar de s-ar fi putut mișca un pic, măcar o mână, să dea la o parte carnea Sarei, să se elibereze din ea. Dar nu, măduva spinării curgea deja din Bruno și nu se mai putu urni. Grăbită cădea noaptea peste acea cetate părăsită, în care Bruno și Bruno se priveau în ochi nemișcați – unul voia să vorbească, dar nu putea, altul să asculte, dar nu izbutea.

(Câtă zădărnicie într-un singur vis...)

După ce se trezi și din acea ultimă fărâmă de vis, nu mai putu adormi la loc și, în acea noapte, Bruno nu mai află ce voia să-i spună Bruno cel din Sara cea din Lili cea din Ignaț cel din Alrauna uitată și lăsată pradă vânturilor. Se uită la cer, apoi spre cetate, în jos, spre Talpa lui Tapal ce se lungea sub stele cât vedea cu ochii și se gândi că totul trebuia să se fi petrecut repede, prea repede, un vis în patru vise într-o singură clipă, că timpul parcă ar fi stat în loc pentru el să-i dea răgaz ca să viseze. În câteva minute, soarele avea să fie cu totul ieșit de după munte și să-și arunce razele peste Alrauna și cetatea avea să se trezească. Oare câte copile s-au mai scurs printre crăpături, duse fiind într-o ne'Lume a nopții ce tocmai se sfârșea? se întreba Bruno. Și, oare, Sara sau Lili

erau printre ele? Bruno nădăjduia că oamenii-șobolani aveau să evite odăile însemnate cu sângele șobolanilor, dar nu avea de unde ști precis. Nimeni nu știa cu adevărat cine erau acei ucenici ai ne'Lumii și nici ce le provoca teamă, dar toți ucenicii știau deja ce le făcea plăcere: transpirație de copilă, mirosul cald al pulpelor nădușite, sângele vărsat în praf, Lumi înecate în ne'Lumi.

Mai avea ceva mai mult de o oră până să trebuiască să se întoarcă pe scaunul său mic de lângă ușa Sâmburelui, să-și așeze goarna în poale și să aștepte. Ce? Nu știa. Mereu să aștepte. O luă la fugă pe platforme și nu se opri decât în preajma casei lui Bunte. Sări de pe o platformă pe alta, încercând să o zărească pe Lili în spatele vreunei ferestre, dar în zadar – fata era de negăsit. Bruno simți cum pișca teama în el. Încă nu era ceasul primului clopoțel la școala din Primi, deci orele încă nu începuseră – așa că unde era Lili? Se gândi că probabil fata își făcea toaleta, ori că poate era în bucătărie; mai dădu roată o dată, apoi plecă. Încercă să se liniștească și o luă la fugă până în Infimi și-și aminti că nu se uitase la plecare după șoarecii morți în geam. Panica i se mai spulberă abia când ajunse într-un suflet acasă. Stătea pe platformă și, de jos, din bucătărie, urcau sunete de oale și tacâmuri; un bărbat vorbea și Bruno asculta: era Fil, dar ce glas..., se gândi Bruno și-și spuse că oricum Fil era mai bărbat decât el. Iată-l acum pe Bruno, ucenic în locul lui, târându-se ud leoarcă pe platforme și acoperișuri, furișându-se după fete obosite și șobolani morți. Fil nu ar fi făcut așa ceva, se gândea și căuta șobolanii. Îi găsi, erau tot acolo, câteva muște roiau în jurul lor. Era bine. Dar nici nu mai avea mult timp, trebuia să se întoarcă la templu. Trecu peste Infimi, peste Medii și hotărî

să facă un mic ocol pe platformele din Primi. Nu se duse drept la templu, ci se opri pentru câteva clipe deasupra curții lui Sarban, în care-l zări pe Ignaț. Arsul mătura curtea. La câțiva pași de el era și preotul, care-l privea îngândurat cu palmele în poală, frângându-și degetele, frământându-și palmele. Simți milă pentru acel preot, curajos căutător de credințe și Aducător Aminte, reîntors într-o cetate care își alungase unicul sfânt. Și, ca și cum îl auzise, Sarban ridică ochii spre platforme și privirile li se întâlniră. Bruno porni spre templu și nu se mai uită în urma lui. Sarban s-a uitat în sus..., se gândea. Atât de simplu, atât de firesc. Ce caută Sarban să se uite spre platforme? Ce caută Sarban pe platforme? Dar, fără să se lămurească, Bruno ajunse în templu și se duse la Sâmburele lui, îl absolvi de muncă pe ucenicul frate și se așeză în locul lui pe scaun, ținând în pumnul strâns o mică goarnă.

— Ești ud, frate, spuse ucenicul înainte să plece, iar Bruno doar dădu din cap, cam absent, cam incert.

— Frate, îl opri Bruno, la cât începe de obicei școala în Primi?

— La nouă, dar nu și azi. Și poate nici mâine.

Bruno îl privi fără să priceapă.

— Au închis școala, am aflat și eu peste noapte, cât am așteptat.

Bruno dădu din nou din cap, ceva mai absent.

— Ai cuvântul, zise ucenicul.

— Ai cuvântul, frate, răspunse Bruno, dar era deja departe cu gândul, prea departe, și poate că nici măcar n-a zis, poate că nici măcar nu mai conta nimic.

***

În Sâmbure putea. Când se mai dezmetici, Bruno se miră că ucenicul frate nu-i spusese nimic despre duhoarea cumplită ce se scurgea pe sub ușă. Cel Mărunt încercă să nu se gândească la nimic; ținea în pumnii strânși goarna, degetele albite-n încleștare. Putea. După vreun ceas, Karm sosi însoțit de un ucenic, cărând cu ei un coș de rafie acoperit cu o bășică de porc. Se salutară din priviri, niciun cuvânt nu căzu între ei. Doar Karm păși în Sâmbure. Bruno și ucenicul se priveau așteptând. După câteva minute, Karm ieși și Bruno îi putu citi dezgustul de pe chip. Coșul din brațele ucenicului-gură părea mai greu. Înainte să închidă ușa Sâmburelui, Bruno reuși să arunce un ochi înăuntru, dar nu văzu nimic deosebit, doar o cutie mare, probabil de lemn, acoperită cu o pânză. Dar mirosul... mirosul... Cei doi ieșiră și-l lăsară pe Bruno din nou în singurătatea lui. Curiozitatea însă îl înviorase pe băiat, așa că se ridică de pe scaunul său, trecu prin Miez și prin Coajă și se opri în ușă, căutându-l pe Karm. Îl zări în curtea templului, într-un colț, tocmai la cuptoare. Aplecat peste coșul de rafie, bășica strânsă pe marginea cuptorului. Karm ridică sacul de pânză din coș și-l azvârli pe foc. Așeză bășica pe fundul coșului și plecă. Un fum gros se ridică îndată din coșul cuptorului, iar vântul îl spulberă și-l împinse când spre cetate, când spre munte. Bruno îl văzu apoi pe celalălalt ucenic agățând buchete mari de levănțică prin ungherele curții templului. Cel Mărunt se întoarse și se așeză din nou la locul său. Din senin, auzi o șoaptă dinăuntru:

— Care ți-e numele, tinere ucenic?

Bruno tresări. Se ridică de pe scaun și se apropie de ușa Sâmburelui. Nu auzi pași, nici foială, nici respirație. Băiatul

hotărî să nu răspundă.

— Nu te teme, sunt închis și legat, spuse vocea.

Era glasul unui bărbat, cald ca al unui menestrel sau al unui povestitor trecut prin viață, o voce dintr-acelea care agață și leagă, timbru ce nu dă drumul.

— Cum te numești? întrebă vocea.

Băiatul răspunse:

— Bruno. Bruno Krabal.

— Krabal..., șopti omul din Sâmbure. Nu ești din Alra-una.

— Ba sunt, răspunse Bruno. Tata nu e.

— E din Kra, așa-i?

— Așa-i.

— Bravi cei din Kra, zise omul, apoi tăcu.

Căzuse liniștea între ei la fel de firesc ca și cum nici-odată niciun cuvânt nu se auzise pe Lume. Bruno se așeză la loc pe scaunul său mic, încruntat, indecis. Așadar, se gândea, frăția păstrează un prizonier în Sâmbure... Dar de ce? Și cine e? Să întrebe? Ar fi putut fi aspru pedepsit. Dar cine să afle? își spuse și se uită în jur. Și, totuși, de ce e acolo? Bruno se gândi atent, scormoni în memorie după legende ale uceni-cilor și sfinților cuvântului, istorisiri în care frăția să fi luat vreodată prizonieri, însă nu-și putea aminti nimic, nu pentru că nu ar fi izbutit, ci pentru că asemenea povești nu erau. Apoi zâmbi și-și spuse: Iată-mă, nasc o nouă legendă. Și se bucură.

— Nu vrei să-mi cunoști numele? se auzi vocea și Bruno își mărturisi că da, ar fi vrut. Eu îl știu pe-al tău. Știi, există cetăți și văi întregi în Talpa lui Tapal în care nu e deloc prudent să-ți știe cineva numele. E ca și cum te-ar fi înfrânt

de la bun început și fără luptă.

Pauză.

— Întreabă-mă cum mă numesc, zise vocea, să fim egali sub cerul Tălpii.

Bruno ezită, dar apoi, cuprins de un puseu de curaj, îndrăzni și-l întrebă cine era.

— Antoniu, veni răspunsul. Antoniu din Albarena.

Apoi din nou: tăcere. Albarena, își stoarse Bruno mințile, nu auzise niciodată despre Albarena. Sau?

— Ai auzit vreodată despre Albarena? întrebă omul ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Bruno, fără să-și dea seama, dădu din cap că nu și lămurirea sosi îndată:

— E una dintre cele mai vechi cetăți din Talpa lui Tapal.

Bruno se înfioră. Întoarse spatele ușii Sâmburelui și rămase nemișcat, frământând goarna în palme, bătând cu picioarele în podea, dărâmând cana cu apă. Ca și cum i-ar fi simțit neliniștea, omul zise:

— Nu te teme, sunt legat. Prins în Sâmburele din Miezul din Coajă din templul din Primi din Medii din Infimi din Alrauna din Talpa lui Tapal din Lume.

— Lumi în lumi..., șopti Bruno îngândurat.

Cineva parcă-i vorbea din altă parte, dintr-o ordine separată și nevăzută a lucrurilor, iar asta îl neliniștea cumplit. Când auzea vocea omului, parcă simțea pragurile lui Taush dislocând tocurile ușii Lumii, parcă, dar doar parcă, nu mai era Bruno, ci o formă dislocând omul, și îi părea, dar doar îi părea, că era într-o carte rostită și prinsă între coperte de vreun ucenic, și acesta, la rândul său, prins între coperte, și tot așa, la nesfârșit. Simți nevoia să se ridice și să meargă în

bibliotecă, să se caute printre pagini.

— Stranie menire ți-a revenit, Bruno, reîncepu omul să vorbească. Zi de zi să păzești o încăpere din scânduri, când frații tăi trudesc prin templu ori prin Alrauna.

— Fiecare ucenic își are locul, i-o reteză Bruno.

— Da, așa e, să-mi fie cu iertare: orice ucenic își are locul. Cel care mă vizitează...

Bruno ezită.

— Cum îl cheamă?

— De ce? întrebă Bruno.

— Am fost cândva și eu ca el. Parcă mă văd pe mine în el...

— Ucenic?

— Da, zise omul.

— E ucenicul-gură.

— Adică?

— Adică glasul lui nu e al lui, ci al lui Tata, dar doar când se ating. Tata nu poate vorbi.

— Nu am fost ca el.

— Ca cine – Karm?

— Așa îl cheamă? întrebă omul, iar Bruno, dându-și seama cât de ușor dezvăluise numele fratelui, nu mai răspunse nimic.

— Amintește-ți ce ți-am spus despre nume.

Bruno se rușină – cât de ușor îl dădu pe Karm pradă într-o luptă zadarnică în care, iată, nu mai avea cum să câștige.

— Karm, da, dar nu eram ca el. Sfântul meu nu mă ținea lângă el; aveam alte îndatoriri.

Liniște.

— Eram mai degrabă ca tine, zise omul din spatele ușii

— Nu ar trebui să vorbim, zise Bruno.

— Așa e, nu ar trebui și, totuși, iată că o facem. Cât de nedreaptă este însă lupta aceasta a noastră purtată printre scânduri de lemn, zise Antoniu.

— Cum adică? întrebă Bruno. Îți știu numele, ai spus că...

Dar omul tăcu și nu mai zise nimic pentru multă vreme. Bruno se gândea în tot acest timp, dacă să meargă la Karm sau nu, dacă să-i spună că omul din Sâmbure vorbește și-l ispitește, sau să stea. Se gândi bine, apoi, sărind în picioare, dădu să iasă. Luase o hotărâre.

— Cum l-au numit? întrebă din senin Antoniu.

Bruno se opri.

— Pe cine? întrebă.

— Pe ars, răspunse bărbatul.

— Pe ars..., repetă Bruno. De unde știi de ars?

— Știu totul despre ars. Ce nume i-au dat mătră-gunoșii?

— Nu spun, zise Bruno, dar nici nu mai plecă, ci se așeză la loc pe scaun, ca și cum un braț nevăzut l-ar fi oprit și degete nebănuite l-ar fi tras înapoi la datoria sa de ucenic.

Bruno strânse din nou goarna în pumni și gândul îi fugi la spirale: el urmărind-o pe Lili, ea pe Ignat.

— Nu spun, repetă Bruno, apoi: Ce știi despre el?

— El? întrebă Antoniu și lui Bruno i se păru că aude forma unui zâmbet în întrebarea prizonierului. Fie, zise omul, el. Eu l-am adus.

— Cum adică?

— Simplu, tinere Bruno cel Mărunt cu trup de Alrauna

și suflet de Kra, eu l-am adus în cetate într-o prea lungă noapte de iarnă. L-am așezat pe treptele bisericii și am reușit chiar să văd cum a fost luat și dus să fie îngrijit.

Bruno gândi: Asta nu înseamnă nimic; oricine putea ști asta – cetatea știa că Ignaț fusese găsit pe treptele bisericii de Sarban și cetatea vorbea, mereu sporovăia. De unde să știu eu, se întrebă Bruno, că omul ăsta nu-mi spune decât vorbe căpătate, spuse auzite de la alții?

— Să nu mai vorbim! ceru Bruno.

— Așa să fie, încuviință Antoniu și căzură amândoi într-o tăcere lungă.

***

În liniștea după-amezii, Bruno putea auzi forfota templului prin pereții de lemn. Ceva se întâmplase din nou și Bruno trebuia să afle, dar, chiar când se ridică să iasă, un ucenic mai mic intră cu un castron de lut din care aburii tocanei se ridicau îmbietor.

— Poftim de mănâncă, zise băiatul și Bruno mulțumi.

Ucenicul se așeză pe jos și așteptă până când Bruno termină de mâncat.

— Să duc blidul înapoi în bucătărie, zise și Bruno dădu din cap.

— Ce se întâmplă afară? întrebă cel Mărunt.

— Cum? întrebă ucenicul smuls din visările lui.

— Ce era cu zgomotul ăla în curte?

— Ah, s-au întors câțiva frați din cetate. Au fost până în Infimi și cică ar fi dat peste niște oameni-șobolani într-o tavernă acolo. Dar i-au scăpat din mână, șobolanii au luat-o spre Burta Vacii și, când au încercat frații să intre, nu au fost

lăsați de banda lui Jumătat' de Om, zicând că cică n-a intrat niciun om și niciun șobolan și niciun om-șobolan pe acolo, că, dacă ar fi intrat, ar fi fost îndată alungat, așa au zis. Au cerut să nu facem din Burta lor câmpul nostru de luptă, cică.

— Și acum?

— Acum vrea Karm să se întâlnească cu Jumătat' de Om, să vorbească singuri despre asta.

Bruno dădu din cap și spuse doar:

— Ai cuvântul, frate.

Și îi întinse castronul gol.

— Ai cuvântul, zise și ucenicul și plecă.

Bruno rămase din nou singur cu Antoniu, care însă nu mai scotea nicio vorbă. Băiatul simțea tocana fierbinte în stomac și căldura-l mai liniștise un pic. Atunci își aminti că săptămâni întregi, de când veghea asupra Sâmburelui, nu a văzut să-i fie adusă mâncare prizonierului. Bruno primea – câte un ucenic venea și îi aducea, stătea cu el până termina de mâncat și pleca cu blidele goale, dar Antoniu din Albarena nu. Fie nu mânca, dar asta era absurd, își spunea Bruno, fie primea hrana prin altă parte a Fructului. Iar asta însemna că poate și altcineva, nu doar Karm, avea intrare în Sâmbure. Chiar când se frământa cu asemenea gânduri, ucenicul care urma să-l schimbe la veghe intră și-l absolvi de datorie. Bruno îndrăzni și-l întrebă pe ucenic înainte să plece dacă, pe timpul pazei sale, era dusă mâncare în Sâmbure. Băiatul se încruntă și întrebă de ce ar fi fost dusă mâncare. Bruno făcu un gest incert din mâini, ridică din umeri și zise:

— Lasă, lasă, nu-i nimic.

Apoi îi veni ideea:

— Mă gândeam la miros, să nu se fi stricat ceva

înăuntru.

— Da, veni răspunsul, așa e, pute tare în Sâmbure.

— Ai cuvântul, zise Bruno și plecă, și Bruno primi și el cuvântul, dar i se părea celui Mărunt că acel cuvânt era atât de departe, încât nu mai era cuvânt, nici măcar o șoaptă, ci doar o urmă a unei șoapte ce a fost cândva printre ucenici și acum a amuțit.

Ajuns în scriptoriu, se descoperi un alt om, un Bruno agitat și frământat; petrecu câteva ore în scriptoriu scriind și citind, trăgând cu ochiul prin geamuri la lumea de afară, sperând la deveniri, dar înțelese repede că nu împliniri de lume de afară aștepta el, ci de lume dinăuntru. Prea multe se-nghesuiau în el, ca vite tropăind pe câmpii, mii și mii: Bruno era tot un muget. Abia dacă reușea să-și țină ochii pe pană, pana pe hârtie, abia dacă reușea să asculte până la capăt, mereu temându-se că neatenția sa ar fi putut lăsa vreun colț de Alrauna despuiat, cot de pământ oferit pe degeaba ne'-Lumii. Și nu doar în el, ci peste tot împrejurul său domneau frământările și șoaptele (cum că tot mai multe fete căzuseră pradă somnului-nmos, că Tata fusese răpus de scârbe peste scârbe, că ucenicul-gură ba nu mai auzea nimic prin palma bătrânului, ba că auzea prea multe, dar nu le înțelegea, ba că auzea altă voce, în care nu se încredea, că oamenii-șobolani împânziseră Alrauna, că omul cu cap de cal dispăruse și nici urmă de ucenicul său gură, și tot așa, șoapta când cascadă, când pârâu), iar în Bruno răsuna ecoul tuturor celor rostite și nerostite. Un singur Bruno nu-i de ajuns, își spuse și-și imagină un Bruno mărunt lângă Lili, unul lângă Sara, primul luând-o pe fată de mână și sărutând-o, al doilea luând-o pe

fată de mână și ducând-o departe; un alt Bruno în locul fratelui său, hârșt cu toporul în pulpa de porc sub privirile ascunse ale lui Fil de pe platformă; un Bruno să smulgă vorba lui Tata, unul să-l facă să tacă și unul să tălmăcească cuvintele străine; un Bruno care să dea jos cârpele de pe chipul lui Ignaț și, în sfânrșit, unul care să șadă lângă Antoniu din Albarena și să afle tot.

Mohorât începuse și mohorât se încheiase noaptea de citit din bibliotecă și oratoriu și ucenicii plecară să se odihnească. Așa și Bruno, dar nu putu să închidă ochii defel – sufletul îi era o vale adâncă și-și auzea glasul purtător de gânduri chinuitoare, doar un potop să mai fi putut umple valea ca să-l scape de ecou.

Se ridică de pe scândura sa, lumina lunii intra, puțin câte puțin, rază cu rază, prin geamlâcul de o palmă. Aștepta zorii desăvârșiți, nici nu mai știa de când nu mai dormise cum trebuia. Se uită în jur: prin colțurile chiliei sale se adunase noaptea-n ghemuri negre, ferindu-se de lumina lunii, bulucindu-se în aer opac și, chiar acolo, lui Bruno i se păru că vede o siluetă. Bezna părea să se adune nefiresc, negură urcă pe negură și născu un corp. Da, își spuse Bruno, e cineva cu mine aici. Negrul nu-și isprăvi devenirea decât cu greu, dar când totuși o făcu, Bruno văzu capul de cal pe trupul de om, corp din aer negru. Rămase câteva clipe nemișcat, așteptând. Cine avea să facă primul pas? În cele din urmă îl făcu băiatul: se ridică și, cu un curaj scremut din cercurile cele mai adânci ale sufletului, porni spre forma din colț și, cu cât se apropia mai mult, cu atât era mai limpede: era omul cu cap de cal. Și totuși, când ajunse la el, trecu prin aer fără simțire, se opri chiar în locul în care ar fi trebuit să fie creatura,

stătea, deci, unde ar fi trebuit să stea monstrul, era în el și totuși nu; pesemne că omul cu cap de cal fusese, atunci și acolo, doar o nălucire. Tulburat, dădu să se întoarcă, când văzu o pată neagră pe perete. Intinse mâna, pipăi și smulse ce era bătut în cui în scânduri și o aduse în dreptul geamlâcului. La lumina slabă a acelui mugur de zori, întoarse pe toate părțile aripa smulsă a unui porumbel. Îi veni să vomite, dar se abținu și ieși pe vârfuri din chilie, încet, să nu-l audă niciun frate. Urcă spre porumbar. Apropiindu-se, pricepu că ceva nu era în ordine: gânguritul obișnuit al păsărilor amuțise. O liniște stranie, nefirească se lăsase peste porumbar și peste templu, peste Primi și, parcă, peste întreaga Alraună. Găsi un loc înalt și privi spre Talpa lui Tapal: se aprindeau cerurile, încet, încet.

Deschise ușa porumbarului și, aplecându-se, intră. De grinzile subțiri pe care obișnuiau să doarmă porumbeii acum atârnau în mănunchi de câte cinci, toți morți, toți picurând sânge gros. Era cald și putea dulceag și Bruno se-ntristă cumplit. Așadar, își zise ucenicul, au primit mesajul. Și nu numai că l-au primit, ci au crezut de cuviință să-l întoarcă. Știau, deci, cine a așezat șobolanii în copac și sub pervaz, mă urmăresc, se gândea cel Mărunt. Mă urmăresc – și acum?

Bruno se apucă să dezlege buchetele de carne și pene și să le așeze pe jos. Făcu o grămăjoară de trupuri mici pe care o strânse apoi la piept, porumbel cu porumbel; erau moi și totuși tari, calzi și totuși reci. Strângând cu grijă, un ochi mort îl privi din grămăjoară. Luă toate păsările în brațe și coborî în templu, și, tot coborând, își imagina sfântul ne'-Lumii adâncindu-se în străfundurile Lumii cu brațele pline de copilele adormite ale Alraunei. Privind în jos, câte un ochi

mort sau altul îl privea și, inspirând, Bruno se întrebă cum mirosea o fată moartă.

În curte trecu printre primii ucenici treziți, care nu-l întrebară nimic, ci doar îl urmăriră cu priviri curioase, temătoare, ca pe un nebun. Duse grămada de porumbei la cuptor și-l aruncă înăuntru. Înainte să facă focul, văzu o mică bucată de carne pârlită, dar încă nearsă, într-un colț în care flacăra nu mușcase prea bine-n cuptor. Își aminti atunci de Karm, cum intrase el cu coșul gol și ieșise cu el plin, cum îl aruncase apoi în foc, își aminti apoi și fumul gros și lui Bruno îi păru că-și mai aminti ceva, dar că acel ceva nu era amintirea lui, și, pregătind în liniște focul, se întrebă care dintre acei mulți Bruno pierduse o amintire și dacă, oare, avea voie să o ia el.

***

— Cum e în Albarena? întrebă Bruno cam la o oră după ce-și începuse veghea la ușa Sâmburelui, dar nu sosi niciun răspuns pentru mult timp și niciun sunet nu se scurse pe sub ușă.

Băiatul se întrebă dacă nu cumva Antoniu fusese scos și dus undeva, poate chiar în focul din cuptorul care i-a luat porumbeii morții și i-a preschimbat în cenușă. Așteptă în liniște, gândindu-se la toate ce erau și la câteva care încă nu erau, până când auzi un glas dres dincolo de ușă.

— Antoniu?

— Da, Bruno, răspunse omul.

— Dormeai?

— Nu, nu dormeam, băiete. Eu nu dorm. Priveam doar invers, în mine. Un om s-ar putea lăsa ușor înșelat de asta, crezând că dorm, dar nu, nu dormeam.

— Cum e în Albarena?

— Albarena? Ce știi tu despre Albarena?

— Nu multe, de aia întreb. Mi-ai spus doar că e printre cele mai vechi cetăți ale Lumii.

— Așa e, zise Antoniu, printre cele mai vechi. Încă mai stă în picioare, acolo sub pământ. Albarena este cetatea construită în marele puț al Sallarinei, pe unde se spune că ar fi coborât la început Sallarina să se tocmească cu ne'Oamenii.

Liniște.

— Nu știi despre ce vorbesc, nu?

— Nu, spuse Bruno.

— Nu vă învață la școală despre vechii sfinți? Despre cum arăta Talpa lui Tapal la începuturi? De ce zei își Amintește biserica voastră din Primi?

— Încă de niciunul, răspunse Bruno și se grăbi să adauge: Dar au adus un nou părinte, pe Sarban, și se speră acum că...

— Eh, Sarban! i-o reteză Antoniu. Sfinții și popii de acum sunt doar frânturi jalnice ale celor uitate de sfinții și popii din vechime. Nu-i nicio Aducere Aminte aici.

Și uite așa începu Antoniu din Albarena să-i povestească lui Bruno din Alrauna despre Cei Dintâi din preajma Primului Cuvânt, și iată ce povesti:

— La început, Cei Dintâi sălășluiau în Primul Cuvânt, care nu era un loc, să știi, căci locuri s-au făcut abia după, ca omul și ne'Omul să aibă unde se feri de toate și să știe că ține de ceva, dar în Primul Cuvânt nu era nevoie niciodată să te ferești, nici să aparții. Pe atunci nici omul, nici ne'Omul nu existau, erau doar Cei Dintâi, acum uitați, și, când s-a născut zânzania între ei, unii au luat-o hais, alții cea, și uite așa s-a

născut și omul și ne'Omul. De ce s-a născut zânzanie, te întrebi? De la un cuvânt, un singur cuvânt, acum uitat, un cuvânt scurt și simplu, dar care are în el și scandalul și împăcarea, iar sensul îi e în multe zări. Când, adunați cu toții în grădinile Primului Cuvânt, unul dintre Cei Dintâi a rostit cuvântul acesta greșit – sau corect, cine mai știe să zică? –, alții s-au necăjit și au zis că nu așa se pronunța acel cuvânt, căci ce ar fi zis el semăna de fapt scandal în inimile lor, pe când alții, tot pe dos, că nu-i așa, că acel cuvânt semăna împăcare în sufletele lor. Și uite așa au uitat de treburile lor și au ținut-o tot într-o ceartă până la următoarea Întoarcere (află că Primul Cuvânt, nefiind loc, și poate nici timp, făcea ca Cei Dintâi să nu aibă apus, nici răsărit – ei însemnau isprăvirea treburilor prin a-și întoarce ființa pe dos, trăgând de ce aveau adânc în ei și scoțându-l la lumină și ce aveau pe afară ascundeau înăuntru și tot așa), zăpăcindu-se de tot și nimeni nu mai știa precis cine era cine și, mai ales, cum trebuia rostit acel cuvânt. Chiar și în zilele noastre sunt călugări de ambele părți, și la om, și la ne'Om, pustnici care se ocupă-n taină de aflarea acestui cuvânt vechi și a modului în care trebuie acesta rostit, treabă pe care ei o consideră a fi prima taină a lumii și-n munca lor nădăjduiesc să tragă Lumea ori ne'Lumea spre cuvântul adevărat. Călugării aceștia se numesc Căutători de Cheie și nimeni nu știe unde se ascund. Așadar, tot îndepărtându-se unii de alții, zeii au căutat prea mult și au tras Lumea și ne'Lumea din Primul Cuvânt și uite așa s-a născut și lumea și timpul și tot ce vezi și ce nu vezi. Primii oameni, zei care uitaseră că erau zei și care rosteau cuvântul care semăna în inimi împăcare, s-au așezat într-un loc nou și au numit pământul acela și cetatea pe care au construit-o

Albarena. Însă, cu timpul (cu care, trebuie să știi, nu erau deloc obișnuiți), au uitat și de Primul Cuvânt și de tot ce erau ei și azi nu sunt decât oameni simpli, ca tine și ca cei din Kra, ca cei din Gaisterștat, Meer, Albarena și toate celelalte cetăți din Talpa lui Tapal. Da, până și mătrăgunoșii, smintiții, sunt pui de zei. La fel e și în partea cealaltă, în ne'Lume, care acolo se cheamă mai'Lume, unde ne'Omul a ales să facă totul invers și a coborât sub pământ să clădească lumile sale, lumi cu capul în jos, unde vorba-i spusă invers și gându-i dosnic. Dar, Bruno, băiete, cine mai poate spune ce e bine și ce e rău, căci, de cobori în ne'Lume, afli că omul din Lume e cel cu capul în jos și cu vorba răsucită, și te vei mira poate să afli că ne'Omul se teme de om, așa cum omul se teme de ne'Om. Cât despre Albarena cea din puț – când, la început, s-au așezat oamenii acolo, sub ei, sub pământ, coborâseră ne'Oameni. Cei puțini zei rămași în Primul Cuvânt erau triști și necăjiți și voiau să-și aducă frații și surorile acasă. Așa că, iată, că s-a pornit Sallarina din Primul Cuvânt și a mers la oamenii din Albarena să-i înduplece. S-au îndoit oamenii și s-au frământat, dar, în cele din urmă, au cedat și au hotărât să coboare împreună cu Sallarina sub pământ să împace neamurile ca să se întoarcă în vechile grădini ale Primului Cuvânt. Au început oamenii în frunte cu Sallarina să sape, mai mult cu mâinile goale, că încă nu deprinseră pe de-a-ntregul meșteșuguri omenești, și au trudit neamuri și generații întregi, dând astfel naștere acelui hău imens pe care azi îl numim în cinstea zeiței: Puțul Sallarinei. Dar nu toți au fost de acord și unii oameni au rămas pe buza puțului, pe când ceilalți au coborât. Sute de ani s-au scurs, mii, și oamenii au învățat să deosebească pe cel din puț de cel din afară doar

după culoarea pielii, mai palidă la cei din puț, și, mai ales, după unghii, pentru că pământul din puț, bulgări moi împodobiți cu stropi de lut lipicios, rămânea pe vecie sub unghii. Uite așa s-au deprins ucenicii sfântului Nifa din Albarena să citească-n unghii viitorul oricărui om din Talpa lui Tapal. Însă, undeva pe la mijlocul drumului, întregul alai s-a oprit, din ce pricini nu se știe, pesemne vreo nouă zânzanie între om și zeu de data asta, pentru că Sallarina mereu încerca să le amintească că sunt și ei zei și că locul lor nu era în țărâna aceea umedă, palizi și murdari sub unghii. Scandalul a împărțit din nou neamurile în Puțul Sallarinei și mulți au rămas locului, dar zeița a coborât mai departe cu o mână de oameni credincioși. Au tot coborât și, după un timp (cu care, iată, începuseră și oamenii să se obișnuiască; nu și Sallarina, însă) au ajuns la ne'Oameni. S-au tocmit ei, dar fără sorți de izbândă. Ce s-a petrecut acolo, nimeni nu poate ști precis, că, peste ani, doar unul a mai reușit să urce din pământ și să se întoarcă la oamenii din Albarena. Între timp cetatea crescuse de pe buza puțului, împrăștiindu-se în afara și înăuntrul hăului, construind biserici, case, spitale și școli pe pereții puțului – poduri treceau de pe un perete pe celălalt, frații palizi din puț s-au împăcat cu frații rumeni de pe buză și s-au amestecat. Doar în legende, ca asta de ți-o zic eu, a mai rămas urmă și deosebire între ei, căci de mergi acum în Albarena, găsești și dintr-unii, și dintr-alții, dar nimeni n-ar zice că-i deosebire între ei, deși se vede cu ochiul liber. Doar unul a rămas cu un picior în mit, cu celălalt în lume: Nifa, cel care a urcat singur din pământ, de la ne'Oameni, care, după toți anii petrecuți sub pământ a început să predice și să-și adune ucenici, iar Nifa acesta a fost cel dintâi Căutător de Cheie, iar

eu, scumpe Bruno Krabal, eu sunt cel din urmă.

Apoi tăcu.

Bruno cel Mărunt rămase și el în liniște, lăsând să picure în el și ultimul strop de poveste și vestea neașteptată că acolo, în Sâmbure, Tata și ai săi ucenici, adică și el cu ei, ținea prizonier un sfânt al Tălpii lui Tapal... unul dintre ultimii...

— Dar..., încercă băiatul. Cum?... De ce ești aici? Și... cum adică ultimul? Cum poate un sfânt să fie ultimul al ordinului său? N-ai ucenici?

— Toți mi-au fost vânați, răspunse Antoniu, de sfinți și ucenici din toate zările, așa că eu, sfântul Antoniu din Albarena, sunt ultimul din neamul meu, cititor de destine în unghii, cândva Căutător de Cheie, acum Păstrător de Cheie.

Bruno întrebă:

— Vrei să spui că ai aflat cuvântul de la începuturi? Cel ce seamănă scandal și împăcare în sufletele oamenilor și ne'Oamenilor?

Și Antoniu răspunse că da, apoi tăcu. Băiatul își privi unghiile și încercă să vadă ceva (pe cineva?) în striațiile unghiei, orice (pe oricine?), dar privirea sa era străină acestei taine.

***

În Burta Vacii lenea domnea stăpână. Cei care nu erau la furat în Medii erau la cerșit în Primi, cei care nu erau la cerșit în Primi se tolăneau leneși în curtea lor din Infimi, în Burta Vacii cu ale sale adâncuri și înalturi, în care rătăciții cetății, puști ce nu ajunseră ucenici nici în cetate, nici deasupra ei, serveau lui Jumătat' de Om în fărădelegi. Adânc în Burtă, sub

cetate, Jumătat' de Om încă se mai gândea la discuția avută cu tânărul acela frumos, povestitor ascuns al Alraunei. Să-i fi spus prea multe? Să se fi adâncit fără voia lui într-una dintre tainele Hâdului platformelor? Datoria lui era să-și păzească zdrențăroșii, nu să-i arunce în treburile altora. Rumega la vorbele și la căutările tânărului, când hărmălaie mare dădu buzna peste el.

— Jumătat' de Om! strigară cerșetori. Au... Au intrat peste noi!

— Cine? strigă Jumătat' de Om. Cine a intrat peste noi?

— Se duce luptă, stăpâne, dar nu e a noastră; n-a pornit- nimeni dintre noi și nu ne privește. Jurăm!

— Luați-mă! se răsti Jumătat' de Om. Duceți-mă!

Un cerșetor mai voinic își luă în brațe stăpânul și urcă scările până la lumină. Pe drum, Jumătat' de Om striga adunarea în stânga și în dreapta și din firide săpate-n pereți de-o parte și de alta a scărilor cerșetori scoteau capetele din beznă, murdari și ciufuliți, se smulgeau întunericului și porneau pe scări după Jumătat' de Om, cu zgomot de furci și topoare zăngănind în urma lor. Stăpânul își conducea armata zdrențelor într-o luptă ce nu le aparținea.

Când au ieșit în lumina slabă a curții din Burta Vacii, Jumătat' de Om își holbă ochii săi frumoși și nu-i venea a crede ce vedea: trei armate încleștate sămânțau sânge și plânset în regatul său – (prima) de-o parte oamenii săi, cerșetori zdrențăroși, prinși la mijloc, încercând să despartă două grupuri ce dăduseră năvală peste ei; (a doua) o șatră de băieți și tineri spâni, înveșmântați în robe lungi, simple, gri, purtători de furci și topoare bine ascuțite, și (a treia), cel mai cumplit, o bandă de șobolani înalți cât omul, mergători pe două

picioare ca dușmanii lor, dar fără furci și topoare, ci înarmați doar cu ghearele și colții lor, scuturi fiindu-le piepturile tari, privirea înșelătoare fiindu-le strigătul de luptă.

Sus pe podețe, prin ferestre, jos în fân, peste tot o încleștare de mușchi și păr, cheliile transpirate, părul ud și mânjit cu sânge al șobolanilor, zdrențele zdrențuindu-se și mai tare. Sânge și jeg.

— Ce e asta?! urlă Jumătat' de Om, iar unul dintre cerșetori se apropie rănit și spuse că începuse totul din senin, de-o parte spânii, de cealaltă șobolanii, s-au aruncat din ascunzișurile lor unii în brațele celorlalți, rupând și sfâșâind, lovind și tăind.

— Cu noi ce treabă au?

— Nu știu, stăpâne, nu știu, a început nebunia acum câteva clipe și iată că nu se domolește.

Un strigăt se auzi și la picioarele cerșetorului cărăuș căzu un ucenic spân de la o ferestră. Nu muri, însă se târa și se văita.

— Ia-l! strigă Jumătat' de Om și trei cerșetori îl ridicară pe ucenicul cenușiu și-l duseră în odaia de sub pământ a stăpânului lor.

***

— Spuneai că știi despre Ignat, zise Bruno și vocea îi sună nefiresc în liniștea Sâmburelui.

— Știu, veni răspunsul lui Antoniu.

— Cum așa?

— Eu l-am adus.

— De unde?

— Nimic miraculos, băiete, zise Antoniu. L-am întâlnit

într-o după-amiază rece de toamnă într-o cetate înghesuită prin care întâmplarea sau destinul, că niciodată nu știu care-i care, a făcut să-mi port pașii. Nimic misterios. Dormea lungit sub un castan, înfășurat în cârpe la marginea drumului.

— Și de ce l-ai luat? întrebă băiatul.

— Am stat nițel de vorbă, să ne mai treacă urâtul amândurora, căci amândoi eram plecați de acasă de mult, pribegi fiind fără pernă sub cefe. Și cum stătea el așa și eu tot așa și flecăream, i-am ginit accentul și l-am întrebat de unde era și mi-a povestit despre satul din care se trăgea și atunci am înțeles că Fried, că ăsta-i numele lui, nu Ignaț, că Fried, după cum ziceam, era chiar unul dintre cei care știau a pronunța cuvintele cum trebuia. Am tăcut, desigur, și nu i-am dat de înțeles că-mi păsa prea tare de el, dar cumva tot am făcut să stau cu el o zi și-o noapte, până ce m-am lămurit pe deplin: hotărât lucru – Fried, adică Ignaț al vostru, avea cuvântul pe care îl căutam. L-am plătit bine și mi l-am câștigat drept paj. Unde îmi era pasul, acolo îmi era și pajul. Câteva luni mi-a stat alături la bune și la rele, ajutându-mi când mi-era greu, râzând cu mine și veselindu-se când mi-era bine.

— Era ars pe atunci? întrebă Bruno.

— Nu, ucenice, nu era. Era un băiat tare frumos, înalt, cu ochi albaștri, păr bucălat, umeri lați, o minune de tânăr cu piept mare, brațe tari și picioare neostenite. Până-ntr-o zi..., zise Antoniu, apoi căzu în tăcere.

Bruno așteptă câteva clipe, apoi spulberă liniștea:

— Până într-o zi când ce?

Bruno auzi un oftat de dincolo de ușă și parcă simți răceala plămânilor sfântului Antoniu pe sub ușa Sâmburelui.

— Până când chipul i-a fost slutit și limba arsă de un

foc aprig pus de-un oarecine. Uite cum s-a întâmplat: Poposisem la un han, pe numele său La Măseaua Putredă, un loc împuțit, desigur, dar de care aveam amândoi nevoie ca să trecem noaptea aceea cu bine. Am plătit o odaie cu două paturi și două prânzuri îmbelșugate. Ne-au adus cele trebuincioase burții – vin, bere, fleică, brânză sărată, pită cu chimion, ciocolată – și ne-au adus și cele trebuincioase relaxării, prin două copile care știau a cânta bine. Acum, să-mi fie cu iertare, dar ești și tu flăcău deja, așa că știi și fără să mai povestesc, așa că mă opresc aici cu asta. Dar zic doar că, după ce am adormit, m-am trezit într-un țipăt și-ntr-o forfotă în odaie, de am sărit în picioare înspăimântat. Nu știu ce i-o fi suflat Fried copilei la ureche în somn, că asta urla și, smucindu-se, a dărâmat opaițul de lângă pat și flăcările au început să muște din cămară. Fumul s-a întețit și eu am căzut leșinat. Nu știu cât am stat fără conștiință, știu doar că m-am sculat în cetatea vecină, la câteva zile după incendiu, scăpat de febră și doar cu câteva arsuri. Dar lângă mine era bietul Fried, care fusese copt de-a binelea, abia de reușiseră felcerii și medicii și apotecarii să-l scape de moarte. Cum și-a revenit, a și încercat să vorbească, dar, văzând că gâtlejul îi fusese tot ars, m-am îngrozit – ce Păstrător de Cheie puteam să mai fiu, dacă el era fără cheie. Iată, îmi pierdusem cheia; știam cine e, unde e, o vedeam limpede în patul de lângă mine, dar nu o puteam avea. Cheia mea se pierduse pentru totdeauna. Când, în cele din urmă, am putut pleca de acolo, l-am luat cu mine și l-am culcat în căruță și l-am adus în Alrauna, unde știam că va fi primit cum trebuie, că cetatea nu are sfânt și are și un popă nou și eu știu ce se întâmplă când o cetate are părinte nou, dar și-a uitat sfântul. Așa că l-am lăsat aici, spre binele lui.

— Și aici, în Sâmbure... de ce? întrebă Bruno.

— Asta, ucenicule, ar trebui să o afli de la așa-zisul tău sfânt, sau, mai bine spus, de la ucenicul său gură, că sfântul vostru e mut. Și nu doar că e mut, e și surd. Și nu doar că e surd, mai e și orb. Dar, de-ar fi doar atât, l-aș compătimi, dar nu-i.

— Adică?

— Adică sfântul vostru ce se dă drept sfânt nu e ceea ce pare a fi și are să se arate drept cine e în ultimele zile ale Tălpii, care, iată, stau să înceapă.

Bruno se încruntă. Nu prea pricepea el mare lucru – voia doar să afle mai multe despre Ignat și de ce și cum de arunca el o umbră atât de lungă peste cetate, de trecea peste garduri imaginate și o umbrea pe Lili. Atât voia să știe Bruno Krabal.

— Dar ce te frământă pe tine, Bruno, cine e arsul din Primi? Căile tale nu ar avea de ce să se întâlnească cu ale lui, zise Antoniu. Doar dacă nu cumva căile voastre se întâlnesc cu ale altuia – ale alteia.

Și Bruno tăcu.

— De la Nifa încoace, continuă Antoniu, ucenicii din Albarena citesc în unghii soarta oamenilor. Eu n-am nevoie să-ți văd unghiile ca să-mi dau seama ce te așteaptă, de la sfântul tău voință, că altfel nu te-ar fi luat el de la ai tăi și, mai ales, nu te-ar fi pus ei să fii strajă la ușa asta, în spatele căreia și-a așezat la păstrare și la nimicire dușmanul. Tu ai mai fi avut multe de făcut în viață, Bruno, tinere, și multe te-ar mai fi așteaptat, dacă nu ai fi nimerit între picioarele sfântului tău, care nu ți-e sfânt, ca mânzul între picioarele calului, să cari, asemenea unui cal, greutățile tuturor, să primești bucuros

pinteni în șale și să privești cu jind, din când în când, la lumea de afară. Dar, ca să ne limpezim, vino să-ți citească sfântul Antoniu din Albarena în unghii și să te lămurească în privința destinului tău față de care ești chior, mai orb decât sfântul tău orb, care vede în sufletul tău, fără ca tu să poți vedea în al lui.

***

— Vorbește! îl scuturară pe ucenicul cenușiu îndată ce-l trântiră peste un maldăr de perne din odaia subterană a lui Jumătat' de Om.

Erau doar ei: stăpânul zdrențelor, doi flăcăi voinici, so-ioși și cu priviri furioase, și ucenicul cenușiu zdrobit în bătaie și sfâșiat. Cele trei copile care mereu își așteptau stăpânul dezbrăcate, cu ai lor sâni înmuguriți, cu umbre între picioare, cu chipuri gingașe și priviri șirete, fuseseră alungate violent la venirea lor. Ucenicul era lungit pe jos și pierdea sânge, iar Jumătat' de Om ceru să-i fie legate brațele și picioarele cu funii groase, ca să nu i se scurgă toată viața din corp. Ceru și să-i fie spălată fața și să i se scoată dinții și bucățile de obraz ce pluteau slobode prin sângele din gură.

— Acum vorbește! ordonă Jumătat' de Om.

De sus se scurgeau larma armelor și strigătele celor încă încleștați în luptă.

— Sunt..., începu ucenicul. Sunt ucenicii ne'Lumii... șobolanii... fetele adormite...

— Ce e cu ele? se răsti Jumătat' de Om. Limpezește-ți vorba, omule, apoi poți muri în pace!

— Șobolanii sunt... în armata ne'Lumii... să pună... stăpânire... pe cetate... pe tot ce... e în Lume...

— Și ce caută aici? În Burtă?

— Ne-am furișat după ei... când... o parte dintre ei... s-au ascuns aici...

— De când?

— Două... zile... ne-am ascuns în întuneric... noi... umbre...

Ucenicul oftă și gemu și păru că voia să-și dea duhul. Stăpânul zdrențelor îl scutură, chipul băiatul se schimonosi de durere.

— I-am pierdut azi... crezut că au... plecat... apoi dintr-o dată...

— Păi și ce v-au făcut vouă zdrențele, mă, ca să le murdăriți casa cu sângele și mațele voastre!? urlă Jumătat' de Om. Venim noi să ne căcăm în casa voastra? Aveam o înțelegere! Zdrențele și ucenicii cuvântului aveau o înțelegere! strigă ca un nebun.

Dar iată că ucenicul de pe perne închise ochii și nu mai pofti să se întoarcă într-o lume în care oameni-șobolani mișunau prin cetăți și în care copile inocente adormeau pe vecie. Jumătat' de Om făcu un semn unuia dintre cerșetori și acesta se aplecă peste ucenic. Privi către Jumătat' de Om și dădu din cap că nu.

— Ce facem cu el? întrebă celălalt.

— Așteptăm, răspunse stăpânul. Îl punem peste ceilalți și, când se termină bătălia, facem un munte de ucenici morți și le dăm foc în fața Sălii Anelidei. Să se învețe să nu mai încalce înțelegeri!

— Dar...

— Niciun dar!

Cei doi cerșetori își priviră regele cu ochi frumoși, dar

încețoșați de griji și, poate, chiar de spaimă, și plecară privirile.

— Afară! urlă Jumătat' de Om.

— Îl luăm cu noi? întrebă un cerșetor, dar Jumătat' de Om dădu din cap că nu.

— Și lasă-le pe alea să intre, zise.

Cerșetorii ieșiră și fetele, plânse toate și tremurând ca boschetii în vânt de toamnă, intrară zgribulite. Se așezară lângă Jumătat' de Om și se încălziră la cioturile lui, în timp ce, deasupra lor, moartea era însămânțată, hoit cu hoit, în Burta Vacii. Ușa se închise.

Cine s-ar fi oprit pe una dintre platformele înghesuite deasupra Burții Vacii și ar fi privit în jos ar fi putut vedea următoarele: cele două armate ce se mărunțeau erau încă încleștate, prinse în chingi nevăzute una de alta. Când furca ucenicului se adâncea în burta păroasă a șobolanului, mațe urât mirositoare scurgându-se în adâncurile Burții, plouând cu sânge și urină de animal, colții șobolanului se înfigeau adânc în gâtul ucenicului, șuvoi roșu țâșnind până departe, ochi dați peste cap, trupuri prăvălindu-se de pe geamuri, ori podețe, ori balcoane de lemn șubrede; când cerșetorul trăgea de un șobolan să-l azvârle de pe trepte, un alt șobolan se năpustea asupra zdrențărosului și îi smulgea carnea de pe pulpe cu ghearele sale, lovind apoi, cu cerșetorul la picioare, ca smintitul în băiatul care nu mai mâncase de două zile; când șobolanul prindea vreun puști jegos de păr și-l arunca de sus înspre adâncurile Burții, sperând să nimerească ceva, ucenicul cenușiu îi sărea în spinare și se prăbușeau toți trei din înalturi; când sabia lovea sabie, furca venea din spate și scotea tot aerul din piept; când gheara smulgea fața unui

ucenic, un cerșetor rămas fără furcă împingea degetele în ochii mari și negri și tari ai șobolanului, pleznindu-i apoi de pământ ca pe mingi. Încetul cu încetul armatele se răreau, luptându-se până la ultima suflare, sub picioarele lor cadavrele se adunau, se înălța grămada, de nu mai știai cine-i cine și ce-i ce, ucenicul același cu zdreanța, zdreața la fel ca șobolanul, așa că, sub picioarele celor ce luptau pentru ei, toți erau la fel și niciunul nu mai conta defel.

În odaia sa de sub pământ, Jumătat' de Om scăpăra din priviri în gol, țintuind parcă prin straturi și straturi de pământ și odăi tainice de deasupra lui lupta din Burta Vacii, jurându-și, poate, în sinea lui, răzbunare, furios că liniștea-i fusese spulberată și că atâta sânge fusese vărsat, în timp ce fetele îi munceau bărbăția cu buzele lor, ghemuite toate ca pui de pasăre între cioturile picioarelor lui Jumătat' de Om. Nicio expresie de plăcere nu străbătu chipul mâhnit și încruntat al stăpânului zdrențelor în timp ce-și vărsă sământă multă în gurile copilelor, și nici când una dintre ele șopti cu gura plină că se temea. Jumătat' de Om o privi cu ochii lui adânci plini de nu-știu-ce, și, în turbarea lui neașteptată, se gândi cum ar fi fost să le sucească gâturile ca unor găini bete dacă ar fi avut mâini, chiar și așa, mânjite de ce avea el mai sfânt, de viitorul Burții Vacii, și cum ar fi fost să le rostogolească trupurile de pe el dacă ar fi avut picioare. Dar nu avea de niciunele și regele trebuia să rămână ascuns sub pământ, secerat în orgoliul său, în timp ce regatul îi era pustiit și mânjit de moarte. Se îmbună dintr-o dată și le ceru să se șteargă la gură.

— Așezați-vă lângă mine și cântați-mi!

Copilele se lungiră lângă Jumătat' de Om și începu să cânte un vechi cântec al zdrențelor, o baladă despre întâiul

cerșetor al Lumii care, întinzându-și palma deschisă către Cei Dintâi, nu primi nimic mai mult decât promisiunea unei cetăți doar a lor, o cetate a zdrențelor ce aveau să vină după el, și cum stă și așteaptă orice zdreanță să coboare Cei Dintâi și să le arate calea către cetatea promisă. Ochii sticloși ai lui Jumătat' de Om se umeziră și, uitându-se la ucenicul mort într-un colț, îl văzu în ceață și ceața se îndesi și rămase așa, citind forme și destine triste în balta din fața ochilor săi, în spatele căreia un ucenic cenușiu murise fără șnur roșu la mâna dreaptă.

***

— Și poți vedea și pe alții în unghiile mele? întrebă Bruno.

— Dacă au să fie în viața ta de mâine începând, atunci da.

— Înapoi poți vedea?

— În trecut? În trecut doar unul a putut vedea, iar acela a fost marele Nifa, dar, privind atât de adânc în trecutul omului, în acea zeamă de uitare de la începuturi, unde nu era loc, doar timp, dar nu un timp care să curgă în față sau în urmă, ci unul care se învârtea în jurul său pe vecie, până ce a fost rupt de un cuvânt – zic, atât de adânc a privit Nifa, încât a văzut începuturile omului și s-a îngrozit de ce a aflat și numai ucenicilor săi le-a spus că omu-i de la zeu, de teamă de ce ar fi putut păți el și ordinul său, de îndată ce lumea ar fi aflat asemenea erezii. Dar cum să citim trecutul în unghii, nu, sfântul Nifa nu a mai vrut să ne învețe.

Bruno aștepta tăcut. Ceva fierbea în el, iar Antoniu mai arunca câte un cărbune, mai ațâța focul. Bruno stătea să dea

în clocot. Cu lingura mare și groasă a imaginației, Antoniu amesteca pasiuni și pofte în Bruno, cu polonicul încăpător al istoriilor bine strunite Antoniu sorbea din Bruno Krabal. Era gata. Fără alte vorbe scurse între ei, băiatul se ridică, lăsă goarna lângă cană și ieși în curtea suspendată a templului. Liniște și nemișcare. Ucenicii erau probabil împrăștiați prin Alrauna, care încotro, și Bruno își aminti de împărțirea lui Tata: ucenici pe urmele șobolanilor, ucenici pe urmele gurii ne'Lumii, ucenici la mame, ucenici la copile. De acolo, din umbre, copiii lui Tata vegheau asupra Alraunei. Bruno se apropie încet de coliba lui Tata și ridică pânza de la intrare. În spatele ei era ușa ce dădea într-o primă odaie, cea a lui Karm, se gândi Bruno. Inima îi era un bețiv turbat încarcerat fără voia sa într-o temniță neîncăpătoare – Bruno deschise ușa. Nu era încuiată, iar înăuntru nu era nimeni. Cel Mărunt privi în jur. Spaima îi tăiase picioarele și cel Mărunt plutea prin întunericul casei sfântului, atârna în aer purtat de dorințe și de taine neștiute pe care și le dorea știute. În capăt văzu o altă ușă, dincolo de ea bănuind pe Tata și pe ucenicul-gură în conversații crâncene, dar mute. Își aminti de clipa în care, cu câțiva ani în urmă, ucenicul de pe platforma de deasupra casei sale făcuse ochii mari la vorbele gândite și auzite ale micului Bruno. Știa că mai avea de așteptat să vadă dacă bănuiala urma să i se limpezească, dar prea multe bănuieli și prea multe așteptări se buluceau în el în acele zile ale cetății ce puteau fi ultimele.

Păși în acea primă odaie și se apropie de patul îngust al ucenicului-gură. Se uită în jur și, undeva deasupra capului, agățate într-un cui în perete, văzu cheile într-un inel de fier. Le înșfăcă și ieși repede. Binele și răul se pierduseră, amestecate

undeva în urma lui, în ciorba vorbelor pregătită de Antoniu din Albarena, sau în teama pentru Sara, sau în pasiunea pentru Lili, sau în curiozitatea față de Ignaț, sau în scârboasa nebunie și în fierbințeala soioasă a somnului inocentelor, în voma ne'Lumii scursă prin bășicile sparte ale Lumii, umplând locurile oamenilor cu duhoare. Acum nu mai erau decât pașii și pumnul strâns în jurul cheilor și unghii în care, poate, Bruno ar fi putut afla o noimă și o cale pentru pașii săi, căci, nu-i așa?, omul nu o poate porni spre toate zările deodată.

Intră în Fruct, străbătu Coaja, trecu prin Miez și se opri în fața Sâmburelui. Scoase cheile și le privi. Dibui ușor cheia potrivită, îi urmărise toate mișcările lui Karm în pragul Sâmburelui și învățase care era cea care deschidea calea spre taina din Sâmbure. Descuie și intră. Nimic din ce își închipuise că putea fi acolo, păstrate sub cheie – manuscrise scumpe, ori, poate, bogății la păstrare pentru viitorul ordinului –, nimic din toate cele. Și nimic care să dea sens coșurilor pline de carne ce erau scoase de Karm și vărsate în cuptor, transformate în cele din urmă în cenușă. Nu. Doar o încăpere mică și întunecată, goală, în care, în mijloc, o cutie mare ca o cușcă era acoperită pe toate părțile de o pânză groasă și aspră. Bruno uită să mai respire, dar cine era în acea cușcă nu – băiatul îi auzea limpede respirația grea, ca talazuri la capătul lumii, a lui Antoniu din Albarena, ucenic al ordinului Căutătorilor de Cheie ai lui Nifa, sfânt de Albarena, captiv în templul platformelor. Cel care citea în unghii.

— Apropie-te, se auzi vocea din spatele pânzelor.

Bruno făcu câțiva pași spre cușcă. Mirosul înțepător dinăuntru scurma în ochii băiatului, lacrimi se adunau în colțurile lor.

— Întinde-ți mâna dreaptă prin zăbrelele de sub pânză și îți voi citi tot ce trebuie să știi, tot ce are să mai urmeze.

Bruno, cel care uitase și să mai respire, cel care uitase și să mai trăiască, mută ghemul de chei din mâna dreaptă în cea stângă și, strecurându-și brațul drept printre faldurile pânzei, așteptă. Deodată simți o smucitură și fu tras puternic spre cușcă. Se lovi cu nasul de zăbrele și, privind printre faldurile stârnite ale pânzei, Bruno putu în sfârșit vedea în cușcă: un schelet înfășurat într-o robă lungă, cenușie și murdară, îl strângea tare de braț, trăgându-l cu forță printre gratiile de lemn cu brațul său de os, în timp ce, cu cealaltă mână, căută în pumnul strâns a lui Bruno mănunchiul de chei. Din interiorul cavernos al craniului se auzi o voce îndepărtată, cu ecou, spunând doar atât:

— În veci să nu te încrezi în povestirile unui pumn de oase.

Și, smucindu-l tare de câteva ori, scheletul îl lovi pe Bruno cu fruntea și tâmpla de cușcă, sângele băiatului sări pe osul galben al craniului celui ce se dăduse drept noul sfânt al Albarenei și Bruno leșină. În somnul negru, apăsător, lui Bruno îi păru că aude zăngănit de chei, scârțâit de balamale și cloncănit de oase, dar cine ar fi putut spune ce era aievea și ce era plăsmuire într-o lume în care, iată, toate vorbele aveau mai multe sensuri.

***

Se făcuse liniște în Burta Vacii, iar tăcerea se scurgea încet sub pământ, în odaia lui Jumătat' de Om, ca o solie a morții de sus. Copilele adormiseră lângă stăpânul lor, respirația lor încă nu aflase despre încheiere, dormeau ca și cum

nu s-ar fi schimbat totul în doar câteva clipe, ca și cum sfârșitul nu ar fi pornit cu pași repezi, mai grăbiți decât timpul însuși, și nu s-ar fi isprăvit înainte de a fi început. Jumătat' de Om știa ce avea de făcut. O înțelegere era o înțelegere, iar împărțeala cetății era sfântă și cunoscută doar celor puțini. Brațele și picioarele lipsă îi erau zilnică amintire și eternă mărturie. Cine sau ce provocase această ruptură, Jumătat' de Om nu putea ști, dar știa un lucru, și asta hotărât: că nu putea lăsa nepedepsită această nelegiure, că slăbiciunea lui în acele clipe ar fi însemnat sfârșitul Burții Vacii, cu toate tainele ascunse sub ea și păzite de cerșetori fără știință de ele. Jumătat' de Om se zvârcoli, eliberându-se din strânsoarea fetelor, și se târî ca un vierme până la capătul patului format numai din perne. Prinse o sfoară între dinți și trase. Un clopot răsună înfundat într-o cameră alăturată și, câteva clipe mai tâziu, o matahală intră fără să ciocănească.

— E gata? întrebă și uriașul dădu din cap că da. Atunci ia-l și du-l sus, la ceilalți, spuse și dădu din cap spre ucenicul mort din colț, palid tot, cu sângele scurs în pământul de sub Burta Vacii.

Matahala îl ridică și plecă. Jumătat' de Om își trezi amantele buhăite de somn și ferite de bănuieli și le sărută pe fiecare pe frunte. Copilele se ridicară și aduseră vase cu apă, cârpe și bureți, pietre aspre și săpunuri de leșie, și începură să-l spele și să-l frece. Apa îndoită cu jegul zdrețurosului se amestecă în praf cu sângele ucenicului. În tot timpul ăsta, stăpânul zdrențelor tăcea și privea în gol prin tavanul din bulgări de țărână, încercând parcă să deslușească tălpile celor de sus.

Apoi se întoarse matahala. Fetele îl șterseră pe Jumătat'

de Om și uriașul îl ridică în brațe. Urcă scările cu el, trecând pe lângă cerșetorii de pe scări, zdrențe care încercau să-și oblojească rănile cum puteau mai bine și care își ridicau capetele și își salutau regele cu gurile lor pline de sânge și golite de dinți. Jumătat' de Om dădea din cap încruntat pentru fiecare dintre oștenii săi. Ajuns sus, putu măsura Burta întreagă și o tristețe cruntă îl cuprinse pe stăpânul acelei curți din Infimi: ucenici, zdrențe și șobolani mari cât omul zăceau aruncați unii peste ceilalți. Câțiva atârnau de podurile de lemn ce traversau înaltul Burții de pe un perete pe celălalt. Jumătat' de Om încercă să-și deosebească zdrențele de acolo, de sus, dar cadavrele suspendate erau atât de sfâșiate și muncite de gheare și colți, de furci și de topoare, încât erau toate unul și, totuși, niciunul. Hotărât lucru era că nu erau destui șobolani: din când în când mai răsucea câte un petec de blană înroșită de sânge gros de printre trupurile oamenilor, dar parcă, își spunea Jumătat' de Om, parcă era prea puțin.

Un cerșetor care șchiopăta, cu fața tăiată de sus până jos și cu bărbia scobită, se apropie de Jumătat de Om.

— Au scăpat mulți șobolani, stăpâne, zise. Dar puțini de-ai noștri și niciunul dintre ucenicii templului de sus.

Jumătat' de Om nu răspunse. Ce ar mai fi fost de spus?

— Au fost mai mulți, oftă cu greu, dureros, cerșetorul. Au scăpat pe sus, pe platforme.

Apoi tăcu. Jumătat' de Om, din brațele matahalei, ceru să fie scoși toți ucenicii și toți șobolanii de sub grămezi și adunați în alt colț al curții. Cerșetorii de sub pământ ieșiră și se împărțiră: unii trăgeau de morți, alții de vii; pe morți îi aruncau în colț, pe vii îi duceau sub pământ. Jumătat' de Om nu se uita nici la morți, nici la vii, ci privea în sus, către cer,

unde înseratul se pornise să măzgălească norii. Privea în viitor, vedea orele ce aveau să vină, bezna nopții, și, în întunericul cetății, Sala Anelidei, iar lângă ea, un morman uriaș de cadavre, om și animal, ucenic și șobolan; vedea noaptea aprinsă de focul imens, vedea sclipirile și scânteile flăcărilor din ochii mătrăgunoșilor, vedea ucenicii cenușii adunați pe platforme, privind în jos la frații lor ce se preschimbau încetul cu încetul în cenușă și cărbune sub imperiul focului, laolaltă cu mizeriile ne'Lumii, tot o apă și-un pământ în foc, și aerul, împuțit, greu de respirat. Pe toate astea Jumătat' de Om le vedea pe când se însera și în cetate și în el și cerșetorii munceau să facă grămezi de cadavre și să le urce în roabe.

***

În ceața adâncurilor sale rătăcite, Bruno Krabal avu trei viziuni cât trei scârbe, primele și ultimele din viața sa scurtă:

În prima se făcea că stătea pe buza unui puț adânc, atât de adânc, încât nu-i vedea capătul. În jur: numai pustiu. Se făcea că era îmbrăcat simplu, era desculț și privea în jos. Undeva, în spatele lui, o căruță, pe care o știa ca fiind a lui, dărăpănată, ruginită și peticită, cu coviltir, mică și fără cal. Văzându-se așa, pe buza prăpastiei, se întrebă dacă nu cumva se uita în puț în urma calului, aruncat de nebun de pe buza hăului în adâncuri. Dar ceva îi spunea că nu, că Bruno se uita după altcineva, când, sfâșietor, un strigăt de durere se auzi din căruță. Bruno recunoscu vocea: era a lui Lili. Fata urla și Bruno, cel care privea la ei, nu Bruno cel care privea în adâncurile puțului, se temea să arunce o privire în căruță, de spaimă să nu o vadă pe Lili borțoasă, că ce altceva, se întreba, ar fi putut-o împinge către asemenea strigăte de

durere, dacă nu o rupere, mai ales una din adâncurile trupului. Dar, dacă stătea și asculta mai bine, Bruno cel care privea spre ei, nu cel care privea spre adâncuri, ar fi putut auzi că strigătele bolnave ale lui Lili nu erau singurele ce răzbăteau în liniștea acelor pustietăți: din hăul de sub pământ urcau, cu ecou, urletele durerii facerii ale altcuiva, și cel Mărunt își spuse că, fără îndoială, numai o zeiță ar fi putut urla așa, da, numai cineva dintre Cei Dintâi, prinși sub pământ. Și strigătele zeiței se îmbrățișau deasupra hăului cu cele ale lui Lili și era aerul plin, greu, de durere și de jale. De unde privea Bruno nici măcar nu putea spune cu siguranță dacă cel de pe buza prăpastiei era sau nu Bruno Krabal.

A doua viziune a lui Bruno, cel cu har nemăsurat, îi arătă chipul lui Tata, aplecat peste el, Bruno la picioarele bătrânului. Palma sfântului se odihnea pe chelia băiatului, ochii lor închiși, buzele strânse dureros, albite în încrâncenarea cuvintelor scurse prin vene, străpungând o piele, apoi o alta, scurgându-se mai departe prin vene, de data asta mai tinere, mai trainice, iar, în sfârșit, buzele băiatului, pe care, de unde stătea și privea Bruno, îl recunoștea a fi Bruno Krabal, începură a rosti vorbele sfântului. Erau amândoi urcați pe un templu de lemn, în jur doar pustiu, nici urmă de clădiri, ori de vegetație, doar pământ uscat și, deasupra lor, nori grei, dar sterpi. În jurul templului, umăr la umăr, sute de mii, poate milioane de ucenici se adunaseră să asculte ultimele vorbe ale lui Tata, marele sfânt coborât din Taush, cel născut în Gaisterștat, dar schimbat în Valea Roasă, întemeietorul cetăți Alrauna; ultimele vorbe din ultima sa viață. De unde stătea și asculta Bruno nu putea auzi spusele lui Bruno de sus și se uită în jur și văzu că toți ascultau cu urechi de

gheață, cu ochi de foc, dar, parcă, numai el nu pricepea nimic. Ce spune? îndrăzni să întrebe în stânga, dar ucenicul îl privi aspru și nu-i răspunse. Nu aud, zise Bruno cel de jos. Ce spune? încercă și în partea dreaptă, dar, la fel, ucenicul îl biciui cu o căutătură rea și îi întoarse umărul. Bruno începu să se neliniștească văzând buzele mișcându-se, dar neauzind niciun cuvânt și întrebă de zor în jur ce se vorbește, ce spune tânărul ucenic-gură, pe care, iată, îl cunoștea bine, dar pe care nu-l putea auzi. Însă ucenicii, tulburați peste măsură de foiala și de neliniștea sa, începură să-l împingă și să tragă de el, ducându- tot mai departe de templu, spre marginea mulțimii, el tot întrebând, dar din ce în ce mai disperat: Ce spune? Nu aud nimic! Ce spune? Ce spune? Și mult a fost împins și tras și dărâmat și ridicat, până ce, cu cerul de deasupra capetelor tunse întunecându-se, ajunse la marginea acelei mulțimi imense, iar templul rămase de mult în depărtări, mic, nevăzut, și nici urmă de Bruno și-al său sfânt. Doar un zid de spinări cenușii și capete rase, pe care picura roșiatic cerul la asfințit. Bruno se întoarse cu spatele la ei și privi adânc în pustiul îndepărtat, unde, la orizont, văzu lanțuri de munți cu spinări înalte bulucindu-se sub soarele ce cobora încet, încet după ei. Și, tot privindu-i atent, văzu munții imenși mișcându-se la orizont și pricepu că nu erau ce crezuse el că erau, ci viermi gigatici ce-și târau corpurile imense la marginea lumii. Știa că în spatele lui era mulțimea fraților și, undeva, templul lui Bruno, acum ucenic-gură în sfârșit și la sfârșit, și sfântul Taush, rostindu-și ultimele vorbe, dar soarele muribund se culca atât de frumos pe spatele și pe burțile viermilor cât munții, încât nu-i mai venea să-și ia ochii de la orizont.

Iar ultima viziune a celui ce nu avea să mai devină în veci sfânt își desfășură decorul și-l arătă pe Bruno pelerin, la pas greoi, cu tălpi tăiate, buboase și jegoase, prin Valea Roasă, în care, cândva, Taush și fratele său de ucenicie, Bartholomeus, își avuseră sfada. Mergea Bruno parcă ceva mai îmbătrânit, sprijinit într-un toiag smuls vreunei păduri demult uscate, și, când nu mai putu merge prin pustiu, se prăbuși și-și spuse mulțumit că, iată, în sfârșit, murise și el, se înduraseră deci Cei Dintâi (uitați) de viața lui nenorocită. Bruno îl vedea pe Bruno de pe stânci și văzu cum murea fără grabă, câteva păsări de care nu mai văzuse niciodată roiau în așteptare deasupra lor, flămânde și nerăbdătoare, și-l mai văzu și pe pustnicul ce ieși de printre stânci și-l luă pe Bruno în spinare și-l duse (unde?). Se luă după ei. Bruno fu dus la o mănăstire cioplită în stâncile ascunse ale Văii Roase, unde fu lungit pe o lespede de piatră, în praf și-n rumeguș, și văzu cum i se dădea apă și de mâncare și cum se-ntrema trupul lui Bruno. Apoi, când putu vorbi și sta în șezut, pustnicii se apropiară de el și îi cerură să-i citească în unghii, dar, când Bruno le arătă mâna dreaptă, văzură toți, și văzu și Bruno cel care urmărea din umbre, că Bruno nu mai avea nicio unghie la mâna dreaptă, așa că încercară la cea stângă, dar nici acolo nu găsiră ucenicii unghii. Îi curățară picioarele și îi căutară unghiile și acolo, dar nu, Bruno nu mai avea nicio unghie. Cu tristețe în glas, o durere ce se simți în toată Valea Roasă și, poate, în întreaga Talpă a lui Tapal, atât cât o mai fi existat din ea, Bruno le spuse că de foame și de teamă și-a ros toate unghiile în lungul său pelerinaj și de necaz începu să plângă și să spună că, iată, și-a ros viitorul, și-a mâncat destinul. Încotro mergem? întrebă Bruno printre sughițuri, iar

pustnicii, privind în jos la degetele fără unghii, ridicară din umeri și spuseră că nu știu nici ei, că n-au cum să vadă, așa că Bruno plânse aprig până ce adormi.

Așa se încheiară cele trei viziuni cât trei scârbe ale lui Bruno Krabal și, trezindu-se, simți mirosul acru din bibliotecă și pricepu că se pișase pe el, simți mirosul stătut și înțelese că se slobozise de sămânță, își simți chipul ud și află că plânsese, își găsi buzele îmbulbucate și știu că balele îi curseseră pe bărbie în jos, iar fierbințeala șoldurilor îi spuse că se scăpase pe el, mult, mult se căcase Bruno pe el și astfel pricepu el atunci și acolo că-și trăise primele (și ultimele) scârbe. Ridicându-și mâinile să-și caute unghiile, văzu că erau acoperite de sânge gros, roșu-violet, lipicios, iar în jurul său Bruno îl văzu pe schelet muncind cu degete de os în pântecele său desfăcut.

***

În acele ultime ceasuri, frăția fusese frântă-n patru: prima parte își vedea de treburile templului de lemn de deasupra Alraunei; a doua își găsise deja sfârșitul în Burta Vacii, mușcați toți de șobolani cât omul și înțepați de furcile zdrențelor lui Jumătat' de Om; a treia străbătea străzile din Primi să ajungă la copilele care încă nu fuseseră duse de Kunrath la lazaret, unde deja aștepta a patra parte a frăției.

Când intrară ucenicii în curtea interioară înghesuită întunecat între patru case din Primi, văzură femeia cu căldarea goală în brațe. La picioarele ei apa se scurgea prin mici și înguste șanțuri și dispărea în moalele pământului, printre buruieni. Femeia nu-i auzea, privea în gol absentă și-și mușca buzele, așa că, atunci când primul ucenic o atinse, ea nici

măcar nu tresări. Al doilea se strecură pe lângă ei și așeză femeii un braț pe după umeri, îi plecă blând ceafa și capul spre el, chipul femeii atingând pieptul ucenicului cenușiu. Veni și al treilea, parcă mai cuprinzător, învăluindu-i pe toți. Rămaseră așa toți patru, îmbrățișați, femeia plângând încet un cânt tânguitor la sfârșitul lumii, și ucenicii ascultau. Dar iată că din umbră ieși un al patrulea ucenic, cel-care-atinge-palma, ucenicul-grădinar, și ceilalți îi făcură loc; acesta luă mâinile femeii într-ale sale și îi mângâie palmele cu buricele degetelor. Înainte de a-i însămânța o nouă poveste în linia vieții, ucenicul nu se putu abține să nu citească din ea, pentru că dorința femeii ardea prea tare prin piele, dar ce văzu aproape-l înecă: un ocean nesfârșit, rece și imobil, niciun vânt nu stârnea niciun val, iar în apă, plutind agale în derivă, mii și mii de trupuri de fete, învinețite-n sufocarea lor.

Ucenicul se strădui să alunge imaginile ei și să-i scrijelească cu unghiile peisajele sale și, când termină, femeia păru să aibă alt chip, atât de străină își era, și nu doar ei, ci întregii cetăți, Tălpii întregi, de la un capăt la altul. Cuvinte nu aveau să cadă între ei și femeia se întoarse și urcă în casă. Din curte, de sub geamul deschis, frații îi putură auzi plânsetul înfundat, plin de ciudă și de necaz în ceața poveștilor în care nu mai știa dacă să se încreadă sau nu, până când femeia își isprăvi treaba și copila ei își suflă ultima gură de aer rătăcită prin vreo alveolă a plămânului. Apoi ucenicii plecară și ei.

Se opriră în fața altei curți. O singură lumină arunca speranță într-un colț de grădină, atât. Ucenicul-grădinar le ceru celorlalți să stea locului și urcă scările de unul singur. În casă, niciun sunet; trist cămin în care doar aerul gol urla a pustiu. Fratele intră în odaia înghesuită și primul lucru pe

care îl văzu fu umbra lungă a femeii pe perete. Ucenicii ajunseră prea târziu, femeia atârna deja de un laț prins de grinda din tavan, bălăngănându-și picioarele în batjocură, în timp ce pe pat copila dormea captivă-n ne'Lume.

Coborî și-și chemă frații. Îl ajutară să o dea jos din laț și o întinseră sub cuvertură lângă fiică-sa, amândouă cu trup în lume, dar cu sufletele în alte locuri. Ucenicii se întristară, gândindu-se că cele două nu aveau să se mai întâlnească niciodată – femeia rătăcind buimacă fără șnur la mână printre praguri, copila înțepată-n insectarul celor din ne'Lume. Lumi în lumi, își spuseră și se întrebară de unde era loc de atâtea Lumi și ne'Lumi și care le era noima, când omul e nefericit în toate de când se naște și până moare. Sosi momentul reîntâlnirii, își spuseră, și îi acoperiră nasul și gura fetei, smulgându- viața, mutându-i astfel sufletul dintr-un somn în altul. Închizând ușa în urma lor, văzură pe fugă chipul mort al femeii și parcă, dar doar parcă, citiră pe el un zâmbet grăbit, ca și cum undeva, pe un prag, femeia își zărise copila, venind spre ea, apoi dispărând. Ucenicii plecară.

Următoarea lor oprire fu ceva mai scurtă și mai îngăduitoare. Zâmbiră când îl văzură pe puștiul aplecat peste trupul adormit al surorii, pipăind și adulmecând, un băiat aproape copt, curios nevoie mare într-ale cărnii. Așteptară în penumbră, căci era prea tânăr pentru a cunoaște moartea, chiar dacă nu era a lui. Îl văzură înroșit, sângele-n mișcare, ba scufundat în noi pofte, ba atent la ușă, ascultând, mirosind, ascultând, pipăind. Când plecă, îmbătat parcă de celălalt sex, ucenicii ieșiră din umbră și mutară fata din somnul ne'Lumii în cel nesfârșit. Pe unde au umblat pașii sfântului Taush și de unde s-au întors e bine să pășească și tălpile omului, chiar de

nu se mai întoarce, că binecuvântate au fost acele locuri de pasul sfântului de Mandragora. În cele câteva clipe cât a durat să oprească mecanismul tânăr, ucenicul-grădinar avu timp să citească în palmă și, văzându-le pe fete atârnate între pereți cu păr de cal, mirosi duhoarea și simți căldura și se înfioră și o lacrimă se smulse ochiului și curse spre pământ slobodă.

Se întorseră în umbre chiar când bărbatul intră în cameră și, mângâindu-și copila, văzu că nu mai respira. De ai fi încercat să citești ceva pe chipul omului nu puteai, căci nu mai avea chip și nu mai era nici om, și nici măcar nu mai era în cameră și lumea dispăruse și ea cu el, că durerea de părinte poate face ca totul să se spulbere, dar iubirea de părinte nu poate face ca totul să se împlinească.

Când a patra parte a ucenicilor ajunse la lazaret, fu simplu. Cel care în palmă povestea alte lumi pentru alți oameni păși pe treptele spitalului și dădu mâna cu gardienii tineri înfipți bine în cizme în dreptul ușii. Ce le scormoni în palmă numai el putea ști, el și ei, dar îndată se dădură la o parte și frații intrară ca și cum erau de-ai casei, felceri ori moașe. Căutară fetele din odaie în odaie, dând însă peste amputați și buboși, femei cu fierbințeli și copii ce se agățau de ultime minute, răpuși pesemne de boli pe care nimeni nu le înțelegea, așa ca somnul inocentelor din primul inel al Albarenei. Dar ceva se întâmplase: copilele nu erau în lazaret; cele care fuseseră aduse acolo, iată, nu mai erau, iar celelalte, prinse încă în somn în paturile lor erau treaba celorlalți frați porniți să stârpească răul în case, în miezul familiilor. Singura încăpere în care ar fi putut fi fetele, o cameră lungă cu mai multe paturi goale, era pustie, așternuturile însă proaspăt mototolite. Dar

de către cine? Și de ce? se întrebară ucenicii prin umbre, acolo unde le ședea lor bine.

Auziră pași – ghete grele, scumpe, lovind cu ecou podelele holurilor. Din umbră, frații îl urmăriră pe Algor Kunrath, marele medicus din Medii, pășind istovit spre acea încăpere mare. Apoi, ca răpus de un gând rău, se opri, se încordă și-și duse degetele la buze. Inelele mari, ca bube prețioase, tari, sclipeau în cele câteva lumini furate opaițelor de pe coridoare. Doar ochii ce-i mai sclipeau la fel în timp ce cugeta, judeca, apoi luă hotărârea: avea să se întoarcă pe călcâie și să pornească spre ieșire. Frații îi auziră pașii pe trepte, apoi liniște. O briză blândă se strecură pe sub ușă și fluieră încet. Ca la un semnal, umbrele se stârniră și ucenicii putură vedea forme negre smulgându-se beznei din jurul lor: oamenii-șobolani. De lângă ei, aproape atingându-i, dar nesimțindu-i, șobolanii ieșeau din ascunzători, fără să bănuiască ceva, căci frații, atunci când erau una cu umbra, își pierdeau mirosul și rămâneau atât de nemișcați, încât niciun fir de praf nu s-ar fi tulburat pe lume la trecerea unui ucenic prin umbre prăfuite. Iar Lumea, așa cum era ea, bădărană și pusă pe șotii, mereu dând naștere la lumi, trebuia să se abțină să nu confunde ucenicul din umbră cu bezna și să-l închidă în croiala sa pe vecie.

Oamenii-șobolani pesemne că nu bănuiau nimic, căci forfoteau și se foiau pe holul lung, unii cu brațele goale, alții cu copilele în spinare, mergând care încotro, și totuși cu un sens: unii intrau în odaia goală, gătită parcă numai pentru ei, alții se pierdeau în bezna altor coridoare. Gând la gând trage și ucenicii se sparseră în două grupuri, unii pornind prin umbră după păstrătorii adormitelor, alții, tot prin umbre,

după cei din odaie, reușind să se strecoare prin deschizătura ușii înainte să fie închisă de mâini păroase, gheare încrustate-n sânge, putoarea pământului.

Frații văzură șobolanii cum se ascundeau în paturile unde, nu cu mult timp în urmă, stătură lungite copilele adormite. Îi văzură acoperindu-se cu pături curate, jeg învăluit în curățenie, trăgându-și păturile până peste cap, jucând jocul bolnav al imitației. Se făcu din nou liniște, dar nu pentru mult timp, căci din nou pași răsunară pe holuri. Actorii își luară pozițiile, decorul era pregătit, publicul în umbre – iată dramaturgul intrând în scenă: omul cu cap de cal deschise ușa, trăgea ceva după el, și porni spre celălalt capăt al încăperii. În urma lui, spinări descărnate alunecau umed pe podea. Două trupuri. Omul cu cap de cal intră în umbra cea mai îndepărtată și, iată, spectacolul putea începe.

Ba nu, încă nu, pentru că undeva, în spatele geamului, frații îl vedeau limpede: un tânăr pitulat în frunzișul copacului de afară privea înăuntru. Nu vedea frații, nici șobolanii, și nu îl vedea nici pe omul cu cap de cal, călăul din umbre, doar păturile acoperind trupuri, ridicându-se și coborându-se în respirații molcome. Văzându-l cum intra în cameră pe geam, ucenicii pricepură că abia acum distribuția era completă și că spectacolul putea, în sfârșit, începe. Însă era o cu totul altă piesă decât crezuseră, iar finalul era nebănuit. Oare avea să mai rămână cineva pe Lume să aplaude la căderea cortinei peste scena putredă și roasă?

***

Tatăl fetei nici nu-i auzi pe ucenici, când ieșiră din umbre, atât de departe era cu gândul, și totuși atât de

aproape, stând acolo, pe scaunul de lângă patul fetei, cocoșat ca forme naturale mângâiate de vânt, nu ca om demn de glas și cuget. Îl ocoliră și îl lăsară în pace un timp, dar apoi nu mai avură răbdare, că totul trebuia împlinit și cel-care-zgâ-rie-palmăpalmă îi luă mâinile într-ale sale și îi povesti ceva.

Nimic nu se întoarse la ucenic, nimic nu vedea în palma bărbatului, era doar un tată pustiit ca pământul de dincolo de marele ocean. Când isprăvi, ucenicul dădu drumul mâinilor, dar nu-și dezlipi ochii de pe ele, palme mari și grele și lucrate, mai aspre și mai ciobite decât ale sale mâini fine de povestitor în linia vieții. (Poate tâmplar, ori poate zidar.) Nu-și putu dezlipi ochii de pe ele nici când bărbatul începu să le frece una de cealaltă și pielea foșni ca vântul prin stufăriș; nu-și putu dezlipi ochii de pe ele nici când bărbatul le duse la gâtul fiicei sale și-și înfășură degetele butucănoase în jurul grumazului; și nu-și putu luă ochii de pe ele nici când omul apăsă cu o precizie stranie, căpătată-n povești zgâriate-n palmă, ca și cum fiecare zi din viața sa fusese petrecută strângând de gât copii. Degetele mari fură înfipte precis unde trebuia, restul întâlnindu-se la ceafă, tovarăși de fapte oribile, de nerostit și de uitat îndată. Bărbatul dădu drumul fetei și ucenicul se apropie și îi căută din nou în palmă, dar ce-i lăsă acolo nu era decât treaba lor. Apoi frații se întoarseră unde le era cel mai bine, în umbre, unde coridoare se deschid și se-nchid celor ce pășesc prin beznă, și bărbatul rămase singur, deja pregătindu-se pentru îngropăciune în fața unei morți pe care nu o prea înțelegea.

Mai încolo, bătură la o ușă, ca și cum nu erau frați ucenici, ci mătrăgunoși, dar când ușa se deschise și în fața lor

ieși un bărbat palid și încercănat și încrâncenat, fu limpede că nu erau mătrăgunoși, căci unde era părul și unde erau bărbile? Pentru că orice era mai bun decât o liniște mormântală, îi pofti totuși înăuntru, în liniștea holurilor (liniștea care te lasă în pace cu gândurile tale, gânduri care însă nu te lasă niciodată în pace). Îi așezară la masa cu blide și linguri și furci mici, dar fără bucate, și între ei nimic nu se urnea, doar ceasul ticăia. Bărbatul nu vorbea, ci privea în jos la farfuria goală, cei doi băieți de lângă el tăceau și ei, murdari pe față și pe mâini, neîngrijiți de zile întregi. Un scaun era liber și ucenicii pricepură. Cel-ce-umblă-n-palmă se ridică și începu să caute prin casă până ce dădu de femeie într-un butoi, exilată acolo singură, din voia ei, la loc ferit și îngust, întunecat și tăcut, unde lumea nu mai părea a fi și, deci, unde nu era nici copil ce nu se mai trezea.

Ucenicul o scoase de acolo și o spălă, o aduse la masă și îi dădu să mănânce, întâi ei, apoi bărbatului, apoi băieților acestora. Îi hrănea din mână ca pe puii de animale, în timp ce ucenicii stăteau și îi priveau tăcuți. Ceasul ticăia. Când terminară ce mai aveau prin cămară, în care mucegaiul curgea în valuri din pereți în chip de brațe, mâini, picioare, umeri, femeia ridică privirea și se uită pentru întâia oară la ucenicul-grădinar, dar nimeni nu ar fi putut desluși vorbele ei ascunse-n priviri. Ucenicul îi luă palma în mâinile sale și-și făcu treaba. La fel și bărbatului și celor doi copii. Dar doar femeia intră în camera copilei, doar ea luă perna și doar ea fu cea care o apăsă pe chipul fetei. Doar ea, cea care îi dăduse viață, i-o și luă. Și i-o luă, dar nu o păstră, că așa se întâmplă când iei viața omului, pleacă altundeva, nu rămâne la tine, dar o simți, râde de tine, știe de tine – dar cine o are, asta nu se

știe.

Ucenicii ieșiră apoi din casă și urcară pe platforme, căutând, căutând și așa mai departe și așa mai departe.

***

Îndată ce tânărul fu scos afară de brațele păroase ale șobolanilor, frații din umbră zăriră ucenicii din copacul din fața lazaretului. Ceva se întâmplase – veniră să-i avertizeze? Să-i ajute? Trei ucenici din umbre priveau în ochi trei ucenici de dincolo de geam și știau că se uită înapoi la ei, pentru că numai frații templului de lemn știu să citească în umbre pașii altor frați. Mirosul greu al bietelor femei cu spinările pe afară plutea între paturi. Ucenicii auziseră tot și își găsiseră povestitorul ne'Lumii fără voia lor, momiți toți la un loc în lazaret ca pleșuvii de duhorile mortăciunilor. Era moarte acolo, da, și nici urmă de viață. Ucenicii ne'Lumii aveau să se descotorosească de propriul lor scornitor de ne'Lume ca de conținutul unui stomac stricat, dar ucenicii nu aveau să pornească în urma lor. Grija lor avea să fie acolo, în acea odaie în care omul cu cap de cal, acel sfânt pe dos, își încheia liturghia fornăind zgomotos prin nările capului de cal.

Ca și cum se înțeleseseră din umbre și din frunziș, frații ieșiră și se făcură văzuți și simțiți. Șobolanii se întoarseră toți de la sfântul lor și începură să hâsâie, arătându-și colții și ghearele. Erau doar șase frați și, iată, de trei ori mai mulți șobolani, iar omul cu cap de cal printre ei, nemișcat.

— Și noi care am crezut că v-am răpus unde vă era locul, spuse omul cu cap de cal. Printre zdrențe, în Burta Vacii. A fost harnic jalnicul vostru descendent al lui Taush, văd, și-a adunat alai de împrăștiat prin Lume.

— Unde sunt fetele? întrebă unul dintre ucenici.

— Fetele sunt deja departe, răspunse omul cu cap de cal. Undeva unde travaliul lor va fi bine îngrijit și unde își vor putea îndeplini datoria de lăuze și apoi de mame precum e datina la noi.

Apoi se aplecă, ridică infirmierele de ceafă și le ținu în aer, suspendate, sânge gros încă revărsându-se din acele trupuri nenorocite. Omul cu cap de cal aruncă ambele cadavre la picioarele ucenicilor, tăind aerul cu ele și împroșcând pereții și podeaua cu sânge și umori de femeie.

— Un umil dar pentru fratele ce se dă drept Taush, spuse omul cu cap de cal. Lăsați-ne să ne facem treaba...

Dar creatura nu-și termină vorba că ucenicii se și năpustiră asupra lui. Calea le fu însă tăiată de șobolani și mijlocul încăperii deveni un ghem încrâncenat de carne și blană, sânge și strigăte. Omul cu cap de cal făcu doi pași în spate, intră în umbră, de unde urmări întregul spactacol. O bătălie inegală se iscă în lazaret, unde oamenii-șobolani mușcau și smulgeau din ucenicii cuvântului și le scuipau rămășițele pe podea. Nu dură mult și totul luă sfârșit când mâna omului cu cap de cal se întinse din bezne, luă opaițul de pe perete și-l trânti între ei. Focul se agăță mai întâi de straiele cenușii ale ucenicilor, apoi ciupi din blănurile împuțite ale șobolanilor, care începură să urle îngrozitor, tăvălindu-se, zvârcolindu-se. Apoi mușcă din ce era în jur, câte un pic din Lume se aprindea și, când bezna colțurilor fu spulberată de lumina flăcărilor, fu limpede că omul cu cap de cal dispăruse prin căi ascunse ale umbrelor înainte ca acestea să se închidă în calea luminii. Dar nu mai era nimeni acolo să vadă asta, doar focul ce mușca flămând din lazaret, sărind grăbit apoi din casă în

casă, ca un popritor ultim ce-și cerea marea dare, cea de pe urmă.

***

Bruno deschise ochii și văzu că era în bibliotecă. Privirea sa, de acolo de unde era, cuprindea volume groase, îmbrăcate în piele, rânduite cu sens pe rafturi ghiftuite. Pe unele le recunoștea, fuseseră culese de mâinile sale, lucrate atent în ceasuri mici ale nopții, când Tata povestea și ei scriau, în vremuri bune și calde, în care ne'Lumea nu era decât un capitol dintr-o poveste. Ar fi plâns bucuros în cinstea acelor clipe apuse, dar își simțea firea uscată, ca și cum zemurile trupului erau în altă parte, în afara lui, în altcineva. Căută să se miște, dar nu izbuti; era țintuit podelei – în jurul său mișcare și un sunet scârbos de umezeală întâlnind altă umezeală. Dar, în mod curios, nu simțea nicio durere, poate chiar o plăcere difuză, un gâdilat adânc în vintre, ca atunci când te gândești la ce nu trebuie, când și unde nu e voie. Bruno reuși însă să ridice capul și atunci văzu scheletul muncind deasupra lui. Îi urmări mișcările degetelor de os și pricepu că, de la șale în jos, și el, Bruno Krabal, cel care ar fi putut deveni un ucenic-gură de minune, Bruno Krabal, cel care o iubea pe Lili Bunte, Bruno Krabal, cel care ar fi putut salva Lumea, el, Bruno Krabal, devenea, încetul cu încetul, în grija falsului Antoniu din Albarena, el însuși un schelet.

Noul său stăpân tăia cu migală carnea fâșii-fâșii, pe unde știa el bine că trebuia, scotea tendoane, organe, bășici, întindea pielea pe jos, apoi pe el, neobosit scheletul trudea la om să-l preschimbe în schelet, la schelet să-l facă om. Iată, își spuse Bruno cu bruma de minte care îi mai rămăsese, iată

că orice poveste e adevărată, chiar și cele care nu sunt. Și zâmbi și în acel zâmbet cuprinse oboseala mamei, jumătatea de viață a tatălui, umerii cei ridicați și pe cei plecați ai Sarei, ciuda fratelui și zăpăceala lui Lili, taina lui Ignaț și, de ce nu?, chiar și dragostea stranie pentru acest schelet care îl păcălise atât de frumos, trimițându-l pentru câteva ceasuri în vechea cetate a Albarenei, în care ucenicii lui Nifa citeau în unghii. Până la urmă, își spuse băiatul, totul e cum trebuie să fie și, înainte de a închide ochii, Bruno Krabal cel Mărunt citi cu capul în jos cotorul unei cărți pe care o știa bine, fiind cea la care lucrase noapte de noapte în ultimele luni. Înainte să se facă întuneric în el, îl mai citi o dată și încă o dată și încă o dată, lăsându-l să se scurgă în el fierbinte: Miasma... Miasma... Miasma... Miasma... Miasma...

Închise ochii și căzu într-un somn adânc, în care nu exista nimic altceva decât zgomotul îndepărtat al unui foc imens și ultimele gânduri ale lui Bruno fură unele fierbinți, sperând ca, în sfârșit, să-și poată încălzi și el șalele acoperite, care i se răceau însă încetul cu încetul în ultima noapte a Lumii.

Era în ziua a unsprezecea, luna lui Fierar, în anul cinci sute șaptezeci și patru, a Treia Cetate.

(Marea Larvă se întoarce odată cu pagina.)

EPILOG

Pentru Marisa, viața – îi părea – nu era acum nimic altceva decât un șir nesfârșit de fâșii de lumină, de sunete, de mirosuri de pământ și de fân; zgomot de roți de căruță crăpând pietrele undeva sub ea; păsări ciugulind uneori din fânul din jur. Parcă ținea minte mâini oblojindu-i arsurile, înfășându-i capul, curățându-i crustele. Vorbe nu auzise, căci nimeni nu vorbise în jurul ei, ca și cum toți știuseră bine ce avuseseră de făcut, cuvintele fiind de prisos. Își aminti drumul prin pădure: coroanele copacilor frământând aerul înecăcios, iar dincolo de ele cerul înnegrit de fum. Cunoștea acel fum, din el avea și-n ea și, când îl tușea afară din plămâni, mai pleznea o bubă. Durerea era încă acolo, dar nu-i mai aparținea, era ca și cum se uita la ea și nu o înțelegea. Îi părea rău pentru durere, atât de singură și neputincioasă durere. Crengile copacilor se îndeseau, iar Marisa căzu din nou în somn.

Când deschise din nou ochii, doar roțile erau pe lume, spărgând pietre, fărâmițând frunze, stropșind gândaci, roți ce nu mai încetau a se-nvârti. Marisa căzu la loc în beznă. Apoi trecu din nou un val de leșin și fu purtată pe sub bolta de piatră a unei clădiri vechi din pădure. Îi păru că vede șobolani mari, mirosul acru de pișat de rozătoare era parcă viu, mișcător, atât de prezent; îl știa din beciurile Madamei, dar aici, abia aici, îi era obârșia, știa. Toate duhorile Lumii păreau să pornească de acolo și să se-ntoarcă tot acolo, impregnate-n mintea și-n pielea omului. Marisa știa că trupul ei ars putea.

Când se trezi din nou, se muncea la ea. Prinse în priviri un geamlâc dintr-o parte și nu-i mai dădu drumul și în el citi cel puțin patru zile și patru nopți. Durerea se întoarse la ea în

cele din urmă, o primi cu căldură. Acum ustura tot în viață și Marisa își dori să moară. Tot drumul până acolo încercase să-l zărească pe căruțaș, dar nu izbutise. Ar fi vrut să-l întrebe dacă a fost vreodată dincolo; ar fi vrut să-l întrebe dacă l-a văzut pe Sarban acolo, dacă a murit. Ar fi vrut să-l roage să o omoare. Dar nu-l vedea. Nu-l vedea...

Mai târziu, simți din nou cum fu luată pe sus și așezată în căruță. Căruțașul porni cu ea pe sub bolta de piatră și prin pădure; coroanele se răreau, cerul parcă se mai limpezise în ultimele zile. Din când în când, se opreau la margini de pădure, prin văi și pe la izvoare, și Marisa simți degetele putrede înfingându-i o pastă de verdețuri și uleiuri și miere pe gât în jos, apă picurată-n gură. Dar chipul căruțașului tot nu se arăta.

După o vreme, se făcu întuneric. Marisa fu înfășurată din cap până în picioare și o pătură groasă fu așezată peste ea. Abia acum îl văzu pe căruțaș: un băiat înalt cu pielea tare întinsă pe chip, trăsăturile șterse, lungite; un ochi mai strâmb, buze ce păreau să nu acopere de tot dantura. Pe frunte – sânge uscat. Era îmbrăcat în straie cenușii, dar prea mici, prea strâmte pentru el. În timp ce o înfășa, băiatul se mișca ca și cum nu mai era el, și Marisa simți pentru o clipă iubire pentru acea creatură, pentru că nici ea nu mai era ea. Încotro? l-ar fi întrebat, dacă ar mai fi putut vorbi. Simți apoi greutatea fânului apăsându-i capul. Porniră. După un timp, auzi voci; o poartă se deschise. Marisa auzi copitele calului pe piatră și pricepu: ajunseră într-o cetate.

Când îi fură scoase fâșiile de pânză, văzu că era noapte. Liniște. Doar respirația grea și uscată a omului cenușiu se auzea în timp ce muncea să o așeze pe treptele unei biserici.

Se priviră o ultimă dată în ochi, Marisa încercând să smulgă un strop de viață din privirea strâmbă a tânărului de deasupra ei, dar ochii îi erau șui și păreau să nu stea bine prinși în gâvanele lor. Apoi omul plecă și Marisa rămase, toată o crustă și o rană, pe treptele bisericii.

Cumva reuși să adoarmă, dar fu trezită de cocoși, cântecul lor o mărturie că, pe undeva, viața încă mai era la fel, cumplit de inutilă, o poantă hidoasă. Marisa auzi pași, apoi văzu umbra unui bărbat aplecându-se peste ea: era un preot, după straie, dar nu era Sarban. Nu, nu era Sarban... Marisa văzu în ochii lui groaza și teama și scârba și mila și mai văzu ceva, chiar înainte ca omul să fugă strigând după ajutor: văzu sfârșitul etern prins în roți de moară imensă, pisând, pisând, pisând.

— SFÂRȘIT —

2011-2016